Sebrané spisy

Kurt Eggers

Kurt Eggers – Sebrané spisy

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU OD WEWELSBURG PUBLICATIONS Z ROKU 2018 S PŘIHLÉDNUTÍM DO ORIGINÁLŮ, DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/kurt-eggers-the-ss-warrior-poet-collected-writings

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Wewelsburg Archives
publication

Předmluva **7**

O odvážném životě a statečné smrti **11**

Němec 11

Probuzení životní vůle 18

Vlastní život 26

Překonávání 33

Výhrady 41

Společenství 51

Hodnocení 59

Dialog 73

O svobodě válečníka **93**

Nástup 93

První noční hlídka – o cti vojáka 105

Druhá noční hlídka – o věrnosti vojáka 128

Třetí noční hlídka – Vznešená láska vojáka 145

Válka válečníka **156**

Probuzení 156

Naše víra 157

Říše 158

Slyšeli jsme Vůdce! 160

Němec! 161

„Jen voják je svobodný člověk.“ 163
Kamaráde! 169
Škola zkoušek 170
Vyčkávání 173
Osud vojáků 174
Mezi bitvami 180
„Na světě není krásnější smrti...“ 184
Povinnost a svědomí 188
Sláva Říše 190
Vojáci vzpomínají na matku 193
Touha 194
Říše v touze a realitě 195
Diskuse o smrti 200
Diskuse o míru 204
Otec přemýšlí nad kolébkou 208
Válečnická revoluce **210**
Odchod od buržoazie 210
Věci se musí „změnit“...! 224
Revoluce k nalezení sebe sama 232
Nový Německ 264
Cesta do budoucnosti 288

Otec všech věcí **303**
Tvarovaná válka 303
O nepřátelství **362**
Kamarádi! 362
Náš svět 364
Bolest 380
Být schopen být nepřítelem! 389
Německé vyznání **399**
Německá víra 399
Brána svobody 400
Německá duše 402
My Němci 405
O válce 406
Předvoj 409
Pojem: Marné 411
Dobrovolníci 415
Tvůrčí síla chudoby 417
Velká touha 421
Mateřství 422
Boj o poznání 427
Volání 432

Zrození tisíciletí **434**

Předmluva - Ztracený zákon 438

Tvář světa 445

Význam politiky 468

Diplomacie 504

Válka proti modlám! 529

Poselství postoje - shrnutí 586

Cesta svobodného muže 601

Předmluva

Kurt Eggers (ϒ 10. listopadu 1905 v Berlíně – ⅄ 12. srpna 1943 poblíž Belgorodu) byl německý bojovník Freikorps, spisovatel, básník a skladatel s úzkými vazbami na NSDAP. Během druhé světové války sloužil jako člen propagandistické jednotky (Propagandakompanie) a příslušník Waffen-SS a zemřel v tankovém pluku na východní frontě.

Kurt Eggers se narodil v roce 1905 jako syn bankovního úředníka. V roce 1917 vstoupil do kadetního sboru a začal výcvik na školní lodi. V roce 1919 byl svědkem porážky spartakistického povstání. V roce 1921 se připojil k Freikorps a zúčastnil se bitvy o kopec Annaberg během Slezských povstání, kde němečtí příslušníci Freikorps bojovali proti polským nacionalistům.

Po službě v dělostřeleckém pluku pokračoval v roce 1924 ve studiu. Studoval sanskrt, archeologii, filozofii a teologii v Rostocku, Berlíně a Göttingenu. Zejména se zajímal o německou reformaci a revolucionáře Ulricha von Huttena. V roce 1927 se připojil ke studentské skupině Corps Vandalia Rostock. Po složení teologických zkoušek se stal pastorem v Neustrelitzu a poté vikářem v

Berlíně. Brzy se však dostal do sporu s církevními autoritami kvůli své „Písni bojujících rolníků“, která vyzývala k násilnému povstání, a rozešel se s křesťanstvím.

S nástupem Adolfa Hitlera k moci se rychle vypracoval v novém režimu a získal řadu stranických funkcí, přičemž pokračoval v práci jako spisovatel a psal divadelní hry, rozhlasové hry, hudební komedie, lidové příběhy, pochodové písně, válečné písně a chorály. Jeho verše byly hojně používány při nacionálněsocialistických ceremoniích a akcích.

Po invazi do Polska se vydal na frontu, kde se připojil ke štábu tankové roty, ale později se vrátil k psaní jako šéfredaktor novin SS Das schwarze Korps a jako člen propagandistické roty SS.

V polovině roku 1942, kdy pracoval jako spisovatel pro stranickou kancelář, vyjádřil přání vrátit se do boje a byl převelen do tankové rezervy. Poté se připojil k divizi SS Wiking, která byla složena převážně ze zahraničních dobrovolníků, a zúčastnil se ústupu jednotky z Kavkazu v zimě 1942–1943.

Na konci července 1943 se po bitvě u Kurska, po které následovala sovětská ofenzíva, znovu připojil k divizi SS

Wiking. 12. srpna 1943 zahynul jihozápadně od Belgorodu (dnes v západním Rusku poblíž hranic s Ukrajinou) při pokusu o protiútok proti postupujícím jednotkám Rudé armády. Jeho smrt byla připomenuta smuteční bohoslužbou 26. září 1943 v berlínské opeře Kroll. Sekce válečných reportérů SS, četa propagandistů přidělená k jednotkám SS, byla v listopadu 1943 přejmenována na SS-Standarte Kurt Eggers.

Se svou druhou ženou Traute Kaiser, jejíž otec byl pastor, měl čtyři děti.

Stručně řečeno, Kurt Eggers byl skutečný nacionálněsocialistický válečník-básník, jehož díla poskytují fascinující pohled do duše ideálního bojovníka SS.

Zahrnutá díla jsou:

- Vom mutigen Leben und tapferen Sterben (O odvážném životě a statečné smrti)
- Von der Freiheit des Kriegers (O svobodě válečníka)
- Der Krieg des Kriegers (Válka válečníka)
- Die kriegerische Revolution (Válečnická revoluce)
- Vater aller Dinge (Otec všech věcí)
- Von der Feindschaft (O nepřátelství)
- Deutsches Bekenntnis (Německé vyznání)

- Die Geburt des Jahrtausends (Zrození tisíciletí)

O odvážném životě a statečné smrti

Němec

Němec se nenarodil v rozkošné slunné krajině ani v klidu nevyčerpatelné půdy. Ani země, ani krajina mu nepřinesly spokojený klid ani snové pohodlí.

Osudem Němců je, že nikdy nesmějí žít v požehnaném dostatku, ale musí bojovat o každou drobnou radost. To určuje jejich tváře i duše.

Kdo prochází Německem a hledá, najde spíše vrásčité a rozeklané rysy než hladké a spokojené, zářící výrazy tváří. A v duších Němců zuří bouře s takovou zuřivostí, jaká víří Severní moře, kterým plují jejich lodě. Chudoba půdy a touha učinily Němce zamyšleným, osamělým a bojovným. Kdo chce Němce získat, musí mu proto dát zemi a nebe plné boje.

Spokojení lidé, kteří neznají touhu, nikdy nepochopili, proč upřednostňuje myšlení před požitkem.

Německé myšlení se vyvinulo do své jedinečné podoby z německé krve. Když Němci stavěli, vznikaly pod jejich rukama katedrály a věže, které se tyčily k oblakům v podivně fantaskních tvarech, když psali své balady, byly křehké a suché, s čistou, odlehlou krásou;

musely bolet uši každého, kdo miluje příjemný zvuk jižních veršů.

Německé myšlení usiluje o velkou jednotu vnitřního postoje, touhu po upřímnosti a pravdivém úmyslu. Bojuje za pravdu, to znamená za uznání a potvrzení podstatného. Kvůli této pravdě opouští vyšlapané cesty a předávané formy a všechny pojmy, které mohou být díky svému stáří ctihodné a posvátné.

V tomto procesu nestaví žádné budovy a nevytváří žádné železné desky, ale má odvahu k jednoduchosti a nové transformaci.

To znamená: neklid kvůli pravdě a poctivosti nemůže být a nebude v dlouhodobém horizontu zkrocen systémy, které přinesly a přinášejí klid nebo alespoň spokojenost. Proti tomuto neklidu neexistuje žádná sladká útěcha jako odpověď všech odpovědí.

V každé době Němci znali nebo tušili nebezpečí stagnace a nečinnosti, nebezpečí semene rozkladu, které se v nich skrývá.

V každé době Němci raději prodali svou duši „ďáblu“ neklidu než Bohu klidu. Jinými slovy: raději vdechovali kouř střelného prachu než kouř kadidla.

V očích zkroceného stáda lidí mají vědomě Němci něco démonického, něco obsesivního. Člověk se jim vyhýbá ze strachu o svou duši, drží se od nich dál, protože slyší meč jejich ducha.

Po tisíc let se stádo světa vrhalo na nositele německého neklidu a vraždilo je, znásilňovalo a vyhlazovalo. A navzdory všemu tento německý neklid udržoval německý národ děsivě životaschopný uprostřed velké smrti národů. Tam, kde se Němec probouzí k sobě samému, stává se nedělitelným, neúplatným, neodpouštějícím.

Tam, kde se stává zcela německým, nenašly četné intriky, jimiž se ho chtěli odcizit od sebe samého, žádnou skulinu.

Kdo chce Němce posílit, musí ho vystavit utrpení a strádání. To je tajemství německé povahy: německá duše nebyla nikdy ohrožena válkami, ale často zbabělými obdobími míru. V dobách prosperity je Němec důvěřivý a radostný jako dítě. V takových dobách je pro jeho nepřátele snadné ochočit ho teoriemi a podivnými doktrínami. Pak se odváží ho vykořisťovat a nutit ho k ponižujícím otrockým úkolům. Německá důvěřivost a upřímná důvěra jsou nejslabšími místy v pevnosti

německé povahy. Němce naučili, že nenávist je opovrženíhodná. A Němci tomuto učení uvěřili. Teprve pozdě si uvědomili, že pravá nenávist je stejně ušlechtilá jako pravá láska.

S bezstarostností dítěte daroval Němec světu poklady a velkoryse rozděloval majetek. S hravou radostí sledoval, jak ostatní shromažďují tyto poklady a majetek a tím si budují vlastní moc.

Byl příliš mladý, aby věděl o odpovědnosti, kterou s sebou nese závazné dědictví.

Této mladé bytosti vděčí svět za svou současnou podobu.

Němec tisíckrát prošel kolem koruny a spokojil se s rolí služebníka v domě svého otce.

Jako zasněné, hazardující dítě postavil ze zemí a světů domeček z karet, aby ho na konci hry jedním pohybem ruky zbořil.

Německá historie je návodem k světové historii promarněných příležitostí.

Mladým Němcům by se měla denně číst jedna kapitola z tohoto poučení. Možná pak zůstanou bdělí a

nebudou vnímaví vůči všem intrikám. Možná se také začervenají a možná se jim oči naplní slzami vzteku.

Časy hojnosti vedou k bezmyšlenkovitému požitkářství. Úzkost však nutí k otázkám a zamyšlení.

Německá duše často volala do oblak své otázky o smyslu osudu a dějin. Němci často stáli ohromeni před troskami svého království a své ideje. Z otázek o smyslu vznikla náboženství.

Náboženství však učila teorie osudu, které přesouvaly břemeno odpovědnosti z pochybující duše na neznámého Boha a poskytovaly útěchu v podobě Prozřetelnosti. Vina a osud se tak smísily.

Němec tak opět upadl do letargie. Našel si výmluvu pro svou vinu. Z nebes nepřišla žádná odpověď na jeho otázky a on mohl utěšit a otupit odpověď svého srdce výmluvou o osudu daném Bohem.

Němce bylo třeba poučit, že veškerá vina je výsledkem lhostejnosti, že veškerý osud je trestem za jeho vinu. Neměli mu dát do ruky modlitební knížku k pokání, ale meč! Kdo se ptá mraků, je za blázna. Kdo se ptá svého srdce, dostane odpověď. A tato odpověď není dvojznačným věšteckým výrokem, ale požadavkem. Buď

Němcem a jednej jako Němec, neboť jsi silnější než jakýkoli osud!

Německé tázání hledá potvrzení. A toto potvrzení zní: nic není zadarmo, nic není marné, nic není náhoda a nic není zázrak. Spíše každý hřích má svůj původ v polovičatosti, váhání a lhostejnosti a každý čin je důsledkem kauzality.

Kdo uznává kauzalitu v sobě a ve svých činech, ví, že veškerá víra v zázraky v konečném důsledku pramení z egoistických pohnutek; neočekává, že slunce se zastaví a hory se promění, aby potěšily jeho strachující se srdce, ale spíše se vrhá proti nepřízni osudu a utváří osud v dějinách.

Kdo věří v kauzalitu a usiluje o její naplnění, je úctyhodnější než velký věřící v zázraky, protože neznásilňuje veliký život, ale integruje se do něj.

Kdo chce zázraky, chce utéct. Pouze ten, kdo se uznává jako součást zákona, vytváří řád a díla, která jsou větší, těžší, nejupřímnější a vznešenější než i ta nejzbožnější přání a modlitby.

Zázrak a magie na jedné straně, zákon a čin na straně druhé: tak stojí Němec před rozhodnutím.

Kdo potvrzuje zákon a čin, má první přikázání. Zní: Vím, že jsem!

Kdo prohlašuje ano životu, svému životu, chce naplnění, ne spásu. Jeho otázky se zjednodušují, jeho jednání se stává nemilosrdnějším. Čím slabší je člověk, tím rozsáhlejší a čistší jsou jeho otázky.

Člověk může po tisíce a tisíce let hledat milosrdného Boha a přesto selhat v životě a kvůli zákonům života. Silný však statečným činem překračuje hranice všech světů. Zde slabost a tedy touha po spáse, modlitba, prokletí světa a útěk ze světa; jejich připravenost k činu a odvaha přeskočit poslední propast a vylézt na nejvyšší horu: to je německé rozhodnutí!

Po tisíc let a déle byl Němec tahán sem a tam mezi dvěma světy, světem absolutního ano a světem absolutního ne.

Sotva si uvědomil svou sílu a učinil první kroky k moci, někdo ho odstrčil od brány, která vedla k jeho naplnění. Někdo mu zašeptal, že jeho síla je ďábelským pokušením, že jeho radost je Satanovým triumfem. Někdo mu poradil, aby zničil svou vlastní sílu, aby vyprázdnil bojovnou mladou krev. Zkrátka, někdo ho

povzbuzoval, aby prodal své srdce a zestárl. Zestárl a stal se neškodným!

Mnozí se v průběhu věků nechali svést k rezignaci a podporovali svět absolutního ne. Zemřeli jako zrádci svého zákona, jako utečenci před životem.

Ale ti, jejichž srdce se uzavřelo cizincům, kteří navzdory všem hrozbám potvrdili svět absolutního ano, se stali osamělými ve světě, osamělými ve svém lidu. Jejich život se stal protestem, jejich činy odporem a vzpourou. Zemřeli v boji, na pohřební hranici, ve vězení nebo v exilu.

Vyhýbali se světu slabých, světu útěchy, a měli odvahu chlubit se svou bolestnou osamělostí.

Ale Německo, Říše, bylo s těmito několika lidmi, bylo s nimi v životě a téměř ještě více v jejich smrti.

Probuzení životní vůle

Vůle stávat se je v člověku skryta jako semínko ještě před jeho narozením. Tělesný vývoj, růst, končí v dospělosti. Duchovní vývoj, zrání, končí až smrtí.

Pouze růst a zrání společně tvoří skutečný lidský vývoj. Bránit zrání je stejně nepřirozené a absurdní jako svévolně zastavit růst.

Vždy se projeví známky úpadku a deformity. Existují však lidé, kteří považují zrání, které je plné neklidu, úzkosti a nejrůznějších nepříjemností, za odpudivé. Vidí v dětství jediný hodnotný stav a truchlí nad ním jako nad ztraceným rájem.

Zůstávají na úrovni dětského věku a neodvažují se vstoupit do země dospělosti.

Ve svých náboženstvích chválí stav dětství jako požehnaný a tvrdí, že stav dětství je spásou. Dětské koktání se pro ně stává zjevením. Proměňují dětské pohádky ve fakta spásy.

Jejich ráj je stavem soumraku, kdy nechtějí nic vědět, aby si uchovali drahocenný klid. Být zabaleni a houpáni. Zasněné hraní si se symbolem hada a lebky.

Jejich prokletí: život s jeho bojem, povinnostmi, prací, bdělou střízlivostí a tvrdostí.

Jejich touha: přirozené by mělo být překonáno nepřirozeným. Duchovní zrození by bylo nepřítomné kvůli bolestem.

Být dítětem znamená závislost, a ta vyžaduje vedení, povzbuzování a neustálou péči. Kdokoli je dítětem, vzdává se svobody.

Ale kdo jiný může toužit po návratu ze svobody do nesvobody než ten, kdo se cítí příliš slabý, když život klade své požadavky?

„Pád člověka“ znamenal konec ráje. Dětské sny ustoupily tvrdé povinnosti. Místo snů nastoupily činy.

Kdyby se ráj dnes vrátil, za sto let by na této zemi již nebyli žádní lidé. Vůle stávat se přemohla ráj; dokud je bdělá, ráj se nevrátí.

Čin se nenechá přemoci snem, stejně jako soumrak nedokáže zvítězit nad světlem.

Proto: kdokoli chce zůstat dítětem, bude, protože není schopen přinést ovoce, plevelem, který musí být vykořeněn.

Kdokoli řekne: „Bojím se stát se mužem“, měl by být vyloučen ze společenství.

Jde o to, aby byla vůle zasvěcena životu. Po tisíc let se páchal nepřetržitý hřích proti duchu života tím, že se posvěcovala vůle ke smrti – k vymírání v tomto světě. Kdo nahlíží na život ze smrti a kdo nahlíží na skutek

pouze z hříchu, musí nevyhnutelně odmítnout povinnost života. Nemůže uznat ani zákon, ani řád života, natož je potvrdit.

Musíme začít posvěcovat samotné plození. Po tisíce let bylo plození považováno za prvotní hřích, původní hřích lidstva. Dítě v matčině těle bylo již odsouzeno k zatracení. Muž měl ženu opustit s lítostí, matka měla své dítě porodit v hanbě.

Křehká duše dítěte byla obklopena temnotou těžkých myšlenek svých rodičů.

Proto: muž, který jde ke své ženě, pokračuje v posvátném poslání života. Plní zákon života. Život totiž existuje pouze tam, kde je život darován. Život se tedy udržuje sám ze sebe.

Kdo neprodlužuje život, je již mrtvý, i když ještě dýchá. Je to porušovatel zákona, i když ho jeho náboženství v rozporu se životem prohlásí za požehnaného!

Dítě, které v matčině těle dozrává k narození, je naplněním zákona, a proto je posvátné. Kdo ho považuje za plod hříchu, rouhá se zákonu a vysmívá se řádu života.

Dítě se vyvíjí mimo rámec svévolnosti. Matka nosí sémě a posvěcuje ho svou radostí. Radost je však určena matčiným vědomím, že je nositelkou posvátného života.

V okamžiku narození překonala vůle stávat se první překážky.

Střih nůžkami osvobozuje dítě od tělesné závislosti. První výkřik je prvním potvrzením jeho vlastního života.

Výchova dítěte spočívá především v probuzení životní vůle.

Neměli bychom se pokoušet o výchovu pomocí výcviku. Nejde o to, aby dítě bezpodmínečně přijalo způsoby, které jsou drahé rodičům, ale o to, aby dítě rozvíjelo vlastnosti, které v sobě má, pokud jsou dobré.

Nejlepší povinností rodičů je včas vytrhat plevel a zajistit, aby nepožíral důležité živiny. Především je však třeba dbát na to, aby dítě mohlo růst vzpřímeně a rovně.

Jelikož dítě není soukromým majetkem rodičů, ale členem společenství, rodiče jsou za dítě odpovědní vůči společenství.

Výchova se osvědčila, když se v dítěti rozvinul zákon, který v něm spočívá.

Často se stává, že dítě, které je za svou vzpurnost pokáráno, trvá na názoru, který je pro něj přirozený. Neměli bychom mu vštěpovat názory rodičů jako jeho vlastní, ale dát mu příležitost, aby si vytvořilo vlastní názor. Často je takzvaná nezralost mladého člověka skutečným projevem přirozeného cítění.

Opakovaně se objevuje pojem generační konflikt.

Starší obviňují mladší z drzosti a neúcty. Mladí pohrdají starými kvůli jejich lhostejnosti a kompromisům.

Kdy ale tento konflikt přeroste v rebelii?

Je pravda, že starší lidé, v důsledku své vlastní nerozhodnosti, selhali v boji o utváření svého života a často poklepávají mladým na rameno se závistivou shovívavostí. A radí jim, aby nejprve zestárli, než budou moci mluvit. S dědečkovskou nadřazeností vyprávějí o tom, jak byli kdysi mladí a měli nezralé názory.

Takový způsob vyjadřování mladému člověku nepomáhá. Chce podněty a potvrzení a snáší nanejvýš kamarádské rady, ale nikdy „poznání“ vycházející z rezignace a pesimismu.

Mladý člověk rychle a s jistým citem vycítí slabosti. Pak se projeví jeho pocit nadřazenosti, který pramení z vědomí vlastní síly a mladé, akční odvahy. Ale pak může být ve svých slovech a činech velmi „arogantní“. Ano, jeho pohrdání může eskalovat až k opovržení.

Ale tam, kde mladý člověk vnímá u staršího člověka upřímné přesvědčení a odvážnou podporu nějaké myšlenky, vzhlíží k němu s úctou a ochotně ho následuje do všech oblastí boje.

Když se starší člověk stane vzorem a vůdcem, rozhodně nemluví o aroganci mladších.

Generační konflikt je obvykle způsoben selháním starších generací. Mládež chce být získána, nenechá se k ničemu přemlouvat.

Proto je rozhodující, kdo mládež učí a vede. K tomuto úkolu by měli být povoláni pouze ti nejlepší, nejsilnější a nejchytřejší z národa. Částečně záleží na nich, zda budou mladí lidé prostřednictvím naplnění své kauzality vedeni do vyššího řádu, nebo zda zahořknutí a zklamaní vnitřně i navenek zahynou v táboře nihilismu.

Kdo se narodil a byl veden do vyššího řádu, nepotřebuje znovuzrození, které by ho osvobodilo od přirozeného pouta. Místo toho pozná místo svého

působení a bude se snažit plnit jeho zákon. Pouze lidé, kteří selhali ve svém původním životě, potřebují tuto „spásu“. Proto se stává, že mladý člověk se nenachází v kruzích těch, kteří potřebují spásu, ale sám hledá společenství silného a neústupného života.

Úřad učitele a vůdce mládeže je proto tak plný odpovědnosti, protože musí provést první výběr těch, kteří jsou fyzicky, intelektuálně a psychologicky nejcennější. A jak by měl být člověk schopen ocenit výhodu, kterou sám nemá? Podřadný člověk bude znovu a znovu rozpoznávat pouze podřadné a přijímat je do svého srdce z určité solidarity slabých a špatných, zatímco silné a dobré bude naopak nenávidět a bát se jich kvůli pocitu méněcennosti.

Mladý člověk touží po učení a vzoru. Touží po všem, co posiluje jeho životní vůli.

To znamená: cenné jsou pouze ty momenty výchovy, které jsou vhodné k trvalému ovlivnění odvahy, charakteru, postoje a chování mladého člověka. Znalosti, které k tomu nepřispívají, se stávají zátěží a mohou přispívat k zmatení jeho srdce a citů.

Vlastní život

Obecně se dnes pod pojmem „cenný člověk“ rozumí někdo, kdo umí správně prezentovat své talenty.

Člověk umožňuje talentovanému, a tedy cennému člověku, aby co nejvíce využil své talenty. Aby se zhodnotily poklady, které v člověku spočívají, investuje se určitý vzdělávací kapitál a pevně se počítá s tím, že v dohledné době bude možné získat značnou návratnost této investice.

Kromě toho však bylo „vzdělání“ zbožím, které si mohl koupit i relativně „netalentovaný“ člověk. Pod podmínkou, že získal potřebné nároky a diplomy. To však do značné míry záviselo na penězích a vytrvalosti.

Stručně řečeno: vzdělání jako zboží bylo možné zakoupit ve vzdělávacích zařízeních jako v obchodních domech a odnést si ho bez námitek.

Tato komodita by se tak mohla dostat do nežádoucích rukou a být použita ke škodě společnosti. Časy, kdy bylo možné koupit pistole na volném trhu, jsou dávno pryč. Ale neméně „nebezpečné“ zbraně intelektu mohly být až do nedávné doby dostupné komukoli, kdo o ně požádal. Slabý tak mohl získat zbraně, s jejichž pomocí mohl přimět silného k poslušnosti. Nemocný a

destruktivní člověk mohl bez překážek získat nástroje potřebné k plánované destrukci.

Z úzkosti se zrodilo poznání, že společenství – pokud chce zůstat životaschopné a zdravé – musí provádět plánování při vytváření a formování majetku.

První požadavek: v rámci společenství je člověk cenný, pokud je zdravý na těle i na duši. Pouze zdravý má právo na rozvoj svých talentů. Pouze on může přinášet zdravé ovoce. Nemocní mohou nanejvýš klamat pestrobarevnými zdánlivými plody.

Druhý požadavek: společenství vytváří předpoklady pro rozvoj zdravých sil. Proto má pouze ono právo přijímat plody.

Dokud místo společenství stál člověk uvolněný v boji všech proti všem, bylo využívání majetku libovolné. Bylo povoleno, aby se jeden krmil na majetku, zatímco druhý musel hladovět.

Vlastní život není společenstvím zničen. Je pouze osvobozen od své izolace a integrován do společenství.

Společenství nezničí vlastní hodnotu člověka, ale naopak přispívá k jejímu rozvoji. Čím větší jsou hodnoty, tím silnější bude společenství.

Bajka: dobrodružný hrdina cestuje po zemi, poráží draky, zachraňuje princezny, zabíjí zlo. Ženy ho milují, dobří ho chválí. Jeho sláva naplňuje svět. Jeho jméno se stává legendou. Oči mladých se lesknou, když se zpívají jeho činy.

Šťastný je lid, který má velké hrdiny a velké ságy. Běda však společenství, jehož nejlepší členové odcházejí hledat dobrodružství a umírají v cizích zemích.

Společenství potřebuje silné, odvážné, neohrožené a neúplatné, aby stáli v řadách svých druhů a tam hledali a plnili velké činy.

Čin jednotlivce nezaniká ve společenství, nýbrž pouze v něm mění svou podobu z náhodného na systematické dílo.

Ne čin jednotlivce, ale pouze dílo společenství dává lidu základ pro věčnost. Sláva jednotlivce se stává slávou společenství.

Kdokoli pochopil význam společenství a kdokoli v něm stojí, cítí v sobě povinnost k dokonalosti. Už netouží po vlastní slávě, ale vidí ve svých činech předpoklad pro život těch, kteří budou žít a bojovat po něm. Bude zasévat své činy jako rozsévač své osivo. Vědomí této

odpovědnosti ho donutí zasévat pouze hodnotné osivo na hodnotnou půdu. To je jeho čest.

Ví, že nepřináší žádnou „oběť“. Každý plod je totiž přirozeným výsledkem.

Společenství ho „nestahuje dolů“, nevyrovnává ho s lhostejnými a bezvýznamnými.

Čím více je pohlcen společenstvím, tím více ho naplňuje svými činy, tím více ho táhne s sebou vpřed a vzhůru.

Ti, kteří odcházejí do pouště, aby byli sami se sebou, ti, kteří se vyhýbají společenství, aby nemuseli rozdávat své poklady, se na něj budou dívat s údivem a pochybovat, že je ještě schopen vést „pravý“ život.

Budou věřit, že postupně vyhoří a nakonec bude působit jako opuštěný dům, jako vyčerpaný důl.

Je zbytečné s nimi diskutovat.

Stačí jim jen říct, že sirka sice hoří, ale sama o sobě ještě neposkytuje oheň.

Ale člověk, který zasvětil svůj život tomuto společenství, zná také chvíle samoty. Když se však na chvíli vzdálí od kruhu svých druhů, činí tak proto, aby mohl vést dialog se svým srdcem, aby si sám sobě podal

účty ze svých tužeb a činů. Přemýšlí, jak může svůj čin prohloubit, aby zajistil úspěch. Už nemyslí na sebe, což ho jen znovu a znovu vede v kruhu, ale myslí na to „my“ svého společenství. A toto „my“ ho vede za úzkost dne do široké věčnosti jeho lidu. Nemyslí na krátkost svého života, ale na nekonečnost řetězce těch, kteří přijdou po něm.

Když se vrací do společenství, jeho srdce je naplněno novou touhou po činu, který utváří budoucnost.

Ti, kdo žijí v poušti, ztrácejí se svým životem všechno. Proto se bojí a plni neklidu přemýšlejí o tom, jak mohou prodloužit krátkou dobu své existence.

Kdo žije ve společenství, přemýšlí o tom, jak může svůj život učinit užitečným. Smrt pro něj znamená konec možnosti účinnosti, proto spěchá, aby využil každou hodinu a naplnil ji svým činem. Nenávidí rozjímání a volný čas; nenávidí vše, co brání činu.

Ti, kdo žijí v poušti, hledají jistotu a bezpečí. Chtějí v klidu vychutnávat plody, které nasbírali.

Kdokoli žije ve společenství, ví, že jistota a bezpečí neexistují. Společenství totiž není založeno na federaci pro společnou bezpečnost, kde jedna část hlídá, zatímco druhá se v klidu sytí, ale existuje jako společenství těch,

kteří přísahali, že budou pracovat a směřovat k dokonalosti. Jejich stavem není klid, ale pohyb, jejich hnací silou není potěšení, ale touha.

Kdokoli žije ve společenství, musí zvažovat důsledky každého svého činu. Nemá žádnou jistotu, to, co dělá, se děje především se všemi a pro všechny. Proto má jeho život jen málo „příjemných“ stránek.

Ti, kdo žijí v poušti, mají čas věnovat se podivným a zavádějícím myšlenkám.

V jejich osamění je přepadá strach a hrůza, takže si myslí, že jsou obklopeni duchy, nebezpečím a hrůzami.

Uvažovali o způsobech, jak uniknout smrti. Nevidí smysl života, protože opustili společenství.

Tváří v tvář smrti je pro ně život bezvýznamný, a proto chtějí alespoň uchránit svou duši před smrtí a zachránit ji na místě věčného bezpečí, bezbolestnosti a nekonečné radosti. Protože smrt je pro ně největší hrůzou, vytvořili si představu, že smrt je trest, který jim musel uložit neznámý Bůh. Začali tedy přemýšlet o tomto Bohu, aby odhalili jeho plány a překonali tak smrt.

Jejich myšlenky se stávají žebříky do nebe, které je každou příčkou vzdalují od kauzality světa a přibližují ke království Boha, který ví, jak ovládat smrt.

To je jejich dokonalost: odrůst od světa a společenství.

Mezi těmi, kteří žijí v poušti, a společenstvím panuje nepřátelství.

Společenství musí dávat pozor, aby volání z pouště nemátlo srdce lidí; neboť kdokoli následuje volání a tím se oddělí od společenství, je ztracen pro věčnost lidu. Jeho život je náhle vytržen z řetězu společenství. A na každém ztraceném jednotlivém životě visí nesčetné články budoucnosti, které s ním zanikají.

Ti, kteří žijí v poušti, se považují za lepší díky své izolaci a cítí se tak blízko svému Bohu, že se ho mohou dotknout.

Je zbytečné diskutovat o tom, kdo je „lepší“.

Společenství může a bude vždy soudit pouze na základě společenství, stejně jako poušť může soudit pouze na základě sama sebe.

Společenství soudí výhradně podle toho, čeho dosáhnou ti, kteří v něm tvoří. Kdo je užitečný, je dobrý a

cenný. Kdo se izoluje, není užitečný a je zbytečný, bezcenný a špatný.

Společenství nezkoumá, zda je izolovaná osoba „dobrým člověkem“. Je to pro něj zcela lhostejné. Omezuje se na skutečnost, že izolovaná osoba je v každém případě nepoužitelná. Lidé v poušti musí tento soud přijmout.

Společenství se musí bránit proti tomu, aby izolovaní lidé používali své měřítko „blízkosti Bohu“ jako hodnocení lidí ve společenství. Směsice zcela neslučitelných názorů a hodnot vede ke zmatku.

Společenství však musí zajistit, aby izolovaní lidé – poté, co dobrovolně opustili společenství kvůli svému vlastnímu životu – nesnažili se stáhnout lidi ve společenství na nižší úroveň.

Překonávání

Čím bohatší jsou talenty člověka, čím aktivnější je jeho intelekt, čím rozmanitější jsou jeho sklony, tím větší jsou pokušení, která na něj přicházejí. Pokušení totiž velkoryse rozdělit talent a dnes se vydat touto cestou, zítra tou druhou, která se náhle vynoří z hojnosti možností.

Čím silnější je vědomí talentů, tím větší je nebezpečí plýtvání a rozptylu energií.

Lidé s širokým talentem zahynou snáze než lidé, kteří vytrvale a neústupně následují cestu svého jediného talentu.

Boj o poznání musí být především bojem o sebepoznání. A to nikoli sebepoznání v pokorném, ale v mistrovském smyslu. Mistrem je totiž ten, kdo zná svou hodnotu a je také schopen ji utvářet. Kdo pouze v pokoře uznává slabost a spokojí se s tímto poznáním, je bezcenný a zbytečný.

Pouze ten, kdo zná sám sebe, je schopen oddělit svůj život od náhod a začlenit ho do řádu.

K tomu je zapotřebí překonávání.

Existuje největší pokušení: opustit cestu a být soběstačný. Potřeba klidu je největším nepřítelem veškerého života.

Existuje největší hanba: považovat své talenty za kořist, kterou lze spotřebovat daleko od společenství.

Existuje největší překonání: vzdát se zisku, odměny, poct, pohodlného života, vděčnosti, jistoty, marnivosti a

nechat svou vlastní hodnotu vstřebat do společné hodnoty.

K překonání patří upřímnost a jednoduchost.

Upřímnost, protože lákadlo potěšení umí dokonale zamaskovat tvrzením o potřebě.

Jednoduchost, protože lákadlo umí využít tisíce důvodů a úniků.

V člověku bojují dvě hlavní hnací síly: chamtivost a touha.

Chamtivost tlačí jeho ducha k zemi, aby jeho ruce hrabaly v hnoji a sbíraly lesklé hodnoty každodenního života. Chamtivost je neuhasitelná; čím více se hromadí, tím je větší. Ti, kteří podlehli chamtivosti, se scházejí v hnoji v boji všech proti všem.

Touha povznáší duši člověka nad přítomnost a nechává ji s chvěním hledět do zítřka. Touha dává duchu křídla, s nimiž může uniknout chamtivosti a hnoji.

Pokud je chamtivost pohlcujícím porostem, který žere lidské tělo, pak touha je posvátný, jasně zářící oheň bez začátku a bez konce, který osvětluje cestu lidu.

Hodnota lidu se vždy měří počtem těch, kteří překonali chamtivost.

Chamtivost se vždy ptá: „Jak mi to prospěje?“

Touha se ptá: „Jak osvobodím svůj lid z pout nízkosti?“

Pokušení chamtivosti jsou ohněm v kovárně; požadavky touhy jsou kladivem, kterým je vůle člověka očištěna a formována.

Touha, která nemusí bojovat s chamtivostí, se může stát únikem.

Bez pokušení není překonání a bez překonání není čin.

Pouze ten, kdo prošel tisíci pokušeními chamtivosti, pouze ten, kdo pochopil její lákavé volání a odolal jim, pouze ten je způsobilý pro mistrovství.

Ale: nikdo by si neměl zacpávat uši, aby už nemusel slyšet volání, nikdo by si neměl zavazovat oči, aby neviděl propast. Ten, kdo zvítězí, by měl být vědoucí. Jeho vítězství je osvobozujícím činem, ne slepou náhodou.

Hlupáci přišli s pojmem „něžná nevinnost“. Pouze období úpadku mohou nazývat obraz „čistého hlupáka“ krásným a dojemným.

Nevinnost může, pro potěšení starých lidí, bloudit se skloněnou hlavou a trhat malé modré kvítky. Čistý blázen se může nechat vodit po cestě „ctnosti“ pro pobavení úsměvných a lstivých kněží: činy rodí pouze lidé, kteří s tvrdými pěstmi a vědoucím pohledem čelí klidné a zbabělé každodenní rutině útokem své touhy.

Něžná nevinnost je vždy v nebezpečí, že bude svedena na scestí. Čistý hlupák je hračkou v rukou temných sil. Pouze ten, kdo nahlédl do propasti, se od nich osvobodí.

Čistotu srdce nemá ten, kdo se bojí každé louže, ale pouze ten, kdo navzdory špíně zachovává víru v pravdu touhy.

Lidi nezkazí „hřích“, ale útěk před ním. Vítězem v životě není ten, kdo je „bez hříchu“, ale ten, jehož touha nebyla zabita.

Kdokoli hovoří o prvotním hříchu, usnadňuje si tím vzdání se boje. Každý darebák se může odvolávat na prvotní hřích a účinně jím zakrývat svou „slabost“.

Prvotní hřích je velkým trumfem podřadných, těch, kteří jsou vrozeně omezeni. Je to marné předstírání slabých.

Kdokoli mluví o prvotním hříchu, vzdává se překonávání a místo toho hledá odpouštějící milost.

Člověk by měl místo prvotního hříchu zavést pojem vrozeného boje.

Vrozený boj je vlastní každému, kdo má čistou krev. Je to vyjádření touhy po formování.

Kdokoli je zkažený, může mluvit o prvotním hříchu.

Kdokoli je spokojený se svou krví, povstane v posvátném hněvu proti pojmu prvotní hřích.

Když se síly temnoty vzbouřily proti světu světla, vymyslely pojem prvotní hřích, aby zničily vůli k překonávání.

Kdokoli věří v pojem prvotní hřích, musí správně říci: „Jsem ubohý, mizerný, ztracený a zkažený člověk.“

Lid, který se skládá z prvotních hříšníků, bude právem zničen a vymazán touhou těch, kteří potvrzují vrozený boj.

Nesmíme se nechat oklamat: jakékoli potvrzení slabosti je potvrzením bezbrannosti. A bezbrannost znamená hanbu.

Čin se rodí výhradně z potvrzení síly.

Lidé vymysleli náboženství, aby překonali svět. Viděli ve světě zlo, nespravedlnost, smrt a věřili, že překonáním světa překonají také všechny pohromy.

Svět však nechce být překonán, ale spíše formován.

Formovat však mohou pouze silní, kteří jsou schopni vtisknout světu pečeť svého zákona. Překonání tedy spočívá v člověku, stejně jako v něm spočívají všechny energie. Slaboch nemá právo mluvit o překonání, neměl by znesvěcovat toto slovo a chlubit se jím, aby zakryl svou slabost.

Je to naprosté nepochopení světa, jeho zákona a jeho řádu, označovat postupný únik za boj víry. Eskalace odporu ke světu prostřednictvím poznání zla není poznáním, které slouží společenství. Kdo si „probojovává cestu“ k odporu ke světu, není bojovník, ale spíše ubohý slaboch.

Je nesrovnatelně hrdinštější bojovat za splnění své světové povinnosti navzdory veškerému zlu.

Společenství si musí bedlivě hlídat, aby byly odstraněny všechny doktríny, které nahrazují vrozený boj, ruší radost ze světa a chtějí znehodnotit potvrzení síly.

A i kdyby takové doktríny byly napsány v nebi ohnivými písmeny, musí být pro dobro společenství vymýceny. (Ale ony ani v nebi napsány nejsou).

Byla doba, kdy lidé věděli více o „nebi“ než o zemi. Vytvořili zákony mimo tento svět a zapomněli na přirozený řád.

Výsledkem bylo, že svět upadl a společenství se rozpadlo.

Odvaha k překonávání se rozpadla a tisíce nemocí duše i těla pohltily lidi.

Chaos nahradil řád, svévolnost nahradila zákon. Silní byli přehlušeni, převálcováni a přemoci davem nespoutaných.

Hodnoty řádu byly znehodnoceny fantaziemi slabých a nemocných.

Zdálo se, že se blíží konec světa, po kterém toužili méněcenní.

Ale zákon se nenechá zesměšňovat.

Méněcenní byli pohlceni vlastní slabostí a neměli sílu zcela zničit hodnoty, které napadali svými slovy.

Když nebe navzdory jejich slovům nespadlo, když se země navzdory proroctvím o posmrtném životě

neotevřela, aby pohltila silné, lidé opět začali věřit v platnost zákona a neměnnost řádu a vysmívat se vzrušenému křiku podřadných.

Zákon je silnější než strach slabých. Kdo se drží zákona, zůstává v řádu.

Nastal čas, kdy jsou opět uctívány přirozené hodnoty a kdy se silní začínají pyšnit svou silou.

Nastal čas, kdy je zlomena domýšlivost slabých a silní jsou plně uznáváni jako ti, kdo mají pravdu.

Výhrady

„Buržoazní“ způsob uvažování se vyznačuje tím, že každému přiznává právo na výhradu. Ano, takzvaná „lidská práva“ jsou – když je oddělíme od boje otroků proti jejich prodejcům a kupcům a aplikujeme je na „evropské“ podmínky – při bližším pohledu ničím jiným než řadou výhrad.

(Již v posledních šedesáti letech bylo heslo lidských práv více doma v buržoazních estetických salonech než v kruzích socialistů. Zdravý instinkt revolučních dělníků se brzy vzbouřil proti lacinému heslu a zvolil si místo něj

jiné bojové pokřiky, jako například „světová revoluce“, „třídní boj“ atd.)

„Lidská práva“ se stala bojovým heslem pacifisticko-demokratických kruhů, které chtěly žádat o ospravedlnění své existence apelováním na slzné kanálky.

Co je tedy toto „lidské právo“?

V podstatě nic jiného než nárok na nerušený soukromý život a možnost soukromého potěšení.

Slaboch se odvolával na své lidské právo, když stát požadoval vojenskou službu. Slabochův výkřik bolesti měl být – odvoláním na lidská práva – povýšen na dokument morálního rozhořčení ušlechtilé duše proti „barbarům“.

Náboženský snílek, který na základě jakýchkoli „zjevení“ věří, že musí odporovat přirozenému řádu, se odvolává na lidská práva.

Majetný měšťan, který viděl své poklady ohroženy požadavkem – způsobeným všeobecnou nouzí společenství – odevzdat alespoň nepoužívané jmění, volal po lidských právech, která měla chránit jeho majetek.

Příkladů je mnoho. Téměř každý člověk mohl využít lidská práva, aby podpořil své morální „až potud a dál už ne“ a v nejhorším případě se ozdobil mučednickou korunou.

Pouze voják nemyslel na svá lidská práva, ale bojoval, krvácel a umíral v samozřejmém plnění své povinnosti.

Proto se setkal s nenávistí ze strany zastánců lidských práv.

Lidská práva vznesou svůj nárok pouze tehdy, když povinnost naruší jejich zákon blahobytu.

Silný člověk nevyužívá žádné výhrady. Pro něj je zpochybňování lidskými právy obzvláště podivné a nepochopitelné.

Zákon a řád jsou v něm tak silné, že se neuchyluje ke svévolnosti vůči slabším.

Svévolnost je totiž výsledkem nezákonnosti a vládne pouze tam, kde se slabý člověk dostal k moci na základě lidských práv.

Silný člověk však odmítá mocenské nároky slabých, i když jsou početnější kvůli jakýmkoli projevům úpadku, jež nejsou způsobeny silnými.

Silný člověk požaduje především právo na život.

Toto jeho právo by nebylo zpochybňováno, kdyby se spokojil s životem, který mu v tomto řádu náleží.

Slabý člověk se však nechce spokojit právě s tím, ale požaduje rovná práva na základě lidských práv.

Tím požaduje nic jiného než ponížení silných.

Sám se totiž nemůže povznést na úroveň silných.

Jelikož slabý člověk považuje za samozřejmé, že není schopen plnit povinnosti, které nese silný člověk, očekává stejně samozřejmým způsobem, že silný člověk mu bude sloužit.

Tak se stává, že slabý člověk – se svým křiklavým požadavkem na pozornost a zohlednění obecných lidských práv – dokáže přehlušit a zakrýt svůj vlastní nárok na neustálé využívání činů silného člověka.

Demokracie se pokusila zcela zamíchat přirozený řád a obrátit zákonitou míru skutků.

K tomu jí pomohli všichni lidé, kteří trvali na svých výhradách.

(To zahrnuje jak kruhy majetné buržoazie, tak náboženské denominace a komunismus.)

Výhrada je nejnebezpečnějším nepřítelem společenství.

Výhrada tvoří trhlinu, do které se vkládají semena rozkladu.

Začněme s náboženskými denominacemi.

„Dobrý Němec“, který je „zároveň dobrým členem své náboženské denominace“, čelí požadavkům společenství. Tyto požadavky hodnotí podle měřítka svého vlastního „svědomí“, které chce učinit spravedlnost oběma rysům, německému i denominačnímu.

Váhavost způsobená tímto hodnocením již představuje nebezpečí pro společenství.

Pokud se nyní požadavky denominace jeví jako ohrožené požadavky společenství, nastupuje výhrada.

Zástupce výhrady hledá spojence a nachází je.

Dochází k založení sdružení zástupců výhrady.

Sdružení vstupuje do opozice proti společenství.

Nepřátelé společenství nyní vidí v existujícím sdružení přirozeného spojence a nabízejí mu svou pomoc.

Sdružení přijímá pomoc, aby zajistilo svou existenci, a připojuje se k frontě nepřátel společenství.

Nepřátelé pronikají prostřednictvím sdružení do srdce společenství.

Sdružení se stává přirozeným nepřítelem společenství.

Pokud je zástupce výhrady volán k zodpovědnosti společenstvím, stěžuje si křikem na pronásledování a tím přehluší výčitky, které proti němu společenství vznášejí.

Konkrétně výčitku, že je zrádcem.

Podobné je to s výhradou, kterou má majetný měšťan. Společnost požaduje „oběť“. On to uznává do té míry, dokud není ohrožena jeho „existence“.

V tom okamžiku předkládá svou výhradu.

Ani na okamžik neuvažuje o tom, že to bylo právě společenství, které mu umožnilo získat majetek. A že majetek bez společenství nemá smysl.

Ve svém mylném pojetí řádu usiluje o sdružení majetných, které se rozprostírá po celém světě a je odhodláno bránit všechna práva majetných proti nárokům jednotlivých společenství.

Svou výhradu zakládá na „zákonech“, které sám vytvořil, a neptá se, zda tyto zákony nejsou v rozporu s přirozeným zákonem a řádem.

Federace majetných rozšiřuje svou výhradu všemi prostředky a snaží se přeměnit majetek na moc.

Vytváří předpoklady pro moc prostřednictvím dovedného využití prostředků, které má k dispozici díky majetku.

Výsledkem snahy o moc je oslabení řádu prostřednictvím svévolnosti v prostředcích a v úsilí.

Sdružení tvrdí, že s ním roste a klesá obecná prosperita, a tím svým nárokem zatlačuje společenství zpět.

Získává moc nad ekonomikou tím, že se s ní ztotožňuje. Ekonomika je tak vyňata ze společenství a jeho řádu a povýšena na zvláštní sféru v zájmu sdružení.

Společenství se může podílet na výnosech „hospodářské politiky“, pokud mezi ním a sdružením existují dobré vztahy!

Majetný občan předkládá tuto výhradu s naprostou vážností a nechce pochopit, že tím snižuje společenství na úroveň svého otroka.

V době války je ochoten dát svůj majetek k dispozici a půjčuje jej za vysoké úroky. Ano, v době války dbá na to, aby jeho majetek byl vždy „dobře investován“, a požaduje, jako by to bylo naprosto samozřejmé, aby vojáci bránili jeho vlastní cenný život.

Nemá žádné výčitky svědomí, když vybírá úroky ze svého dovedně investovaného majetku, a neuvažuje o tom, že na těchto úrocích ulpívá krev padlých.

Majetnické buržoazní myšlení si vytvořilo vlastní morálku a podařilo se mu ji podpořit zákony a údajně posvátnými přikázáními.

Zákony podporují pseudoprávní systém, který sdružení umožňuje téměř vše a společenství odebírá téměř vše.

Pseudoprávo vytvořilo pseudomocné.

Zrovnoprávnilo majetek s mocí a vlastnictví se silou.

Stalo se hrobníkem společenství.

Ve jménu Boha vynášelo rozsudky smrti nad nepřáteli sdružení a s plným patosem využívalo vlastenecká rčení.

Výhrady majetných občanů mají paralyzující účinek na ducha společenství.

Neboť tyto výhrady kážou, v zájmu ochrany pseudomocných, přikázání klidu. Žehnají všemu, co tomuto klidu slouží, a proklínají vše, co jej ohrožuje.

Tyto výhrady vystavily krev společenství nebezpečí sražení a jeho duch jej vedl do pokušení stát se malátným a ospalým.

Kdokoli se obrátil proti výhradám majetných měšťanů, byl prohlášen za nepřítele státu, rouhače proti Bohu a vyhnán ze „společnosti“.

Majetný měšťan byl hrdý na svou bílou vestu a odvracel se od „proletáře“ – který byl v budoucnu jím utlačován a vyděděn –, aby se nezašpinil.

To, že bílá vesta často zakrývala velmi špinavou kůži, majetnému měšťanovi nevadilo. Kůži nebylo vidět.

A jen kvůli vnější čistotě své vesty využíval ochranný štít své morálky.

„Proletáři“, kteří se vzbouřili proti okovům, do nichž je uvrhla majetná buržoazie, představovali další výhradu.

Viděli ve světě nespravedlnost, kterou páchali majetní měšťané. Viděli, že každé společenství muselo bojovat s výhradami této skupiny.

Požadovali sjednocení bojovníků proti výhradám majetných měšťanů a sami skončili s tímto požadavkem ve výhradách. Pohrdali zákonem a řádem v tom, že ignorovali společenství, a kázali osvobození od jakýchkoli společenských pout. Udělili si titul „soudruh“ a skrývali v něm nárok na potěšení, které stálo mimo povinnosti.

Prohlášení proletářů všech zemí mělo za cíl oddělit určitou třídu od společenství všech zemí, aby došlo ke světové revoluci. Světová revoluce však měla stát mimo rámec zákona a řádu.

Tato světová revoluce, tedy revoluce, která měla být mimo rámec společenství, způsobuje a přináší chaos. Každá plánovaná světová revoluce neslouží zájmům společenství, ale spíše sobeckým cílům kasty, třídy, vrstvy.

Shrnuto: Náboženská výhrada křesťanů měla za následek útok určité náboženské kasty proti státům jakožto přirozenému řádu.

Ekonomická výhrada majetné buržoazní třídy má za následek zotročení celých kontinentů.

Třídní boj směřuje k nihilistickému otrockému povstání, které samo o sobě není schopno vytvářet

hodnoty, protože postrádá předpoklady hodnot, pojmy: svoboda, čest a povinnost.

Společenství by si mělo uvědomit, že každá výhrada je jeho smrtelným nepřítelem.

Společenství musí jednat v souladu s tímto poznáním.

Pokud v tom selže, zaslouží si smrt a mělo by se stát obětí výhrad.

Takové společenství totiž postrádá předpoklad veškerého ospravedlnění života: odpovědnost.

Společenství

Žádný pojem není tak nepochopený, žádný pojem není tak kontroverzní, žádný pojem nezpůsobil tolik zmatku jako pojem společenství.

Obránci výhrad rádi používají tento termín, aby ochránili skupiny společenství, které chtějí ovládnout, před únikem nebo odtržením.

Nejprve je tedy třeba uvést, že společenství a demokracie spolu nemají nic společného.

Společenství neznamená rovná práva všech vůči všem. Společenství není stádo se stejným právem na pastvu, prostor a pití. Společenství však také není náhodný stav nebo náhodné místo.

Společenství je svazek těch, kteří mají stejnou vůli.

To znamená: Společenství je skutečně také svazek těch, kteří mají stejnou krev. Krev je samozřejmým předpokladem, bez kterého není možné vytvořit řád. Ale krev bez vůle je mrtvá.

Společenství je skutečně také svazek těch, kteří mají stejný jazyk.

Jazyk je výsledkem krve.

Bez vůle spojené krví je však jazyk pouze volným pojítkem, které lze kdykoli a kdekoli odhodit.

Společenství je skutečně také spojení těch, kteří vyznávají stejnou víru.

Ale když víra existuje mimo pouta krve, jazyka a vůle, společenství sklouzává do neskutečna a stává se frází a hračkou cizích mocností.

Společenství existuje tam, kde lidé stejné krve a stejného jazyka prohlašují vůli, která prostřednictvím postoje a chování vede k činu. Pouze tam mají lidé

společné to, co vede ke společenství: závazný a povinný obsah života, který je zároveň životní aktivitou.

Společenství tedy nevzniká z masy, ale z osobnosti.

Osobnost však existuje pouze tam, kde vládne odpovědnost.

Odpovědnost spočívá v uvědomění si, že jsme povinni dodržovat zákon a řád. Odpovědnost spočívá v zodpovědnosti vůči požadavkům zákona a řádu a v upřímnosti při odpovídání na otázky o hodnotě životní aktivity. Odpovědnost znamená vést neustálý bdělý dialog s otázkami srdce a snažit se je uvést do souladu s požadavky vůle.

Člověk se sice rodí do masy, ale do společenství je přijat pouze tehdy, když uzná svou kauzalitu a podřídí svou vůli řádu.

To je jeho rozhodující čin, kterým se určuje jeho hodnota a plodnost.

Společenství je nositelem a vykonavatelem zákona. Existuje pouze tam, kde jsou překonány všechny výhrady, kde je vůle nasměrována k cíli zdravého, svébytného národa a silného státu.

Národ je zákon.

Stát je řád.

Společenství je však vůle.

Masa stojí mimo vazby. Nerozhodla se ani pro dobro, ani pro zlo. V ní spočívá dobro i zlo.

Masa musí být probuzena, rozhýbána, vedena.

Část masy zůstane tvrdohlavá a bude se bránit jakékoli vazbě. Tato část masy je neškodná a v dobromyslném spánku bude kráčet směrem, kterým vědomě kráčí společenství.

Část masy uslyší trojici zákona, řádu a vůle a bude toužit po harmonii s ní. Z této části se budou znovu a znovu zvedat nositelé společenství.

Poslední část masy je však zlovolná. Protože je slepá, tvrdí, že neexistuje žádné světlo. Nerozumí trojici a tvrdí, že je to podvod a klam. Tato část neustále útočí na společenství. Vzbouří se s jedovatou destruktivní zuřivostí proti zákonu a řádu.

Jejím zákonem je svévolnost.

Jejím řádem je chaos.

Její vůlí je zuřivost.

Tato část masy, která má svou domovinu v podsvětí, se snaží stáhnout horní svět dolů k sobě a vtisknout jeho duchu pečeť svého negativního ducha.

Společenství si musí být vědomo nebezpečí, které se skrývá v masách, a nesmí jim sloužit, ale musí je ovládat. Uvolnění mas vede ke zničení společenství a nahrazuje vládu hodnotného diktaturou bezcenného.

Společenství je svazkem vyvolených. Provádět selekci je životní činností trojice zákona, řádu a vůle. Povinnost selekce je zároveň nejvyšším smyslem.

Selekce probíhá v socialisticko-aristokratickém smyslu.

Socialistickém, protože rozhodující je výkon pro společenství.

Aristokratickém, protože selekce, má-li vůbec přinést ovoce, musí být povznesena nad masu.

Příslušnost nelze zdědit, musí se pokaždé znovu získat. Proto je socialistická.

Ale lze ji také ztratit.

Příslušnost k vyvoleným nespočívá v jednorázovém výkonu. Nelze ji získat činem, je to spíše životní podmínka.

Životní podmínka vyvolených je povznesena z náhody vnějších událostí do kauzality činu.

Kdo stojí ve společenství, stojí pevně. Je neotřesitelný, protože ví, že se nic neděje mimo zákon a že každý požadovaný čin se odehrává v rámci kauzality.

Pouze ten, kdo stojí mimo společenství, je natolik vykořeněný, že vážně žádá zázrak, který ho postaví mimo rámec zákona.

Ten, kdo stojí ve společenství, hledá naplnění, ne spásu.

K vládnutí je povoláno pouze společenství. Zvedá ze svého středu ty nejsvobodnější, nejvznešenější, nejodvážnější a dává jim úlohu vůdců.

Vůdce je zodpovědný vůči společenství.

Pouze jemu. Neboť pouze on je stejné krve, stejné víry a stejné vůle.

Pouze ono zná vůdcovu vůli a ví o jeho záměrech.

Pouze ono však může také soudit slabost, selhání a neloajálnost.

Společenství a vůdce se vzájemně určují. Čerpají sílu jeden z druhého.

Společenství je souzeno svým vůdcem a vůdce společenstvím.

Národ jako celek se skládá ze tří vrstev: masy, která sama vychází ze tří vrstev, společenství a vůdce.

Představuje obraz pyramidy.

Vrstvy nejsou vytvořeny, ale rostou.

Společenství vládne ve vůdci.

Vláda je naplněním zákona. Vůdce je nejvyšším vykonavatelem zákona a prvním hlasatelem řádu.

Znalost zákona a řádu je duchovním znakem společenství.

Pokud ochotná masa nemá znalosti, zavazuje se prostřednictvím důvěry.

Tato jistota je reprezentací znalostí.

Tyto tři vrstvy jsou mezi sebou spojeny loajalitou.

Loajalita je zakotvena v pocitu sounáležitosti a osudové spjatosti.

Národ se nezabývá vrstvami podle buržoazních povolání nebo získaných vzdělávacích hodnot, ale výlučně podle míry přítomnosti znalostí a důvěry a podle schopnosti loajality.

Osud není silou rovnocennou Bohu, která spoutává vůli člověka, nýbrž účinkem zákona, který spojuje lidi v prostoru a čase a vyžaduje plnění povinností životních podmínek.

V rámci společenství existují spolky mužů (männerbunde).

Spolky mužů vznikají z touhy po naplnění zákona. Jsou to spolky kamarádů na cestě, nikoli spolky kamarádů k cíli.

Spolky mužů tedy nejsou cílem samy o sobě.

Kdyby byly cílem samy o sobě, zničily by společenství.

Podstatou spolků mužů je boj proti jakékoli lhostejnosti.

Jejich nejvznešenějšími znaky jsou skromnost a obětavost.

Skromnost není asketickým popřením majetku, ale spíše neúplatností vůči pokušením majetku.

Skromnost je připravenost nést jakékoli břemeno a jakékoli strádání, které s sebou přináší plnění povinností vůči zákonu.

Oběť není posvátný akt, ale spíše vzdání se využívání osobní výhody, kterou by silný mohl získat na úkor slabšího.

Řád se neviditelně povznáší nad společenství.

Je duchovním vrcholem celého národa.

Patří k němu velcí lidé lidu.

Je prostě nositelem myšlenky.

Je svědkem věčnosti lidu.

Je vlastí a nebem velkých osobností národa.

Je jediným, pravým a posvátným chrámem, v němž může lid povznést svou duši z přítomného utrpení.

Je místem sebereflexe, pramenem věčně přítomných energií.

Úcta k velkým osobnostem lidu je odpovídajícím kultem společenství.

Hodnocení

Spor o oceňování je starý jako lidstvo samo.

Náboženství a filozofické systémy všech dob se prostřednictvím svých doktrín pokoušely stanovit konečné měřítko pro hodnocení.

Často se triumfálně prohlašovalo, že toto měřítko bylo nalezeno.

Poté se přistoupilo k tezi, že ctnost je možné se naučit, nebo dokonce ke kněžským slovům, že určitý zakladatel náboženství je jedinou cestou, pravdou a životem.

S nadšením se pustili do přehodnocování a experimentovali s nově nalezeným hodnotovým měřítkem, aby nakonec přiznali nebo utajili, že ani nové hodnotové měřítko nic nezměnilo.

V oblasti hodnotového měřítka bylo podniknuto tolik amatérských pokusů, že nakonec hrozilo, že samotný řád bude zrazen, zapomenut a obrácen.

Naštěstí se řád ukázal silnější než vyvolaná nepořádek.

Německý způsob uvažování nevytváří žádné nereálné teorie a nedoufá v zázraky, ale hodnotí člověka podle jeho významu pro společenství.

Měří život a jednotlivce podle života celku. Měří přítomnost měřítkem budoucí platnosti. Hodnota jednotlivce se tak stává malou ve srovnání s velikostí společenství.

Stejně tak se hodnota osobnosti stává velkou z hlediska příkladného vlivu na společenství.

Hodnota společenství je určena duchem, který jej naplňuje. Duch je určen postojem, který společenství zastává. Tento postoj je výsledkem energie krve a vůle sjednocené v charakteru, což vede k vytvoření společenství.

Hodnoty společenství:

Co naplňuje zákon, je dobré!

To znamená: Zákon naplňuje ten, kdo vědomě a dobrovolně zasazuje své činy do nesobecké služby společenství.

Znalost zákona je určena uznáním pouta, které jednotlivec nese prostřednictvím odpovědnosti vůči společenství.

Ale odpovědný může být pouze ten, kdo disponuje duševními a fyzickými energiemi, to znamená: odpovědný je pouze zdravý člověk. Nemocný člověk stojí mimo odpovědnost.

Společenství podporuje zdravé a potlačuje nemocné.

Společenství hodnotí:

Kdo se bouří proti zákonu, je zlý!

To znamená: Není důležité, zda vzpoura proti zákonu vychází z iracionality, zločinného postoje nebo z touhy uniknout zákonu. Není důležité, zda vůle ke zničení zákona vychází ze srdce podvodníka nebo „světce“. Kdokoli se snaží vyhnout plnění zákona, je zlý. Jelikož bezpráví ničí současnou i budoucí společenství, neexistují žádné polehčující okolnosti.

Společenství ničí vše, co je pro něj škodlivé a zhoubné. Ničí dokonce i zárodky nezákonnosti.

Společenství hodnotí:

Silný je dobrý!

To znamená: silný je ten, kdo překonal odpor sobectví a jakékoli sobecké výhrady a kdo je nositelem povinnosti. Silný člověk je bdělý a nikdy se neunaví. Nese odpovědnost s radostí bojovníka z boje. Uznává zákon své krve a proměňuje poznání vůlí v čin. Tím se řadí do řádu.

Společenství hodnotí:

Slabý je zlý!

To znamená: Kdekoli slabý vznesl nárok na rovná práva se silným, pokusil se zrušit řád a stal se tak škůdcem. Jakákoli chvála slabých je hříchem proti

společenství. Důležitější je dosáhnout kauzality silných než pláče slabých. Jakýkoli pokus slabých stát se silou sdružováním je útokem proti společenství.

Společenství hodnotí:

Existuje pouze jedna morálka, morálka válečníka.

To znamená: Válečník je osoba zasvěcená nejvyšším činem. V souladu se zákonem povinnosti zasvětil svůj život výhradně společenství. Nejvíce se odpoutal od

starosti o vlastní blaho. Nezná žádné výhrady ani výmluvy. Jeho postoj se odráží v jeho činech.

Podle hodnocení společenství je zároveň dobrý a silný.

Společenství si ctí samo sebe tím, že ctí válečníka.

Posvěcuje jeho čin tím, že z něj činí měřítko pro mládež.

Od válečníka dostává společenství poučení o ctnosti.

Válečník učí:

Buďte stateční!

To znamená: překonat strach, který vás vede k bázlivé snaze o zachování vlastního života. Pamatujte, že budoucnost vašeho lidu spočívá ve vašich činech.

Pamatujte, že váš život, váš boj a vaše smrt jsou příkladem silného života. Nezapomínejte ani na okamžik, že mladí lidé vašeho lidu sledují vaše kroky bystrýma očima.

Být statečný neznamená hrát si se životem, ale systematicky ho využívat k dosažení budoucnosti a vybudování věčného lidu.

Buďte ušlechtilí!

To znamená: pamatujte, že nejste vrazi a nezapojujte se do nesmyslného ničení. Pamatujte, že váš čin je ctí národa. Ale váš boj je o to těžší a nemilosrdnější. Velkorysost dává nepříteli čest, ale ne slabá empatie s ním. Ušlechtilý člověk také neočekává od nepřítele soucit, očekává jen stejnou čest, jakou jim prokazuje.

Zemřete hrdě!

To znamená: Pamatujte, že smrt je naplněním zákona a že smrt je korunováním povinnosti. Pamatujte, že vaše hrdá smrt pomáhá chlapcům překonat hrůzu.

Kdo zemře hrdě, zbavuje smrt její hrůzy.

Život válečníka je zároveň osamělý a těsněji spjatý se společenstvím.

Osamělý, protože jen on sám musí zocelit své srdce, aby čelil nebezpečím.

Osamělý, protože ví, že smrt znamená největší osamělost. A bojuje ve stínu smrti.

Jeho život je osamělý, protože se vyvinul z nížin každodenního života s jeho strachy a starostmi do výšin činu, z nichž se každodenní život a k němu připoutaná masa jeví jako velmi malé a nedůležité. Život válečníka je stejně bouřlivý v přijímání a vymáhání jako v dávání. Ve své nespoutanosti je stejně ohromně velký jako ve své připravenosti na smrt.

Pokud válečník na okamžik podlehne pokušení rozkoše, je schopen se poté zbavit nečistot.

Slabý by se utopil v bahně.

Zatímco válečníkovi se sotva poraní kotník, slabého pohltí bažina až po hlavu.

Slabý má jinou morálku, protože jeho síla odolnosti je jiná.

Život válečníka je úzce spjat se společenstvím.

Jeho život je v něm zakořeněn, vyrůstá z něj, je v něm vetknuto nejbližší kamarádství.

Bez společenství by jeho čin neměl smysl.

Bez společenství by jeho válka byla žhářstvím.

Válečníci žijí příkladný život kamarádství.

Žít v kamarádství znamená:

Nikdo netrpí hladem, dokud jeden kamarád má ještě kousek chleba.

Nikdo netrpí žízní, dokud jeden kamarád má ještě doušek vody.

Nikdo nezůstane sám, dokud jeden kamarád je ještě naživu.

Kdo žije v kamarádství, zůstává v něm. Kdo je smrtícím železem vytržen z kamarádství, žije v něm dál skrze svou slávu.

Když je mladík přijat do společenství válečníků, stává se nositelem a dědicem slávy padlých válečníků. Čím větší je odkaz slávy, tím větší je čest odpovědnosti. Čím větší je odpovědnost válečníka, tím větší je jeho horlivost dokázat, že je jí hoden.

Společenství, jehož synové ve většině touží stát se válečníky, je neporazitelné a věčné.

Uctívání hrdinů je nejvznešenějším, nejušlechtilejším a nejbystřejším kultem společenství.

Uctívání hrdinů sjednocuje více než jakékoli náboženství a je důvodem existence mladých i starých.

Uctívání hrdinů je schopno pouze to srdce, v němž je probouzena a vyžadována touha po hrdinském činu.

Uctívání hrdinů je tedy kultem vyvolených.

Společenství si cení tohoto kultu. Víra pro něj není záležitostí vyhrazenou určitým kruhům.

Společenství hodnotí:

Žádný čin se neodehraje bez víry.

Víra není pravdivým přesvědčením, ale ani stavem nad rámec činu.

Víra není náboženství, které se snaží zachytit a stanovit své doktríny a mentální konstrukce poznání nebe a země.

Víra vyrůstá z vnitřního postoje a je nepřetržitým zjevným projevem zákona.

Ve víře stojí ten, kdo zná své poslání, kdo je naplněn požadavkem povinnosti.

Ve víře jedná ten, kdo navzdory protivníkům pomáhá zákonu zvítězit.

Kdokoli činí zákon výchozím bodem a konečným cílem své vůle, ten stojí a jedná ve víře.

Silní členové společenství věří.

Válečník je prvním hlasatelem víry.

Slabý si staví žebříky do nebe, pomocí nichž doufá uniknout ze světa činů.

Výchova k činům je spjata s učením o uctívání hrdinů.

Náboženství, které se obrací ke slabosti, se bouří proti zákonu. Nevychovává víru, ale spíše nepřátelství k činu.

Víra nevytváří ostrovy spásy, ale pevninu činu.

Společenství hodnotí:

Kdo rovná „pád“ křesťanství s úpadkem státu a kultury, nerozumí pravdě zákona.

Společenství učí:

Zákon a řád byly podkopány křesťanskou doktrínou posmrtného života. Stát a kultura tím utrpěly. Kdo proklíná tělo, proklíná také produktivní ruku.

Pseudostát padá, pseudokultura zaniká kvůli své nepravdivosti.

Ze znalosti zákona a potvrzení činu pro řád vzniká stát silných, který připravuje půdu pro novou kulturu.

Společenství učí:

Měli byste ctít silného nepřítele, ale neměli byste ho milovat.

Měli byste zabít škůdce.

Měli byste milovat velké příslušníky svého lidu a nenávidět zbabělce.

Měli byste pohrdat těmi, kteří si přejí smrt světa.

Vzdorujte zlu a držte se silných.

Buďte ostražití a nenechte svůj meč opustit vaši ruku.

Nikdy nezraďte svého vůdce.

Vaše hrdost by vám měla bránit v tom, abyste kdykoli žádali o milost.

Nežádejte, aby vám byl podán kalich, ale vypijte ho vzdorně, vzpřímeně a vyrovnaně.

Kdokoli nenávidí silné, měl by být silnými zničen.

Společenství hodnotí:

Kdokoli je schopen inspirovat mladé muže k velkým činům, je pravým knězem svého lidu.

Cokoli dokáže rozzářit oči mladých mužů, cokoli dokáže rozbušit srdce mladíků touhou po činu, to je božské slovo národa.

Společenství se ptá:

Neleží snad celá Evropa, nepadly snad všechny křesťanské kontinenty na kolena?

Společenství odpovídá:

Evropa umírá, protože zapomněla na zákon. Místo vlády vyvolených vládne demokracie. Místo svobody vládne liberalismus. Místo povinnosti triumfuje potěšení. Místo válečníka mluví obchodník. Místo železa vládne zlato.

Evropa zradila krev a zneuctila rasu. Vypustila podsvětí.

Tam, kde křesťanství postupovalo, oslabilo společenství silných.

Pohanská Asie, především pohanské Japonsko, se chystá k útoku.

Svět zestárl díky křesťanství, pouze pohanské národy zůstaly mladé.

Společenství prohlašuje:

Německo překonává velké umírání.

Vzbouří se proti lžím umírající Evropy a potvrzuje život.

Je dost silné, aby plnilo zákon.

Je dost svobodné, aby žilo statečně.

Je silné ve víře a schopné zemřít odvážně.

Je dost čestné, aby hlásalo pořádek a odvrátilo se od pseudomorálky křesťanského a kořistnického světa. Neútočí – ve jménu Boha nebo křesťanské kultury – na slabé státy, aby je vyplenilo.

Je připravena žít ve společenství silných národů a brání se proti slabým, kteří si troufale nárokují zvláštní práva a poručnictví.

To je smysl tohoto hodnocení:

Ať slabí zemřou, aby silní mohli žít!

Ať vládne vůle k zákonu!

Křesťanský svět se vzbouřil, aby obvinil Německo z barbarství. Německo se ocitlo v osamění, ale ne v osamění smrti, nýbrž v osamění silného života.

Křesťanský svět rozbil jeho ducha tím, že vyvolal nesčetné problémy.

Německo našlo cestu zpět k válečnické morálce a stalo se jednoduchým v myšlení. Vyhýbalo se trikům

intelektu a potvrzovalo nemilosrdnou, zákonnou vládu ducha.

Místo neplodné nejistoty a závratné, dekadentní estetiky dalo Německo přednost vůli k činu.

Tím se nestalo a nestává „bezduchým", „barbarským" ani „nevzdělaným", Německo se nestalo a nestává přespříliš vzdělaným, je připraveno k činu, dodržuje zákony a je tvrdé.

Německo povýšilo kacířské pruské myšlení na ideu. Prusko se zbavilo junkerů (pruských aristokratů) a zbavilo se své tvrdohlavosti. Prusismus se tím, že se stal německým, proměnil v to, čím byl původně: duchem společenství, které nenachází své naplnění v žádné „vlasti", ale výlučně tam, kde se silná srdce oddala vlajce povinnosti a bojovnému utváření zákona pro naplnění řádu.

Společenství se vzchopí a hrdě prohlásí:

Ať si někdo obviňuje Německo z barbarství, ať si někdo vždy s jistotou nazývá Německo pohanské:

Hlavně ať Německo žije!

Dialog

Mladík se ptá:

Jak se mám modlit?

Válečník odpovídá:

Když jsi byl dítě, ochotně jsi odříkával modlitby, které tě naučili. Nerozuměl jsi jejich významu. Bůh byl otcem a matkou, bratrem a sestrou.

Tvoji rodiče měli radost z tvých dětských modliteb a přijímali je jako posvátnou chvíli svého vlastního srdce. Když jsi vyrostl, modlitbám ses vyhýbal, zapomněl jsi na ně nebo jsi je vytěsnil ze svých myšlenek.

Mladík, který dobývá život útokem, zapomíná, jak se modlit. Pouze muž, který v těžkých chvílích stojí před hranicemi svého života, si vzpomíná na dětskou modlitbu a s bázní odříkává její polozapomenuté formule.

Není hezký pohled na zlomené muže, kteří se bojí smrti, pláčou a prosí nebeskou moc o milost.

Modlitba, můj chlapče, pramení ze strachu. Je znamením nejistoty a slabosti. Kdo prosí, prosí o zázrak, protože jeho vlastní síla mu nemůže přinést požadovaný dar. Modlitební život je život nad rámec vlastní síly, je to

život z Boží síly, kterou člověk považuje za trůnící nad mraky.

Kdokoli musí neustále hledat Boha v modlitbě, vzdává se toho nejvyššího, co má, a to odpovědnosti.

My, kteří se nazýváme lidmi, již nemáme nic společného s kongregací věřících, kteří ctí svého Boha zpěvem a modlitbami uvnitř kostelních zdí, aby dnes nebo zítra přijali dar jeho požehnání.

My muži vedeme dialog sami se sebou a pak hledáme samotu srdce. Tak nacházíme v sobě sílu, která nás váže k zachovávajícímu zákonu a chrání nás před tím, abychom se stáhli z velkého řádu.

Tak se čin stává náboženskou službou. Tak se uvědomění si naší povinnosti stává požadavkem, který nás nutí soudit sami sebe a nedovoluje našemu svědomí ochabnout nebo dokonce usnout.

Rozumíš tomu?

Mladík slibuje:

Budu číst dějiny svého národa a naučím se milovat velké a nenávidět nízké.

Budu hledat spojení toho nejlepšího a snažit se překonat falešné, zbabělé a nepravdivé.

Budu hledat, dokud nenajdu zákon v sobě samém, abych mohl sloužit společenství jako celistvá osobnost.

Každý večer se budu ptát sám sebe, zda jsem splnil zákon.

Budu usilovat o to, abych se stal tvrdým a jasným jako křišťál.

Mladík se ptá:

Bude se mi na této zemi dařit?

Válečník odpovídá:

Ten, koho znalost zákona vede k činu, se již nedívá stranou a neptá se na zlato přítomnosti.

Ví, že znalost přinese ovoce, ale také neví, kdo jednoho dne toto ovoce sklidí.

Jakékoli přemýšlení o vlastním blahobytu brzdí krok a mění útok ve váhavý krok.

Nejvyšší odměnou, která může člověku za jeho čin připadnout, je vděčnost společenství, které z něj činí příklad pro mladé. Čím více člověk překonává pokušení přítomnosti a směřuje k utváření budoucnosti, tím méně se zajímá o to, co je příjemné.

Podívej se na největší osobnosti svého národa, můj chlapče. Podívej se na Ulricha von Huttena. Byl nejubožejší ve své době, byl opovrhován a odmítán svou dobou. Nemocný a zničený se musel táhnout Německem, které ho neuznávalo. Když bojoval i se smrtí, stále mohl oslavovat osud, který ho přivedl na tento svět, aby bojoval.

Století, je radost žít v tobě! Mohl triumfálně vykřiknout na prokletí, které na něj století uvalilo.

Zemřel daleko od svých blízkých na švýcarském ostrově. Jeho rodina nezná ani den jeho smrti, ani místo, kde leží, protože jeho tělo bylo po smrti hozeno do jámy.

O čtyři století později však Hutten vstal z říše mrtvých a stal se člověkem z masa a kostí v této době, která se zasvětila boji za svobodu.

Dařilo se mu na této zemi dobře? Psisko, které leží přivázané v chatrči, má ze svého malého života více než Hutten ve spěchu svého putování dokázal vytrhnout z osudu hezké dny.

A přesto je Hutten tisíckrát požehnaný, protože naši mladí muži mohou dnes stále jasně zapalovat pochodeň své touhy po svobodě z jeho ohnivého ducha.

To je smysl silného života: že je účinný!

Nespokojenost, spíše tvořivost, je odměnou za život, který se člověk snaží vybojovat z nuzné půdy své vůle. Válečník, který v boji zasvěceném smrti vyrve zemi nepříteli, neví, zda jednoho dne bude orat první brázdy na nové orné půdě. Uspokojuje se vědomím, že jeho synové se jednoho dne na této zemi opevní. Toto vědomí ho činí pyšnějším než samotné vlastnictví.

Rozumíš tomu?

Mladík slibuje:

Budu se snažit, aby chamtivost neoslabila mou ruku.

Nespokojím se s bezpečím svého vlastního života.

Nebudu bojovat za majetek, který mě odděluje od společenství jako zeď.

Nebudu bojovat pro potěšení a nezradím povinnost, která mě zavazuje k boji za budoucnost.

Nebudu se dívat stranou ani zpět, když mě zákon volá do dálky za bojem za svobodu.

Mladík se ptá:

Co je čest?

Válečník odpovídá:

Čest není soukromý majetek, který ti někdo může ukrást nebo o který se může někdo jiný přít.

Čest je potvrzení tvé povinnosti, kterou jsi se naučil z požadavku, který v tobě vzbudil zákon.

Kdo plní svou povinnost, ten má čest. Bez cti je ten, kdo zradí povinnost.

Věrnost zákonu a povinnosti je projevem cti.

Kdo zachovává svou čest, prochází životem jako bojovník a nevěnuje pozornost výčitkám, které na něj dopadají z řad těch, kteří čest nemají. Téměř více čestných lidí sedělo ve věznicích a hořelo na pohřebních ohních, než kdy sedělo na královských trůnech.

Společenství se stává nositelem cti.

Kdo hledá svou čest, najde ji ve společenství.

Kdo jednou svou čest ztratí, nikdy ji nezíská zpět. Stejně jako mrtvý člověk již nemá nárok na život.

Činy a čest jsou tak úzce propojeny, že je nikdo nemůže oddělit. Čest není jako kostelní roucha starých lidí, která se v neděli vytahují ze skříně.

Není to ani bílá vesta nasycených lidí.

Čest je jako hrot meče válečníka.

Bez tohoto hrotu je meč bezcenný.

Bezcenný pro společenství je člověk, který nejedná z přesvědčení, ale spíše se skrývá – v zemi nikoho, kde vládne náhoda, bez povinností a bez vazby na zákon a řád – a čeká na dobré časy, kdy bude moci bez námahy sklízet, aniž by musel bojovat.

Čest válečníka je čistota jeho skutků. Je to neúplatnost jeho vůle.

Rozumíš tomu?

Mladík slibuje:

Nebudu hledat čest v záři hlasité chvály davu, který je vzdálený zákonu, ale spíše v neochvějné vůli sám utvářet touhu po svobodě, která ve mně bije, v rámci společenství.

Nechci si pohrávat se ctí, nenosit ji na svém oděvu jako šperk.

Ať je čest mým mečem.

Ať je můj meč mou ctí.

Stejně jako můj meč by nikdy neměl ztratit ostří, tak ani moje čest by se nikdy neměla stát stínem.

Čest je krví duše.

Kdybych ztratil čest, moje duše by zemřela.

Mladík se ptá:

Co je radost?

Válečník odpovídá:

Radost je vědomí naší síly, které nás povznáší nad nížiny strachu.

Smích silných je triumfálním výkřikem bojovného ducha.

Pouze ten, kdo zná nemohoucnost úzkosti každodenního života a oddělil se od objetí strachu, může plně pochopit radost ze svobody.

Radost: to znamená být schopen říci ano věcem tohoto světa.

Radost: to znamená radovat se, když se přihnal bouřkový vítr a snaží se nás odfouknout jako listí. Využití vlastní síly proti moci vnějších a vnitřních sil vyvolává radost v nejhlubších duších.

Radost je nadřazená hra silných s nebezpečím.

Válečník zpívá v hodinách před bitvou nejveselejší ze svých písní, ne chorály. Radost, že nyní musí sebrat odvahu a veškerou sílu, aby porazil nepřítele, velká sázka

s hádankou smrti, vnáší do jeho očí šťastný lesk, rozproudí jeho krevní oběh jako bouře a vybízí jeho ústa k bezstarostnému zpěvu.

Radost silných je čistá. Jejich smích zní bezstarostně.

Slaboch nezná čistou radost. Zná jen hloupé vtipy a pronikavý smích nad sprostými vtipy.

Poslouchejte smích silného, zní potlačovaně, vychází z hloubi srdce.

Radost silného není nikdy hloupá, nikdy hlučná, nikdy umělá.

Jeho smích spočívá v srdci, v očích, v nosních dírkách, ne na rychlých rtech jako u slabého.

Pro silné je radost něco vážného. Je posvátná.

Rozumíš tomu?

Mladík slibuje:

Chci – abych se jednoho dne stal radostným – vítězně bojovat za zachování své podstaty.

Věřím, že radost naplňuje pouze člověka, který byl očištěn zkušenostmi, utrpením a strádáním, a který přesto, navzdory veškeré špíně, zachoval víru v čistotu.

Chci se chránit před lidmi, kteří jsou vytrvalí jen v posměchu a nedokážou se smát jako osvobození lidé.

Ale chci věřit lidem, kteří si i ve stáří zachovali jiskru v očích.

Nyní vím, že radost je odrazem silného ducha.

Mladík se ptá:

Jak silní lidé nahlížejí na život?

Válečník odpovídá:

Život není pouze existence. Život je více, je stávání se, je utváření.

Nejposvátnější věcí v člověku je jeho vůle. Volá ho a žene proti pudům, které ho lákají – k prokrastinaci, k požitkářství – k chvále překonávání vzdorovitě, bojovně, radostně.

Tam, kde vládne vůle a kde jsou potlačeny nízké, zbabělé a falešné pudy, roste život, který se stává plodným pouze zde.

Život znamená chtít pokračovat. Stát na místě je zvířecí.

Život znamená uznat zákon a sám stát v řádu.

Živí lidé jsou na světě vzácní. Poznat je, shromáždit je, vládnout jim v moudrosti státu.

Chápete nyní, proč jsem mluvil o státě silných?

Slabost je vždy unavená, vždy nutí k tvrdohlavosti.

A pokud stát jen na hodinu naslouchá reptání unavených a snaží se byť jen mírně potlačit nutkání vůle v živých, přijímá do sebe semeno smrti.

Život znamená nést každý den novou sílu, každou hodinu novou odvahu.

Semeno, které vytváří řád v zákoně, jako ovoce se formuje z krve a vůle.

Silní v této oběžnici, kteří cítí božské přikázání ve svém nitru, vyžadují život.

Živí jsou mladí a věří v zákon, který vždy plní, aby naplnili sami sebe.

Živí nedůvěřují všem těm odtažitým, povrchním doktrínám, které uznávají pouze formu, nikoli ducha.

Živí mají úctu k životu, který je projevem zákona a řádu. Ale pohlížejí s neúctou a posměchem na ten umělý skleníkový život, který neexistuje sám o sobě, ale spíše si nárokuje své právo na spasení od skutečného života.

Život sám o sobě není Bohem, ale je přetékáním zákona, který je božstvím.

Živí lidé jsou bojovníky svým celým vystupováním.

Boj není vždy jen stavem, který je namířen proti něčemu, boj je ve většině případů pro něco.

Živý člověk je tedy skutečně bojovníkem proti nižším, ale především bojovníkem za formování sebe sama a za formování společenství jako stavu silných, který naplňuje zákon a stojí v řádu.

Živý člověk měří svůj život překážkami. Neexistuje život bez překážek.

A pokud by lidé někdy překonali všechny překážky, pak by sáhli po hvězdách na obloze a vytvořili z nich nové překážky.

Doba by se nikdy neměla stěžovat na nadměrný boj.

Velikost doby se pozná podle velikosti jejího boje.

Doba by se měla stěžovat na svůj úpadek, který není naplněn bojovým pokřikem mladých lidí bojujících za svobodu. Naučte se pohrdat lidmi, kteří se snaží odlomit malý kousek z velké dráhy svého života a odnést tento ukradený majetek do pouště, aby ho tam v klidu pohltili

– to znamená odděleni od zákona, odděleni od požadavků společenství.

Nenechte se oklamat cizími doktrínami a věřte: kdo zahodí svůj život, zahodí sám sebe. Kdo si opravdu váží svého života, stejně jako miluje své dílo a práci, stejně jako miluje společenství, lid a čest, stejně jako miluje svobodu a touhu, ten člověk svůj život neztratí.

Rozumíš tomu?

Mladík slibuje:

Nechci zahodit svůj život, chci ho utvářet. Žádná spása mě nesmí oddělit od naplnění.

Chci si svůj život vážit jako posvátný a nikdy ho neposkvrnit malichernostmi.

Chci si vždy pamatovat, že život mi byl dán jako časový úsek, ve kterém bych měl něco dokázat.

Ztracený den je nesplněná povinnost. To je zrada vůči společenství.

Věřím, že je rozumností silných žít život upřímně. Nechci se bát, že jsem něco udělal příliš rychle, chci se bát jen toho, že něco neudělám.

Chci bojovat za poznání, že život je zjevením zákona, který působí také ve světě a v nebi, v oblacích a v mořích.

Proto se skutečně chráním před arogancí a přesto si vždy uvědomuji význam svého vlastního života.

Vím, že veškerá hodnota spočívá v uznání významu toho, že jsem.

Chci vést svůj život bdělý, vědomý a rozvíjející se. Nikdy se nechci spokojit s částí, ale chci zcela naplnit zákon, abych sloužil tomuto společenství jako celistvá osobnost.

Chci být hoden krve svých otců, kteří přede mnou bojovali za uznání smyslu svého života.

Nechci, aby ti, kteří přijdou po mně, řekli, že jsem nesplnil svou povinnost.

Nechci existenci plnou sebezapření, chci vést život podle zákona.

Mladík se ptá:

Jaká je podstata zákona?

Válečník odpovídá:

Je nebezpečné stanovovat podstatu.

Nebezpečné kvůli slabým, protože ti mají sklon učit se podstaty a věřit, že se naučili i ducha. Ale ducha se naučit nelze.

Slova jsou pouze podstatami, pokud není pochopen jejich význam.

Duch sám se formuje do slov a vět. Ale stejně jako každá budova, i věta je určena časem. Duch je věčný.

Zákon je pouze oděn do slov. A oděv podléhá módě.

Hotový oděv zákona je nahota. Doba bude dovršením, v němž jednoho dne zákon a slova najdou naplnění. Doba je skutečně velká, v níž věty již nemusí zakrývat a skrývat zákon před slabostí lidí, jejichž oči se ještě nenaučily snášet záři pravdy.

Chci se snažit podat zprávu o zákonu v tvrdých větách:

Neexistují náhody ani zázraky.

Svět je působením zákona.

Co stojí ve světě, stojí v působení zákona.

Boj o poznání zákona je bojem o samotné bytí člověkem.

Silné je to, co přináší rozvoj zákona v sobě samém jako součásti celku.

Žít statečně znamená vědomě plnit zákon.

Kdo plní zákon, překonal všechna náboženství.

Kdo plní zákon, přizpůsobuje svou vůli společenství.

Společenství těch, kteří jako celek plní zákon, tvoří totální stát.

Nejvyšší umění spočívá ve formování zákonného.

Největší důvod spočívá ve vývoji zákona.

Zákon a síla nelze oddělit.

Slabost znamená neschopnost plnit zákon.

Zlo znamená nechtít plnit zákon.

Lež je oslavování sil, které zákon skrývají.

Vládnutí je uplatňování zákona.

Rozumíš tomu?

Mladík slibuje:

Chci si dávat pozor na všechny doktríny, které mi chtějí zákon skrýt.

Raději budu osamělý a budu sloužit zákonu, než abych kráčel v davu těch, jejichž touha po spáse a útěku před zákonem je proměňuje ve stádní zvířata.

Chci prověřovat vše, co mi je předloženo, zda slouží formování zákona.

Chci se naučit pohrdat tím, co mě zdržuje.

Mladík se ptá:

Jak silný člověk přistupuje ke smrti?

Válečník odpovídá:

Postoj, který člověk zaujímá ke smrti, ukazuje jeho skutečnou statečnost.

Slabý se třese před smrtí, stejně jako se třásl před životem. Smrt je totiž stejně jako život rozhodnutím, které mohou potvrdit jen silná srdce.

Lidé, kteří nepochopili smysl života a touží po smrti z touhy po spasení ze života, se bojí „hříchu života“.

Silný člověk, který hodnotí podle zákona, se smrti ani nebojí, ani ji nemiluje.

Protože nezná strach, v boji o život nevěnuje smrti žádnou pozornost. Protože smrt nemiluje, ani ji nehledá.

Silný člověk ví, že smrt ukončí jeho čin, a zařizuje si svůj život tak, aby až smrt přijde, byl jeho život plný činů dovršen.

Slabý člověk se také bojí tmy, ale zejména tmy smrti. Proto se snaží tuto tmu rozjasnit světlem zbabělé naděje. Překrývá hrůzu rozkladu pronikavým obrazem radosti, která pramení z jeho strachu. Bere fantazii jako pomoc a

pohodlně se usadí na místě smrti. Očišťuje jí svůj hrob a snaží se odhánět strach ze smrti.

Silný člověk přijímá smrt poklidně. Vidí v ní pouze zákon. Jeho podstata je propojena se zákonem, takže se nestává bojácným, když je mu zákon ve smrti skryt.

Nechává na zákonu, kde a jak ho nechá působit po rozkladu těla.

„Věčný život“, „nesmrtelnost“ a „vzkříšení“ jsou formulace, které nemohou zákonu poroučet.

Silný se plně s důvěrou odevzdává zákonu a ví, že je prost přání, která by stejně nemohla zákon prolomit.

To je jeho velikost.

Dosud existovalo jen málo znalostí o životě po smrti, tedy o životě v paměti společenství.

Kdokoli žije v paměti společenství, jeho duch je přítomen.

Silný jde ke smrti odvážně a připraven. Odmítá přemýšlet o mlhavém království za prahem své smrti, protože veškeré přemýšlení jen znemožňuje čin.

Kdo žije statečně a umírá odvážně, nemůže být ve smrti ztracen.

Kdo žije zbaběle a umírá třesoucí se, jeho „věčný život“ není ani žádoucí, ani spravedlivý.

Pro člověka, který plní zákon, je smrt stejně jednoduchá jako život.

Lsti, kalkulace, úniky, teorie jsou dílem slabých duchů, kteří se vší svou horlivostí nemohou ani o milimetr přiblížit zákonu.

Kdo plní zákon, umírá bez břemene. Nezanechává po sobě nic, co by bylo polovičaté.

Pro silného je smrt hlasitým hlasatelem, který mu každou hodinu připomíná povinnost.

Proto silný „nemá čas“ po celý svůj život.

Smrt je radikální. Vyžaduje také radikální život.

Kdo promarňuje svůj život a povinnosti, ten je také neuctivý ke smrti.

Vstup do světa je zjevením zákona, smrt je závěrem tohoto zjevení.

Na konci života smrt spojuje vše dohromady. Stává se součástí řetězu, který spojuje lidi minulosti a přítomnosti s budoucností jejich lidu.

Kdo věří v náhody a zázraky, pro toho je smrt velkou hádankou.

Kdo plní zákon, pro toho jsou smrt a život potvrzením.

Rozumíš tomu?

Mladík slibuje.

Vzpomínka na smrt pro mě nesmí být hrůzou, ale povzbuzením. Vím, že smrt není mzdou za hřích, ale působením zákona, podle kterého žiji a umírám.

Chci se snažit, aby můj život skončil činem, který učiní mou práci cennou pro naše společenství.

Doufám, že zemřu statečně při plnění své povinnosti a vím, že pouze ten, kdo splnil svůj zákon, umírá požehnanou smrtí.

Doufám, že zemřu takovým způsobem, aby moje smrt byla důstojným završením mého života.

O svobodě válečníka

Neptej se.

Nestěžuj si.

Nově svázán se všemi námi.

Neboť lid našel cestu domů.

Nástup

Vysoko nad chaosem světa se tyčí, daleko zářící, hora půlnoci, vysoký kopec slibů. Mezi vlnami bouřlivých dnů vzdoruje, drsná a nepřístupná, od věčnosti k věčnosti, a nabízí útočiště a domov těm několika, kteří jsou zvyklí žít za cenu obětí a strádání nebezpečný život. Studený je kámen hory na severu a drsné jsou větry, které se rozdělují na jejím vrcholu.

Slabochy děsí jeho divoká monotónnost. A lidé, kteří věří, že krása roste pouze v teplých údolích chráněných před bouřemi, se obávají, že jejich srdce by v chladu této vznešenosti musela zamrznout.

Ale těch pár, kteří žijí na hoře svobody, aby byli blízko slunci a hvězdám, vidí za sebou mraky a mlhu, opar a prach, které pokrývají údolí jako husté závoje, a vědí, že by v té stísněnosti dole nemohli dýchat. Nahlížejí do nížiny a volají na každého poutníka, který se k nim

blíží, varovná slova, aby neudělal chybu, aby našel cestu k nim přes všechny rokle a propasti.

A když se ve světě setmí, když lidé v údolích ve snech vzdávají veškerou naději na přání věčného míru a neustálého štěstí, pak hora o půlnoci začne zářit a srdce těch několika málo lidí září ve svém nadšení pro nebezpečnou bdělost jako pochodně v noci.

A když z údolí zaznívají unavené melodie zoufalých zbožných lidí, ti nemnozí posílají své vzlyky srdce s vanoucím větrem do nekonečné rozlohy kvasícího světa. Někdy, když slunce svobody prořízne mlhu nebo když v bezhvězdných nocích svítí daleko pochodně z hor, lidé v údolích zvedají oči v úžasu a dívají se nahoru na těch nemnoho.

Pravděpodobně se chvějí, když vidí ty, kteří jsou v nebezpečí tam nahoře na vrcholu smrti, a cítí se šťastní ve své chráněné nížině.

Chování těch několika málo se jim jeví jako nesmyslné, protože v něm nevidí žádný zisk, neboť se naučili, že plody dne rychle dozrávají v údolích, a na vysokých skalnatých svazích žádné plody nepoznávají.

Lidé z údolí se marně ptají na smysl takového osamělého života. Jen velmi zřídka se touha zmocní

někoho z údolí, mladíka, který by se svou silou mohl osvobodit od snů a opojení, aby vystoupal do vzdorné a svobodné samoty.

S úsměvem se loučí se svými blízkými, jeho pohled spočívá na rozlehlosti, již nechce chválit úzké radosti údolí, již také nevidí, že ti, kteří ho doprovázejí, pláčou pro něj jako pro mrtvého. Ti, kteří zůstávají pozadu, však trhají smuteční šaty za ztraceného, který se radostně vrhá do velké války života, a s obavami se ptají na důvod silného protestu proti jistotě. Velká touha jim nevysvětluje proč.

Osamělí jsou strážci ve věčných ohních svobody. Když se na světě ochladí, když led a sníh hrozí zmrazit vše živé, pak jdou na vrchol hory, aby pod vysokou hvězdnou oblohou rozdělali oheň, který spojuje nebe a zemi v mohutnou záři.

A kdokoli v údolích chce uniknout zkáze, vydává se na výstup na horu svobody. Oheň je tedy znamením pro ty, kteří bdí ve svobodě a neodkládají meč ze svých rukou. Oheň je nepřítelem všeho slabého, spaluje všechnu plevu, vše shnilé, aby tím pevněji spojil vše vznešené.

V ohni, který probouzí a zachovává život, osamělí zušlechťují svůj meč, který jako válečníci nosí až do konce svých dnů.

Zocelený ohněm: tak je meč symbolem věčné touhy po svobodě, která je leskem mocného záření, sjednocujícího hvězdné nebe a zemský prostor.

A železo, které je zocelené ohněm, je tím nejlepším darem, který skrývá hluboké, tajemné lůno země.

V meči se tedy nachází vše vznešené, co země a věčnost mohou dát: železo a oheň, vůle, bdělost a připravenost.

„Meč je právo a pravda“, říká staré německé rčení o zbraních.

Světy se dělí mečem. Pokud meč zreziví, umírá čest, ale s ní umírá i právo a pravda. Osamělí vědí, že letargie nížin zabila více srdcí než meče, a proto nedůvěřují uspávající každodenní rutině, která si říká „mír na zemi“. Neboť s mraky, které stoupají z nížin, se vkrádají všechny síly temnoty.

Ale proč válečník sahá po meči?

Dokud existuje myšlenka na sever, existuje i vědomí síly, které přesto vzdoruje nepřízni osudu. Člověk ze

severu musí vědět, že i pod nejhlubším ledem stále spí život, který dokáže probudit jarní slunce. Musí vědět, že nad bouří rozervanými mraky svítí věčné slunce. Tato víra je útěchou, je vzpourou, je pobouřením. Nepodléhá každodenní rutině daných podmínek. Síla roste z nepřízně osudu. A meč, který válečník ukoval, není nic jiného než vůle k odporu vtlačená do železa. Je to nejhlubší poznání válečníka, zrozené z věčného zákona vzpoury, které zná pouze nebezpečím obklopený sever: že konečná spása spočívá v meči! Meč nezná lež, stejně jako smrt.

Kdokoli kdy sáhl po meči, aby vyzval osudový „život“ na souboj, překonal strachy v zemi konečného rozhodnutí: v zemi svobody!

První člověk, který si kdysi vyrobil meč, ho možná použil pouze k obraně svého života. Ale již nositel meče, který se díky své zbrani cítil nadřazený všem přicházejícím nebezpečím, spojil svou vzdornou znalostí pýchu z toho, že je pro nepřátele nebezpečný. Vědomí, že jsou schopni vzbuzovat strach, vneslo do srdcí nositelů mečů nebývalou sebeúctu a pomohlo jim vyrůst v bojovníky.

„Čestný je ten, kdo se brání,“ hlásá rčení o zbraních.

Jako znamení své cti nosí válečník svůj meč i v době, kdy na světě vládne mír. A když ho chce svést hojnost potěšení, válečník sáhne po meči, který mu připomíná nádhernou svobodu nebezpečného života, v němž všechna potěšení mizí v nicotě bezvýznamnosti před vznešeností činu.

Bez meče je člověk vydán na milost osudu svého života, s mečem v ruce však překonává to, co se právě zdálo neporazitelné.

Dispozice meče je však hrdinská připravenost srdce.

Meč je posledním společníkem válečníka, když všichni kolem něj upadli do noci smrti. Dokud nosí meč, nese také naději na konečné vítězství.

Meč tak dává válečníkovi zprávy o životě a naplňuje jeho srdce vzdornou důvěrou.

Hrdé vědomí nadřazenosti činu nad jakýmikoli okolnostmi vede válečníka k tomu, aby znovu a znovu hledal nebezpečí a s ním i hodinu zkoušky. Svět by pro něj již neměl smysl, kdyby se stal bezpečným. Podstatou válečníka tedy není mír, ale bouře. Pohrdá letargickým klidem a miluje velký neklid, který přináší všechna odhalení zkušenosti.

Válečnictví člověka znovu a znovu touží po lákavých rozlehlostech nebezpečí. Válečník ozbrojený mečem chce zažít vše, svět i nebe, včerejšek, přítomnost i zítřek. Kamkoli pronikne, kamkoli jeho nohy vstoupí na novou půdu, všude s sebou nese hořící a zářící pochodeň své svobody osvobozené od strachu jako poselství z vysokého vrchu slibu.

Jeho život je nápor, ne klidná kontemplace. Lidé z údolí v něm vidí démona a nenávidí ho, protože rozbíjí modly jejich bezpečí, které nazývají štěstím.

Vidí v něm svůdce svých synů, protože zpívá válečné melodie touhy do jejich srdcí.

V srdci odvaha,

Vzdor pod čepcem,

Na meči krev

Jen tak je to dobré!

Výroky na mečích jsou krátké, tvrdé, slavné a přímé, stejně jako válečníci, kteří je vymysleli.

A písně válečníků vyprávějí o smrti, z níž čerpali odvahu stateční.

Život a smrt jsou pro válečníka velmi blízko sebe. Dnes červený, zítra mrtvý! Tento výrok není pokorným

skloněním se před osudem, ale spíše napomínáním, aby člověk využil den k činu, protože smrt čin ukončuje. Blízkost smrti, důvěrný vztah s kamarádem Heinem, nutí k soustředění vůle k životu a tak zesiluje životní elán, z něhož vyrůstají velké a žádoucí činy svobody.

Ale není každý, kdo má krev válečníka a potěšení z meče, ničitelem života? Tak se ptají lidé z údolí a strachem šeptá varování, že kdokoli se vystaví nebezpečí, zahyne v něm!

Lidé v údolích o tom nic nevědí, že každá proměna na výšinách je spojena s nebezpečím pádu. Že každé toužebné bloudění v dálce může přinést pád. Že každý, kdo s plnými plachtami naděje a důvěry pluje lodí svého života do moří slibů, riskuje, že se potopí v bouřích existence. Ten, kdo žije bezpečně, žije samozřejmě jistěji, méně nebezpečně, neškodněji, bez starostí a smutku, ale také žije neplodně. Nevytváří žádné hodnoty realizace, protože mu chybí zkušenosti, přesně ty, které se získávají na dobrodružných cestách života v podobě poznatků, moudrosti a jistoty.

Propast hrůzy, která se pro lidi žijící v bezpečí otevírá mezi životem a smrtí, je překlenuta bojovníkem, protože

ve znalosti zákona existence dospěli k poznání, že pouze odvážným riskováním lze prozkoumat cesty ke svobodě.

Stojí nějaký cíl za to, aby poutník na cestě k němu přišel o život? Tak hovoří pochybnost v srdcích bojácných. Ti totiž počítají, že nedosažené není výsledek! Bojovníci však nejsou chladní kalkulanti, neriskují kvůli odměně, ale kvůli své touze.

Svět se v průběhu tisíciletí stal obrovským polem mrtvých. Zákon ničení a nového vývoje určuje, že z toho, co zemřelo, se v pozměněné podobě vyvíjí něco nového. Ani stéblo nezemře, aniž by způsobilo a podpořilo nové probuzení.

Válečníci i zbabělci jsou pokryti stejnou zemí, která se věčně obnovuje z mrtvých k živým, a slabí posměšně říkají, že smrt činí všechny rovnými. To je jejich útěcha, že mohou pohřbít zrádce vedle věrného.

Nevědí nic o tom, že zatímco hroby se rozptylují ve větru, vůle ke svobodě, která kdysi naplňovala srdce válečníků, zůstává zachována jako mocná energie věčnosti a jako velký záblesk na hoře o půlnoci se usazuje. Jména statečných se však stávají pochodněmi!

Umírá dobytek,

umírají klany.

Ty sám umíráš jako oni.

Pouze vím,

co žije věčně: sláva činů mrtvých!

To je první a závazné učení o věčném životě válečníka, učení, které mohlo vzniknout pouze na dalekém severu země, na hoře o půlnoci.

Existuje pouze jeden návrat mrtvých, v který válečníci věří: uctění památky statečných činů, které odtrhávají z nebe mraky hanby, které kdysi chtěly zakrýt slunce svobody.

Lid je to, co chce jeho duše! Tvůrci vůle jsou však válečníci. Lid tak žije z jejich činů.

Vůle národa se projevuje v Říši, za kterou válečníci bojují a padají. Protože se zasvětili velení, vzdávají se volby svého údělu.

Před vůlí národa, spravedlivou vůlí po nesmrtelnosti, k níž je schopen pouze silný, válečnický národ, musí všichni mrtví převzít odpovědnost jako při nástupu.

Pokud vůle národa vyvolává otázku: „Za co jsi zemřel?“, pak slabochové musí mlčet. Nemohou uvést

důvod ani pro svůj život, ani pro svou smrt, protože se zcela poddali lákavému úplatku modly náhody.

Odpověď mohou dát pouze válečníci, kteří poukazují na své činy, které sloužily bdělosti, připravenosti, růstu a záři. Jen málokdo vstupuje do jediné, skutečné věčnosti, do věčnosti národa, protože vytvořil hodnoty.

Sláva činů a hodnot odděluje to, co je nezničitelné, od toho, co je pomíjivé.

Spravedlivý je pouze ten, kdo dokáže odpovědět při nástupu.

Kdo je však válečníkem?

Ne ten, kdo je pouze připraven obětovat svůj život. Existují snílci, svatí muži a šílenci, kteří za cetku ochotně zahodí svůj život s destruktivní zuřivostí sebevraha. Schopnost zemřít ještě není známkou nadřazené bytosti.

Není jím ten, kdo z poslušnosti bez cíle nosí uniformu a zbraň, aby se po určité době opět vrátil do bezpečí přerušeného nedobrovolnou službou a po zbytek života s jistou hrdou úctou vzpomínal na ta léta, která strávil jako „obránce otčiny“.

Válečníkem se člověk může stát pouze díky své krvi, neboť válečnictví je radost duše, která touží po vzdáleném záři hory. Je to očištěné chování člověka, které způsobuje, že touha po svobodě zvítězí nad pokušením bezpečí.

Válečnictví je životním standardem silných, kteří se zasvětili riziku. Je to neustálá připravenost k boji za očištění a posílení uvědomění, mobilizace proti nepřízni osudu, neustálá pohotovost.

Život válečníka není „šťastný“ v tom smyslu, že by uzavřel mír s osudem a podmínkami. Zná více utrpení a ran, zklamání a propadů než život těch, kteří žijí v bezpečí. Ale vědomí své tvůrčí hodnoty dává válečníkovi více než všechno štěstí, které může země poskytnout v podobě uspokojení a pohodlí.

Válečník je vzdorovitý a hrdý, zatímco ti, kteří žijí v bezpečí, jsou spokojení a šťastní.

V tom spočívá odvaha válečníka, že bez ohledu na nebezpečí znovu a znovu riskuje, aby se stal silnějším. Čas od času se pouští do souboje se silnějšími protivníky, aby počet vítězství určil růst jeho duše. Během této zkoušky houževnatosti se musí smířit s tím, že jednoho dne bude poražen. Učinit tuto démonickou, prapůvodní

vůli k vítězství užitečnou pro národ, to je konečná moudrost válečníka.

Být cenný, to je cíl jeho existence.

Odkaz na splnění své povinnosti, na své činy, to je jeho odpověď při nástupu!

Víme o utrpení lidu,

víme o smrti pušek.

Jsme poskytovatelé prostoru a chleba,

jsme nositelé cti.

První noční hlídka – o cti vojáka

Seděli jsme u táboráku, můj kamaráde.

Byla to jedna z těch květnových nocí, které nejsou ani mírné, ani chladné, protože mlha ze země je chladná a nutí nás schoulit se k sobě.

Hvězdy jasně a chladně zářily ze své nedosažitelné vzdálenosti a šepot větru byl občas přerušen výstřely v dálce.

Zpíval jsi píseň, která v našich dnech divokého útoku proti silnějšímu nepříteli znovu ožila, poté co ji někdo pohřbil spolu s posledními ztracenými příbytky:

Bůh buď milostivý mocnému císaři zbožnému,

Maximilianovi! přišel s

rozkazem, cestuje po všech zemích

s píšťalami a bubny.

Žoldáci se jim říká.

Neslaví hostiny a nemodlí se.

A myslí si, že to by měli dělat kněží a mniši.

Mají své semináře.

Mnoho žoldáků, zbožných,

je obplulo v zahradní půdě.

A když jsi domluvil, také jsme ztichli. Naslouchali jsme do noci a sledovali své myšlenky, které spěchaly do otčiny, která nás zradila. Z otčiny se vrátily a pak se vydaly směrem k nepříteli a nebezpečí.

Víš, kamaráde, že jsme těžce dýchali, takže jsme se museli snažit potlačit úpění.

Hledal jsi mou ruku. Jako bys chtěl najít potvrzení, že my, kteří jsme osaměli, jsme nebyli úplně opuštěni.

Tehdy nás nazývali žoldáky a chtěli nám vyčítat, že jsme neukojili svou touhu po dobrodružství a z radosti z

války, ze které jsme nenašli cestu zpět, jsme nechtěli odložit zbraně.

A my, kteří jsme bojovali ve Freikorps, jsme si toto jméno osvojili z odporu k těm, kteří nás hanili, a z kamarádství s těmi, kteří staletí před námi, když malá šlechta bojovala o moc svého rodu a nechala při tom říši upadnout, našli svou domovinu pod vlajkou.

Stali jsme se žoldáky. Domovina se od nás odvrátila. Kruhy, které chtěly za každou cenu vydělat peníze, nás nazývaly narušiteli míru, kteří již nejsou schopni žádné skutečné práce. V jejich očích jsme byli psychologickými oběťmi války, pouhými vojáky.

Byli jsme vyhnáni z řad těch, kteří měli jistotu. Naše kokardy nesly barvy, které stát již nechtěl uznávat.

Válka skončila, byla prohraná. V temné noci jsme vytáhli své pušky ze stodol a kantýn, než byly rozbity. Naše uniformy už nic neznamenaly.

Válka skončila, byla prohraná. A ti, kteří se nepřizpůsobili podmínkám doby, byli nazýváni blázny. Vysmívali se nám, že žijeme v minulosti jako opoždění romantici bitevních polí. My, kteří jsme ještě zůstali!

Čekalo nás vězení, pokud bychom se vrátili na hranice země, kterou jsme se rozhodli bránit proti jakémukoli rozkazu.

Na to jsme mysleli, kamaráde, v mnoha květnových nocích, když hořel oheň a naše oči hleděly k vzdálené domovině, která se stala tak cizí.

Pak, v blikajícím světle ohně, tvé oči konečně hledaly mé a ty jsi začal mluvit.

„Kdosi nám upřel čest," řekl jsi.

Tvá slova zněla lhostejně, bez hořkosti, jako by šlo o nepodstatné zjištění.

Čest!

Když jsme zvedli vlajku, pošlapanou v blátě, a nesměle ji očistili třesoucíma se rukama, abychom ji znovu vztyčili pro zoufalý útok, věřili jsme, že jsme poslední a první nositelé cti.

A teď? Neměli jsme mít žádnou čest?

Viděl jsi pochybnost v mých očích a položil jsi mi těžce ruku na rameno.

„Možná už opravdu nemáme žádnou buržoazní čest," pokračoval jsi. „Určitě se musíme přinutit vzdát se této poslední ozdoby umírající společnosti. Co si měšťan

představuje pod pojmem ‚čest'? Pro něj to není nic jiného než malá zahrada, ve které se stará o své oblíbené květiny. Krmí se jejich pohledem a v žádném případě nechce tolerovat, aby do této rezervace vstoupila oprávněná osoba. Podívej se na variace takové ‚cti', abys poznal, jak je falešná. Existuje ‚třídní čest', ‚rodinná čest', ‚ženská čest' a čím blíže se podíváš, tím jasněji musíš poznat, že sobectví a marnivost, arogance a libovůle jsou skutečnými hnacími silami těchto ‚pojmů cti'. Podívej se jen, co rozumějí pod pojmem ‚ženská čest'. Osobně si ti sebevědomí muži myslí, že každá žena, která se jim líbí a která není chladná, je jejich majetkem. Pouze pokud jim o ženu soupeří ‚rival', považují konflikt o milovanou osobu za ‚záležitost cti' a jsou připraveni bojovat za ‚čest' až do krvavého konce. Kdo chce zkoumat, kde je hranice mezi ctí a marnivostí? Jsme rádi, že už nejsme zapleteni do takových ‚záležitostí cti'. Žena, kterou milujeme a která miluje nás, má nedotknutelnou čest, která se naplňuje v mateřství. Kdo by chtěl urážet čest ženy, kterou milujeme? Ale pokud jeden z těch jistých, kteří v nečinnosti svého bohatého života nedokážou odolat svým nízkým myšlenkám, natáhne ruce po ženách naší lásky, pak ho udeříme bičem, jako bychom zaháněli štěkajícího psa, který nám blokuje cestu. Ale to není

‚záležitost cti'. Kdo by si myslel něco jiného, musel by se snížit k atmosféře chtíče. Žena, která však zradí válečnického muže ve prospěch chlípného nečinného muže, není hodna skutečného muže. Od takové ženy bychom se oddělili. Ani to není otázka cti, ale spíše čistoty. Myslím tím, že naše čest musí být něčím větším, chci si dovolit použít výraz, něčím ušlechtilejším."

Zmlkl jsi a já věděl, že teď myslíš na svou blond mladou ženu. Ještě před západem slunce, během přestávky v boji, když jsme leželi v prohlubni na okraji vesnice, jsi mi ukázal fotografii, na které se na tebe tvá žena usmívá. V náručí držela dítě a druhé vedla za ruku.

„Máš pravdu," řekl jsem, „čeho by ses měl bát s takovou ženou? Pochybnosti a zrada jdou ruku v ruce. A myslím, že je to urážka mateřské ženy, pokud ji muž nepovažuje za schopnou odradit nápadníky."

V posledních dnech jsme často mluvili o tom, že když jsme vyrazili na východ, abychom bojovali, spálili jsme za sebou všechny buržoazní mosty. Rodinná čest? Většina našich příbuzných jen kroutila hlavou nad naším plánem a napomínala nás, abychom v zájmu rodiny a s ohledem na naše vlastní povýšení upustili od „dobrodružství". Všechno, co nesloužilo kariéře, obohacení, „štěstí" ve

smyslu jistoty, bylo označeno za „dobrodružství“. A protože jsme se vědomě chtěli vzdálit od jistoty, stali jsme se „dobrodruhy“. Naše rozhodnutí poškodilo mnoho „zákonů cti“, které si ti, kdo měli jistotu, stanovili na ochranu svého štěstí. Proto jsme byli „bez cti“ ve smyslu těch, kteří se cítili v bezpečí.

Cítili jsme zvrácenost a domýšlivost jejich myšlení a z celého srdce jsme jimi pohrdali.

Už v prvních dnech, poté, co jsme spálili mosty a ocitli se osamělí, jsme si uvědomili, jak daleko jsme od bezpečí a jejich životních pravidel, jejich morálky.

Znovu jsi promluvil a tvá slova se chvěla, jako by v nich byla skrytá radost. „S odevzdáním vlastního života jsme se také oddělili od předávané představy o osobní, buržoazní cti, kterou může pošpinit každý špinavý člověk. Uvědomili jsme si, že čest má pouze ten, kdo má větší úctu k životu svého lidu než k vlastnímu. Čest vojáka již není soukromým majetkem, zavázala se osudu národa. Podívej se na čestné hodnoty těch, kteří se cítí v bezpečí. Jsou hrdí na svou čistou vestu, i v těch nejznámějších podnicích se považují za slušné, pokud nespáchali žádný zjevný zločin. Rozumíš? Nepolapený darebák je stále považován za čestného gentlemana a

zbabělec může, pokud voják vyjádří své opovržení, obrátit se na jakýkoli soud a požádat o ochranu, aby mohl požadovat obranu své ‚cti'. Co máme společného s takovými lidmi? Vůbec nic, nejméně ze všeho čest! Odpůrce vojenské služby může tvrdit, že má ušlechtilé pohnutky, lásku k lidstvu, náboženství, má k dispozici mnoho pojmů a výrazů, které mu přijdou na pomoc, a celý buržoazní svět bude dojatý a bude tvrdit, že ten člověk jedná z ‚ušlechtilých pohnutek'. Nicméně v našem pojetí je stále mužem bez cti, protože dopouští, aby jeho lid byl znesvěcován. Je to nízký egoista, protože považuje svou malichernou a ubohou osobní čest, která nevyžaduje žádné oběti, za důležitější než čest své země. Ve srovnání s národem taková malicherná osobní čest nic neznamená!"

Souhlasil jsem s tebou, kamaráde. Když se zhroutil tradiční hodnotový systém a bohové starých, unavených náboženství zemřeli, vytvořili jsme si vlastní morální zákon. Naše přikázání jsme nezapsali na železné desky. Ale hluboko v našich srdcích jsme zakopali přikázání: svoboda!

Vše, co jsme s tímto příkazem spojovali, činy a myšlenky, vůli a plány, a především čest.

Meč soudí nemilosrdně a nebezpečný boj hodnotí člověka podle zákona vojenské cti.

Být bez cti znamená podle tohoto zákona: vyhýbat se požadavkům, které klade národ. Znamená to nečelit boji.

V našich řadách bojovali staří polní vojáci, kteří vykonávali svou vojenskou práci se samozřejmým klidem. Moc nemluvili a také se jen zřídka smáli. Jejich způsob vyjadřování byl děsivě hrubý. Jejich písně neměly žádný vysoký morální obsah. Na jakékoli vlastenecké projevy se usmívali pohrdavě. Ale byli všude tam, kde bylo nebezpečí. Žili v hlučné, divoké radosti, ale nechali i ten nejopojnější nápoj vychladnout, pokud hromy děl ohlašovaly bitvu. Ignorovali to nejkrásnější, aby se mohli pustit do toho nejtěžšího. Chladný rozum těch, kteří byli v bezpečí, nebyl schopen odvodit důvod pro rozhodnutí riskovat nebezpečí.

Oheň už téměř vyhořel, takže jsem musel vstát a nasbírat dřevo, aby se znovu rozhořel.

Konečně začneš znovu mluvit. „Dobrovolnost, s níž se voják rozhodne přijmout nejnebezpečnější úkol, je měřítkem, podle kterého by se měla posuzovat jeho čestnost. A na cestě cti zůstává ten, kdo v boji s pokušením nechá zvítězit vůli a nevyhnutelně, bez

ohledu na nesčetná pokušení, která se ho snaží podplatit, aby zachránil svůj vlastní život na úkor povinnosti, plní požadavky vojenského zákona. V hrozném boji posledních let, uprostřed pádu všech buržoazních konceptů, se u starých vojáků mezi námi zostřil smysl pro požadavky, které přesahují každodenní rutinu. Ten, kdo každou hodinu čelí smrti se všemi jejími hrůzami, hledá a nachází vojenskou čest, před jejímž leskem bledne temnota smrti. Proč, když se bojácní dychtivě chopili vítané příležitosti přerušit boj, zůstali vojáci na ztracených pozicích? Protože byli čestní, rozumíte. Čestní i tehdy, když nikdo nebyl přítomen, aby viděl nečestnost v ústupu. Čest je tedy nezávislá na chvále a kritice, nepotřebuje svědky, vnější formuli ani listinu. Nelze ji udělit, ani není třeba ji bránit. Čest vojáka je myšlenka dobrovolnosti přinášet oběti, které život národa vyžaduje, bez ohledu na okolnosti. Čest má tedy ten, kdo slouží této povinnosti.“

Přikývl jsem. „Jak směšný se mi v porovnání s tím jeví ten maloměšťácký pojem cti ‚čisté vesty‘, ta malicherná soukromá čest, nad kterou ten, kdo ji získal, bdí tak žárlivě, jako nad pokladem, který mu může být v noci ukraden. Jak může mít voják podobný strach! Vždyť

přece ví, že nikdo nemůže vytrhnout z jeho srdce myšlenku cti, pro kterou se chopil zbraně.“

Ty ses zasmál. „Co na tom záleží, že zbabělci, když jsme se nezabývali přikázáními jejich strašného státu, popřeli naši čest! Co na tom záleží, jestli nás, jak vyhrožovali, postaví před soudy a uvrhnou do vězení. Označí nás za zločince, budou nás mučit a pokoušet se nás ponížit. Víš, mohou nás vyloučit ze svých výhod, ze svých poct, ze svého blahobytu, dokonce i ze svých božstev, ale nemohou nás oddělit od naší cti, protože ta přece hoří v našich srdcích a je vždy s námi, ať už útočíme, nebo sedíme ve vězení. Naše čest se obejde bez takového vyznamenávání. Ano, je dokonce choulostivá vůči vyznamenávání, protože takové vyznamenávání má velmi často uplácející účinek a pravděpodobně má mít i takový účinek. Čest jako myšlenka, ne jako majetek, čestnost jako služba, ne jako privilegium, tak nám říká naše vojenská zkušenost!“ Netajili jsme se tím, že nám dělá radost práce se zbraněmi, že válka se nám jevila nejen jako ničivá síla, ale také jako velký soudce nad hodnotou a bezcenností. Bez radosti z boje bychom nesplnili svou povinnost s takovou oddaností, jakože plnění povinnosti bez radosti musí skončit nesnesitelným donucením.

Bojové pole se nám znovu a znovu jevilo jako zkouška našeho srdce. A otevřeně jsme přiznávali, že nebezpečí se stalo solí našeho života. S hrůzou jsme pomýšleli na to, že se jednoho dne budeme muset vrátit do zdánlivého míru domoviny, který ve skutečnosti nebyl ničím jiným než pokorným skloněním hlavy před svévolností nepřítele.

Rozhodli jsme se, že pokud nám bude dopřáno zůstat naživu, rozbijeme tento nečestný stát a vybudujeme stát vojenský, stát naší cti.

Nejen válka nás formovala, my jsme také z války vytěžili vyšší smysl, odhalení hodnot a ideálů, které jsme v sobě nosili. Vést válku pro nás již neznamenalo pouze snášet válku s jejími hrůzami a krvavými bolestmi, vést válku pro nás znamenalo navíc riskovat velký čin srdce a cti a dokonce milovat toto riziko pro jeho potvrzení, které bylo dáno našim hodnotám.

Nechtěli jsme popírat, že jsme byli válečníky z instinktu, a nestyděli jsme se za tento instinkt, spíše jsme byli hrdí na to, že vyvstal z naší krve a vyžadoval čin.

Příliš dobře jsme věděli, protože jsme to museli vidět na vlastní oči, že ve válce byly nenahraditelně ztraceny nepostradatelné hodnoty, především krev mladých lidí,

že se rozptýlila neocenitelná energie. Věděli jsme, že s ohledem na tento národní majetek bylo zločinem rozpoutat válku z jakýchkoli vášní.

Uvědomili jsme si, že války mohou být zahájeny pouze z nejvyšší nouze lidu.

Ale když zazní signál k boji, vzplanou nejvyšší vojenské ctnosti a hodiny tohoto ohně mohou a musí znamenat nejvyšší zážitek pro opravdového vojáka, pro válečníka. Měli bychom se stydět za to, že jsme hrdí na to, že žijeme v době války a že můžeme poznat své srdce?

Ty jsi vymyslel frázi, můj kamaráde, která ospravedlňuje naši radost z boje: „Vůle k válce by měla vycházet z touhy po překonání nižších instinktů.“

Vůle k válce existuje!

Neměli bychom ji popírat ani potlačovat. Měli bychom ji však nasměrovat.

Odkud tato vůle pramení? Vůle k nebezpečí? V každé životní buňce je vůle k rebelii, k bezpodmínečné touze růst.

Výrok řecké filozofie: „Boj je otcem všech věcí“ je starogermánský. Boj každého zrnka obilí o osvobození ze slupky, boj každého stromu v lese o světlo nás nutí věřit

v pravdivost této řecké moudrosti. Boj samců zvířat vychází z přirozeného přikázání selekce silných, přikázání vyššího šlechtění na úkor slabých. Prvotní vůle k válce je nejlepším věčným potvrzením života pro rozvoj toho nejlepšího.

Velká válka na zemi, tyto doprovodné projevy veškerého růstu, je neustálým pokračováním přirozeného procesu, který není katastrofou, ale projevem založeným na sobě samém a vyjádřením zákona.

Není to známka primitivního barbarství, pokud člověk se zbraní hledá nepřítele.

Proč tedy zdravý člověk jde do války?

Je to opojení krví?

Válka není milována jako politická nutnost, tedy z myšlenky, ale spíše jako tříbící, mocná událost přírody.

Válka není hledána jako nejednoznačné věštby, ale jako jasná odpověď na otázky srdce.

Doba, která špatně rozpoznává válečnickou prvotní vůli a chce uhasit oheň válečnického nadšení pacifistickými nebo náboženskými doktrínami, je duchovně nemocná. Každý pacifismus, každé mírové

náboženství v zásadě kastruje tvůrčí mužnost. Kastrace však znamená smrt!

Naopak doba, která rozumí spojit válečnickou prvotní vůli s plánovaným politickým činem, umožňuje lidem stát se válečníky, kteří přivedou svůj národ k nejvyššímu rozvoji.

Tam, kde touha krve nachází své naplnění v povinnosti, je život!

Mluvili jsme o souboji jelenů, můj kamaráde.

Četl jsi v nějaké buržoazní knize, že jeleni bojují před samicemi, aby marně předváděli svou sílu; nám se tento názor jeví jako nesmírně hloupý a směšný. Člověk, který napsal takový nesmysl, byl jistě elegán, který byl zvyklý předvádět se před svou kráskou zvláště mužným vystupováním. Souboj jelenů je tříbení slabých. Silný získává samici a tím i právo na rozmnožování!

V každém případě je válečnická prvotní vůle zaměřena na vyšší rozmnožování silných, kteří zůstávají naživu. Jak by se člověk mohl odvážit hádat se se zákony stvoření, které se projevují v přírodních bytostech? Musel by být natolik arogantní a zbabělý, aby vymýšlel náboženství, aby se ve jménu vymyšleného zázračného Boha pokusil tento zákon narušit.

Člověk, který se snaží zbavit se nemilosrdných požadavků zákona života, není o nic vyspělejší než primitiv, který v tupém předtušení sahá po kyji, je jen natolik nemocný a pošetilý, že svou nemoc považuje za vývoj!

Nacházíme tvrzení: „Společenství silných mužů, kteří jsou schopni dát národu tvář, musí hledat a najít velkého nepřítele, aby v boji s ním dospělo k nesmrtelnosti.“

Silný muž potřebuje nepřátelství!

Noc byla osvětlena prvním svítáním.

Tvá tvář vypadala bledá a blikající světlo ohně tě činilo neskutečným, kamaráde.

„Proto bychom se měli smířit s osudem, který z nás v této chvíli udělal válečníky, zatímco ti, kteří jsou v bezpečí, spí.“ Poté, co jsi to řekl, jsi udělal obranné gesto rukou, jako bys chtěl tuto větu vymazat, a pak jsi pokračoval: „Myslím tím, že právě v nehodných časech je dobré znát svou povinnost, která chrání před vtažením do víru hanebného pádu, před smetením zoufalstvím. Většina lidí zapomíná na přikázání cti, pokud již neslyší žádný rozkaz.“

Souhlasil jsem s tebou: „Rozkaz probouzí v mnoha lidech spící svědomí, takže když uslyší rozkaz, věří, že je dohnal jejich vlastní vnitřní hlas. A jsou to dobří vojáci, dokud rozkaz existuje. Ale pokud rozkaz utichne, jsou bezmocní a selhávají a bloudí, aby hledali ztracený cíl. Válečník však stále slyší přikázání cti, i když už není vydáván žádný rozkaz. Vnímá záři povinnosti, která nemá jazyk. Je od přírody bdělejší a prozíravější než většina ostatních lidí. Jeho dobrovolnost dostává směr od povinnosti, která vede ke spásnému činu.“

Přikývl jsi. „My ve Freikorpsu máme povinnost plnit přikázání vojenské cti při plnění našich povinností. Máme to pak snazší než nucení vojáci, protože jsme poslušní z vyššího poznání a hlubšího vhledu.“

Mluvili jsme o poslušnosti a usmívali se, protože buržoazní svět nás obviňuje z neposlušnosti. Já sám jsem utekl pod vlajku Freikorpsu proti výslovnému příkazu svého okolí.

A přesto jsme si mysleli, že jsme poslušní. Ne však ti opatrní, ti jistí, kteří umí rychle přijmout jakýkoli vykonaný čin, i když ohrožuje svobodu. Na začátku jsme slyšeli vzdálené volání, které přicházelo z ohrožených

hranic, až nám, kteří jsme zavázáni zákonu cti, bylo jasné, že povinnost vyžaduje poslušnost.

Podtrhl jsi toto tvrzení, kamaráde: „Poslušnost je vůle k bezpodmínečnému plnění povinnosti, kterou nám ukládá zákon cti.“

V tomto smyslu se shromáždění poslušných odehrálo ve Freikorps. Proto bylo snadné vést Freikorps proti jakékoli přesile nepřítele. Vedle velitele Freikorps, který byl legitimizován jako vůdce nejsilnější vůlí k plnění povinností a který byl proto poslušný mezi dobrovolníky, nebylo téměř zapotřebí podřízených velitelů, kteří museli zajistit vnější poslušnost prostřednictvím svého velení nad systematickým prováděním rozkazů. Disciplína Freikorps spočívala především v uznání nadřazenosti vůdce.

To však znamenalo mnoho: oddíl dobrovolníků má takovou hodnotu, jakou má jeho vůdce, který plní zákon vojenské cti, a proto plní svou povinnost a ve vyšší poslušnosti slouží ideálu!

Ty jsi již sloužil v předválečné císařské armádě, kamaráde, a stál jsi na té hranici, kde selhává vnější řád a kde „poslušnost“ končí.

„Freikorps“, řekl jsi, „je ve své vůli, ve svém cíli, ve své poslušnosti sám o sobě koordinovaný. Celkově vzato je to soustředění válečníků. Pravá armáda však sestává z větší části nikoli z dobrovolníků, ale z povolaných. Povolaní musí být zařazeni do řad a kolon, fyzicky i psychicky se musí sjednotit, jinak armáda nemá údernou sílu. Velitel armády má větší potíže než velitel Freikorpsu. Aby dosáhl uniformity své armády, potřebuje velký počet důstojníků a poddůstojníků, kteří nejenže sami přijímají rozkazy s nejvyšší poslušností, ale také zajišťují, aby pověření vojáci rozkazy bezcitně a slepě vykonávali. Pouze jejich poslušnost je zárukou úspěchu plánů polního velitele, ke kterému je váže důvěra a víra.“

Namítl jsem, že podle toho by armáda musela být nejmocnější, která disponuje největší psychologickou a fyzickou uniformitou. Německý národ, který v podstatě vyrostl z válečnického lidu, tak disponoval nejlepší armádou, protože dosáhl této uniformity v nejvyšší míře.

„Samozřejmě, že je to tak,“ ujistil jsi mě, „dosáhli jsme velmi vysoké úrovně vojenské disciplíny, protože jsme v případě nutnosti tuto koordinaci prováděli s přísností. Muž v řadách již nebyl svobodnou osobností v buržoazním smyslu, ale spíše vojákem, který byl prostřednictvím výcviku svařen do vojenské formace v

jednotu, takže i podvědomě poslušně vykonával každý rozkaz. Jednotně prováděné pohyby ho již nutily k uvědomění si, že se stal součástí celku, který byl z vojenského hlediska bezchybný pouze tehdy, pokud i ta nejmenší část fungovala zcela bezchybně. Armáda musela být jako hodinky. Prostřednictvím výcviku bylo dosaženo toho, že tyto hodinky běžely podle předpisů. Vyžadovalo to nejtvrdší detailní práci, dokud se každá část bez tření nezačlenila do většího celku.“

Došel jsem však k závěru, že předpokladem pro systematický chod tohoto stroje byla ochota jednotlivých vojáků, kteří museli vynaložit veškeré úsilí, aby bylo znemožněno jakékoli narušení.

„Správně“, řekl jsi, „nakonec opět a opět záleží na tom, aby bojový duch naplňoval vojsko. Výcvik nemůže v žádném případě nahradit ducha. Císařská armáda často dělala chybu, když kladla důraz především na výcvik. Čím větší úkoly jsou svěřeny jednotlivci, tím větší je jeho odpovědnost a tím více záleží na jeho duchu, spolehlivosti a bezpodmínečném plnění povinností. I ve velké, skvěle vycvičené armádě hraje v nebezpečných momentech rozhodující roli dobrovolnost. Čím více jsme se blížili ke konci války, tím více jsme si uvědomovali, že bojový duch je mnohem důležitější než dril, který je, jak

jinak, bezpodmínečně nezbytný pro zachování disciplíny. Nikdy však nesmíme zapomenout, že jednotka, která se zdá fungovat bezchybně, nemusí mít nutně velkou bojovou hodnotu. Je však také třeba si uvědomit, že nedbalá jednotka málokdy má nějakou hodnotu. Bojový duch jednotky se odráží nejen v jejím vystupování, které však nesmí být výsledkem výcviku, ale spíše jejího vědomí cti. Vzpomeňte si prosím na starou pruskou, tvrdě vycvičenou armádu, která zahynula u Jeny a Auerstädt. Muži jako princ Louis Ferdinand se marně snažili vštípit armádě ducha, který by zvítězil nad drilováním. Pruští vojáci stříleli, postupovali, nabíjeli, stříleli, přesně tak, jak to stanovovaly předpisy pro cvičení. Jejich výcvik byl tak dokonalý, že na bojišti stáli jako na dvoře kasáren. To, co bylo za vlády Fridricha Velikého správné a možné, se v Jeně ukázalo jako zcela zastaralé.“

Přerušil jsem tě: „To znamená, že vojáci musí plně žít v duchu liberálních ideálů své doby a že tyto ideje musí ovládat i celé velení armády, aby vojáci měli skutečnou bojovou hodnotu.“

Usmál ses nad mým zápalem. „Správně! Vedení napoleonské armády nebylo na úrovni důstojných, ale intelektuálně a psychologicky zaostalých pruských

generálů, a liberální myšlenky napoleonských vojáků věřících v ideu nové doby se ukázaly silnější než dril pruských granátníků. Napoleon dokázal své vojáky fanatizovat a Prusové již neměli Fridricha Velikého, který pro ně byl ideálem pruské vůle. Právě Napoleonova vítězství dokázala, jak nesmírně důležité je pro výsledek bitvy, aby vojáci měli neotřesitelnou víru ve velké úkoly své doby a hledali svou čest v plnění povinností sloužících těmto úkolům. Teprve když pruské myšlenky znovu naplnily a nadchly nejen vojáky, ale především celý národ, bylo možné porazit již téměř mýtického Napoleona. Zde se především prokázalo, že soustředěná, vášnivá vůle národa k svobodě je silnější než jakákoli imperialistická myšlenka, která koneckonců nevychází z krve, ale z rozmyslu.“

Mluvili jsme o tom, jak ohromující byla jeho psychologická velikost, ale také jak revoluční bylo jeho uznání neporazitelnosti vůle lidu, jak potvrdil pruský generál von Clausewitz, který hovořil o velkých morálních hnacích silách, které dominují na bojišti.

Clausewitz je považován za moderního zakladatele učení o vojenské cti. Do výcviku pruské armády přidal požadavky a poznatky Kanta, a tak umožnil pruským

vojákům eticky daleko převýšit Napoleonovy armády zvyklé na vítězství.

Brilantní Scharnhorst přeměnil profesionální armádu na lidovou armádu, a tím podrobil celý lid vojenské povinnosti a umožnil mu podílet se na cti, která díky zřeknutí se osobních úvah a tužeb umožňuje lidem růst nad sebe sama.

Freiherr von Stein zahájil velkou pruskou revoluci, která chtěla získat národ a jeho čest nad třídami a jejich ctí.

Nově vzniklá vojenská čest umožnila lidu v roce 1813 zvítězit v povstání gigantických rozměrů.

Prusko se stalo vojenským národem a bylo tak nadřazeno Napoleonovi, který sice chtěl velet jiným národům, ale ne jednomu národu.

Stalo se to jasné.

Oheň dohořel. Podívali jsme se směrem k nepříteli a slyšeli jsme, jak se ozývá stále více výstřelů.

„Je naprosto nezbytné," tak skončila konverzace, „aby v každé lidové armádě budoucnosti byla čest vojáka dominantní myšlenkou. To ale znamená, že každý velitel jednotky musí dbát na to, aby výcvikem nepotlačil bojový

instinkt. Jeho chytrost se projeví v tom, že se bude snažit rozpoznat nejstatečnější a bude od nich vyžadovat něco zvláštního. Tím si bez zvláštních insignií vytvoří jádro jednotky, které bude schopné znovu a znovu povzbuzovat ostatní vojáky. Duch Freikorpsu musí zůstat v lidové armádě živý a naplňovat nejlepší muže, aby při plnění své povinnosti dobrovolností svých činů poskytovali zářivý důkaz cti vojáka.“

Pozvedli jsme zbraně a běželi jsme k boji.

Dnes musíme pochodovat

Daleko do nepřátelské země.

A vlajka, kterou neseme,

By měla být pro nás novou vlastí.

Druhá noční hlídka – o věrnosti vojáka

Za námi byly těžké boje a naše řady byly značně ztenčené. Získat zásoby bylo nemožné, protože mosty do vlasti byly zničené a přisluhovači zbabělého státu pronásledovali každého vojáka, jehož srdce ho přimělo připojit se k nám na zrazené, poslední frontě.

Semkli jsme se a slíbili si, že čím větší nenávist nás bude obklopovat, tím fanatičtěji budeme držet

pohromadě. Před námi stál nepřítel, podporovaný zbraněmi celého světa, vedený fanatickými nepřáteli všeho německého, povzbuzovaný láskou a důvěrou obzvláště ambiciózního národa. Věděli jsme, že nejprve budeme muset znovu vytvořit svou vlast a že do té doby budeme v Německu nanejvýš hosty, ne-li přímo cizinci nebo psanci.

Už dávno jsme se vzdali jakékoli laciné naděje na záchranu. Kdo nás měl zachránit? A kam nás měl zachránit? Došli jsme k závěru, že čest Německa žije už jen tam, kde jsme stáli. Tam vlála naše vlajka a my jsme chtěli vydržet vedle ní. Jako vojáci jsme až příliš dobře věděli, že z milosrdného nebe zázraky nepadají. Velké činy vycházejí z velkých srdcí, ne ze zoufalých modliteb!

Pro nás neexistovala jiná cesta než neustálý útok, který jako jediný nabízel možnost někdy dosáhnout překvapivého úspěchu. To bylo velké dobrodružství našeho boje, který se nám někdy jevil jako hra s vysokými sázkami, ale také s šancí na velký zisk.

Naše povinnost nás podivně povznášela a jedinečnost našeho vojenského dobrodružství nám dodávala vznešený pocit, takže jsme byli hrdí v době, kdy

většina lidí byla unavená a zoufalá, že jsme byli poslední, kdo nesl zbraně přinášející svobodu.

Seděli jsme v nízké pivnici hostince v malé vesnici. Bylo asi krátce před půlnocí.

Svíčka zapíchnutá v hrdle láhve poskytovala právě dost světla, abys, kamaráde, mohl číst v Nietzscheho svazku, který jsi vždy nosil s sebou. Brzy jsi však knihu odložil a upřeně hleděl do blikajícího plamene. Mluvili jsme o tom, že došlo k útoku na Annaberg, ačkoli krátce předtím museli vůdci tohoto podniku dát čestné slovo, že v žádném případě nezaútočí.

Najednou jsi se nahlas zasmál, takže jsem se lekl. „Pamatuješ si ještě, že v buržoazním světě existovalo pravidlo cti, podle kterého každý, kdo porušil své slovo, musel spáchat sebevraždu? A dnes v tomto porušení cti vidíme oprávněný čin, protože sloužil boji za svobodu.“ „Naše rebelie má prostě jiné zákony,“ potvrdil jsem.

Přikývl jsi. „Myslím na známé staré německé rčení, že veškerá čest pochází z věrnosti. O tom, že v této době nevěrnosti jsme my ti věrní, jsme již mluvili. O tom není pochyb. A naši čest potvrzujeme plněním povinnosti cti, žijeme z tohoto vědomí. Toto vědomí nám dává potvrzení našeho boje, odvahu k neustálému útoku. Ale dnes se v

Německu najdou lidé, kteří nás budou nazývat křivopřísežníky, porušovateli slibu, nečestnými.“

„Zvítězili jsme,“ vložil jsem se do řeči, „a to ospravedlňuje porušení slibu.“ Ty jsi zavrtěl hlavou. „Ne, vítězství není podstatné. Náš útok mohl být pod palbou zmařen. A co pak? Neměli by pak naši protivníci pravdu? Ne, pro posouzení našeho jednání není rozhodující výsledek, ale výhradně způsob uvažování. Musíme mít v každém případě hrdost na to, že jsme tento slib porušili. Sloužíme vyšší věrnosti, věrnosti myšlence, národu. A kvůli této věrnosti musí být možné přinést jakoukoli oběť. Nejsme snad připraveni riskovat svůj život? Nejsme snad také odhodláni sami odstranit zrádce Německa? Kdo ví, zda nenastane čas, kdy bude nutné složit přísahu republice, abychom zachránili zbraně pro boj za svobodu. Byl bych připraven přísahat, abych ji mohl porušit při první příležitosti, pokud by to vyžadovala vyšší věrnost myšlence.“ Musel jsem být na okamžik těmito slovy překvapen, protože jsi mi položil ruku přes stůl na rameno.

„Vím,“ pokračoval jsi, „že to může znít hrozně. Ale uvažuj, jak snadno se můžeme ocitnout v této situaci. Pro bezohlednou vládu by bylo snadné spoutat statečné, věrné muže přísahou a tím udržovat nespravedlivý

systém. Vyšší věrnost, ke které jsme se zavázali, tak stojí nad jakoukoli vynucenou přísahou. I zrádný stát považuje svou přísahu za neodvolatelnou. Vyšší věrnost nás však zbavuje viny z porušení přísahy, ano, v určitých momentech od nás vyžaduje, abychom porušili slovo. Vzpomeňte si na Yorcka, který porušil svůj slib. Vzpomeňte si na všechny velké převraty v historii. Nevyplývaly všechny nebo alespoň většina z nich z porušení závazku vůči něčemu nehodnému? Zbabělé a zrádné státy se snaží přikovat lidi k nehodnému stavu pomocí přísahy. Porušení této přísahy však má vést k novému řádu hodnot bez jakéhokoliv pokrytectví. Malá srdce se v takovém konfliktu rozpadají, ale vojáci v tomto činu rostou až ke konečné, osamělé výšině vědomé a věrné lidskosti. Pouze silní jsou schopni tak obrovské oběti. Jejich vzestup je vzestupem z nížiny otrocké každodenní rutiny, jejich vzpoura je osvobozujícím odporem proti drtivé donucovací nespravedlnosti, jejich povznesení je reflexí skutečných hodnot cti a jejich revolta je útokem proti hradbám zrady.“

Chvíli jsme mlčeli a přemýšleli o svých myšlenkách. Mé srdce se při tvých slovech rozbušilo. Dnes jsme sice ještě byli rebely ve svých myšlenkách a činech, ale možná už zítra budeme nositeli spravedlnosti svobodné říše. V

konečném důsledku jsme si opakovali, že pouze konečný psychologický úspěch určuje obraz, který si historie o revolučním činu vytvoří. Naším úkolem bylo, pokud jsme se toho odvážili, považovat náš čin za hodný dějin a zachovat tak ohrožené vojenské hodnoty. Cítili jsme povinnost zůstat věrní myšlence válečnictví, a tato myšlenka nás zase nutila za každou cenu bránit se oslabení říše.

„Porušení slova“, shrnul jsem, „se zpravidla vyskytuje pouze tehdy, pokud voják nevidí jinou možnost, jak čelit nebezpečí zničení Říše, než prostřednictvím vzpoury, která ho vede k rozchodu s legitimními mocenskými silami, které svou pošetilostí, zbabělostí nebo zjevnou zkorumpovatelností plánují vykoupit svůj život vzdáním se práva a moci. Ale pak to byly vždy tyto legitimní mocnosti, které se staly zbabělými, které se dopustily porušení věrnosti tím, že pohrdaly příkazy cti, a vojáci – kteří si byli vědomi nezbytnosti svého činu a v hrdém sebeospravedlnění a sebeodpovědnosti odhodili okovy slepé přísahy, která jen velmi povrchně a zdánlivě chtěla svázat osud nevěrné a nečestné síly odsouzené k úpadku a zániku – byli vykonavateli osvobozenecké vůle národa. Není tedy žádnou sofistikou, když řekneme, že věrnost vojáka v

daném okamžiku přímo vyžaduje porušení slova, ano, že ho musí přimět k rebelii proti dekadentním systémům.“

Svíčka nervózně blikala. Vzal jsi malé nůžky a opatrně zastřihl knot.

„Věrnost vojáka je nejsilnějším prvkem slušného a spravedlivého státu, který si je vědom své povinnosti, ale také nejhorší hrozbou pro jakýkoli zrádný stát, který vznikl ze zbabělosti a podlosti. Nepřekvapuje mě, že Výmarská republika je proti vojákům. Protože je sama nevěrná, musí počítat s tím, že porušíme slovo, a pokud bychom neodsoudili poslušnost vůči ní, mohli bychom být sami považováni za nevěrné.“

Chvíli jsi mi hleděl do očí a prohlížel si mě. Pak jsi pokračoval.

„Možná by nás nyní někdo mohl kritizovat za to, že vytváříme filozofii vojáctví. Ale my nejsme žádní bezcitní dogmatici a teoretici. Musíme se pouze zaměřit na povinnost, hranice a rozsah našeho jednání, abychom mohli být věrní v tomto poznání. Od žoldáků, kteří jednou bojovali za jedno a jindy za druhé, se lišíme vášnivou péčí našeho srdce, abychom nesešli z cesty vyšší věrnosti. Žoldák byl vázán smlouvou, kterou uzavřel se svým zaměstnavatelem. Smluvní věrnost je jeho velmi

malá, vnější věrnost. A kdokoli si myslí, že nás může přísahou zavázat k nehodnému úkolu, chce nás degradovat na žoldáky, ale my se považujeme za oprávněné zabít ho stejnou zbraní, kterou nám dal, abychom svou krví chránili před jeho zvůlí.“

Když jsem uslyšel tato slova, zrychlil se mi dech.

Poklepal jsi prsty o stůl.

„Možná se toto učení zdá hrozné. Není tomu tak. Je spravedlivé. Je revoluční pouze proto, že svrhává nespravedlivě zavedené zdánlivé hodnoty. Vojáci budou vždy bdělým svědomím národa, protože jejich věrnost hledá potvrzení a toto hledání zahání spánek a veškerou lhostejnost. Časy úpadku Německa byly vždy také dobou, kdy vojáci museli opustit pole, na kterém se vytvářejí dějiny.“

Souhlasil jsem z celého srdce.

„Věřím, že Německo upadne do nejhlubší temnoty, pokud se vzdáme vlajky a unavíme se. I když náš útok zůstane bez úspěchu, naše přítomnost je přesto důležitá, protože mluví vojenským, čestným jazykem. Proto musíme vytrvat ve všech utrpeních, ve všech zklamáních, ve všech znechuceních.“

Přerušil jsem se. „Proč o tom mluvíme? Není to všechno zřejmé?“

Zavrtěl jsi hlavou.

„Zřejmé je všechno a nic. Kdo ví, zda se znovu nevrátí prosperující časy, ve kterých budou lidé chtít zapomenout na utrpení, které provází každou opravdovou věrnost. Pak přijdou lidé touhy a předtuchy a budou nám klást otázky. Je dobré, že už teď známe odpověď a nemusíme ji hledat v truhle vzpomínek.“

Věrnost vojáka, jak jsme si uvědomili, se projevuje v překonávání překážek. Před ním se tyčí hory pokušení. A všechny důvody buržoazního rozumu chtějí přesvědčit válečníka, aby odmítl nebezpečnou cestu překonávání, která je obklopena hrůzami propastí, a usadil se v pohodlných nížinách bezpečí. Ale co žene vojáka k tomu, aby naslouchal bouřlivým signálům svého válečnického osudu a uzavřel své uši a srdce před šepotem buržoazního rozumu?

Velký čin, který čeká na své naplnění v budoucnosti, vyzařuje jedinečnou energii, živý puls, který činí srdce válečníků neklidnými, zrychluje jejich tep a vštěpuje jim touhu, která válečníkům ukazuje cestu k naplnění. Instinkt vojáka nejen vycítí nebezpečí, ale vnímá i volání

doby. To je tajemství, proč v nebezpečných časech válečníci rozpoznávají správný okamžik, protože osud chce být utvářen do dějin. A: pouze vojáci jsou tvůrci osudu!

„Kamarádství“, řekl jsi, „je souhrnem vojáků, kteří potvrzují nebezpečný život činu a kteří vidí své osudové povolání v plnění povinností a požadavků tohoto nebezpečného života. Kamarád je osoba, jejíž duše nese rysy válečnické vůle. Mezi statečnými a zbabělými neexistuje žádný kamarádský vztah. Nikoli uniforma nese insignie vojáctví, ale pouze srdce připravené k činu. Uniforma je pouze symbolem toho, že vojáci podléhají rozkazům, což jako předpoklad vyžaduje disciplínu. Společné utrpení pak odhalí první výběr těch, kteří překonali sami sebe a hrůzy utrpení. Velikost nebezpečí a neustálé překážky při plnění povinností stále zřetelněji odlišují skutečné bojovníky od skupiny podřízených a nakonec na hoře svobody stojí osamělí, vyvolení, strážci národa, kteří pečují o oheň nadšení, který osvětluje noc lhostejnosti.“

„Kamarádství,“ pokračoval jsi po chvíli, „je společenství věrných, kteří znají svou odpovědnost, ale to znamená, že vědí, jak odpovědět na volání doby. Ozvěnou jejich srdce je bezvýhradný čin. Pouze ten, kdo

spojuje své znalosti s činem, je schopen vést život plný věrnosti.“

Přemýšlel jsem o tvých slovech. A zatímco jsi začal rychle přecházet po místnosti, pokračoval jsem v tvé myšlence.

„Nazývají nás aktivisty na rozdíl od měšťanů, kteří pasivně sledují úpadek. Aktivista je tedy voják, který překonává nehodné podmínky svou vzpurnou a rebelskou činností a nahrazuje pasivitu pohybem. Jeho aktivismus je výsledkem věrnosti jeho srdce, které ho volá k boji za svobodu.“

Otevřel jsi okno. Do pokoje vnikl sladký, těžký noční vzduch a jemný vánek pohupoval plamenem svíčky. Naše myšlenky už dávno putovaly dál. Mluvili jsme o tom, že válka svou majestátností překonává malichernou marnivost a uznává pouze skutečné hodnoty. Hořkost smrti je příliš silná na to, aby v jejím okolí mohly vzkvétat lichotky a pošetilosti podplatitelné marnivosti. Neodebrala válka, pohledem zvenčí, všechen lesk barevných uniforem a neoblékla vojáky do jednotné, zemité šedé? Vojáci se opět stali syny země, z níž se narodili, z níž bojovali, krváceli a umírali. Země nebyla jen místem bojů, poskytovala útočiště a ochranu v životě

i ve smrti. Veškerý lesk se propadl k zemi, vše, co v podstatě nepatřilo k boji, se ztratilo v otřesech vážného a ušlechtilého boje, až se zrodil očištěný, nezbytný válečník, který respektoval pouze své podobné a v sestavě kamarádů bojoval houževnatě, vzdorně a věrně, aniž by jeho srdce potřebovalo přísahu. Naše proměna dospěla k otázce vojenské povinnosti. My, členové Freikorpsu, jsme byli bez výjimky dobrovolníci. Věděli jsme, že zbabělci nás nazývají blázny, kteří dobrovolně a bez nátlaku riskují své životy. Možná je pravda – my jsme to nemohli posoudit –, že voják riskuje pro vyšší cíl. Tím cílem je svoboda a rizikem je jeho život, který musí riskovat znovu a znovu. Možná je pravda, že voják riskuje smrtí pro svůj život. A skutečný válečník cítí přitažlivost nebezpečí a nelze popřít, že ho nějakým způsobem miluje. Ale voják proto nikdy není sebevrah! Bez rizika života nelze nikdy dosáhnout konečného cíle národa, svobodného rozvoje jeho vůle k životu. Národ vyžaduje riziko sebeobětujícího života vojáků, kteří jako konečnou svobodu svého jednání usilují o pouto ke své válečnické povinnosti. Vyžaduje je, aby dosáhl věčnosti v tomto světě.

Přikývl jsi. „Už dlouho neexistuje žádná kasta válečníků. Voják naší doby žije v šeru každodenního

života, dokud ho povinnost v pravý okamžik nezavolá, aby se vydal na vrchol svého života. Říše jeho touhy zůstává skrytá, dokud nebezpečná hodina tuto říši nerozsvítí v srdcích statečných. Skrytá fronta aktivistů již povstává v každodenním životě. Tato fronta vyrůstá z vůle povinnostmi uvědomělého vojáka, nikoli z rozkazu.“

„Voják, který je poslušný své povinnosti, ví, že nemůžeme odepřít právo na zbraně statečným, aniž by zemřeli nebo se vzbouřili ti nejhodnější členové tohoto státu. Ví, že kromě vojenské povinnosti všech mužů užitečných pro státní službu je vyžadována také služba veřejná. Sloužit je povinen každý, kdo žije ve společenství a očekává, že ho společenství podporuje. Bez této povinnosti jednotlivce sloužit by společenství velmi rychle zaniklo v boji všech proti všem. Vojenská povinnost je pouze částí společné povinnosti sloužit. Zdravý stát dává každému muži možnost prokázat své schopnosti prostřednictvím služby. Tím také dává do života jednotlivce okamžik potvrzení a tím i možnost výběru a růstu prostřednictvím vůle.“

„Unavený a nemocný stát, který z ohledu na pohodlí svých občanů nestanoví povinnou službu jako zákon pro svůj lid, zůstává vždy závislý na libovůli růstu svých

členů. Je tak zbaven možnosti vzdělávat lidi, formovat je a tím je činit užitečnými.“

Souhlasil jsem s tebou. „Podívej se na státy velkých germánských národů za hranicemi naší říše. Jejich lidé mají v žilách stejnou krev jako my. Ale protože válečnická vášeň v jejich krvi zemřela, když byla otupena touha po bezpodmínečné svobodě, staly se tyto státy starými a mírumilovnými. Jen několik dobrovolníků z jejich zemí bojovalo v první světové válce na naší straně. Bojový pokřik severu již nedosáhl srdcí většiny. Cítili se bezpečně a šťastně ve svém míru a možná také spravedlivěji. Nechtěli vědět nic o tom, že by mohli být velmi snadno vtaženi do pádu severu, kdyby židovský chaos zasáhl Německo. Jejich neutralita nebyla prozíravostí, ale spíše slabostí a krátkozrakostí. Protože jejich instinkt byl unavený a otupělý, hledali svou spásu, tedy svou výhodu, v ‚neutralitě‘.“

Usmál ses.

„Existuje vůbec nějaká neutralita? Vždyť toto slovo vymysleli obchodníci. Válečník ho nezná. Tam, kde se vedou války, bojují také myšlenky. A myšlenky zase vyžadují instinkty pro boj. Ale právě v tom spočívá neshoda. Kdo může být ‚neutrální‘, když jde o právo a

svobodu, o pád a otroctví? Krátkozrací a ti, kterým chybí instinkt, nerozhodní a zbabělci mohou být stále těmi slušnějšími mezi ‚neutrálními'. Daleko největší část z nich však tvoří váleční supové, zloději mrtvol a šakali. V okamžiku nebezpečí, v hodině rozhodnutí, nejsou ‚neutrální' ani dobří, ani zlí. Ale když jsou kostky vrženy a je vidět, kde stojí vítězství, tito obchodníci se životem se přidají na stranu úspěchu a snaží se tuto stranu chválit jako spravedlivou a ušlechtilou, a tím dát svému rabování mrtvol morální cejch."

„Tak je tomu ve velkém světě politiky a v menším světě každodenního života to není o nic jiné. Podívejte se na ty, kteří se cítí bezpečně. Co jiného jsou než ‚neutrální' osudu? S pomocí svých náboženství a morálních nauk potlačují válečnické instinkty, aby dosáhli skutečné ‚životní moudrosti'. Tato moudrost je však volá, aby se postavili na stranu úspěchu, vyhýbali se rozhodnutím, vyli s vlky, tedy se současnou většinou. Aby přijímali dané skutečnosti a v každém případě si zachránili vlastní kůži."

Tvá tvář se zkřivila. Z tvých rysů bylo patrné rozhořčení a znechucení.

„Chtějí našemu lidu vzít válečnický instinkt, a tím i smysl pro čest a připravenost k bezpodmínečnému plnění povinností, tím, že ho přesvědčují, že právo na zbraně a povinnost sloužit jsou pozůstatky středověku, nehodné osvíceného lidstva. Hanba těm, kteří se rozhodují na základě kalkulace!“

„Hanba těm, kteří obchodují s váháním!“

„Kdo je věrný své krvi, nenávidí ‚neutralitu‘ a pohrdá kalkulací. Věrný je člověk rozhodný, člověk, který se hlásí ke svým přesvědčením. Bojovník není lovcem kořisti, vítězství je pro něj příliš vznešené, než aby ho znesvětil nadějí na obohacení. Jeho vítězství je korunováno ctí, jejíž sláva není zastíněna chamtivostí obchodníka po zisku.“

Uvažovali jsme o tom, že chamtivost může také inspirovat lidi k činům. Ale to odlišuje válečníka od toho, kdo se dá podplatit, že se nezastaví, aby plenil, že neztrácí čas obohacováním se a osobními výhodami, že se nespokojí. Neboť ti, kdo jsou spokojeni, nejsou schopni dále bojovat. Je to válečný trik, nechat nepřítele ukořistit majetek a pak čekat, zda se uspokojí bez instinktu a upadne do hlubokého spánku. Pokud válečník podlehne

pokušení, je snadné ho zabít na vrcholu rychle získané kořisti.

Vítězství je jednou z mnoha zkoušek pro věrné.

Čest vojáka ho chrání před oddáváním se luxusu. Jeho vzdání se uspokojení a spokojené jistoty pramení z vyššího vhledu, z očištěného rozumu.

Chytrost každodenního života se může oddávat samolibému uspokojení z majetku, ale válečník ví, že i ten největší a zdánlivě nejjistější majetek se rozplyne, pokud se lidé poddají sladké únavě.

Dlouho jsme seděli mlčky.

Vlhký soumrak nás nutil se chvět.

Byli jsme rádi, když konečně přišli kamarádi.

Viz, kam nyní kráčíme,

Je konec těchto dnů.

Je země plná krve a železa,

V níž vládneme pouze my muži.

Pokud bys nás také ztratil,

Nauč syny tyto ságy.

Nauč syny naše melodie,

Aby nám zůstali věrní.

Jednoho dne pak poznají,

pokud budou kráčet po našich stezkách

a najdou vzdálené země,

které jsme pro ně kdysi získali,

že otcové museli zemřít,

aby mohli doprovázet své syny.

Pokud se s námi spojí,

nezemřeli jsme nadarmo.

Třetí noční hlídka – Vznešená láska vojáka

Neskrývali jsme, že nás naplňoval strach, když jsme přemýšleli o budoucnosti, která nás jednoho dne odvede z bojišť do povolání, která nebudou vědět, jak naložit s naší povahou, s naší touhou, s naší láskou k nebezpečnému životu, s naší vlastní odpovědností vůči osudu.

Schiller měl vždy pravdu, když řekl: Pouze voják je svobodný člověk!

Malé obavy života, starosti povolání, vedlejší nepříjemnosti každodenního života: ve své celistvosti

tvoří zeď, která je dost velká na to, aby zakryla výhled na otevřené nebe.

Boj nás nejprve naučil věnovat malou pozornost drobným osobním strastem. Pomohl nám najít sami sebe v našem srdci a změřit naši významnost měřítkem povinnosti. Uvědomili jsme si, kým jsme. Povinnost a čin se staly póly našeho myšlení.

A to mělo jednoho dne přestat existovat?

Měli jsme se snad opět nechat měřit měřítkem užitečnosti, které jsme měli vnést do každodenního života a jeho institucí? Měli jsme se snad opět řídit podle těch, kdo byli obratní a prohnaní? Měli jsme se snad účastnit jejich opovrženíhodné soutěže o každou vteřinu výhody? Boj nás naučil, že se již nemáme řídit názory těch, kdo se považovali za schopné v životě, pokud se jim podařilo dosáhnout vnějších úspěchů. Našli jsme své měřítko v sobě samých. Byli jsme dost hrdí a sebevědomí na to, abychom se chovali podle sebe. Vysoká odvaha válečníka, jak jsme ji cítili a prožívali, neměla nic společného s arogancí. Ale pohrdat malicherným, abychom sloužili velkému, nám připadalo jako vznešenost života. Nejprve to mimořádné, nebezpečné, dodávalo našemu jídlu existence koření.

V našem životě nebyla ani nuda, ani bezmocnost, byl mnohem více naplněn jedinečným napětím, radostí z neustálé připravenosti.

Navzdory beznaději našeho podniku Freikorps, který se zdál být na pokraji hořkého konce, se návrat do domoviny a do ponižujících podmínek jevil jako nevyhnutelný osud. Chápali jsme, že mnozí z našich kamarádů nyní bojovali s nebývalou houževnatostí a přijímali kulku s jistým ulehčením. My sami jsme se bránili pocitu strachu z mírových, pacifistických myšlenek, které nám našeptávaly, že smrt vojáka je hrdá a žádoucí, vítaná úniková cesta.

Kdo jednou žil ve svobodě vojáka, žil vědomě, pro něj má každá bezpečná existence něco zastrašujícího. V letech únavného míru každou hodinu čeká na signál k boji. Pro něj jsou roky míru snesitelné jen v naději, že jednoho dne nastane úsvit nebezpečí, nastanou nové činy.

Noc byla podivně šedá. Obloha byla plná dešťových mraků, takže nebylo vidět ani měsíc, ani hvězdy.

Stáli jsme na stráži, můj kamaráde. Nedaleko od nás se tyčil čerstvý kopec, který zakrýval mrtvé tělo kamaráda, který padl den předtím. Vítr šuměl kolem hrobu.

Občas jsme na něj vrhali plachý pohled. Mluvili jsme potichu. Sám jsem nevěděl, zda jsem ztišil hlas z úcty k mrtvému, nebo z opatrnosti kvůli blízkému nepříteli.

„Kdo teď padne, nemusí vidět domovinu a utrpení.“

Na moje slova jsi mimoděk zavrtěl hlavou.

„Smrt jako únik je zbabělost. Neměli bychom ji vyvolávat ani hledat. Nenávidím chorál zbožných: Přijď, sladká smrti! Smrt by nás měla zastihnout připravené, ale nic víc. Musíme snášet svůj osud v celé jeho velikosti, nemáme na výběr. Odvaha je jen tam, kde přijímáme život se všemi jeho spletitostmi, abychom jej mohli utvářet podle své vůle a podle svých poznatků. Co tedy víš o tom, co nás čeká v budoucnosti? Co o tom vím? Můžeme být jen vždy připraveni, to je vše. Ale to je také konečná životní moudrost vojáka.“

Zvedl jsem si límec, protože mi byla zima.

„Stát nás bude pronásledovat, pokud se vrátíme do vlasti. Vyhlásí nás za psance a uvrhne nás do nejhlubšího utrpení.“

Udělal jsi pohrdavé gesto.

„Úzkost je jen tam, kde člověk pochybuje o sobě samém. Chudoba a pronásledování mohou také vyvolat

mužnou vzpouru, rebelii srdcí a tím mobilizaci všech skutečných hodnot. Musíme se jen naučit vytvořit si nový domov uprostřed bezdomovectví.“

Po chvíli jsi pokračoval, kamaráde.

„Naše domovina je tam, kde je naše srdce, a to je v Německu, které tam navzdory všemu je. Je jen skryté jako měsíc, který mraky nemohou zakrýt navždy. Vracíme se do pusté, cizí země, která pro nás nemůže být cizí víc než jakákoli jiná cizí země. Ale o to právě jde, že v této blízké cizí zemi neseme své válečnictví jako světlo. A přinášíme s sebou naše myšlení jako živoucí dědictví, které nás nutí a přiměje k probuzení a volání, dokud se cizí země opět nestane domovem. Musíme zasadit naše vítězství jako semínko do německé země.“

Mé srdce bylo těžké a tvá slova mě nedokázala utěšit.

„Nebylo tedy všechno marné?“

Oslovil jsi mě tvrdými slovy.

„Styď se za svou skleslost! Copak nevíš, že pro vojáka nikdy nic není marné? Žádná tráva neroste marně, žádná květina nekvete marně, žádný čin není marný, žádná myšlenka není marná, žádné srdce nikdy nehořelo marně.“

Pak tvůj hlas opět zjemněl.

„Právě jsme přestali myslet na štěstí, o kterém sní ti, kteří mají jistotu. Ať jsou ostatní požehnáni ve svých snech, co je nám do toho. Pro nás být šťastný již neznamená: nacházet uspokojení v potěšení. Být šťastný pro nás znamená, že sloužíme své myšlence, že smíme plnit povinnosti, které z této myšlenky vyplývají. To znamená, uprostřed všech zklamání každodenního života, povznášející vědomí naší vysoké lásky, že jsme pěvci našeho tisíciletí. Zpíváme do dnes ještě hluchých uší naší doby poselství o přicházející slávě vojáků. Není tato mise slavnější než jakékoli utrpení může být drtivé? Vstupujeme do víru naší přítomnosti s prohlášením: Jsem šťastný, protože smím sloužit! Toto poselství nám umožňuje držet hlavu výš, kamaráde. Záře v našich očích je odrazem světa hrdosti v našich srdcích. Zbabělcům se tato záře může jevit jako démonická, ale my víme, že je to záře velkého světla té posvátné hory o půlnoci. Dokud je tato záře stále v našich očích, svědčí to o tom, že jsme schopni žít život ve svobodě uprostřed všech strachů. Chceme dbát na to, abychom tuto záři neztratili.“

Mluvili jsme o tom, že naším úkolem bude vychovávat mladé muže ve válečníky. Nechtěli jsme je učit zacházet se zbraněmi. K tomu byli potřeba jiní

instruktoři. Spíše jsme chtěli vytrhnout jejich duše z víru rozkoší a nasměrovat jejich srdce k zemi svobody a ušlechtilé povinnosti.

Stále jsme nevěděli, kam nás naše kroky zavedou a kde v Německu nebo v nepřátelském světě budeme jednoho dne jíst svůj chléb. S námi by však mělo přijít poznání velikosti osvobozujícího činu. Naším úkolem mělo být hlásat toto poznání.

„Možná," tak jsi mluvil, „v budoucnu německá mládež opět vstoupí do kasáren, aby se naučila zacházet se zbraněmi. K tomu bude opět zapotřebí i tento ruční výcvik. Z císařské armády vím dost dobře, že mladý voják se zpočátku často zbraně bojí, ano, že ji považuje za břemeno, které začíná nenávidět, a vážně si myslí, že slouží jen k nástupu. Strach ze zbraně sice není tak velký, aby v srdcích vojáků potlačil radost z bojovných činů, ale je přesto dostatečně silný, aby z nerozhodných učinil nepřátele nebezpečí a paralyzoval vůli k statečnosti. Instruktoři v kasárnách rozhodně nejsou vždy v pozici, aby probudili a formovali bojový instinkt. Často se budou muset spokojit s tím, že prostřednictvím disciplíny a výcviku dosáhnou jednotné připravenosti a co největšího zvládnutí vojenských prostředků."

„To, že kromě lásky ke zbraním – která pramení z vědomí, že zbraň je rozhodujícím nástrojem pro vítězné vedení boje za svobodu – je do srdcí toužících vštěpováno, je naším nesmírně významným politickým úkolem.“

„Musíme zajistit, aby nebyl přerušen řetězec bojovné vůle k povstání, která v meči vidí řád duše, která se proměnila v ocel. My osamělí jsme mostem mezi bojovným Pruskem včerejška a vojáckým Německem zítřka. Proto nezemřeme nadarmo. Proto je náš boj více než pouhým příkladem: zachovává duchovní život národa!“

Zamyslel jsem se a zdálo se mi, že nad čerstvým hrobem září světlo. Co by to znamenalo pro Německo, kdyby ze všech hrobů, které pokrývají těla těch, kteří kdysi padli za svobodu, vycházelo světlo? Nad Německem by už nikdy nemohla nastat noc.

Ale nestačilo by, kdyby v temných časech válečníci promlouvali k chlapcům, aby rozžehli jejich srdce, aby duše se svými nejjemnějšími vibracemi mohla vnímat záři hrobů?

Byli jsme tam, věřil jsem, abychom svým příkladem dali jasný cíl odvaze těch, kteří přijdou. A vysoká láska k

boji se zbraní by měla neustále udržovat v bdělosti instinkt válečnické připravenosti, nejvyššího projevu politiky, a chránit jej před jakýmkoli zblouděním.

„My sami musíme být tím trnem nespokojenosti," řekl jsem, „který je schopen trápit tělo našeho lidu, státu, v dobách spokojenosti a zbabělosti. Musíme zabránit tělu, i když silou, aby se nevzdalo lenivému odpočinku, který nechává instinkt a vůli zemřít. Znovu a znovu jsme zpívali tu starou píseň o lásce ke zbraním."

Mám touhu na širokém poli

bojovat s nepřítelem

jako statečný válečný hrdina,

který je věrný a čestný.

Vlajka vlaje!

Všechno dobré tomu, kdo u ní stojí!

Bubny znějí daleko široko

Živě, živě do boje!

„Ještě dlouhá léta nás možná budou považovat za potížisty, proklínat nás nebo se nám posmívat, až si uvědomí, že národ bez válečnické cti zaniká a že národ bez svobody vojáků nemůže přežít."

Přikývl jsi.

„Každý stát, který si je vědom své odpovědnosti vůči národu, musí vědět, jak vytvářet napětí, protože pouze z napětí vzniká plodná řeka myšlenek. Ale válečník žije ve své době, aby se toto napětí vyřešilo. To, že se válečník v tomto procesu vyčerpává, je jeho úděl a poslání. Jeho velikost spočívá v tom, že svou vznešenou písní proměňuje svůj osud, že je schopen zbavit utrpení hrůzy. Podívejte se na mládež státu, která nežije s napětím: taková mládež musí upadnout nebo bloudit do vzdáleného utrpení. Na všech bojištích světa nesmyslně krvácí k smrti ve službách cizích národů. Není to vina mládeže, že pronásleduje toto dobrodružství, tuto návnadu nebezpečí. Vina spočívá výhradně v žoldáckém postavení, které vychází z klamu o skutečné tváři světa a silách, které jím hýbou. V tom, že bojujeme za čest válečnictví, bojujeme za věčnost národa, to je hrdost, která nás volá k útoku a k překonání jakékoli nehodné situace. To, že překonáváme pokušení každodenního života, klidného ve své jistotě, a svody rozkoše, která nabízí radosti bezbolestného štěstí v zákoutí, nás povznáší do těch sfér vojenské svobody, kde dýchat je výsadou vyvolených. Tento povznesený život, toto

vzlétnutí do nedotknutelné vznešenosti ušlechtilé osamělosti je cílem naší vznešené písně.“

Nad naší konverzací rozptýlil svěží vítr nízko visící dešťové mraky. Jasný a chladný měsíc svítil z nebe a zaléval svět kolem nás bledým, nazelenalým světlem.

Zmlkli jsme a podívali se směrem k nepříteli.

Válka válečníka

Probuzení

Mnoho země a nebe nás odděluje od včerejška, Kam kráčíme, je samota,

A kde hledáme, je temnota

Před novou zemí.

Naše nohy bolí a jsou unavené

A velmi těžké.

Naše oči pálí v noci.

Jako pochodně září směrem k bitvě za nás

A svítí.

Nikdo neví, kdy přijde jeho hodina,

zítra.

Meč zná bolestnou píseň smrti.

Brzy je čepel zbarvená krví

v boji.

Musíme putovat za prostorem pro Německo

a svobodou.

V dálce hoří oheň,

volá nás do boje za prostor a půdu

pro Německo.

Naše víra

Rozhodující události posledních let vedly i ty nejméně podezřívavé k pochopení, že Evropa a s ní i celý svět se nacházejí na historickém rozcestí.

Vzestup nacionálněsocialistického Německa za účelem rozvoje vlastní moci a vlastní podstaty měl být zastaven a německý národ měl být definitivně zničen armádami umírajícího křesťansko-mezinárodního tisíciletí.

Bezprecedentní odvaha a instinkt Vůdce – jistá a rychlá rozhodnost zmařily plán starých mocností a v bezprecedentním vítězství otevřely cestu do budoucnosti revolučním myšlenkám svobody nacionálního socialismu.

Stojíme na počátku největší éry německé historie! Germánská říše německého národa, o které hovořil Vůdce, nabude podoby, o které se našim otcům ani nesnilo.

Pro každého vzdáleného Němce je nejvyšší ctí a největší povinností pracovat s veškerou energií srdce, intelektu a rukou na realizaci myšlenek Vůdce. Říše tohoto světa, Německo, je naší vlastí! Skutečný boj za zachování čistoty našich idejí je naší duchovní zkouškou.

Nechceme nebe, které není Německem, nepotřebujeme spasitele, který není Němcem! Potřebujeme realizaci našeho srdce, naší podstaty a obranu našeho německého vědomí, aby se pojmy povinnosti a cti ještě více propojily.

Říše

Dokud existuje německé myšlení, německé vědomí, německý pohled, dokud existuje touha po Říši jako realitě, jako životním projevu německé rasy.

Byli pravděpodobně nejosamělejší, nejohroženější, nejvíce obviňovaní z kacířství, ale byli také nejvíce němečtí, pohrdali rájem a nebem, aby mohli žít – a zemřít – v boji za Říši tohoto světa – za národ německé vlasti.

Těmto několika vyvoleným, těmto vznešeným vděčíme za to, že touha, i v dobách nejtemnější beznaděje a nejbolestnější absence perspektivy, zůstala živá jako jiskra svobody, která začala zářit právě ve chvíli, kdy noc

vrhla své stíny na duše. Jiskra byla stále schopna ukázat cíl těm, kteří hledali.

Nositelé německé myšlenky byli bez výjimky hlasateli, propagátory a bojovníky za Říši. Neboť prostě neexistuje žádná německá myšlenka, která by jako realita neusilovala o vytvoření Říše.

Možná byly časy, kdy se Němci odvážili o Říši jen snít, ano, možná jen v tomto snu a z něj mohli žít tajný život. Ale již tam, kde byla myšlenka Říše skryta jako hluboký mýtus v srdci vědomí, byl sen umocněn duchovní připraveností.

Pokud hrozilo, že myšlenka Říše ustoupí ze světa představ německých lidí, nastala doba teroru intelektuálního a duchovního zmatku, doba chaosu, doba bezcílnosti. Instinkt, kompas duše, napomínající a varovný hlas krve, se zdál být ztracen.

Požadavek na realizaci Říše stimuloval energii celých generací k bezprecedentním úspěchům ve všech oblastech umění a vědy.

Jaké by byly naše duchovní a rasové pocity, jaká by byla celková vlastnost našeho genofondu bez myšlenky Říše? Pouze ona je zárukou pravdy a pravdivosti krve.

Celková nacionálněsocialistická revoluce nás naučila uznat, že bez Říše nemůže existovat žádná německá skutečnost. Být schopen žít a sloužit této skutečnosti ve válečnické pohotovosti je největší pýchou a nejhlubším sebeuvědoměním naší vojácké generace.

A my, němečtí vojáci, víme, že pouze myšlenka Říše – včerejška, dneška a zítřka naší generace – je schopna dát našim zbraním smrti, které ovládáme, jediné požehnání, které jsme uznali za účinné: požehnání dobrovolného pouta k velké povinnosti, která se jmenuje Německo!

Slyšeli jsme Vůdce!

Rozhlasový vůz k nám přijel do lesa. Už o hodinu dříve – sotva jsme se dozvěděli, že Vůdce bude mluvit – jsme se oholili (když není voda, dá se velmi dobře použít káva) a vyčistili uniformu.

Nyní jsme ve válce také s Anglií a Francií! Bude to těžký boj a my se v žádném případě nevzdáme lacinému optimismu. Ale víra v génia Vůdce je neotřesitelná. Naši nepřátelé nemají vůdce, a tudíž ani politickou víru. Nedokážeme si představit, že oni tam, naši nepřátelé, vůbec vědí, za co bojují. Jsou to tedy vojáci bez vášně.

My budeme – jednoduše proto, že nás vůdce naučil stylu politické existence – bojovat vytrvaleji, fanatičtěji a nemilosrdněji než naši protivníci. Vzali jsme na sebe velký závazek: Buď bude Evropa patřit nám – očištěné, zocelené, germánsky poznamenané Evropě – nebo zmizíme ze scény světových dějin, jak si přejí nepřátelé německé svobody.

Jsme si jisti, že budoucnost patří nám. Tuto jistotu vděčíme našemu Vůdci. Bojovat s takovou jistotou je pro nás, vojáky roku 1939, nejvyšší, nejmužnější a nejválečnější štěstí, které nám jednoho dne budou závidět naši synové a vnuci!

Jaký rozdíl oproti roku 1914!

Němec!

Kdo může

uhodnout lásku

Němce?

Sestupuje

k velmi starým matkám

země

a ptá se jich

na důvod jejich laskavosti!

Kdo může

Rozpoznat touhu

Němce?

On hledí dolů

Do pulzující starobylé pánve

Pramenů,

Které živí, zachovávají

A eskalují věčný život na zemi!

Kdo může

Pochopit podstatu

Němce?

On nabírá moře

A měří nebe

Mocný ohyb!

„Jen voják je svobodný člověk.“

Svobodné rozhodnutí vůle konat a povinnost překonávají životní obavy.

Bylo to v posledních dnech srpna roku 1939... Tyto dny byly tak horké, že i v noci bylo teplo. A my vojáci, kteří jsme leželi v rozlehlých lesích na hranicích Říše a čekali na vysvobozující hodinu akce, jsme byli vděční, že jsme mohli prožít hvězdné jasné noci jako velmi vzácný dar osudu.

Nás pár, kteří jsme na poslední chvíli opustili psací stoly a továrny a odešli do terénu, jsme v těchto nocích získali přístup do úzkého a přísně střeženého okruhu kamarádství mladých.

V nízkých čtyřmístných stanech, které jsme postavili v houští – pečlivě zamaskovaných mechem a větvičkami – hořel zbytek svíčky, v jejímž žlutém světle jeden nebo druhý kamarád ještě psal dopis své nejdražší, matce, příteli, prostě člověku, který pro něj byl ztělesněním vlasti a s nímž chtěl ještě jednou před rozhodnutím vést dialog.

Většinou jsme ale seděli před stany, opřeni zády o kmen stromu a s pohledem upřeným na hvězdy, abychom své myšlenky poslali hvězdám vlasti a zítřku boje. Byli jsme muži nejtvrdší reality, reality války, muži,

kteří pohrdali projevováním svých pocitů v rozhovorech a raději suchým vtipem potlačovali jakékoli emoce, ale především sentimentalitu.

Teprve když jsme za doprovodu harmoniky tiše zpívali naše písně, prosté, nevlastenecké, frázemi prosté písně vojáků, vkradla se nám do srdce tichá touha nebo jemná melancholie. Touha po boji a zkoušce a melancholie z odloučení nebo dokonce z předtuchy. A pak ten či onen našel slova, kterým jsme naslouchali nebo která jsme převzali, abychom jim svými vlastními myšlenkami dodali na důležitosti a závaznosti.

V jedné z těchto hodin se stalo, že harmonikář – poté, co již doprovázel mnoho písní – začal hrát melodii Schillerovy nesmrtelné písně: „Vzchopte se, kamarádi, nasedněte na koně, nasedněte na koně.“

Zpívali jsme sloky této písně a pak jsme mlčeli, abychom mohli pokračovat ve svých myšlenkách.

V tichu se najednou ozval tichý smích, který nás rozmrzele zaskočil.

Mladý kamarád, který předtím stál opřený o strom, se narovnal a udělal pár kroků. Pak se znovu zasmál a zavrtěl hlavou: „Jen voják je svobodný člověk? Ještě si pamatuji, jak to bylo: ke zdi, pochodem vchod! A na povel

jsme si lehli, plazili se a plnili všechny možné podivné rozkazy. Co má výcvik společného se svobodou?“

Na chvíli jsme se všichni zasmáli, protože neexistuje voják, pro kterého by výcvik nebyl nikdy utrpením. Ale pak jsme zase zvážněli.

Netrpěl snad Schiller pod naprosto bezduchým nátlakem, který se mu – jednomu z nejrevolučnějších německých básníků – zdál nedůstojný a nesnesitelný, takže jej považoval za neslučitelný se svou vojenskou ctí? Neutekl snad Schiller před dusivým dilematem, před objetím tvrdohlavosti?

A právě tento revoluční Schiller chtěl vidět ve vojákovi výhradně svobodného člověka? Nebyla to křiklavá rozporuplnost, nepřekonatelná propast mezi ideou a realitou? Odpověď na naše otázky jsme našli u samotného Schillera.

Kdo dokáže smrti pohlédnout do očí,

jen voják je svobodný člověk.

Svoboda vojáka se tedy stává skutečností teprve tehdy, když je schopen povznést se v boji k takové velikosti vůle, že díky odvaze svého srdce zbaví smrt trnu hrůzy.

Svoboda vojáka má tedy své místo ve vznešenosti duše, kterou nezatmí žádný strach.

Tam, kde je schopna překonat propast hrůzy, kde se rozhoduje pro čin a povinnost nad všemi malichernými výhradami zbabělého zachování života, voják se osvobozuje od nížin každodenního, na výhodách založeného, buržoazního myšlení o zaopatření a vstupuje do říše svobody od strachu, kde se rodí pouze velké a osvobozující činy. Tak to cítil Schiller a tak to cítíme i my!

Strach ze života, on ho zahazuje!

A spolu se strachem voják odhazuje také to, co si buržoazní člověk, člověk v bezpečí, odložil stranou v podobě výhrad v nebi i na zemi, a co nazývá svou soukromou sférou!

Bezvýhradný činitel, muž konečného rozhodnutí, se povznáší tam, kde měšťan padá před hrůzostrašnou realitou smrti. Nad troskami tohoto buržoazního světa však voják kráčí jako vítězství nad strachem.

Při této myšlence se naše srdce rozjasnilo a naplnilo vděčností.

Shromáždili jsme se, abychom učinili konečné rozhodnutí.

Cítili jsme se jako vykonavatelé válečné vůle našeho národa, který kdysi, v letech hanby, byl přiveden na pokraj zoufalství zbabělými a podplatitelnými stvořeními strachu z tohoto života.

Věděli jsme, že jsme následovníky Vůdce, který sám myslel a jednal jako německý voják.

Byli jsme nacionální socialisté, jejichž světonázor se zrodil na bojištích velké války, kdy hrůza donutila lidi rozhodnout se, zda chtějí být otroky strachu a tím i úpadku, nebo svobodnými lidmi, kteří uznávají povinnost za největší dědictví tohoto světa.

Říše Vůdce byla vytvořena z toho tak často vyvolávaného a tak často nesprávně chápaného frontového ducha, který však není ničím jiným než konečným uvědoměním si, že v srdcích statečných, žhoucích, vášnivých vůlí k osvobozujícímu činu se může stát politickou realitou prostřednictvím obětavého plnění povinnosti.

Nad rámec snů a nálad se tato realita stala naším německým světonázorem.

Nyní jsme leželi v lesích a čekali na rozkaz, abychom dokázali, že naše idea, idea bdělého a vědomého vojska,

musí být silnější než prázdné žvásty unavené a staré Evropy.

A pokud neriskuješ život,

nikdy život nezískáš.

Chtěli jsme získat nový život, život ve větším, vojáckém Německu, v Německu, které bylo hodno nejvyšší oběti.

Nevěděli jsme, co nám přinese další den. Jen jsme tušili, že nás čekají těžké zkoušky a náročné výzvy.

A doufali jsme, že v okamžiku rozhodnutí budeme dost silní, abychom obstáli před neúplatným soudem dějin.

Po tomto rozhovoru jsme dlouho mlčky seděli a naše myšlenky se vznášely k hvězdám, které již v nadpozemské nedostupnosti zářily nad touhami a činy našich otců a předků.

Když pak harmonikář konečně znovu začal hrát, zpívali jsme s úctou:

„Vzchopte se, kamarádi...“

Kamaráde!

Kamaráde!

Nyní jsme se opět stali

Šedou frontou!

Ty na jihu, já na severu!

A staré, divoké písně,

Které zpívali otcové v bitvě,

Kteří kráčeli cestou smrti,

Jsou také jazykem našich srdcí.

Kamaráde!

Velká věc

Je zářícím majákem:

Německo! Svoboda! Věčnost!

A Říše tohoto světa!

Kamaráde!

Kdo z nás padne

Ve velkém, hrozném vraždění.

Ty na jihu, já na severu,

Stane se součástí věčnosti,

Která tam září, vyžaduje, nutí,

Aby jednoho dne vnoučata zpívala,

Stejně jako my, kteří jsme vyrazili

A zvážili svá srdce v boji.

Německo! Svoboda! Věčnost!

A Říše tohoto světa!

Škola zkoušek

My všichni, kteří jsme se zúčastnili této války, jsme znovu zažili, že na vojáky nečeká nepřetržitý řetězec vítězných bitev a že boj nespočívá pouze v jásavých útocích. Ano, ani tato válka nakonec nemusí vojáka bezpodmínečně ověnčit vavříny a jen ve velmi vzácných případech zná zářivé hrdinství, které je zaplaveno potleskem davu.

Když jsme na konci srpna 1939 zaujali své výchozí pozice, naše myšlenky se stále vracely k nadcházejícím bitvám. Budou to bitvy na vyčerpání, jako tehdy za světové války? Budeme brzy ležet v polích kráterů, v zákopech, v krytech?

První vzrušující týdny uběhly jako voda.

Nyní jsme věděli, jak sviští kulky, jak vybuchují granáty, věděli jsme také, jak umírají vojáci.

Ale válka vypadala jinak, než jak jsme ji znali z vyprávění těch, kteří bojovali v letech 1914 až 1918.

Tato válka, naše válka, byla tvrdým, rychlým úderem, byla útokem překonávajícím všechny překážky a pak zdánlivě téměř nekonečným čekáním.

Toto čekání se však stalo školou, která nás prověřila. Během dlouhých měsíců jsme se naučili, co znamená připravit rozhodující úder: vůle byla vycvičena a soustředěna na nejtěžší akci.

Bylo dosaženo konečné dokonalosti v ovládání zbraně. Napětí rostlo ze dne na den, z týdne na týden, z měsíce na měsíc.

Čekali jsme na rozkaz k útoku jako na spásné slovo.

V té době jsme ztvrdli. Uvědomili jsme si, že jsme rozhodujícím nástrojem v rukou Vůdce. Měli jsme splnit revoluční úkol, že jsme se mohli stát nacionálněsocialistickými vojáky, vykonavateli politického poslání národa, poslání, které mohl dát pouze Vůdce.

Měsíce čekání sloužily konečné, totální mobilizaci.

Nespočet hodin jsme seděli v kruhu kamarádů, skloněni nad mapami a knihami, a mluvili o Říši.

Uvědomili jsme si velký rozdíl mezi rokem 1914 a 1940. Vzniklo zde kamarádství, které bylo společenstvím nositelů vůle této revoluční války.

Nejlepším vojákem se nám zdál ten, který dokázal vnést do nadcházejících bitev nejvášnivější vůli a nejjasnější uvědomění.

Válečná zkušenost se přesunula z roviny bojujícího státu do sféry ideje.

Realita totální války nás pohltila a proměnila nás vojáky ve válečníky.

10. květen přinesl elementární vyjádření této proměny: tam, kde se válečníci naplnění ideou shromáždili k útoku, se zdi z betonu a železa rozpadly. Síla ducha zvítězila!

Z tohoto boje si my vojáci odnášíme do budoucnosti poznání, že Říše Němců bude Říší totální vůle. I v míru zůstaneme vojáky, kteří čekají na rozkaz k tvůrčímu a formujícímu jednání.

Vyčkávání

My vojáci jsme se naučili nejtěžší disciplíně: vyčkávání!

Zpočátku to bylo jen čekání ze dne na den, pak se z toho stalo čekání z týdne na týden, z měsíce na měsíc. Čekání, které vyčerpávalo všechny síly těla i duše. Téměř až na hranici nesnesitelnosti.

Morální hodnota armády se projevuje v tom, jak dlouho dokáže takové napětí vydržet. Duchovní velikost vojáka se projevuje v tom, že si uchovává nejen svou zbraň, ale ještě více svou čistou duši.

Každá lhostejnost končí zanedbáním. Každé zanedbání s sebou nese nebezpečí úpadku.

Vůdce dal svým vojákům bezprecedentní důvěru, když je poslal do mnohem většího nebezpečí než je bitva: do nebezpečí vyčkávání.

Věděl, jaké duchovní velikosti, jaké síly překonávat sám sebe je německý voják schopen.

Říká se, že tato válka je válkou nervů. Rozhodující je však duchovní podstata. Její pěstování vyžaduje neustálou mobilizaci, trvalou připravenost, neustálé „ležení v pohotovosti ke skoku“.

Staří Řekové nazývali osud „Kairos“, „správný okamžik“. Kdo jej uchopí a rozumí tomu, jak jej utvářet, je skutečně schopen utvářet osud do podoby dějin.

Tato „strategie osudu“ propůjčuje válce naší doby její skutečné a podstatné rysy.

My vojáci jsme se naučili vyčkávat, abychom ve „správný okamžik“ byli rozhodující zbraní v rukou Vůdce. Čím jasnější je toto uvědomění, tím silnější je vůle, tím pevnější je disciplína, tím mocnější je úspěch a tím drtivější bude vítězství!

Osud vojáků

Byla to jedna z těch nocí této nezapomenutelné zimy; prudký mráz způsobil, že kroky ve sněhu zněly kovově a železo našich tanků bylo tak studené, že ruka při dotyku rukojeti cukla, jako by uchopila rozžhavenou ocel.

Obloha už zbledla a hvězdy ztratily svůj lesk, když jsme se po hlídce vrátili do strážnice.

Malá kamna ještě praskala a my jsme do nich přidali spoustu uhlí, než jsme se posadili na malé stoličky, abychom s vděčností vypili horký čaj, který nám podali kamarádi.

Nechtěli jsme si lehnout. Zapálili jsme si doutníky a začali vyprávět.

Bylo to už půl roku, co jsme jednoho rána nasedli na motorky a vyrazili do nepřátelského území.

Jen půl roku?

Byl to tak bohatý zážitek, že jsme měli pocit, jako bychom celý život nedělali nic jiného než bojovali! A mnozí z nás byli předtím ve Španělsku, bojovali v cizí zemi pod jinou oblohou, pod vlajkou jiného národa, za myšlenku nového řádu Evropy. Padala jména zemí a států, národů a měst. Madrid a Vídeň, Praha a Varšava. A kolem každého jména se vznášel věnec vzpomínek na jedinečné a nezapomenutelné zážitky.

Někdy se náš hlas ztišil, když jsme mluvili o tom či onom kamarádovi, kterého nyní někde tam venku pokrývá země.

Osud vojáka!

Tento pojem se náhle vznášel nad námi jako otázka, která vyžadovala odpověď.

Jaký je osud vojáka?

Je to pouze čekání na rozkaz, jehož provedení může mít za následek buď slávu, nebo smrt? Je to pouze

poslušné zápasení s neznámou a nejistou silou osudu, která jednoho nechá projít tisíci dobrodružstvími bez úhony a druhého roztrhá na kusy, než stačí vystřelit první ránu na nepřítele v prvním útoku?

Jaký je osud vojáka?

Voják, který viděl padat své kamarády, který dost často cítil ve svém srdci strašlivé tušení blížící se smrti, nevidí v osudu tu temnou, ničivou sílu, které se bojí pověrčiví lidé, kterou se hlupáci snaží odhalit a které se hloupí lidé chtějí vyhnout pomocí věštby.

Pro vážného vojáka se osud jeví jako gigantický souboj, který mezi sebou vedou život a smrt. Souboj, který – ať už je výsledek jakýkoli – musí být snášen čestně a statečně.

Člověk, který touží po jistotě, se považuje za zabezpečeného díky prohnanému propočtu všech možností. Vynakládá úsilí, strach a starosti, aby byl „vybaven“ pro nepříznivé okolnosti. Voják ví, že z duelu není úniku. Pokus o to by byl nejen zbabělý, ale také zbytečný a pošetilý. Proto se do toho vrhá a vynucuje si okamžik činem.

Připravenost mu dodává skutečný pocit bezpečí a nadřazenosti.

Jeho osud se nejmenuje smrt! To by byla hrozná, paralyzující myšlenka! Jeho osud se jmenuje boj! Ale to znamená vystupňovaný život! To znamená být ostražitý! To znamená být chytrý! Ale to také znamená riskovat vysokou cenu života!

Osud?

Voják bojuje s vědomím povinnosti, která ho vede daleko za úzké myšlení a strašlivé kalkulace těch, kteří jsou v bezpečí. Vědom si je, že je vykonavatelem myšlenky, za kterou bojovat znamená hrdé štěstí.

Mluvili jsme o tom, jak nás válka v roce 1939 stále více vtahovala do svého kouzla.

Nebyli jsme – navzdory chladu a někdy únavnému čekání – s radostí vojáky?

Mnozí z nás v tichých chvílích myslí na svou ženu, na své děti, na těžko představitelné radosti nadcházejícího míru. A voják příliš rád nechává svou touhu obíhat kolem roviny práce, která tvoří, doufá a utváří.

A přesto se myšlenky velmi brzy vracejí k válce, k jeho povinnosti a tedy k jeho osudu.

Osud?

A ačkoli nás bolesti této války také vyhnaly do vzdálených zemí a k cizím lidem, vždy jsme tušili a věděli, že jsme nositeli vůle našeho lidu. Vůle po svobodě! Svoboda však bez spravedlivého řádu a řád bez závazku k povinnosti neexistují. Kdokoli tedy tvrdí, že bojuje za svobodu, musí být také bojovníkem za skutečný řád – za spravedlivý řád hodnot, a jeho pocit svobody by neměl být založen na klamných frázích.

Protože my vojáci jsme se zavázali této myšlence svobody, válka nám odhalila své zákony, které se snažíme z celého srdce plnit.

Láska k povinnosti nám již nedovoluje válku „snášet“, ale naopak ji se všemi jejími hořkými možnostmi proměňuje v čestnou službu.

Přemýšleli jsme o hodině odjezdu. Nikdo z nás nechtěl slyšet vlastenecké projevy a každý z nás se svíjel odporem, když musel číst podlé lichotky od těch, kteří byli v bezpečí.

Vůbec jsme nechtěli být „uctíváni“. Vždyť my sami jsme nositeli cti!

Už tehdy jsme cítili, že jdeme do války, která přinese rozhodující bitvu celých světů. Tato válka – i to je součástí „víry v osud“, jak ji chápeme – je milníkem naší velké

revoluce našeho národa, který povstal, aby našel sám sebe! Proto jsme se této válce oddali celým svým srdcem.

Osud?

Tato válka by měla přivést Velké Německo, po kterém jsme toužili, jak dlouho jsme si byli vědomi své duše, do vlasti našeho národa.

Tato myšlenka, která se zhmotnila ve válečné realitě, se stala naším osudem.

Abychom splnili tuto povinnost, vyrazili jsme do boje. A nesestoupíme z koní, dokud nebudeme moci oznámit splnění železného rozkazu.

My?

To nejsme vy a já. Cizí země nás pak možná pokryje.

My, to jsou vojáci, kteří se znovu a znovu zvedají z velké řeky národa, kteří nesou stejnou krev, stejnou touhu, stejnou vůli jako vy a já. Bratři a kamarádi stejného „osudu“.

Nevšimli jsme si, že ranní slunce vrhlo své jasně červené paprsky na jiskřivý a lesknoucí se sníh.

Mezi bitvami

Válečné otřesy uvolňují v člověku hodnoty, které by v klidných dobách nikdy nevystoupily na povrch vědomí.

Smysly vojáka jsou zostřené, jeho úsudek je jistější, jeho vkus nezkorumpovatelný. Člověk války je rychlejší ve svých rozhodnutích, radikálnější ve svých rozhodnutích.

Tak se stává, že velké války nepřinesly jen politická rozhodnutí, ale často byly spíše počátkem mohutných duchovních proměn.

Válka otevírá lidská srdce.

Rčení, že válka činí ducha brutálním, je pacifistická lež!

Voják čte nejen proto, že má dostatek „času“. V zásadě nemá čas ani ve dnech bez bojů. Ale v jeho duši skutečně vyvstávají otázky, které vyžadují odpověď. Jsou to vážné otázky, posvátné otázky, které se rodí v blízkosti smrti, otázky, které nechtějí náboženskou útěchu, ale spíše silnou mužnou jistotu jako odpověď.

Válka z roku 1939 je totální. Ovládá celý národ a celého člověka.

Proto také vyžaduje totální rozhodnutí.

Umění je rozhodujícím způsobem ovlivněno duchovní proměnou duše vojáka.

To se projevuje v tvůrčím umění v letech, která následují po boji se zbraněmi. Ale také přijímání umění, pohled na umění, smysl umění jsou zásadně ovlivněny nově. To, co před válkou ještě chtělo být považováno za „zábavné“, se ve válce a ještě více po válce může jevit jako nesnesitelné.

Nové měřítko se nachází v přímosti konečného nebezpečí: měřítko upřímnosti!

Toto měřítko je radikální!

Voják na frontě již nezná žádné lži, žádné ohledy na „konvence“. Nenávidí fráze a svým vyostřeným instinktem vycítí vše falešné, vše nemocné, vše, co je pouze zdání.

Voják má právo a svobodu požadovat vysvětlení. V tomto smyslu je každý uvědomělý voják revolucionář!

„Společenské romány“, které byly možná oblíbenou četbou v buržoazních domech, voják nebere na vědomí. Ten, kdo chce žít v šoku, nechce útěk do nereality, ale potvrzuje pouze umění, které je samo o sobě eskalací života! Ještě jasnější a pevnější je jeho postoj k divadlu.

Záležitosti a problémy požitkářského filištína ho nezajímají. Divadlo na frontě proto nesmí ani pokoušet se „předvádět“ náhodné „divadelní hry“, které jsou pouze „podívanou“. Voják chce totiž vědět a zažít, „co svět znamená“!

V centru zájmu vojáků nestojí herec – ať už je sebemajestátnější – ale spíše hlásání povznášející a náročné myšlenky. Pouze pokud je umělec hlasatelem myšlenky, která se týká života, stává se kamarádem vojáků.

Neexistuje žádná skutečná válečná literatura!

To, co se obecně píše a čte o válce, je totiž popis bitev.

Skutečná zkušenost války však není opojení a šílenství – tedy krátká hodina útoku –, ale překonání, které spočívá ve vědomém vzdání se a odložení všeho soukromého a vedlejšího, co nepatří k celku.

Odříkání charakterizuje frontového bojovníka, nikoli opojení. Ani hrůza.

Žádný spisovatel však není schopen popsat proces, jak se tyto vlastnosti vtiskují do paměti.

Frontový bojovník je tedy výrazným odpůrcem „válečných knih“ překypujících hrdinskou odvahou,

které šíří mylný názor, že život vojáka je nepřetržitým, vzrušujícím dobrodružstvím!

K dosažení vítězství a vytrvalosti není tolik zapotřebí „nadšení“, jako spíše tvrdý a prostý vojenský duch, který již nepodléhá výkyvům nálad a který se benevolentně projevuje tím, že zakazuje používání vlasteneckých frází.

Jedinou soukromou a osobní odměnou, kterou voják vděčně přijímá, je pošta. Zde je oslovován svým vlastním jménem, zde pociťuje úzkosti a radosti, o kterých ví, že jsou určeny pouze jemu. Proto také nechce číst nic „povzbuzujícího“. Takové laciné řeči lidí, kteří mají nad hlavou pevnou střechu, ho znechucují. Možná chce vědět, jak to vypadá ve vesnici, jak se daří koním a kravám nebo kteří spolupracovníci z města odešli na bojiště. Zda žijí, zda napsali. Co dělají děti. Zkrátka, on a nikdo jiný nechce být dotazován, on a nikdo jiný by neměl poskytovat odpovědi.

To rozhodně není pozůstatek individualismu, ale spíše důkaz, že i v uniformě je stále osobně cítící, osobně zodpovědný člověk, který nechce, aby mu někdo bral otázky a starosti srdce.

„Na světě není krásnější smrti...“

Na světě není krásnější smrti,

než smrt v boji s nepřítelem,

na zeleném vřesovišti, na otevřeném poli,

kde není slyšet velkého nářku.

Když my vojáci vzpomínáme na přítele, kamaráda, kterého smrt vyrvala ze společenství kamarádů, které se utvářelo v průběhu mnoha týdnů a měsíců – v kasárnách nejprve ještě váhavě, zvažujíc, zkoušející, v dlouhém období čekání již přesvědčivější, náročnější, odvážně se smějící, pak je to jako přechod do té válečné reality, která nás obklopuje a nepustí nás, ani když dny boje jsou již minulostí.

V této válečné realitě jsou padlí kamarádi naživu stejně jako my, které smrt ušetřila. Společenství je opět uzavřené a my v něm znovu prožíváme rozhodující hodiny, kdy bylo zvažováno srdce a kdy vůle dokázala překonat první paralyzující hrůzu. Umírání je jen součástí boje. Tak se stává, že mrtvý voják mezi svými živými kamarády nepůsobí cizí, jako jinak mrtvý člověk mezi živými. „Jako by to byla část mě“, zní to v písni.

Voják, který plní svůj úkol a blíží se ke svému cíli, k naplnění, ví, že tento cíl je obklopen smrtí. Musí projít zónou smrti. Není úniku. Žádná objížďka, žádná výjimka. Neúprosnost této reality ho nutí vstoupit do nebezpečí s otevřenýma očima. Jeho cesta by byla bezvýznamná, kdyby neznamenala naplnění jeho cíle: svobodu jeho lidu, která zároveň zahrnuje čest jeho jednotky i jeho vlastní čest.

Ovládá zbraň, která má nepříteli přinést zkázu, a ví, že nepřítel se také snaží zničit jeho: jasné, mužné rozhodnutí, ty nebo já! Toto rozhodnutí nedává vzniknout žádným soucitným pocitům.

Každý padlý kamarád nás učí, že i my bychom mohli spočívat na jeho místě. Jistota blízkosti smrti ho zbavuje strachu z nečekaného, z náhlosti. Ale přesto se smrt pro nás nestává nepřítelem.

Pokud voják opravdu jednou promluví o „příteli Heinovi“, pak jen proto, aby dosvědčil, že jeho odvaha je větší než strach ze smrti. Neboť vidět ve smrti přítele mu již zakazuje lásku k životu a loajalitu ke svým kamarádům. Smrt ukončuje činnost. Proto je vždy ničitelkou. A nikdo, pro koho je jeho čin posvátný a cenný, nechce radostně opustit svou povinnost. Ale jak

velká musí být láska k povinnosti, jak silná může být věrnost, když voják na cestě k cíli neuhýbá před smrtí. Voják se dívá nepříteli života do očí a překonává strach z něj.

Díky překonávání překážek se voják stává skutečným vítězem. Stojí nad strachy života. To je jeho svoboda. Dýchá vzduch vrcholků hor.

A pohrdá lidmi z nížin, kteří se ze strachu ze smrti neodváží k žádnému rozhodnému a osvobozujícímu činu. Voják neriskuje svůj život bezdůvodně, protože jeho čin je příliš vznešený – je jedinečný! Voják však také ví, že osud rozdává karty bez rozdílu. Není nic nespravedlivějšího než smrt, která často odmítá starce, aby srazila mladíka. Ale to, že voják nepřemýšlí o smyslu neštěstí svého osudu, nýbrž bezstarostně přijímá rozhodnutí jít vpřed, je jeho velikost, jeho vznešenost, která stojí nad strašlivými sofismaty každodenního života.

„... Neslyšte velké nářky!“ Když stojíme před hroby našich padlých kamarádů, cítíme poslání, boj, vůli k ničení, naději na vítězství padlých jako dědictví a odkaz, který si neseme s sebou do rozhodnutí, která nás čekají.

A nejkrásnější modlitba, kterou může voják pronést u hrobu padlého kamaráda, zní:

„Můžeš se na mě spolehnout!“

Nakonec je to nejposvátnější úkol válečné reality, přinést do světa velkou změnu. Aby se svět obětí stal hodným tím, že se uskuteční řád, lepší a spravedlivější život, za který vojáci položili své životy. A mrtví vojáci mluví nejnaléhavějším jazykem, jazykem železných povinností, které volají po naplnění. Z hrobů vojáků vychází napomenutí, které naplňuje srdce lidí neklidnou touhou: dosáhnout vítězství, které korunuje oběť posvátným Ano. Být hoden oběti je zkouškou pro dědice.

Německý lid pak vědomě slaví Den památky hrdinů, když jarní vítr vane nad hroby, když se ze starého, podle věčného zákona vesmíru, vyvíjí nové. Ti, kteří padli, zemřeli pro život. Ne unavené, zoufalé marné stížnosti přes kopce. Proč máme tendenci střílet salvy nad hroby? Ve skutečnosti jen proto, abychom vydali svědectví: váš boj, vy mrtví kamarádi, pokračuje skrze nás k vítězství, ničí, drtí, proráží, slibuje budoucnost, získává věčnost pro lid!

Povinnost a svědomí

Devět desetin války tvoří špína, čekání, čekání, čekání...

Ale desátá desítina – nebezpečí, akce, překonávání – je solí země, která koření každodenní chléb člověka.

Vojenský humor?!

Nemá to nic společného s obvyklými hloupými výrazy, tupými vtipy a bezduchými kasárenskými šaškárnami. Nikdy se to také nestalo „literaturou“, stejně jako se to nehodí k opakování.

Je to pobavený, divoký smích mužů, kteří prošli největšími otřesy a mají právo kamarádsky poplácat smrt po zádech.

Blízké sousedství se smrtí a nebezpečím činí vojáka skutečně lhostejným k otázkám života a smrti, ale také prostým a klidným. Jeho klid je často – velmi nespravedlivě – zaměňován s „necitlivostí“. Válečník je německý člověk, který se stal významným!

Jediný vzrušující strach, který voják pociťuje, je strach, že kvůli selhání bude možná opovrhován svými kamarády. Získat si jejich respekt prokázáním své kompetence je pro něj nejvyšší satisfakcí. Voják již nezná

úzký pojem soukromé buržoazní cti, hledá ji ve své loajalitě k cti svého národa.

V každodenní rutině služby, která se odehrává daleko od veřejnosti, která neuděluje medaile a nevyslovuje chválu, se projevuje skutečná povaha vojáka.

Mistrem války je přemýšlivý a znalý, politicky uvědomělý voják.

Filištín se tříští o brutalitu projevů války.

Ale i tvrdohlavý lancknecht jim čelí ohromen.

Zjednodušení života, pro které voják ve válce není, řekněme, vzdělán, které ho naopak konfrontuje jako naléhavý požadavek a uchvátí ho, je skutečným pramenem mládí lidu, tělesného a – co je důležitější – současně duchovního.

Disciplína a výcvik drží vojácké společenství pohromadě.

Autorita je páteří velení.

Jakkoli jsou tyto požadavky důležité, jsou zastíněny velikostí osobního překonání, které voják vyvolává, když se v nebezpečném okamžiku vzchopí k činu.

V takových okamžicích povyšuje se na válečníka, na vědomého nositele cti svého lidu.

Válečnictví očištěné nebezpečím je bdělým svědomím národa; přenáší ducha fronty do vlasti a činí z něj příkladný a závazný vzor, životní ideál mládeže.

Voják ví o nezbytné lidové povinnosti, že vedle válečných hrobů musí stát kolébky mladého života, pokud národ nechce triumfovat až k smrti!

Umírání je pro něj snazší, pokud může myslet na to, že jeho krev žije dál a že s touto krví zůstávají naživu i všechny jeho touhy.

Děti jsou nejkrásnější vzpomínkou na hrdiny!

Sláva Říše

Vítr,

který vane přes pole,

nesou píseň Němců

do světa

A slunce,

které svítí přes hory,

pokrývá německou zemi

zlatým leskem.

Německo!

Z rozlehlosti

Rovinatého východu

Vzniká tvá Říše

Do horské země na jihu

K ledovcům a údolím

A tančícím potokům

Na severu

Řve a hřmí příboj

Věčného moře

Démonický verš touhy,

A na západě

Mezi širokými řekami

A temně se lesknoucími kanály

Se rozprostírají louky a úrodná pole.

Německo!

Vysoké pece a hluboké šachty,

Pluhy a kladiva,

Kovárny a rýče,

Všechny zpívají tvou píseň,

Píseň Říše,

Která se stala skutečností! –

A ženy kráčí

Po německé zemi,

Vzpřímené a oddané.

Mateřské očekávání spočívá v nich,

Čekají na hodinu

Věčného života,

Který darují Říši

Touhou

A válečníci vzdorují

V hrdosti na zbraně

Aby přinesli rozhodnutí,

O slávě Říše

Nesmrtelné památky

Vítězství vytvořit

Německo!

Vzpoura proti moci,

Velké probuzení k činu,

Odvážná vůle ke konečnému rozhodnutí:

Co by znamenala hodina

Osudu,

Kdyby Vůdcův

Tvůrčí duch

Nepřišel nad Říši

– naplňující lid?

Vojáci vzpomínají na matku

Všichni jsme měli matku,

která nás provázela se slzami v očích.

Když jsme se loučili s jejím mlčením.

Všichni jsme měli matku,

která rozpažila ruce, jako by nás chránila,

když jsme k ní přišli se zprávou o našem odchodu.

A dnes, když pomyslíme na matku,

vystoupí daleko od okraje lesa

a mává, zdraví a volá

a v ruce drží bílý kapesník,

který je zcela nasáklý jejími slzami.

Ale když si otřeme slzy z očí,

obraz na okraji lesa se rozostří –

jasně slyšíme smrtící syčení kulek

a sevřeme pušku v ruce.

Touha

Mnoho set kilometrů daleko

Mé myšlenky směřují

K tobě, ty, má blažená

Tajná královno.

Vidím tě, mluvím s tebou,

Cítím tvou mladou krev

A všechno je pro tebe a pro mě

Tak blízko, tak snadné, tak dobré.

Tolik hodin mi dáváš,

když moje touha hoří,

tolik nocí jsem s tebou,

jež vzdálenost nás odděluje.

A když svítá první úsvit,

voják už pochoduje,

pro kterého nejdražší trpce pláče,

s ním jeho kamarád.

Říše v touze a realitě

Dokud existuje bdělý germánský instinkt, Říše nachází svůj výraz v touze po jednotě prostoru a rasy.

Daleko od veškerého mysticismu a neplodného romantismu bojoval německý člověk po všechna staletí za tvrdou realitu svých práv, za uskutečnění svých myšlenek a tužeb.

Myšlenky nelze chápat jako čísla a data. Vznikají z duše národa a jsou formovány vášní prožitků, činy, do reality.

Dnes pravděpodobně víme více než dost o velmi pochybných osudech a zprávách, ozdobených zázračnými příběhy, těch zkázonosných dvanácti kmenů Izraele. Jsme dobře informováni o Helladě a Římě, ale

dosud jsme slyšeli velmi málo o německém boji za právo na život a lidovou skutečnost.

Co dnes víme o Theodorichovi, tom mocném germánském vůdci, který žil dlouho před Karlem Velikým, co víme o všech těch velkých hlasatelích a pěvcích německé slávy, o mučednících germánské svobody? Nad obdobím germánského probuzení leží temnota. Ale nejde o temnotu lidového nedostatku historie, o anonymitu primitivních pravěkých národů, jde spíše o hroznou temnotu prostoru, ve kterém byly násilně zničeny všechny zdroje světla. „Objektivní věda“, otrok síly nepřátelské k lidu, se pokusila uhasit i ty nejmenší paprsky světla paměti, takže dnes můžeme jen opatrným sondováním bloudit zpět do země původu vaší duše a jejích tužeb.

Ludvík Pobožný, který rozhodně nezískal své příjmení proto, že bojoval obzvláště vytrvale za německou svobodu, systematicky ničil nejen „pohanská“ umělecká díla, ale snažil se vyhladit vše, co nějak připomínalo dobu před Karlem Velikým.

Dlouho před Karlem Velikým bojoval Theodorich proti velkému protivníkovi, papeži, za lidová práva a

pozemské ospravedlnění velkých germánských národů: za jejich prostor a za jejich svobodu!

Chtěl vytvořit domovinu pro mladou rasu válečnického severu, pro statečné dobyvatele Balkánu a Středomoří, pro vzdorné muže světla, kteří byli příliš hrdí na to, aby poklekli před bohy a lidmi. Theodorichova říše se měla rozprostírat od pobřeží Baltského moře až po země severní Afriky. Nešlo o sen mocichtivého dobyvatele, poháněného chamtivostí, ale o jasnou politickou vůli státníka, který čerpal energii pro své rozhodnutí a činy z poznání životních potřeb svého lidu a měl odvahu požadovat absolutní moc ve své říši. Popřel papeži – v té době nejsilnější politické moci – jakékoli právo na spoluvládu, chtěl znát svobodný lid žijící v jeho mocné zemi. Lid, jehož říše by měla být z tohoto světa!

Krok za krokem dosáhl realizace svých plánů a byl blízko cíli svého boje, když ho náhlá smrt připravila o život.

V mýtech a legendách, v písních, ságách a příbězích lidu však král Theodorich znovu ožil jako Dietrich von Bern, jako věčný volající, hlasatel a napomínající, který – podobně jako věčně putující Odin, jezdec na bílém koni, ve dne a ještě více v šeptajících a šustících nocích

rozlehlých lesů a nekonečných plání – nenechal duše bdělosti a touhy svého lidu odpočinout.

Theodorich, Dietrich von Bern, který se stal ztělesněním všech toužebných snů o svobodě, ve svém obrazu později pohltil všechny ostatní germánské hrdiny a vůdce. V jeho tváři nacházíme rysy Odina, Arnima a Siegfrieda. Je dobrým duchem v horách, je věrným Eckehartem; všichni bojovníci a hlasatelé Říše tohoto světa ho potvrzují: Vogelweider, Hutten a Fischart.

Touha po Říši a víra v konečné uskutečnění, ve vzkříšení a návrat germánské velikosti, proplétá písně, volání a dokonce i koktání svobodných duchů německého lidu. Velké utrpení za svobodu dokázalo zapálit vášnivé hledače a hlasatele našeho národa jen k ještě jasnějším a větším plamenům. Z této hluboké vášně, z démonického charakteru naší germánské krve, tak nenáviděné temnými silami, vzešli všichni velcí tvůrci německého státu, Heinrichové, Ottové až po Velkého kurfiřta, Fridricha Velikého a Bismarcka. Ani v dobách nejtemnější a nejhanebnější zrady jiskra touhy nikdy nezhasla.

My vojáci vidíme ve Vůdci neomylného, vášnivého německého člověka odhodlaného k nejvyšší tvrdosti,

který – napříč staletími – vstřebal veškeré dědictví a velkou povinnost naší krve do své formující vůle a plní velký, věčně bdělý příkaz historie našeho národa: Vybudovat velkou germánskou říši německého národa z věčnosti naší slavné historie, která již nebude zatemněna žádnou silou temnoty, kterou lze odvodit z pravěkých počátků lidské kultury a která sahá do věčnosti přicházejících generací svobodných německých lidských bytostí.

My vojáci cítíme štěstí, že nám bylo dovoleno prostřednictvím našich obětí přispět k realizaci nejodvážnějších myšlenek a nejvznešenějších snů našeho národa. Dnes chápeme, proč byl náš národ znovu a znovu vtahován do válečných konfliktů: temné síly světa chtěly jednou provždy uhasit oheň svobody. My jsme však cítili, že jsme povoláni, abychom navzdory noci nenávisti vyzařovali do světa záři touhy, a Říše, za kterou jsme bojovali a prolévali krev, bude útočištěm skutečné svobody tohoto světa. Naše děti a vnoučata dostanou prostor a čest a budou růst od věčnosti k věčnosti, dokud budou existovat bdělí a znalí, připravení a věrní, neúplatní a nezkorumpovatelní lidé, kteří nedovolí, aby se dostavilo nasycené odpočívání nebo hédonistické

pohodlí. Proto je nutné, abychom my Němci zůstali národem válečníků, protože naše Říše je vojácká Říše.

Diskuse o smrti

Vjeli jsme s tanky do lesa. Pečlivě jsme je zamaskovali jedlovým jehličím. Poté jsme zkontrolovali zbraně, tu a tam je namazali olejem, ještě jednou zkontrolovali munici a zásobníky, prohlédli optiku a nakonec se přesvědčili, že v řetězových šroubech nechybí žádná závlačka.

Nově jsme měli čas čekat na rozkaz k akci.

Hustá mlha se rozptylovala jen velmi pomalu. Vlhká a chladná pronikala skrz plachtu stanu i kabát. Nechali jsme své myšlenky bloudit domů k těm, kteří jsou nám blízcí.

A přemýšleli jsme o nepříteli – a o blížícím se rozhodnutí!

Čím více se obloha na východě zbarvovala do ruda, tím plnější a vášnivější se stával ranní zpěv ptáků.

Pak jeden po druhém našli slova.

Myšlenky vojáků se obvykle točí kolem dvou pólů: kolem vzpomínek a očekávání. A často se stává, že

divoký smích strhne všechny temné závoje z duše, stejně jako paprsek slunce rozptýlí mlhu.

Mluvili jsme o tom a onom kamarádovi, kterého nyní pokrývá tráva. A když vojáci mluví o mrtvých kamarádech, nedělají to s nářkem, ale spíše tak, jako by mluvili o někom, kdo odešel na dovolenou a brzy se vrátí.

Kamarádi jsou něco přítomného, co smrt nezničí. A mrtvý kamarád pochodoval se svou rotou přes Polsko, na sever, proti Francii, proti Anglii, všude tam, kam velení vede živé.

Hrob je pouze připomínkou toho, že život vojáka se povznesl do sféry ideje.

A mrtvý voják se podílí na všem, co jeho kamarádi prožívají v kráse i utrpení, protože žádný voják nemůže myslet nebo mluvit pouze o sobě samém, ale vždy pouze o celku své jednotky, která je jednotkou zkušeností, která může utrpět ztráty a může být doplněna zálohami, aniž by ztratila svůj charakter. Není to jednotlivý člověk, kdo propůjčuje své tváře své jednotce, ale zkušenost ho formuje v rámci jednotky, dává jeho tváři rysy odhodlání a tvrdosti. Vznešenost války se nikdy neprojevuje pouze jednomu jednotlivci, ale vždy pouze celku kamarádů. Ale ti bdělí a vědomí z nich budou obzvláště uchváceni a

otřeseni, a tím vedeni hlouběji do odhalení podstaty samotné války.

Jedním z prvních odhalení však je, že smrt má vznešenou tvář. Že přízrak s přesýpacími hodinami a kosou je středověká lež. Smrt také nepřichází k vojákovi jako dlouho očekávaný nebo dokonce vytoužený spasitel. Ale není ani nepřítelem vojáka. Je spíše velkým protivníkem, s nímž voják hází kostky o rozhodnutí svého osudu. Bez horlivosti a bez velkého strachu, v klidu srdce, které se může ptát, když sviští kulky:

Je to určeno mně,

nebo je to určeno tobě?

Tento klid srdce není v žádném případě otupělostí, ale vyrůstá z jistoty poznání, že nejvyššího cíle lze dosáhnout pouze za cenu nejvyššího rizika.

A co jiného je nejvyšším cílem než svoboda?

Svoboda se však rodí pouze v srdcích bojovných lidí, kteří silou své vůle překonali sami sebe, a tím i strach.

Pokud tedy svoboda nabývá podoby, usídluje se uprostřed statečných lidí, kterým vpaluje do srdce heslo „lid a stát, rasa a Říše“.

Slabé duše neslyší jazyk svobody. Chybí jim také vůle proměnit heslo v čin. Pouze statečný je přenašečem příkazu svobody!

Slyší poselství a opásá se mečem pro rozhodující bitvu. Vlajka svobody by měla být vztyčena na nejvyšší hradbě hradu tohoto světa!

Příčky žebříku a prkna mostů, které vedou přes zdi a propasti, jsou však těla kamarádů, pro které příkaz znamenal víc než utrpení jejich srdce.

Padající muž předává vlajku svou poslední silou. Tak putuje z ruky do ruky, až jednoho mladého rána ji ranní svit rozzáří na hradbách.

Ani padlý voják tedy neopouští realitu boje. A stejně tak konečné vítězství není výhradně dílem těch, kteří přežili! Velení a povinnost spojují v paměti a očekávání vojáky, mrtvé i živé, s nerozlučným kamarádstvím. Toto vědomí je osvobozující, zatímco myšlenky na smrt mohou být paralyzující.

„Přes hroby vpřed!“

Tak zní pruské přísloví.

Voják ví, že bez hrobu není cesty vzhůru a že všichni apoštolové míru, kteří sní o „rozvoji“, o „pokroku bez

obětí“, jsou marniví pošetilci nebo podplacení zrádci a podvodníci.

Voják ví, jak podat zprávu o věčném životě. Jeho věčný život však stojí nad nebem a peklem. Lidé, které postihl stejný osud, nevěří, že po smrti mohou být rozděleni, jeden tady, druhý tam. Jsou přítomni, dokud v srdcích lidí jednoho národa září příkaz svobody. Jsou přítomni, dokud příkaz znovu a znovu vyžaduje od vojáků povinnost a čin.

Jsou přítomni ve věčném kamarádství!

„Nastartujte motory! Nasedněte!“

Příkaz nás vytrhne ze slov, která nebyla všechna vyslovena. Velkou část z nich jsme jen promýšleli. Z věží tanků si navzájem máváme. Ať zazní příkaz:

„Připravit k boji!“

Byli jsme připraveni!

Diskuse o míru

Jarní slunce svítilo tak příjemně, že jsme se – zahalení do kabátů – v poledne natáhli na zelenou trávu louky a vděčně a příjemně si protáhli končetiny.

Tak jsme tam leželi: paže podložená za zátylkem, oči upřené do šedomodré oblohy. Vzdálené mraky nesly naše myšlenky do vlasti.

Vlast! Pro nás vojáky je to víc než jen geografický pojem. Víc než otcův dům a rodina. Vlast je pro nás ztělesněním všeho, k čemu se naše srdce upíná v upřímnosti a radosti, ve vášni a suchopárnosti, v povinnosti a touze. A když mluvíme o vlasti, naše myšlenky směřují také k budoucnosti, která nám jednoho dne, až tato válka skončí, otevře brány do nové země činů.

Říkáme budoucnost, když máme na mysli mír.

Voják, který je ozbrojených silách, vyslovuje slovo mír jen s velkou ostýchavostí.

„Později“, tak skutečně mluvíme, ano, později. Co všechno tam pak bude! A pak jeden myslí na dívku svého srdce, na manželství a rodinné štěstí. Druhý sní o povolání, o práci. Třetí si pravděpodobně myslí, že má později co dohánět, co – když ho válka povolala – kdysi zmeškal.

Když jsme na začátku války vyrazili do terénu, pod dojmem prvních bouřlivých týdnů a pod náporem ohromujících zážitků, neměli jsme v našich myšlenkách

místo pro „později“. A když jsme během dlouhé, kruté zimy mluvili o později, mysleli jsme na válečné činy, které nás čekaly na jaře.

Ale teď, když přišlo jaro a s ním německé vítězství v Norsku, nabývá „později“ v našich myšlenkách opět pevnější obrysy.

Ve svých touhách se již odvažujeme přiblížit se dni, který přinese Německu mír.

Mír!

Pro nás je s tímto slovem spojeno více než jen myšlenka na hrdé oslavy vítězství a šťastná setkání. Mír pro nás znamená povinnost tvrdou prací utvářet vše, co jsme v těžkých bojích dobyli, tak, aby se to stalo věčným majetkem našeho národa. Přitom není důležité jen to, čeho bylo dosaženo, ale ještě více to, co se má upevnit a proměnit v duchovní majetek národa, to, co před námi v boji viselo jako touha, co se pro nás stalo novým podnětem, když jsme se obávali, že budeme unaveni: velká, svobodná říše všech Němců!

Vyrazili jsme, abychom pod vlajkou a velením Vůdce vybojovali právo národa na život a vytvořili pro náš lid vlast na této zemi, kterou mu upírali nepřátelé svou nenávistí.

Vědomí, že sloužíme tomuto novému a spravedlivému řádu, nás znovu a znovu pozvedalo z vojenské každodenní rutiny do výšin válečné ideje a umožnilo nám během bojů pohrdavě odhodit všechny vzpomínky na buržoazní jistoty, klid a bezpečí. – Ale ne, když náš válečný instinkt vkládá do našich srdcí jistotu mocného německého vítězství, my vojáci, jejichž pýchou je sláva naší zbraně, se odvažujeme věnovat své myšlenky bloudícím mrakům a přemýšlet o dnech nové velké povinnosti.

Před námi leží země budoucnosti. Ne tajemná země. Ne země vzrušujících dobrodružství. Ale skutečně široká, otevřená země. Země tak jasná a kvetoucí jako tyto jarní dny. Země plná dětského smíchu. Země, která potřebuje naše pěsti a naši vůli. Ale především naše srdce.

Zůstaneme vojáky po celý svůj život. Nechceme být ničím jiným než vojáky. Vojáky povinnosti, cti a věrnosti. Muži, kteří znají jen jednu touhu: Německo.

A vždy budeme stát pod ozbrojenými silami: pod zbraněmi svobody, které nám nedovolí stát se snílky, které nás udržují bdělejší než kdy jindy. Když my vojáci přemýšlíme o „míru“, máme na mysli nejvyšší připravenost dobýt věčnost pro náš lid.

Otec přemýšlí nad kolébkou

Když se na tebe dívám v kolébce, usmíváš se na mě.

Ty a já, jsme z jedné krve, můj chlapče.

Cítíš to a já to vím.

Možná mě později budeš proklínat nebo mi děkovat za své jméno:

Své krvi neunikneš, můj chlapče.

A ty máš válečnickou krev.

Budeš hledat bitvu kvůli její kráse

a kvůli cti nikdy nezaváháš.

Kdo ví, jestli jednoho dne nebudeš kráčet v boji přes pole, která pila krev tvého otce.

Pokud pak na mě pomyslíš a tiše ozdobíš mé jméno květinami, nemusíš se stydět za ty slzy, které rychle potlačuješ, když se stydlivě rozhlížíš kolem sebe.

Možná tě vedle mě pohřbí také nějaký kamarád.

Oba jsme přece články řetězu, který nás spojuje od šedé pravěké minulosti do budoucnosti.

Proto, můj chlapče, buď takový, jaký jsem byl já, aby ten, kdo tě jednoho dne najde na bojišti, věděl, že jsi byl také hoden nás.

Zatínáš pěsti, můj chlapče? Správně!

Ruka, která se otevírá, upustí meč.

Otevřená ruka, můj chlapče, nemá v bouřlivých časech velkou cenu.

Meč a otěže vyklouznou z otevřené ruky.

Proto zatni pěsti, můj chlapče!

Válečnická revoluce

„Vy, kteří jste dnes osamělí, vy, kteří jste byli vyhnáni, jednoho dne byste měli být národem; z vás, kteří jste si sami vybrali, by měl vzejít vyvolený národ – a z něj pak nadčlověk!“ – Nietzsche

Odchod od buržoazie

Byla doba – chceme to zopakovat při odchodu, protože se nemusíme stydět za své předky –, kdy pojem měšťan měl v sobě přímo revoluční nádech.

Měšťan!

V tom spočívala vzpoura svobodných lidí, kteří poslali k čertu šlechtu a duchovenstvo, výsady knížat a dogmata úzkoprsých! S odhodláním šli svou cestou a hodnotili lidi ve svém okolí podle toho, jací ve skutečnosti byli. A města, která si tito měšťané sami vybudovali, byla mohutnými pevnostmi svobody, které zmařily tolik tažení princů toužících po kořisti a tolik zrádných útoků kněží toužících po moci. Protože v městech žili čestní lidé, kteří si vážili cti více než pohodlného života, mohlo dojít k rozkvětu kultury, před jejímž leskem dodnes stojíme s úctou a obdivem.

Nejen Sickingenovy hrady, ale i mnoho svobodných měst bylo „útočištěm spravedlnosti“, které poskytovalo mužům vědy a výzkumu, hrdinům pravdy, kacířům a hledačům, vynálezcům a těm, kteří byli izolováni mučením kreativity, obživu a přístřeší, mír a ochranu cti a – v případě potřeby – i ozbrojenou podporu.

Když pomyslíme na muže jako Willibald Pirckheimer z Norimberku, vidíme měšťana, jakého si lze stěží představit schopnějšího, čestnějšího, vzdělanějšího a životem zkušenějšího.

Takoví měšťané jednoho dne nesli pochodně svobody do noci obskurantismu!

Nebo si vzpomeňme na Hanzovní ligu!

Tam se poprvé setkáváme s celou skupinou odvážných měšťanů, lidí, kteří měli zároveň hlavu i srdce na správném místě.

Lübeck se sotva stal hlavním městem Hanzovní ligy, když začala bezprecedentní cílevědomá, chytrá a úspěšná východní politika, kterou nevedli obchodníci, ale spíše kupci, kteří nebyli královskými v nejhlubším smyslu slova: Wisby, Riga, Dorpat: zakládání měst těmito statečnými, mistrovskými měšťanskými kupci se vyrovná zakládání měst největšími císaři a králi světa.

Buržoazní městské ústavy svědčí o skutečném řádu. O integraci jednotlivce do společenství a o systému hodnot, který klasifikoval jednotlivce a společenství podle jeho skutečných hodnot. Ale to bylo kdysi!

Doba svobodných, čestných, v nejlepším slova smyslu měšťanů je dávno pryč.

Třicetiletá válka znamenala konec buržoazie, nebo alespoň začátek jejího konce.

Hlavním důvodem bylo jistě to, že měšťana nahradil obchodník, kterého majetek svedl k požitkářství, požitkářství k zženštilosti a zženštilost ke svévolnosti a lhostejnosti. Obchodník byl nenáviděn vzbouřenými rolníky, stejně jako ho museli nenávidět vášniví rytíři typu Huttena. Ale jistě byl poctivý měšťan nenáviděn také obskurantisty, kteří prosazovali protireformaci. Neboť charakterově pevné kruhy buržoazie byly fanatickými nepřáteli papistů a stejně vášnivými stoupenci reformace. Nejen z lásky k luteránskému křesťanství, ale mnohem více z politického poznání, že Luther poskytl příležitost uniknout donucení církevního režimu nepřátelského k lidu a Říši.

Absolutismus knížat zajistil, že buržoazie ztratila svou politickou moc, a absolutističtí knížata byli

povzbuzováni svými otci zpovědníky, aby duchovně skoncovali se „vzpurnými“ městy. Města tím však ztratila svou doložitelnou vůli ke kultuře. Nikdo už nemyslel na stavbu pyšných radnic – svědectví úžasného sebeuvědomění. Ale nikdo také nestavěl tyčící se katedrály a kostely, protože ty byly méně výrazem zbožné, pokorné víry v Krista než svědectvím silné, okázalosti milující společenské vůle.

Měšťané sice stále bojovali proti kněžím a knížatům za svá práva, stále trvali na své staré svobodě a připomínali své služby, ale byli zatlačeni do defenzivy!

Během francouzské revoluce mohl měšťan na krátkou dobu získat revoluční impuls: „třetí stav“ se postavil nad šlechtu a duchovenstvo a bylo ctí nosit titul „měšťan“. Privilegia šlechty byla zrušena, a to nejen ve Francii, ale v celé Evropě.

Měšťané byli hrdí a vděční, že mohli sloužit jako důstojníci v armádě a stát se veřejnými činiteli. Také se chlubili svým vzděláním, o kterém věřili, že je učiní „svobodnými“, a cítili se v bezpečí, pokud si mohli vybudovat ochrannou zeď z majetku.

Dřívější svoboda buržoazie se proměnila v liberalismus devatenáctého století!

A tento liberalismus ztratil duchovní kompas svého instinktu pro skutečnou svobodu!

Buržoazie postrádající instinkt předváděla nejhorší obraz rozkladu: domýšlivost a přetvářka tady, zbabělost, nedostatek vyrovnanosti a rozmrzelost támhle!

Salón se stal centrem „vzdělávání“. Ale vzdělávání se proměnilo v literární debaty. Židé a „okouzlující“ Židovky předstírali bolest světa. Vlast se stala pro buržoazní duši příliš malou. Nyní viděla svět jako domovinu a „lidstvo“ jako bratrství. Buržoazie postrádající instinkt se radostně připojila k zednářství a vysmívala se čestnému člověku – který si zachoval svůj instinkt a prokoukl ubohý podvod požehnání lidstva – jako „zaostalému“.

Být „moderní“ znamenalo podléhat každému lapači duší, aby se člověk mohl za každou cenu účastnit, být tam, mít možnost se vyjádřit, jak to všechny tyto buržoazní výrazy vyjadřují.

Vykořeněná buržoazie hledala zlatou půdu – protože už neměla pod nohama žádnou skutečnou půdu.

A aby získala tuto velmi nevděčnou, velmi pomíjivou, velmi pohyblivou půdu, chtěla mít svůj klid a mír, nic víc!

Za vlády jednoho z nejméně pruských králů Pruska, který se dokonce chystal udělit široké pravomoci ultramontánním vlivům, byl z obavy před bouřlivými konflikty s „ulicí“ vytvořen výraz:

„Klid je první občanskou povinností!“

Tento klid měl zahrnovat vzdání se jakékoli politické vůle, ba dokonce jakéhokoli vlastního politického názoru, neboť dotyčný král měl nebezpečný sklon ke „středověké romantice“, jak Bismarck zdvořile nazýval jeho absolutistické iluze.

Buržoazie – sama o sobě nemocná – dobrovolně šla ještě o krok dál: v klidu viděla svou první občanskou povinnost! Stát měl zajistit, aby vše zůstalo hezké a klidné, aby akvizice mohly pokračovat nerušeně. Čím méně stát podnikal války, velké stavební projekty, zbrojení, sociální reformy a podobné věci, které stály peníze – a peníze mohly pocházet především z daní, ale daně musely být pro volné podnikání nepříjemné, protože braly určité procento ze zisků a tím občanům odnímaly právo používat peníze sami –, tím příznivěji byl tento občan nakloněn státu! Tak se stalo, že buržoazie postupně přešla do těch bezcharakterních, takzvaných „středových stran“, které nejsou ani ryba, ani rak, a

zapojila se do šťastných obchodních vztahů s příslušnými vládami, jak se tomu říká ve zkresleném a židovském obchodnickém žargonu. Tyto strany – jejichž vrcholem byla „ekonomická strana“, která viděla řešení německé otázky, a nad rámec toho i evropské otázky, možná dokonce světové otázky, v „ekonomice“ – žijí v naší paměti jako karikatura buržoazie. A co se stalo s touto buržoazií?

„Ty měšťáku“ se stalo urážkou zvláštní závažnosti.

Toto není místo, kde by se mělo říkat, že mezi nejhoršími filištíny jsou stále ještě takzvaní „slušní lidé“. Stejně tak by se zde neměla řešit otázka, proč se tato dekadentní buržoazie zcela nevymýtí. (Snad jen proto, že měšťané mohou mít stále ještě dobré syny a dcery!)

Jde prostě o to, jasně ukázat, že doba buržoazie skončila, i když se stále umí tak dovedně maskovat. I když se přizpůsobuje zbožnými frázemi – samozřejmě jen navenek –, aby tak měla zmírňující a vyrovnávací vliv na „divoké a nezralé revoluční prvky“.

A tady je třeba stanovit hranici!

Jasnou, ostrou a brutální.

Buržoazie postrádala instinkt a udělala chybu, když zaměnila nedostatek charakteru za životní moudrost. Usilovala o okamžitý úspěch a vždy skončila všemožnou zkažeností. To ji přivedlo k neúspěchu.

V rozhodující chvíli musela pocítit, že ani vzdělání, ani majetek, ani náboženství, ani „morálka“ nečiní člověka svobodným, ale pouze čin zrozený z vůle, charakteru a realizace!

Ale dekadentní buržoazie se právě tomuto činu vždy bolestně vyhýbala.

„Kdo se vystavuje nebezpečí, zahyne!“

Typický buržoazní výraz, výraz z bezpečí, nad kterým se lze snadno usmívat, pokud se nebezpečného činu dopustí jiní, po jehož provedení má buržoa tendenci nastoupit jako dědic toho či onoho, toho, kdo byl zabit!

„Nic nechápej a v ničem neuspěj!“

S takovým myšlením by nikdy nevznikla Hanzovní liga. Ale životní styl penzisty by s tím mohl být pohodlný.

„Člověk musí výt s vlky!“

Typický obraz hlouposti umírající buržoazie. No, pokud byl vlk černý, pak se člověk zbožně sklonil na

kolena. Ale pokud byl vlk červený, pak člověk předváděl svou „otevřenost“.

Mír je to, co měšťané chtěli, mír za každou cenu! Ale že nakonec musel zaplatit cenu sám, to ho netrápilo, protože se řídil heslem: „Neboj se!“, a toto heslo mu navždy zakazovalo přemýšlet o zítřku, pozítří, o budoucnosti. Jeho „životní moudrost“ nutila měšťana smířit se s podmínkami, i těmi nejhoršími, v naději, že zde bude moci i nadále podnikat.

Tak měšťan přísahal jakoukoli přísahu, bez ohledu na to, zda drahému Bohu nebo svému velkému protivníkovi! A nakonec se stále cítil uražen, když mu už nikdo nevěřil!

Loučíme se s buržoazií. Ale právě z tohoto důvodu pronášíme jeho smuteční řeč, ale ne z usmiřujícího a falešného stanoviska, že o zemřelém se smí říkat jen dobré věci!

Právě my, mladí Němci, kteří pocházíme z poctivých, čestných buržoazních rodin, máme povinnost jasně říci, proč se nám náš rodičovský domov stal příliš těsným.

Všichni jsme někdy vstoupili do světa války, abychom našli nové cesty, které by vedly ke svobodě, nikoli k obživě.

Museli jsme se osvobodit, nejprve od dobrých rad těch, kteří nám chtějí pomoci získat „jistou existenci“.

A buržoazie se chránila ve všech ohledech. Žije doslova v bezpečí. Na nebi i na zemi už neexistuje nic, co by nebylo možné pojistit.

Kojence chránil před budoucími bolestivými překvapeními křest.

Ani kmotři, kteří měli před křtitelnicí složit jakýsi slib, nevěřili plně v účinnost tohoto pojištění.

Ale odnesli si domů jednu útěchu, že to také nemůže uškodit!

Jaká vzácná myšlenka!

A nás, mladé, vzpurné, neklidné a toužící lidi, hubovali za to, že jsme nevděční, že se tomu smějeme – a jdeme svou vlastní cestou!

Neměli jsme žádnou úctu k penzijnímu myšlení buržoazie. Za to se na nás zlobili.

Tato buržoazie by mohla vegetovat po celou věčnost, aniž by si všimla, že už dávno intelektuálně a

emocionálně zemřela! „Žila“ jako přezrálý strom, který je uvnitř dávno dutý a plný červů, ale klame sám sebe i svět, protože tu a tam ještě dokáže vyprodukovat pár listů, ale jakákoli bouře ho může zničit.

Takhle buržoazie žila ve strachu z bouře!

Prostě žádná změna!

Skutečně cítila, jak se pod jejíma nohama třese země, a proto měla také pověrčivý strach z jakékoli politické nebo ekonomické, emocionální nebo intelektuální změny rovnováhy.

Podezřívavě sledovala narůstající socialistické dělnické hnutí, které se blížilo lavinovou rychlostí.

Dělník ohrožoval mír a bezpečnost! Proto byl nepřítelem buržoazie! Proto musel stát proti tomuto nepříteli zakročit všemi prostředky!

Císař Vilém I. se dokonce snížil k prohlášení, že vojáci budou muset v případě nutnosti střílet na své rodiče a sourozence.

Za „ochranu státu“ bylo tedy považováno vše, co mohlo být použito k boji proti socialistickému hnutí, které bylo připraveno jednat ve prospěch „trůnu a oltáře“, těchto základů buržoazního státu míru a klidu.

„Lid potřebuje náboženství“, to se říkalo v kruzích buržoazie, která se obávala o svou bezpečnost. Samotný měšťan již žádné náboženství neměl, byl „osvícený“, příliš „vzdělaný“, vtipkoval ve svých salónech a sám vůbec neuvažoval o tom, že by chodil do kostela nebo dokonce přijímal svaté přijímání.

Ale náboženství muselo být zachováno pro „lid“. A „lid“ bylo všechno, co nepatřilo k buržoazii, k „vznešeným vrstvám“. Tento lid – tento výraz se již používal s pohrdáním a znevažováním – musel být zbožný, aby se dal lépe ovládat.

„Buďte poslušní autoritám.“ Pěkné prohlášení, za kterým se mohl schovat každý líný panovník.

Prohlášení, z něhož bylo možné odvodit jeho pošetilé „z Boží milosti“. A církev mu v tomto podvodu pomáhala, protože „chránila stát“, a proto dostávala velké dotace a zvláštní práva.

To, že se tímto způsobem dělník stal proletářem, už měšťana „nezajímalo“.

Nejhorší výčitkou, kterou mohl měšťan vznést proti svému protivníkovi, bylo nazvat ho „rušitelem klidu“. Mír a klid byly jakoby pod policejní ochranou. A „rušiteli

klidu“ byli političtí revolucionáři, kteří rozhodně nechtěli přijmout žádný „rozum“.

Rozum se také stal prázdným sloganem buržoazie. „Rozumný“ byl ten, kdo „se přizpůsobil okolnostem“, kdo „obrušil své rohy“, zkrátka ten, kdo se vzdal zbraní svého mládí, své odvahy, své vůle, svého ducha v záplavě každodenního života, kdo byl zlomen na kříži za „právo na penzi“. Politický revolucionář byl „nemožný“, byl mimo společnost, kterému se všichni vyhýbali jako moru. Nejlepší by bylo, kdyby ho okamžitě zavřeli do blázince, alespoň by se za něj „rodina“ nemusela stydět. V dekadentní buržoazii byl totiž duševně nemocný člověk nakonec zajímavou „módou“.

Jinak se zacházelo s malými revolucionáři ze salónů, bohémy, kulturními cikány! Koneckonců byli tak „zajímaví“, tak podnětně odlišní od ostatních. Hýčkali je, předávali je z rodiny do rodiny, aby mohli prezentovat své perverzní „myšlenky“ manželovi, manželce, dětem.

Nebo když se objevil „ušlechtilý Polák“, který prosazoval politickou myšlenku, která zdánlivě nepředstavovala pro buržoazii sebemenší hrozbu, pak se měšťan opravdu roztál, nechal se dojmout k slzám a dokonce otevřel svou peněženku!

Bismarck hodně trpěl kvůli svým emocionálním měšťanům; jeho opatření proti stále drzejším a vzpurnějším Polákům na východě říše byla často vážně ohrožena, a to nejen „salonní politikou“.

Ano, buržoazie byla „charitativní“; pokud šlo o stavbu nevkusného kostela někde, byla okamžitě po ruce. Ráda přispívala na sirotčinec a nikdy se nedívala stranou, když šlo o stavbu ústavu pro geneticky nemocné idioty, kteří pocházeli z větší části z kruhů degenerované majetné buržoazie, aby pomohla těmto „nejchudším z chudých“. Koneckonců, bylo tak ušlechtilé konat dobro.

Ale když se dělníci vzbouřili, zavolala se policie. Dělník měl být skromný a ne tak domýšlivý! Proč nechodil do kostela, kde se kázalo, že všechny poklady světa jsou nic ve srovnání s blažeností ráje!

Ano, náboženství! Proto měšťané raději darovali peníze lidové misii, Armádě spásy nebo domovu pro bezdomovce!

Máme dostatek zkušeností se stranami a skupinami, které ve svých programech prohlašovaly: Sociální? – Ano. Socialistické? – Ne.

A které vážně věřily, že oklamaly všechny i v moderní době.

Chceme si připomenout tento neúspěch buržoazie naší doby, když vytyčujeme konečnou hranici mezi včerejškem a dneškem, jednoduše proto, že největší nebezpečí pro naši Říši by mohlo spočívat v emocionálním a intelektuálním návratu buržoazních poměrů!

Věci se musí „změnit“...!

Po roce 1918 jsme každý den stále jasněji a vědoměji pociťovali, že starý svět, tedy svět buržoazie, monarchie a církve, se zhroutil a že jeho zbývající části se občas zhroutí se zpožděním.

Kolaps nešetřil nic, ani základy.

Zažili jsme, že i přísaha, kterou buržoazie složila svému imperiálnímu vládci, se v hodině rozhodnutí stala fraškou. Nikdo vážně neuvažoval o tom, že by se nechal zabít za uprchlého císaře.

Zažili jsme také, že „proletáři“ se ostýchavě drželi zpátky a vůbec neuvažovali o převzetí moci.

Nastalo totální vakuum – horší než chaos.

Čas bezmocnosti.

Stále neexistovalo nic, co by mohlo nahradit zhroucený buržoazní svět.

Zde se poprvé s hroznou jasností a brutální střízlivostí ukázalo, kam musí věci vést, pokud „proletář“ nemá vlast. Ve skutečnosti už ho stát vůbec nezajímal. Byl tak vykořeněn a proměněn v nomádského dělníka, že ztratil i politický instinkt a nepovažoval otázky odborů, otázky „třídy“ za naléhavé.

V boji proti buržoazii nevznikla skutečně státotvorná a politicky uvažující dělnická třída.

Tam, kde se očekávalo, že dělník bude dědicem a ještě více nositelem vůle budoucnosti, nastoupil „třídní bojovník“, který nebyl schopen čelit realitě. A nebyl schopen nahradit vakuum svým duchem.

Kdysi zdravé, akční socialistické německé dělnické hnutí se stalo literární záležitostí!

Toto si také musíme uvědomit.

„Proletariát“ selhal stejně jako liberální měšťanstvo: oběma chyběl smysl pro realitu.

Možná otrávená mrtvola zaniklé buržoazie otrávila proletářské hnutí! To by byla strašná pomsta buržoazie,

osudová pomsta, protože buržoazie si tohoto činu vůbec nebyla vědoma.

Ale je zbytečné o tom přemýšlet; stačí si uvědomit, že místo očekávané a naprosto oprávněné vlády dělníků se objevil odborový tajemník!

A odborový tajemník nebyl dělníkem, ani svým původem, ani svým vývojem. A už vůbec ne svým postojem.

Odborový tajemník byl neúspěšný měšťan, člen „buržoazie“, ani ryba, ani rak. Nebyl činitelem, spíše vyjednavačem.

Jaký zázrak, že se Židé prosadili, že se cítili být stvořeni právě pro tyto pozice, které nevyžadovaly „inteligentní“, ale spíše „intelektuální“ lidi.

A od roku 1918 se vyjednávalo stejně jako v minulosti: s nároky a požadavky, s kompenzacemi a platbami, s protesty a rezignacemi. Stát jako celek se zdál být záležitostí odborů.

A odboroví tajemníci, kteří se dostali na vrchol vlády, horlivě hledali mezi troskami buržoazního světa stavební materiál – snad pro nový svět? V žádném případě, jejich ambice tak daleko nesahaly. Hledali nouzová řešení, a tak

ze všech možných i nemožných trosek, které k sobě vůbec nepatřily – naopak, bránily se každému pokusu o integraci – vznikl „výmarský stát“.

Tento stát byl ve svém postoji – pokud lze tak klasifikovat myšlení zaměřené záchovu – buržoazní, protože se omezoval na uzavírání dohod s jednotlivými zájmovými skupinami stran a ekonomiky, které měly mít pozitivní vliv na náladu obyvatelstva.

Spokojená nálada měla zakrýt závažnost reality: zde jsme pocítili dědictví bezmyšlenkovité a své povinnosti zapomínající buržoazie, která ještě před světovou válkou strkala hlavu do písku. Jediný rozdíl spočíval v tom, že před světovou válkou měla buržoazie vnější pouto v podobě určitého pojetí cti, které bylo sice často terčem posměchu a částečně se proměnilo v karikaturu, ale přesto vyvíjelo určitý nátlak, který byl schopen zabránit nejhorším excesům.

Zlé projevy období inflace, které přineslo konečný výprodej posledních emocionálních a morálních hodnot buržoazie, plně dokázaly, že v roce 1918 nezačala revoluce, ale pouze přesun moci na odborové tajemníky a stále více proletarizovanou buržoazii.

Mezi lidmi – což nelze zaměňovat s obyvatelstvem – rostlo povědomí, že „věci se musí nějak změnit“. Touha procházela všemi vrstvami a spojovala lidi, zejména mládež všech táborů.

Ale pod pojmem „změna“ si jeden představoval jednu věc a druhý něco jiného.

Nejjednodušší byla základní myšlenka: Před světovou válkou se nám dařilo lépe, proto chceme vytvořit podmínky podobné těm předválečným!

Nebyli nejhorší, ale ani zdaleka ne nejchytřejší, kdo tak uvažoval. Chtěli se zachránit z prázdnoty tím, že hledali zemi, která však již zanikla. Ve své prostotě, která měla často něco dojemného, se připojili k vědomě reakčnímu proudu a stali se tak přisluhovači zrádných sil. Tyto síly byly zrádné, protože chtěly jednat proti zákonu dějin, který netoleruje vzkříšení kdysi překonaného stavu. I když se s pomocí krvavého potlačení zdá, že se vývoj na chvíli zastavil.

Nebylo náhodou, že zástupci těchto prostých lidí byli z větší části dvorní kazatelé, duchovní a vojenští hodnostáři, propuštění a rozhněvaní úředníci.

Bylo tak snadné čekat na zjevný rozkvět vilémovského období v protikladu k vakuu

republikánské éry. Mládež však nebyla v řadách těchto prostých lidí.

Mnohem nebezpečnější byly skupiny, které zamýšlely dosáhnout nezbytné změny prostřednictvím „konzervativní revoluce“.

Pojmy konzervatismus a revoluce nelze kombinovat.

Jedinou výhodou, kterou měli „konzervativní revolucionáři“ oproti hrubým reakcionářům, bylo lepší pochopení reality.

Skutečně viděli a odhadovali, kam směřuje vývoj podle zákonů historie, a někdy velmi obratně dokázali využít jazyk revolucionářů. Nakonec se však pokusili spojit buržoazii s nevyhnutelnou revolucí, aby pak zachránili buržoazii jako „substanci zachovávající stát“ do nové doby a na druhé straně vzali revoluci vášnivý klan, aby ji „zkrotili“. Nositelé tohoto názoru nebyli revolucionáři, byli to nanejvýš stoupenci reformní myšlenky. Ale nebylo co reformovat, protože starý, zaniklý svět si zasloužil svou smrt. Také ho žádná „reforma“ nemohla a nesmí přivést zpět k „modernizovanému“ životu!

„Konzervativní revolucionáři“ by nakonec dosáhli pouze dočasného zlepšení stavu, ale nikdy by nebyli schopni vytvořit nový svět.

Pokud se podíváme na pozadí těchto skupin, velmi brzy si uvědomíme, že všichni manipulátoři měli pouze jeden zájem, a to oslabit nadcházející revoluci a zamlžit myšlenky.

Úmyslně spojili všechny revoluční ideologie Paříže, Moskvy a Říma, aby tak zneškodnili nadcházející revoluci – německou revoluci!

Věci se měly stát „jinými“.

Aktivistické skupiny oklamaného „proletariátu“, okradeného o svou revoluci, doufaly, že budou konečně schopny svrhnout buržoazii tím, že vyvolají chaos. Neměly však představu o tom, co by mělo následovat. Snažily se aplikovat příklad revoluce na východě na Německo. Neviděly, že struktura německého národa byla zcela odlišná, že Německo potřebovalo německou revoluci. Proletariát se cítil jako otrok a záměrně vyhlásil otrocké povstání podle vzoru starověku. Jeho duchovní postoj byl diktován bezprecedentní nenávistí vůči svým vykořisťovatelům a fanatickým hněvem vůči skupinám, které v roce 1918 provedly buržoazní revoltu.

Byly zde také skupiny rebelujících, politicky nevzdělaných mladých lidí, kteří na své transparenty jednoduše napsali „svrhnout“.

Svržení je doprovodným projevem revoluce a neexistuje žádná revoluce, která by neměla za následek svržení. Na druhou stranu, člověk, který svrhává, nemusí být nutně revolucionář, protože je velmi sporné, zda trosky, které svržení zanechává, samy o sobě vytvoří něco nového!

Mezi „svrženými lidmi“ a „reakcionáři“, „konzervativními revolucionáři“, „chaotickými politiky“ a jak se jim ještě všechno říká, se hemžily skupiny a podskupiny, jednotlivci, čestní lidé a zrádci, hrdí lidé a podplacení lidé, kteří všichni přispěli k tomu, že cesta německé revoluce byla obtížnější.

Prokázali pouze jednu službu: vnesli napětí do nastávajícího nového světa a donutili lidi, kteří se vydali hledat Němce zítřka, k diskusi, k objasnění. Lidé bez instinktu a nejistí lidé byli od nich odrazeni, takže skuteční revolucionáři mohli představovat přirozený výběr.

O významu nastávající revoluce v rozhodujících letech mezi 1918 a 1933 bylo řečeno a napsáno mnoho.

A už se opět objevila skupina intelektuálů, kteří se pokusili o „literární“ hodnocení revoluce, což znamená, že ji chtěli proměnit v literární žvásty. Události roku 1933 tyto revolucionáře na papíře zmařily. Když si vzpomeneme na pokusy těch let, vidíme, jak nutné je vyjasnění otázek, které nás zajímají, a jak velké nebezpečí může představovat znejasnění významu revoluce tím, že ji opět necháme proměnit ve žvásty!

Revoluce k nalezení sebe sama

V průběhu staletí bolestivé německé historie září touha těch nejlepších a nejvznešenějších Němců po Říši, po německé realitě. A německá historie je plná příkladů rozhořčení, vzpoury, reforem, reformace: je tu jen jeden příklad, který v celé dosavadní německé historii nenajdeme, a tím je příklad revolucí!

Měli jsme sice revoluční myslitele a vědce, státníky a rolnické vůdce, krále a vojáky, ale k revoluci patří kromě velkých vůdců také muži a ženy, kteří je následují, kteří se nechají vůdčí myšlenkou strhnout k rozhodnému činu; patří k ní lid, který se odváží k velkému skoku. My Němci nejsme národ revolucí!

Důvodem je to, že po staletí jsme nebyli jen rolnickým národem – jistě existují revoluční rolnické národy a vlastnictví majetku není v žádném případě předpokladem konzervativního myšlení, tento základní omyl je také třeba vyvrátit – a duševní charakter našeho národa není v žádném případě pokorný, ale spíše jsme byli neuvěřitelně nesjednoceným národem, jak geograficky, tak zejména emocionálně, takže německý obraz mohl být z mozaiky vytvořen pouze prostřednictvím obtížných bojů.

Tak jsme se zachránili pro naši revoluci, která se stane nejmodernější a nejkomplexnější. Stane se! Neboť stále stojíme na počátku vývoje naší Říše – konečného cíle naší revoluce – a stále nelze předvídat, kdy naše revoluce skončí!

Ale co je to revoluce?

Nejprve jsme vymezili, co to není: nesmí se zaměňovat s jejími vnějšími projevy, se svržením a povstáním!

Revoluce doslovně znamená: obrat.

Chceme tento pojem prozkoumat.

Například přetížený vor se převrátí.

Při revoluci praskají cizí a neslučitelné nánosy, které se vytvořily v průběhu staletí, takže se odhalí prapůvodní podstata lidu. Tím se otevírá cesta pro přirozený růst.

Nyní je jasné, že nespravedlnost se ani po tisíci letech nátlaku nestane spravedlností. Zvyk na tento nedůstojný stav nestačí k tomu, aby tento stav pokračoval.

Přirozené právo lidu na život a svobodný rozvoj je nejsilnějším motivem této „revoluce“ a záleží na energii a odpovědnosti Vůdce, vykonavatele této vůle lidu, zda revoluce proběhne s mohutným otřesem – jehož výsledkem je krvavý chaos a brutální excesy – nebo s jasnou, nadřazenou disciplínou.

Lidská vůle sama o sobě není schopna revoluce, může explodovat v destruktivním hněvu, může se strašlivě pomstít, ale víc nedokáže. Pouze vůdce lidu utváří historii z revolučního osudu. Plní vůli lidu tím, že činí svou vůli, která je soustředěnou vůlí lidu, zákonem revoluce a bere na sebe před historií odpovědnost za osud lidu.

My Němci jsme poněkud připoutáni k pojmu řádu. O člověku, kterého si vážíme pro jeho přímočarost, pro jeho sílu charakteru, říkáme, že je „v pořádku“. A něco, co je nějakým způsobem v nepořádku, „dáváme do

pořádku“. Dokonce i svět! Ne z omamného idealismu, ale z poznání, že my sami můžeme mít a žít v našem řádu, pouze pokud je v pořádku i naše okolí. Řád je možný pouze v rámci celku, neexistuje částečný řád, stejně jako neexistuje částečné zdraví. Zdraví jedné končetiny je druhořadé, pokud není v pořádku srdce nebo hlava.

My Němci chceme najít sami sebe v revoluci, v naší přirozené, nedotčené přírodě, můžeme to nazvat naším tvůrčím řádem, naším posláním. Když najdeme sami sebe, čeká nás povinnost vytvořit řád, řád hodnot, řád života, nebo jakkoli to chceme nazvat.

Průlom k řádu je tedy naší revolucí, pohledem z celkové historie!

Ale jak k německé revoluci došlo?

Nebyla nám zvěstována andělem. Žádný milý Bůh pro nás nevytesal její přikázání do kamene nebo železa.

Nevychází z odhalení, ale spíše z toho, co bylo utrpěno a prožito.

Když světová válka skončila, již dávno se konal velký soud nad Němci.

Ne soud Boží.

Spíše soud, před kterým byl každý Němec dotázán na svou „spravedlnost“, na své správné místo v řádu. Soud, před kterým se každý musel zodpovídat ze svých činů. Začátek světové války ukázal, že mladá buržoazie ve svých nejlepších vrstvách byla plně schopná nadšení. Nadšení mělo často něco přehnaného, něco zběsilého.

Nicméně mladá buržoazie dokázala, že i když předtím nevěděla, jak vědomě žít, umí zemřít velmi důstojně.

Když se na tento fakt podíváme blíže, dojdeme k závěru, že vrstvy buržoazie přímo zapojené do války prošly bezprecedentní proměnou. Válkou ztratily svou buržoazní povahu. Všechno, co život dosud nabízel v podobě potěšení a půvabů, se pro vojáka z buržoazního tábora stalo nedosažitelným.

Velmi brzy však bylo jasné, že život bez těchto potěšení a půvabů je snesitelný.

Válka způsobila, že požadavky se zdály bezvýznamné, a nechala je redukovat na nejnižší společný jmenovatel jednoduchosti. Dalším poznáním, které válka přinesla, bylo, že pro vojáka nešlo o jistě pěkné hodnoty vzdělání, ale že pro něj byly nezbytné –

dříve považované za barbarské – vlastnosti jako disciplína, ochota k obětování, odvaha a kamarádství.

Válka proměnila bojeschopné vrstvy buržoazie, ano, roztavila je a přetavila ve vojáky.

A tito vojáci již nezapadali do starého buržoazního světa. Často nemohli ani trávit dovolenou v této atmosféře, která se pro ně stala nesnesitelnou, a instinktivně si uvědomili, že jejich vlast je mezi jejich kamarády.

Válka zde ukázala, že nebyla schopna pouze vyhnat dříve uznávané hodnoty, ale že byla schopna dát nové hodnoty lidem, které proměnila, nebo přesněji řečeno, vrátit jim hodnotu, o které se dlouho myslelo, že je ztracena: instinkt.

Instinkt umožnil vojákům v průběhu války stále jasněji si uvědomit, že nastal čas velké proměny, obratu.

Ale i četné skupiny „proletariátu“, které – věrné svému mezinárodnímu postoji – byly odpůrci „militarismu“ v každé podobě, tedy zejména povinné vojenské služby, byly, jakmile je válka vtáhla do svého víru, uchváceny touto velkou proměnou.

Sdíleným utrpením poznali, že – nad rámec všech mezinárodních teorií a ideologií – skutečně existuje vlast všech těch, kteří jsou jedné krve, nezávisle na tom, zda tuto krev, tuto vlast, uznávají či nikoli. Nepřátelská kulka totiž mezi vojáky nerozlišovala. A voják se nyní stal nositelem osudu této vlasti, národa, který se náhle ukázal jako realita. Válka tak povýšila muže z buržoazie stejným způsobem jako muže z proletariátu na novou úroveň společného osudu.

To byl začátek velké transformace.

A stejně jako umírající buržoazie již nemohla rozumět svým synům, kteří od ní odrostli a vzdálili se od ní, tak ani proletariát již nemohl své syny svázat.

Zkušenost války přinesla přehodnocení a zrodila nové Německo, zemi synů. A tito synové žili v bojovné zemi kamarádství, v zemi, která měla své vlastní zákony, své vlastní formy života a smrti, své vlastní hodnocení a svůj vlastní styl.

Zatímco se nové Německo sjednocovalo, Německo včerejška pokračovalo ve vegetování. Chyběla velká politická vůle, která by byla schopna vést Německo včerejška k bojovnému Německu budoucnosti, která by byla schopna přivést celou Říši k obratu.

Německo včerejška pokračovalo ve svém morbidním životním stylu a odmítalo jakýkoli bojovný životní styl.

Není to pohádka, ale hořká politická pravda, že válka vojáků byla zrazena opojením vlasti.

Ve vlasti, tedy v bezpečné týlové oblasti, seděla zkažená, bezduchá, nemyslící buržoazie, loajálně platila daně a válečné dluhopisy, zbožně se modlila za vítězství a čekala na „zázrak“. Neměla energii na nic víc. Nedokázala se ani bránit proti politickému hmyzu, který jí bezostyšně lezl po těle. Proletariát ve vlasti byl v rukou odborových tajemníků, kteří nyní poprvé a s plnou vášní užívali opojení svou mocí.

Všechna kola se zastaví,

když to tvá mocná ruka chce.

Tak zní jedna z jejich nihilistických písní. Kola – ozubená kola, která poháněla stroje zásobující vojáky na frontě zbraněmi a municí – nedokázala zastavit ani tak mocná paže, jako spíše židovská mysl. Ale „proletář“ to přehlédl, protože ztratil svůj instinkt.

Zatímco se na bojišti rodil nový Němec pod vlivem kruté zkušenosti války a kamarádství těch, které formoval společný osud, a vedl nebezpečný život, vlast

byla otřesena odpornými zájmovými boji mezi útočícím odborovým proletariátem a bezmocnou buržoazií.

Na bojišti bylo také třeba snášet konflikty.

Ne každý, kdo šel do války, se proměnil, válka neformovala každého do válečníka, do vědomého nositele vojenské povinnosti. Neumožnila každému vstoupit do kamarádství. Ne každý byl hoden bratrství osudu.

Bylo mnoho – a na konci války jich bylo ještě více – těch, kteří byli do nového světa vtaženi jen neochotně a kteří byli jakoby lidmi z domova na dovolené.

Tito poloviční vojáci, tito občané dvou světů, museli být vyloučeni z řad kamarádů, aby je neotrávili. A kamarádství se o proces vyloučení postaralo důkladně. S „flákači“ už nemělo nic společného.

Jádro vojáků, které se spojilo v kamarádství, bylo malé, ale zdravé a pevné.

Vznikl typ válečníka, který žádný poetický obraz nedokáže výstižněji zachytit: tvář, která se stala hranatou a tvrdou díky strádání, nedostatku spánku, obrovskému fyzickému a emocionálnímu stresu, ranám všeho druhu. Pohled očí, které hledaly nepřítele, se zúžil, rty se stiskly

a jen zřídka se otevřely k úsměvu. Tvář rámovala šedá ocelová helma. Tělo pokrývala roztrhaná, zašpiněná uniforma. Na opasku pistole, ruční granát, lopata.

A tento válečník žil měsíc za měsícem, v létě i v zimě, v zákopu, v krytu, v bunkru, byl vždy připraven, neustále čelil smrti, hrůze a bolesti.

Zde se zrodila lidskost, která ztělesňovala novou realitu, která byla tak šokující, že i ti nejhlasitější křiklouni z vlasti při pohledu na takového muže ztichli.

Když světová válka skončila, objevilo se poslední oddělení mezi oběma světy.

Vlast opět přijala poloviční vojáky a předala je – aniž by prošli transformací, přetavením, změnou – skupinám buržoazie a proletariátu. Hranice těchto skupin však již byly rozmazané a během prvních poválečných let se stále více prolínali.

Polovojáci se přesvědčili, že mají hodně co „dohánět“, a významně přispěli k celkovému vnitřnímu rozkladu vlasti. „Dělnické a vojenské rady“ z nich rekrutovaly své náhradníky a polovojáci se skvěle hodili na „vojenské“ odborové tajemníky.

Pouze muži z kamarádství, válečníci, členové nového Německa, se nevydali cestou zpět.

Protože našli svůj vlastní, vhodný, skutečný řád, nepodřídili se svévolnosti vlasti.

Někteří z nich odešli s Freikorpsem na východ, aby spolu s kamarády zajistili novou vlast na dobyté půdě, jiní se začali usazovat nebo se jinak snažili poctivě prožít svůj život. Odmítli všechny pokušení starého světa. Nečinili pokání!

Jedním z těch mužů, kteří za války zažili a utrpěli novou realitu, kteří byli schopni vědomě se držet stranou jak od světa buržoazie, tak od světa proletariátu, jedním z nich, který vyrostl ve sféře nového Německa, je Vůdce německé revoluce Adolf Hitler.

Musel být frontovým vojákem, musel zažít válku v její nejtvrdší realitě, musel – jako prostý voják, kterému nebylo dopřáno žádné ulehčení – podstoupit nejtěžší zkoušky vytrvalosti, aby mohl změřit vzdálenost mezi včerejškem a dneškem.

Pokud tomu rozumíme, můžeme pochopit revoluční sílu tohoto výroku.

„Já jsem se však rozhodl stát se politikem.“

Zde se bojovník, který se díky zkušenostem a utrpení, překonávání překážek a soustředění vůle povznesl na úroveň politicky uvědomělého Němce, schopného zcela nového pohledu, nového hodnocení, nového řádu, nové reality, aby tak zachránil Říši před „vlastí“ tím, že učinil ducha fronty zákonem Německé říše. A válečnická revoluce tak opouští sféru idejí a vstupuje do říše reality! Duch kamarádství – sdružení čestných, statečných, neúplatných, činorodých – by měl dát politickou podobu novému Německu.

Německo by se mělo stát německým!

V těchto čtyřech slovech spočívá celý „program“ válečnické revoluce, revoluce, která má za cíl najít sama sebe.

Ale co je to být německý?

Odpověď může opět poskytnout pouze voják, který zažil a utrpěl, jak sny, teorie a ideologie blednou před realitou.

Z války plyne následující poznatek:

Podstata Němce se naplňuje pouze tehdy, pokud je Němec – bez jakýchkoli výhrad – postaven před úkol, který vyžaduje využití všech jeho fyzických, duševních a

emocionálních sil. Pouze díky obrovskému úsilí odtrhnout se od všeho, co ho táhne dolů, si Němec uvědomí veškerou svou energii. Najde sám sebe a pozná svou nezměrnou sílu, díky níž může jejím chytrým využitím organizovat svůj svět navzdory veškerému odporu.

Co je Německo?

Tam, kde Němec našel sám sebe, si s úděsem uvědomuje, kolik toho promarnil ve skutcích a myšlenkách, dokud byl sám sobě cizí. A rozpoznává všechny síly a mocnosti, které se mu – s velkou zradou a chytrými slovy, se všemi možnými předstíráními a nároky, s pokušeními a hrozbami – podařilo odklonit od této cesty k sobě samému a zavést ho do vzdáleného a cizího světa.

Vzbouří se proti těmto silám a mocnostem a – i když se mu to může zdát příliš drahé – vymaní se z jejich sevření, aby mohl kráčet svou vlastní cestou v plném smyslu tohoto výrazu.

Druhé poznání získané ve válce zní:

Ve zjednodušení, v tom, že se staneme prostými, spočívá předpoklad pro nejsilnější soustředění vůle.

Přepychový intelektuál mění realitu v komplikovanou, neproniknutelnou strukturu otázek a hádanek, a tím pohřbívá jádro pravdy.

Vojenské myšlení však není jednoduché ani primitivní. Je zdravé a přirozené. Nemá touhu opustit realitu, naopak, chce ji plně změřit.

A třetí poznatek získaný ve válce zní:

Měřítko reality – nově vytvořené znovuzískáním instinktu – musí být aplikováno na všechny projevy života, politiky, státu, lidu.

Do „míru“ se musí přenést nikoli válka, ale zjednodušené a přirozené chování, které se zrodilo ve válce. Lid se musí stát vojáckým. Musí začít žít na základě vojáckého myšlení.

Pak lze také odpovědět na otázku „co je německé“. Neboť Němec, který se ocitl ve válce, si uvědomuje, že jeho podstata je od pradávna vojenská, válečnická. A že zrádný, zbabělý svět se kdysi pokusil ho „zkrotit“, připravit ho o jeho vášeň, o jeho démona. Vzpoura jeho toužící krve měla být zneškodněna tím, že byla jeho krev prokleta, že jeho slavný démon byl démonizován!

Němec je podle svého rasového původu bojovný.

Němec pochází ze země s velmi tvrdou realitou, ze země, kde z přibližně 360 dnů v roce je asi 300 dnů zataženo deštěm, mlhou, sněhem, bouří a mraky. A jen asi šedesát dní patří slunci. Rasa, která v této zemi vyrostla, musela mít neomezenou víru v život, aby tuto tvrdou realitu vydržela. A musí vyvolat slavný vzdor, aby tento život potvrdila. Byla také zapotřebí oddaná jistota, že – navzdory chladu, navzdory sněhu a ledu – se slunce na jaře a v létě vrátí vítězně, aby svým životem vyhnalo smrt.

Jistota a vznešená vzpoura jsou od pradávna charakteristickými rysy Němců. Zůstaly charakteristickými rysy vojenského postoje Němců.

Mezi charakteristické rysy německého lidového charakteru patří také touha po konfliktu a nebezpečí, odvaha, která pro zábavu může přinést důkaz síly a odvahy, aniž by žádala odměnu.

Navíc je tu ještě něco jiného: jednou z charakteristických vlastností Němců je bdění, stání před stožárem, toužebné hledání na hvězdné obloze, v oblacích, naslouchání šumění lesa rozvířeného větrem. Sotva existuje národ, který by byl tak zaplaven, tak

prostoupen vesmírem, tak pohnut zákonem přírody, jako německý národ.

Ale právě vnitřní pouto k podstatě, k životní vášni, nedává Němcům podle rasy klid, spíše neklid, který v sobě nese veškerý růst jako semeno života a neklid samotný. Netoleruje stagnaci, spíše vždy tlačí ke změně.

Němec, který prožil obrat své podstaty, již není „dobrý“ v buržoazním smyslu, spíše pravdivý!

To je obrovský rozdíl! Neboť opravdový člověk je vášnivý, odvážný, dokonce divoký.

Civilizovaný měšťan, který se neoprávněně nazývá „kultivovaným člověkem“, se bojí esence lidské bytosti a rád by ji odmítl jako barbarskou. Už neví, že jakákoli kultura může vzejít pouze z pravé podstaty národa, který naplňuje zákony své rasy. Proto také neexistuje nic jako mezinárodní světová kultura, nýbrž pouze kultura rasy.

Válka činí tyto hranice – které se během letargie dlouhého, nasyceného a líného míru poněkud rozostřily – opět rozpoznatelnými.

A válka učí, že vítězně bojovat může pouze ten národ, který umí vědomě mobilizovat hodnoty své rasy.

Reflexe vlastní hodnoty je nevyhnutelným předpokladem, bez kterého nelze vyhlásit ani válečný cíl.

Válka to vše naučila svým žákům, svým stoupencům.

Německý voják, který prožil svou revoluční proměnu v boji, již ve svém pohledu na svět neviděl úzké, velmi svévolné a tudíž také nijak trvalé hranice státu, nýbrž poznal svět jako souhrn ras a národů, které – více či méně vědomě, více či méně statečně, více či méně chytře – bojují za právo, svobodu, prostor a život.

Toto poznání ho nešokovalo. Nanejvýš v důsledku toho odhodil „doktrínu lásky“ a „náboženství“, které až dosud působily jako emocionální zátěž, protože se snažily zakrýt fakta boje a skrýt a teoretizovat realitu života.

Voják zaujal své vlastní stanovisko. To byla jeho revoluce! Proniknutí do podstaty osvobodilo Němce od iluzí, které ho dosud zmátly. Jeho svět se tím sice „zbavil kouzel“ – a jen obskurantisté, kteří dosud z těchto kouzel žili, to mohou litovat –, ale stal se upřímným a pravdivým.

Pokud se vojáka zeptáte na smysl boje, nebude – pokud je to vědomý bojovník – hovořit o obraně „trůnu a

oltáře“, ale řekne, že nosí zbraně pro rozvoj svého lidu, pro právo na život svého národa, pro řád své rasy.

A tím našel své měřítko.

Už nezná žádné „být dobrý“ jako takové. Pro něj je vše spojeno s jeho lidem jako smyslem. Cenný člověk je ten, kdo vkládá svou hodnotu do svého lidu a pro svůj lid. Kdo nese svou hodnotu do pouště, je zrádce!

Jednoduchá morálka?

Ano! Ale upřímná!

O jinou morálku mají zájem pouze anonymní síly.

Uveďme si několik příkladů!

Thomas Mann, zrádce, si mnoha frázemi stěžuje na výsledky válečné revoluce Němců. Tvrdí, že my Němci chceme bezpodmínečně znovu být barbary, a přitom jsme na světě, abychom byli milováni!

Jak by to mělo vypadat?

Museli bychom zahodit zbraně, potopit lodě, vzdát se svého životního prostoru – tak draze zaplaceného naší krví – Polákům, Čechům, Francouzům, separatistům a církevním knížatům a kdo ví komu ještě, stát se bezbrannými a – nechat se milovat! Jakkoli je toto „být

milován“ podivně perverzní, z let po roce 1918 si to pamatujeme velmi dobře!

Stali bychom se opět národem „básníků“ a „myslitelů“ v buržoazním smyslu.

Jako národ „básníků“ a „myslitelů“ bychom opět snili o naší říši v oblacích a emocionálně a mentálně onemocněli touhou. Ale – byli bychom „milováni“!

Ve skutečnosti mezi lidmi vůbec neexistuje „láska“, protože svět není zahrada, ve které se zamilované páry líně procházejí. Ve světě panuje úcta k silným, čestným lidem věrným své přirozenosti a pohrdání ostatními!

To je realita, kterou nás naučila rozpoznat revoluce válečníků!

Pouze slabé povahy, které upřednostňují atmosféru skleníku před bouřlivou realitou, mohou toto vnímat jako politováníhodný skluz do „barbarství“.

Na druhou stranu, že atmosféra skleníku není jen nezdravá, ale přímo genocidní, jsme zažili v buržoazním pokusu o sjednocení Společnosti národů. Skupina nerealistických bláznů se zde pokusila praktikovat „světovou politiku lásky“.

Stejně tak si stále pamatujeme katastrofální nesmysl, který z toho vzešel. Že tato Společnost národů také učinila nechvalně známý pokus proměnit zjevnou nespravedlnost v právo prostřednictvím postupného přizpůsobení, si nevšimli všichni pozorovatelé. A ještě méně lidí si všimlo, že k propagandě této aklimatizace byly použity peníze bohatých mocností – tedy úplatky –, protože většina lidí má přece jen téměř pověrčivý strach dostat se k jádru věci nebo promyslet myšlenku až do konce!

Víme, že Společnost národů nebyla založena vojáky, a to říká vše.

Byla nástrojem moci zkorumpované Anglie, a tedy výtvorem buržoazie období, které uvízlo v 19. století, a patří tedy k projevům starého světa.

Nový svět vojáků se teprve rodil, protože válečnická revoluce Němců ještě musela nabýt politické podoby.

Další příklad!

Stále si přesně pamatujeme „hnutí za lidskost“, které prosazovalo zednářství. Všechno mělo být stejné, co mělo lidskou tvář. Sentimentální občané se hrnuli, aby se mohli podílet na tak zjevně „ušlechtilé“ práci! Z čisté dobročinnosti si nevšimli, že nejsou nic jiného než

nástroje, kameny tesané pro „Šalamounův chrám“. Nevnímali, že jsou odtrženi od základů národa, emocionálně okradeni o svou rasu. A tato anonymní lidskost, jejíž chrám měl být postaven, byla divokým shlukem bastardů a deformovaných bytostí.

To, že bastardizace byla dokonce prezentována jako „pokrok“, ukazuje dekadentní odcizení od reality všech těch, kteří se nechali zlákat.

Válečnická revoluce s tímto nesmyslem skoncovala.

Že i zde je opět obnoveno přirozené, může být politováníhodné pouze pro duševně nemocné nebo určité anonymní mocenské politiky.

Žádná „myšlenka“, ani ta nejperverznější a nejdekadentnější, není myslitelná jako projev bez mocenských politických záměrů. Tajní vůdci zednářství byli velmi skuteční mocenští politici!

Válečnická revoluce však učí svůj lid myslet v rámci národa a rasy a potlačovat jakékoli pokusy narušit jednotu lidu nebo vnést zmatek do myšlení obyvatelstva. Je pochopitelné, že příznivci válečnické revoluce, a zejména její vykonavatelé a vůdci, vzbudili hlasité nepřátelství poražených, anonymních mocenských politiků. Výkřiky, které z toho vyplynuly, nejsou nic

jiného než známé „zastavte zloděje“ zlodějů! Nový Němec nemá v úmyslu připojit se k žádným nadnárodním skupinám, hnutím nebo federacím: jeho myšlení se stalo příliš přirozeným a podstatným.

Proto jsou anonymní mocenští politici tak rozhořčeni, protože vůdce válečnické revoluce jim vzal lid, oběti, stavební kameny!

Stále znovu a znovu se marně pokoušejí – kdyby znali německou realitu, zapomněli by na to – oddělit Vůdce od jeho lidu.

Podobná situace je i v případě církve – jednotlivé denominace jsou v tomto kontextu nepodstatné. Církev hlásá – odkud čerpá svou autoritu, není zde relevantní – „Boží“ vůli. Bohužel tato pravda není hlásána ústy andělů, ale lidmi, kteří i přes všechna zasvěcení zůstávají stále jen lidmi. I absolutní slovo Boží – předpokládáme-li, že existuje – se tím stává lidským a ztrácí svou božskost.

Jelikož církev nechce být vázána na rasu – kdyby byla, byla by produktem židovské míšené rasy, protože navzdory všem pošetilým pokusům neexistuje ani árijský starý, ani árijský nový zákon –, musí hlásat „myšlenku lidskosti“. Hlasatelé, kněží, se nevyhnutelně stávají zástupci velmi skutečné politické moci, která chce řídit

svět podle své vůle, o které tvrdí, i když bez důkazů, že je stejná jako vůle Boha, kterého hlásá.

Válečnická revoluce tento plán rovněž zmaří. Ne z „nepřátelství k náboženství“, ale spíše z vědomé lásky k lidu, která z něj činí povinnost plnit zákon rasy a tím sloužit řádu, který by agenti církve jako světové moci museli uznat jako „božský“. Že údajný „misijní řád“ – který se ukázal být spíše pozdním novozákonním padělkem – vzešel ze snahy církve o moc, je obecně známo.

Nový německý člověk vědomě odmítá misijní řád a věnuje veškerou svou energii lidu, od kterého se nemůže – jak si přeje Pavel – odtrhnout. Politické království Boží na zemi, církev, na něj již nemá žádný nárok. Vztek zklamaných mocenských politiků je pochopitelný; jen by neměl přesně popisovat stoupence válečnické revoluce, kteří budují zákonný řád, jako „bezbožné“. Tím totiž právě zbavují svého Boha jeho stvořitelské důstojnosti a jeho stvořitelské identifikace!

Z těchto několika příkladů vidíme, jak moc musí válečnická revoluce svým zamyšlením nad svým postojem přitahovat nenávist starého světa a hněv všech politiků, kteří nepatří k lidu. Ale nemůže a nesmí – také

kvůli pravdivosti a bez ohrožení díla – této nenávisti a hněvu uniknout.

Revoluce válečníků sjednotila v sobě nového člověka, který již neklopýtá mezi snem a činem, ani mezi dvěma světy! Opět stojí pevně na zemi, opět našel svůj domov. Čím hlouběji se dokáže zapřít do reality, tím blíže se dostává ke zdrojům poznání a tím pevněji odolává útokům svého okolí. Jelikož jeho proměna proběhla prostřednictvím vědomé revoluce válečníka, neváhá ani na okamžik, neptá se, zda by měl uniknout zuřivým útokům protichůdných sil prostřednictvím „ochotného“ postoje. Nechce se vůbec „podřídit“, naopak, uvědomil si, že jakékoli spojení mezi mrtvými a živými nemůže mrtvé probudit – věřit tomu je záležitostí nerealistických snílků – spíše naopak, musí to vést k zabíjení, k otravování živých.

Z této úvahy přirozeně vyplývá demarkace, která znemožňuje jakékoli míchání myšlenek.

Otázka „co je Německo?“ musí být rozšířena o otázku „kdo je Němec?“

Němec, který našel sám sebe prostřednictvím válečnické revoluce, našel velmi jednoduché, ale o to spolehlivější měřítko.

Pro něj je Němcem pouze ten, kdo má také odvahu vyvodit závěry ze znalosti německé podstaty. Právě to povyšuje němectví z „literární roviny“, z nížiny diskusí.

Válečník nesoudí podle laciné „dobré vůle“ a už vůbec ne podle sentimentálního „dobrého mínění“. Zda pasivní snílek myslí dobře, nebo ne, je válečníkovi zcela lhostejné. Rozhoduje životní hodnota, a kdokoli – navzdory „dobré vůli“ – není schopen vykonat dobrý skutek, proměnit svou vůli v čin, ten člověk prostě nemá žádnou hodnotu!

Kamarádství je možné pouze tam, kde lidé bojují za nějaký cíl, ne tam, kde sní o ideologii!

Snílci a žvanilové mají své „kliky“, které známe až příliš dobře. Kamarádství s takovými klikami nemá nic společného. Není třeba zde provádět další rozlišování!

Lidé se sdružují do klik, aby se „stali“ něčím prostřednictvím malicherných intrik, které nemají trvalý význam.

Ale v kamarádství stojí vedle sebe muži, kteří bojují za myšlenku, která je zcela naplňuje, která je volá, nutí a vyžaduje, takže se cítí být jejími vykonavateli.

Žádný Němec nežije v klikách. Ani je nevyužívá.

Němcem se může nazývat pouze ten, kdo je připraven formovat svou povahu činy.

Příliš často jsme zažili pokusy „filozoficky“ rozebírat německou podstatu – a teoreticky z německého člověka destilovat buď zcela přechytralého idiota, nebo bezduchého asketu –, abychom se nezačali osvobozovat od teorie činy a od snů realitou.

Stejně jako voják nedovolí, aby ho nějaký filištín poklepal po zádech se slovy „kamaráde“, tak i uvědomělý Němec zakazuje vřelost všech možných negativních nebo dokonce protilidových prvků s výrazem „lidový kamarád“.

K lidu patří – to je jedno z poznání reality – velmi mnoho spolucestujících, velmi mnoho zátěže v podobě nerozhodných, lhostejných lidí, kteří jsou vždy znuděni vlastní vnitřní prázdnotou a které lze i při nejlepší vůli nazvat nanejvýš německy mluvícími spoluobčany.

Skutečný Němec si od nich vždy udrží patřičný odstup. Nikdy se také nebude snažit je „přesvědčit“ slovy, zaplavit je propagandou nebo je přesvědčit. Tam, kde jednou vzniklo vnitřní vakuum, nelze přesvědčováním vytvořit nové napětí.

Kdo však chce žít v novém světě Němců, jak to vyžadují muži formovaní válečnickou revolucí, nesmí jen nést napětí v sobě, ale musí být schopen přenášet napětí i na své okolí.

Nové Německo musí být národním tělesem nabitým energií. Pouze ten nejenergičtější národ – emocionálně, mentálně i fyzicky téměř překypující radostí ze života a připraveností k činu – je totiž schopen dobýt si své místo v boji o nový, revoluční řád a udržet si ho.

Realita nešetří snílky, i když jsou jejich sny sebemilejší: probuzení vyžaduje čin!

Mohou existovat národy, které jsou tak otupělé, že se již nemohou podílet na utváření světa. Takové národy se musí smířit s tím, že budou odsunuty a zatlačeny silnými, mladými, útočícími národy, aby mohly být alespoň ještě užitečné jako stavební materiál, jako základ!

Němec nechce připustit, aby mu byl odebrán zákon činu. Kvůli osudovým ranám, které utrpěl jeho národ a jeho rasa, se probudil k velmi nebezpečné živosti, k realitě, která je v případě nutnosti nemilosrdná.

Pouze ten, kdo je připraven bojovat za realitu – která koneckonců přináší také naplnění všech tužeb těch nejlepších z lidu – se může nazývat Němcem.

Neexistuje žádná bytost, která by si činila nárok na hodnotu a zároveň se nesnažila odvodit životní povinnost ze svého v zásadě stále ještě dost nejasného „práva na život“.

Vědomí hodnoty zvyšuje vědomí povinnosti!

Revolucionář často získal své vědomí hodnoty také z vědomí povinnosti. Ano, nutkání, které ho chce odradit od plnění jeho povinnosti – která vyplývá jako etický požadavek z plnění přikázání reality – by v něm mohlo vyvolat revoluční myšlenky. Válečnická revoluce si skutečně napsala na své praporce konečný a nejposvátnější pojem povinnosti, který může získat pouze voják v rozhodnutí, jako „program“ revolty, kterou vede.

A tak se může právem cítit a nazývat Němcem pouze ten, kdo potvrzuje válečnickou revoluci nového Německa.

O tom již není možné diskutovat s buržoazními prvky starého světa.

Prohlášení:

„Vůdce je Německo“ mohou pochopit pouze lidé nového řádu, kteří vědí, že nejživější vůle, kterou Vůdce

ztělesňuje, je soustředěním všech vojáckých činů a všech vojáckých tužeb.

Vůdcovskou myšlenku nelze vysvětlit jinak.

Buržoazní svět chce soudit: „Kdo nechce plnit svou povinnost, může být vždycky soukromou osobou. A pokud tento soukromý člověk „nedělá nic špatného“, má být respektován a chráněn jako čestný člověk.“ Nový svět vidí v člověku, který nechce plnit svou povinnost, zrádce a upírá mu jakoukoli čest.

O tom může rozhodnout a provést to pouze vůdce, který má zároveň důvěru všech lidí, kteří byli transformováni a formováni. Věří v jeho spravedlnost, ale také v jeho nesmrtelnost! Neboť bez neúprosnosti není věrnosti. Věrnost by byla zneuctěna, kdyby zrádce nebyl vyloučen!

Neexistuje žádný čestný tým, který by toleroval zrádce ve svých řadách.

Všichni „správci spravedlnosti“ se musí smířit s touto válečnickou realitou. Musí se také smířit s tím, že válečnická revoluce neuznává „neutralitu“. Zde jde o rozhodnutí, o objasnění a vysvětlení.

„Neutrální“ – který téměř ve všech případech jen čeká na správný okamžik, aby se připojil ke zjevnému vítězi a podílel se tak na kořisti – je odstrčen stranou nebo dokonce pošlapán. Jeho smrt je vnímána pouze s pohrdáním!

To rozhodně není hodnocení, které válečnická revoluce provádí pouze navenek! Právě naopak!

Právě na „současníky“ – kteří si chtějí užít dané období – se vztahuje stejné nemilosrdné měřítko spravedlnosti.

Kdokoli chce se svými výhradami uniknout z celkové reality revoluce, nepodniká nic jiného než útěk před povinností. Jedná se tedy o dezerci!

A právě pro to nemá válečnické myšlení sebemenší pochopení.

Ve válce se kamarádství vědomých a odhodlaných, věčných dobrovolníků, vždy odděluje od skupiny vlažných, kteří – jakmile nebezpečí pomine – mají vždy tendenci se přidat, když se má rozdělit kořist!

Kamarádství nutí k rozhodnutí, pouze ono je schopno dát tvář celému týmu. Je to jádro, z něhož proudí energie do celé jednotky.

Kamarádství stojí nad jakoukoli myšlenkou na příležitost; a žádný oportunista se k němu nedostane – jednoduše proto, že každé nebezpečí s sebou nese riziko, a nebezpečí, které doprovází válku a válečníka, nese největší riziko, smrt! Do společenství lidu, které se ocitlo v revoluci, patří pouze ten, kdo v pravdě potvrzuje – celou svou vůlí a veškerou svou vášní – národ a jeho realitu, Říši.

Společenství spočívá na rozhodnutí, ne na náhodě narození!

Nikdo se nenarodí jako Němec, v nejlepším případě přichází na svět jako člen germánské rasy, jako Árijec. Němcem se stává teprve tehdy, když si uvědomí svou krev, když se rozhodne pro osudové společenství německého národa.

Takzvaní „náhodní Němci“ ve své letargii a nezodpovědnosti nemají ani nejmenší právo schovávat se za štítem „národního společenství“ a vznést nárok na „bezpečnost“.

„Náhodný Němec“ musí být vděčný, pokud ho vědomý Němec – nazvěme ho „Němec z vůle“ – toleruje, pokud mu umožňuje vést pohodlný život, který je

koneckonců možný pouze díky obětavosti bojovného Němce.

Tento pohodlný život je pro Němce z vůle opovrženíhodný a ani na okamžik žádoucí. To, aby náhodní Němci nepronikali mezi Němce z vůle, je záležitostí státu, který je zodpovědný za zachování řádu vytvořeného válečnickou revolucí.

Na rozdíl od demokratického soužití lidí náhody a lidí z vůle má válečnická revoluce aristokratický princip.

Prostřednictvím hodnotového řádu vzniká velmi jasná volba, kterou korunuje a završuje Vůdce.

A tento výběr – nejtvrdší válečnická podstata národa – je zároveň nejnemilosrdnějším zastáncem revoluční myšlenky.

Nezná žádné kompromisy, žádné polovičaté řešení, není vůbec „milý“.

Jeho podstatou je pravda.

Proto je výběr získaný válečnickou revolucí skutečným svědomím národa.

Nový Němec

Německá revoluce – revoluce za účelem nalezení sebe sama – není tak bouřlivá, tak násilná, tak krvavá jako revoluce, které jsme dosud znali z historie.

O tom jsme již hovořili.

Němec nyní kráčí opatrněji, ale také vědoměji, reflexivněji, směrem k přetvoření, k přehodnocení, k vytvoření nového řádu.

To je v jeho povaze, v jeho důkladnosti, která je nakonec zakořeněna v půdě a vědomí odpovědnosti.

O to větší je však hloubka účinku německého probuzení: tvář země se změní!

Odpůrci německé duše nikdy neměli nejasnosti ohledně německých možností. Právě naopak: podezřívavě sledovali všechny proudy a hnutí, všechny počátky myšlení a cítění, které byly věrné své přirozenosti. Podle slov Bible to vylučovalo jakýkoli přirozený lidový vývoj.

„Jeden lid a jeden pastýř.“

Každý svobodný duch, který nechtěl potvrdit stádo nebo se dokonce odvážil pokusit se vymanit ze stáda a vést svůj vlastní život mimo – stádní a emocionálně

deformovanou, ale také mentálně hloupou – masu, byl ohrožován, varován a hnán zpět do stáda.

Nejvyšší pastýř církve měl obrovské množství psů, kteří číhali, aby štěkáním a kousáním vystrašili každé neopatrné jehňátko.

Podívejme se jen na dominikány – Domini canes – Pánovy psy!

Tito velmi krvežízniví psi po staletí praktikovali strašlivý psychologický teror prostřednictvím lovců kacířů a kacířských soudů. Výzkumníci a myslitelé, básníci a umělci, životu pozitivně naklonění, energičtí muži a mateřské ženy se stali oběťmi domini canes, kteří zasahovali na pokyn pastýře.

Nejvyšší pastýř si – v souladu se svým pastýřským myšlením – dal za úkol zkrotit lidstvo!

To však bylo možné pouze tehdy, pokud byli lidé připraveni o svou lidskost. O „zkrocení“ se samozřejmě nemluvilo. Raději se hovořilo o „pacifikaci“, chválil se „věčný mír“ a z lidí, kteří se nejdůkladněji zbavili své lidskosti, se dělali svatí.

To, že zkrocený člověk musel být člověkem bez vášní, člověkem bez životního cítění, člověkem bez

hrdosti a důstojnosti, člověkem bez povznesení duše, vysvětluje pastýřův strach z „přirozeného“. Přirozené, rodilé stojí nad libovůlí a náladou pastýře nebo zahradníka.

Člověk – zkrocené domácí zvíře!

To byl cíl stádního myšlení a pastýřské vůle.

Ale domácí zvíře bylo stvoření bez rohů a drápů, neškodné pokorné stvoření, které bylo zbaveno své vůle a svobody svévolností pastýře.

Není snad největší výsměch lidstvu, že nejvyšší pastýř kázal a navrhoval svým věřícím symbol ovce?

A není snad šokujícím psychologickým a duchovním propadem, že lidé klesli tak hluboko, že se nemohli dost chlubit svým ovčím stavem?

Lev a orel měli být vytlačeni ovcemi!

Ovce, které se nechávají stříhat a porážet svým pastýřem, ovce, které právem nejsou považovány za nejchytřejší, nejodvážnější ani nejvznešenější zvířata!

Proces zkrocení lidstva je nejodpudivější událostí v historii!

Postupně, stále rafinovanějšími prostředky, je člověk oslabován, odosobňován, ponižován, znásilňován,

terorizován a hypnotizován. Krev a rasa, čest, hrdost, mužství a ženství jsou tímto zkrocováním znehodnoceny. A zlomený, znásilněný člověk si pak myslí, že potřebuje spásu.

Kromě kněze – pastýře, kterému v zájmu jeho moci vyhovuje pokora a hloupost jeho stáda – věděl o záměrech a pozadí procesu zkrocení jen jeden další: Žid. Židé jsou totiž od starověku, o čemž svědčí jejich Bible, mistry psychologické sugesce.

Není tedy žádným zázrakem, že jeden z nejchytřejších Židů, Chaim Bückeburg, který si nejprve říkal Harry a později Heinrich Heine, jednoho dne odhalil své myšlenky na toto téma.

A Heine je natolik bezohledný, že ve své pojednání „O dějinách náboženství a filozofie v Německu“ uvádí:

> „Německá filozofie je důležitá záležitost, která se týká celého lidstva, a pouze naše vnoučata budou moci rozhodnout, zda nás mají pokárat, nebo pochválit za to, že jsme nejprve vypracovali naši filozofii a teprve poté provedli revoluci...
>
> Německá revoluce nebude mírnější a jemnější, protože jí předcházela Kantova Kritika, Fichteho

transcendentální idealismus a dokonce i přírodní filozofie.

Díky těmto doktrínám se vyvinuly revoluční síly, které jen čekají na den, kdy budou moci vybuchnout a naplnit svět hrůzou a obdivem.

Objeví se Kantovi stoupenci, kteří ani ve světě jevů nechtějí žádnou zbožnost a kteří budou nemilosrdně orat půdu našeho evropského života mečem a sekerou, aby vyhladili poslední kořeny minulosti. Na scénu vstoupí ozbrojení Fichteho stoupenci, jejichž fanatickou vůli nelze potlačit ani strachem, ani osobním prospěchem.

Ještě děsivější než všechno ostatní jsou však přírodní filozofové, kteří aktivně zasahují do německé revoluce a ztotožňují se s dílem ničení. Pro ně ruka Kantových stoupenců udeří tvrdě a jistě, protože jejich srdce nepohybuje žádná tradiční úcta, pokud se Fichteho stoupenci statečně vzpírají každému nebezpečí, protože pro ně ve skutečnosti vůbec neexistují, přírodní filozof bude strašný, protože kráčí spojený s prapůvodními silami přírody, protože dokáže vyvolat démonické energie starého germánského panteismu a protože v něm pak

probouzí touhu po boji, kterou nacházíme u starých Germánů a která nebojuje za účelem ničení ani vítězství, ale prostě jen za účelem boje.

Křesťanství – a to je jeho nejkrásnější služba – tuto brutální germánskou bojovnou touhu poněkud zkrotilo, ale nemůže ji zničit, a pokud se jednoho dne zkrotivší talisman, kříž, rozbije, pak se znovu vynoří divokost starých válečníků, nesmyslná berserková zuřivost, o které se tolik zpívá a mluví v severské poezii.

Ten talisman je shnilý a přijde den, kdy se žalostně rozbije. Staré kamenné modly pak povstanou ze zapomenutých ruin a setřou si z očí tisíc let písku a Thor vyskočí se svým gigantickým kladivem a rozbije gotickou katedrálu...“

To, co zde před sto lety popisuje Žid Heinrich Heine, není „proroctví“, ale noční můra vytvořená špatným svědomím utlačovatele a podvodníka.

Noční můry měli i papežové, ve kterých vyprávěli, jak omámený a spoutaný obr po probuzení rozbil své řetězy, jako by to byly pavučiny.

Kněz a Žid: oba se museli bát probouzejících se Němců, a proto se spojili – sjednoceni společným

strachem – znovu a znovu v práci na jejich zkrocení, ve vůli k ničení.

To, co kněz zamýšlel exkomunikací a prokletím: donutit Němce, aby se zřekl jakékoli svobodné myšlenky, Žid udělal po svém: pomlouval posměchem a výsměchem všechny hodnoty našeho národa, vykresloval charakter jako odcizení života, věrnost jako hloupost, slušnost jako zaostalost, statečnost jako úzkoprsost.

Kněží a Židé se obávali vzpoury Němců. Jejich výchovná práce, jejich „poslání“ vůči Německu spočívá v tom, aby Němce zbavili nebezpečnosti.

Prostřednictvím detailní práce podobné zahradničení měla být síla duše, ducha a krve svázána na vodítku dogmatu, „morálky“ předepsaného morálního kodexu, až byl nakonec přirozený růst překonán a místo energického kmene se objevila zahradní záhonka!

V průběhu staletí přineslo tento hrozný, život nenávidící výcvik úspěchy, které lze odstranit pouze válečnickou revolucí.

Ale to, že i přes to vše zůstala podstata zachována a v zásadě nepoškozena, je zásluhou vojáků a

instinktivních žen německé minulosti, kterou nelze dostatečně ocenit.

Kromě naší pokrevní linie předků můžeme s hrdostí hledět na duchovně-psychologickou linii předků.

Touha po svobodě, láska k národu a nenávist k tyranům se předávaly z generace na generaci.

Touha, nenávist a láska byly v našem národu živé jako v málokterém jiném národu na zemi. Ale žádný jiný národ také nemusel, jako ten náš, vést tisíciletou obrannou bitvu o své právo na život.

Jsme-li my Němci od přírody národem hledajícího neklidu, pak dědičný boj značně přispěl k zesílení tohoto vnitřního neklidu našeho národa, k tomu, že se stal náročnějším, živějším, agresivnějším a nebezpečnějším.

Pokud se blíže podíváme na naši duchovní linii předků, uvidíme – i když s šokem a překvapením – že ve skutečnosti existuje nepřetržitá hereze, že jsme stále kacíři z krve. I v našem genofondu neseme vzpouru proti nutkání omezujícímu ducha, pobouření proti psychologickému podrobení, vzpouru proti jakémukoli pokusu o zkrocení.

Neseme v sobě krev mužů a žen, kteří milovali život a pravdu, přirozenost a realitu více, než toužili stát se svatými.

Krev asketů a jeptišek, hledačů zázraků a fanoušků záhrobí již v našem genofondu není přítomna, zmizela beze stopy spolu se svými nositeli.

Tak mohl náš lid po staletí – uprostřed všech pronásledování a útlaků – čerpat stále více energie, vyhánět nereálné a nepřirozené a tím vytvořit zocelenou rasu, která se díky zkušenostem stala moudrou.

A nová realita této rasy, Říše, bude díky válečnické revoluci zbavena jakékoli okultní mlhy, jakýchkoli psychologických narkotik.

Už nebude možné polapit žádného realistického Němce pastmi kostelních lavic a ospalými, unavenými melodiemi, a jakýkoli pokus přimět ho, aby uprchl z této země po žebřících do nebe, se setká s osvobozeným smíchem Němce, který se probudil a je připraven.

Mezi křesťanskou krustou však jiskra touhy po svobodě po staletí stále doutnala. Nikdy zcela nezhasla!

Mistr Eckhartův vášnivý přechod k mysticismu byl také jedním z projevů touhy po svobodě.

A vždy, když se nad německými zeměmi přehnaly bouře divokých událostí, jiskra vzplanula v jasný plamen.

V dobách reakčního ticha, které následovalo po bouřích, se snažili všemi prostředky – černými plášti a šálami, kápěmi a hábity – uhasit plameny.

Ale jiskra zůstala zachována a nedůvěra zůstala na druhé straně.

Po staletí.

My Němci jsme vždy čelili léčkám, vždy jsme byli obklopeni dozorci a biči.

Ale v jedné věci se nepřátelé německé svobody mýlili: Němec, který díky revoluci procitl k realitě a tím i k moci, neplánuje vrhnout se na starý svět se zuřivým útokem a strhnout ho.

Starý svět se zhroutí sám pod náporem událostí!

Němec nemusí hnout prstem. Musí jen setřást nepřátele, kteří se mu drží na krku, a pracovat na pořádku své Říše. Energie, kterou vyzařuje, je dostatečně silná, aby způsobila zhroucení nemocných, shnilých a unavených struktur.

Když svítí slunce, led taje!

Ale také chápeme, proč ještě před naší válečnickou revolucí mohli nepřátelé na Německo hledět pouze s hrůzou: tak se lidé dívají na sopku, která dlouho nevybuchla, ale uvnitř které otřesy a dunění znovu a znovu svědčí o tom, že jednoho dne k erupci dojde!

Revoluce, která nás má najít, probíhá s elementární silou.

Cokoli se brání kauzálnímu vývoji, je rozdrceno!

Ne z destruktivní zuřivosti! Nepřátelé by si to měli znovu a znovu uvědomovat. Spíše jako přirozeně nezbytný důsledek. Neboť kdokoli se brání kauzálnímu vývoji, je zločinec, popírač reality, pomlouvač skutečného a pravdivého řádu. A není vhodné zasahovat do soukolí dějin, které se formují – nad rámec svévolnosti – z vůle, zákona a řádu!

Není náhodou, že angličtí státníci – stvoření svévolnosti loajálně oddaná kněžské kastě a spoutaná stejnou iluzí neomylnosti – označují válku, která znovu vzplanula v roce 1939, jako „náboženskou válku“.

Náboženská válka?

V dějinách lidstva se téměř nevyskytují rozhodující vojenské konflikty, které by nebyly hluboce zakořeněny

ve světonázorech. Čistě náboženské války – války mezi náboženskými denominacemi – však rozpoutávají také obskurantisté a jejich přisluhovači.

A neexistuje žádná náboženská válka, která by nebyla agresivní válkou obskurantistů.

Třicetiletá válka byla náboženskou válkou, kterou podporovala a financovala Francie a jejíž vojenské – nikoli duchovní – vyústění ve Vestfálském míru mělo navždy zpečetit politickou bezmocnost Německé říše.

Pius IX. – papež, který sice viděl, jak politický církevní stát zaniká jeho vlastní vinou, ale který jako kompenzaci provedl přesun papežské moci do sféry politické ideje – také doufal, že bude schopen přeměnit válku z let 1870/71 na náboženskou válku proti Bismarckovi. Když tento plán selhal kvůli disciplíně Němců, kteří se právě probudili k politickému myšlení, a díky Bismarckovým diplomatickým schopnostem, měl být „kulturní boj“ proti Bismarckově říši rozšířen na náboženskou válku.

Když v roce 1918 německý odpor selhal, kněží pronesli slova: „Luther prohrál válku!“

Tak i světová válka z roku 1914 byla obskurantisty považována za náboženskou válku!

A když dnes tytéž kruhy válečných štváčů tvrdí, že válka z roku 1939 je náboženskou válkou, pak víme, že obskurantisté jsou v útoku.

Ne v obraně!

Ale koho tedy nenávidí?

A co na nás nenávidí?

Ne zkrocené, mírné mazlíčky. Ne zženštilé měšťany, kteří ztratili své instinkty!

Nenávidí bojovného Němce, který procitl, vidí a uvědomuje si realitu.

My Němci bychom mohli mít „věčný mír“, kdybychom se zřekli své reality, kdybychom obětovali své němectví, kdybychom se psychicky a duchovně, možná i fyzicky, vykastrovali, abychom měli nějakou budoucnost – mohli bychom – hrozná myšlenka! – žít život otroka, klidný a bezpečný, v Abrahamově náručí, ovčí existenci ve stádě, ve stáji, kdybychom se stali nevěrnými sami sobě! Kdybychom se mohli rozhodnout opustit tento svět!

Kdo by nám rád slíbil nebe, kdybychom jen udělali krok k sebevraždě!

Ale my nechceme jen zemřít, pokud cítíme radostnou touhu po životě a palčivou povinnost vůči realitě, pak máme jen jednu možnost, jen jedno přikázání: stát se zcela německými, najít cestu k sobě samým. Vést život růstu a připravenosti. Stručně řečeno, potvrdit revoluci válečníků, proměnit se, stát se zcela německými!

Tento nový Němec je postrachem obskurantistů, teroristů duše, otrokářů starých mocností, utlačovatelů.

Nový Němec, který se osvobodil od závislosti na chovu ovcí, od „pastýře“ dychtivého po vlně, který vyrazil z dusivého oparu stájí, aby pocítil závan svobodného vzduchu, který odhodil vodítko, aby mohl kráčet vzpřímeně a nezávisle do nového dne, tento nový Němec je jimi nenáviděn.

A obskurantisté si zacpávají uši, aby neslyšeli vítězné písně mladých mužů. Tyto písně – tak zcela odlišné od chorálů zkrocených – jim totiž trhá duši.

Také nesnesou poslouchat pochodující kroky praporů, mocné kroky těch, kteří nosí erby a zbraně. Kroky, které znějí tak odlišně od opileckého tance procesí!

Povstání, které si Němec odvážil najít, muselo být – protože vládci starého světa nařídili vyhlazovací válku, „náboženskou válku“ – nevyhnutelně vojenské.

Vojenské povstání, které je naším osudem a které právě tvoříme v historii, nám umožňuje ovládat zbraně svobody s radostnou a sebevědomou jistotou, jakou si starý svět nikdy nedokázal představit.

Hřmění a řev motorů, které nesou letadla k jejich cílům – srdcím nepřátel – vyvolává naše výkřiky radosti.

A kdo není stržen náporem našich útočících vojsk?

Kdo není dojat, když sleduje cestu zkázy, kterou za sebou zanechávají naše tanky?

Starý, nepřátelský svět se třese v základech a chvěje se před naší válečnickou revolucí. Nový německý člověk však kráčí jako vítěz do své Říše!

Nový německý člověk!

Stal se spojením vůle a činu. Mezi představou a realitou, mezi touhou a naplněním již není propast. Stín strašlivé zdrženlivosti je odvážně překonán!

Je opakem zkrocené divočiny? Barbarství?

Je zbytečné o tom diskutovat.

Chceme jen otevřeně potvrdit jednu věc: nestydíme se za svou vášeň!

Hrdý Hutten pronesl podle své povahy tato slova:

„Chci vykročit vpřed tak, jaký jsem!“

Tam, kde máme stále nedostatky a nedokonalosti, je nechceme zakrývat černým pláštěm křesťanské lásky, která koneckonců není nic jiného než flirtování s „hříchem“ a marnou hrou pasivního, stěžujícího si slabocha.

Chceme se naučit odstraňovat své nedostatky a překonávat své nedokonalosti, dokud nebudeme plnohodnotnými Němci. Chceme se poučit ze svých chyb a zbavit se svých výhrad a sobectví. Chceme být hrdí na svou vášnivou krev, která přinesla tak slavné plody kultury, tak úžasné vítězství charakteru.

To je naše vzdorné prohlášení!

Jak se veškerá lidskost, veškeré popírání a hanobení naší přirozenosti mění v prach!

Být Němcem: nejvyšší ušlechtilost vůle našeho národa!

Naše vášeň nezahyne v opojení pocitů, nebude zatažena do bahna uvolněním našich pudů.

Před tím nás chrání kompas našeho politického instinktu a železná pouta k naší povinnosti, která nás učí, že musíme být hodni. To ale znamená dát naši hodnotu do služeb národa!

Zkrocená zvířata však nemají žádnou vlastní hodnotu. Jsou pouze objekty vykořisťování.

Jsou to tedy pasivní stvoření!

Nyní se již nebojíme svého vnitřního démona. Naopak, potvrzujeme ho!

Před čtyřmi sty lety pronesl Hutten před svým císařem démonická slova:

„Mou vírou je láska k mému lidu!“

V tomto smyslu jsme my, zástupci a zastánci myšlenky revoluce válečníků, nejzbožnějšími lidmi našeho tisíciletí.

A z této víry vzešly nejvznešenější činy této doby.

Z této víry žijeme jako příklady, které se jednoho dne stanou obsahem hrdinských písní příštích generací. Naše touha se v budoucnu již nebude točit kolem ráje jako konečného místa bezpečí. Nebudeme naříkat po spáse a koktavě se pokoušet smířit se s rozzuřeným,

rozhněvaným, uraženým Bohem Bible, který pochybuje o svém vlastním nedokonalém stvoření.

Víme, že velký, věčný, neměnný zákon vesmíru – nazýváme ho Bohem – nás umístil do tohoto světa, do tohoto německého světa, abychom jej mohli utvářet podle naší přirozenosti a podle sebe samých, nikoli svévolně, ale podle rasy vyrůstající ze zákona.

Říše je vlastí naší vůle a našich činů.

V ní spočívá naše věčnost.

Na tuto věčnost myslíme, když vstupujeme do rozhodujících bitev.

Ve vzpomínce na tuto věčnost můžeme po poslední bitvě klidně zavřít oči, pokud jsme splnili svou povinnost.

Říkáme tomu: „Zemři v pokoji!“

Vědomí vykonané práce a splněné povinnosti nám usnadňuje umírání.

Nový německý člověk tedy stojí ve světě jinak a také ho opouští jinak!

Nemůžeme a nechceme o tom s nikým diskutovat. Kdo již nerozumí našemu jazyku, kdo nemůže naplnit své srdce našimi myšlenkami, ten není z našeho světa. Ale nemůžeme nikoho k tomu převést.

Stačí se podívat na budovy naší doby a uvidíme naše umění: existuje ještě někdo, kdo je ztracený pro svět, utlačovaný a opuštěný, kdo v pokořené a skloněné beznaději vtiskuje pečeť své vyčerpanosti? Bojovný člověk se svou hrdostí, svou vzpourou, svou radostí ze života a svou životní vášní našel svůj styl, který se po staletí projevuje v budovách a obrazech!

Chladná a vědomá, ale přesto vášnivá doktrína reality Nového Německa ruší omamný svět pocitů fanatiků z onoho světa a zničený svět těch, kteří jsou zoufalí ze strachu z hříchu.

Doktrína reality řádu a spravedlnosti nás naplňuje a umožňuje nám získat odstup od všech utopií blaženosti a od všech okultních závojů zakrývajících pravdu.

Povinnost není jen příkazem této chvíle, ale celého tisíciletí!

To je psychologický bod, nad kterým musíme na počátku revoluce válečníků přemýšlet a ke kterému se musíme znovu a znovu přibližovat.

Tak vzniká Německo zítřka.

Teprve dnes plně dokážeme ocenit odkaz neustálé hereze tím, že prostřednictvím našich činů a naší Říše naplňujeme touhu osamělých.

Touha nabyla konkrétní podoby, to je nadšené vědomí naší doby!

Schiller kdysi vmetl své generaci do tváře tato slova:

„Pouze voják je svobodný člověk!“

To mohl říci básník, který trpěl až k zoufalství pod přísným vojenským výcvikem Karlschule.

Tím nemyslel „vojáka“, vycvičeného k fungování jako stroj, ale výhradně válečníka, který je připraven zahodit „strachy života“ a „dokáže se smrti podívat do očí“.

Myslel tím válečníka, který při plnění své povinnosti dokáže povznést se nad sebe sama do Říše, kde se cení pouze skutečné hodnoty, kde vzhled bledne před majestátem smrti a s ním i veškerá lež, pokrytectví a chamtivost.

V Schillerově době těmto slovům rozumělo jen málo lidí, pouze mladí, připravení, kteří přísahali pomstu a tajně nabíjeli zbraně, aby zabili utlačovatele.

A jeden z nejosamělejších Němců, který zahynul v chladu nepochopení, Heinrich von Kleist, mohl vykřiknout titánská a odpor drtící, ničivá slova:

„Zabijte ho! Světový soud se vás neptá na důvody!“

Ale nepřítel, který měl být zabit, se jmenoval Napoleon a byl to nejmocnější tyran, který kdy vtrhl do Německa s vojsky.

Buržoazní postoj, který přijímal dané podmínky, zněl: „Člověk se musí smířit s okolnostmi.“

Pouze vojácké myšlení se nezastaví na půli cesty, jde až do konce, ke konečnému důsledku. A tím je: Ve jménu svobody lidu zničit nepřítele!

Kdo je nepřítel, jak se chová a jak je silný, to jsou otázky, které vyžadují odpověď pouze při vykonávání rozkazu, ale které nikdy nemohou odradit vůli.

Válečnické myšlení dotahuje jednu myšlenku až do konce!

Proto jsou nositeli tohoto myšlení aktivisté, protože na konci jejich myšlení stojí provedení, čin.

Nespokojí se pouze s povzdechem, ani nezatínají pěsti v kapsách.

Jsou údernými jednotkami své myšlenky.

Když Frundsberg, „otec svého landsknechtu“, nadšený svobodomyslnými myšlenkami své doby a zejména Huttenovým válečnickým uvažováním, si uvědomil, jaké obrovské škody Německu v průběhu staletí způsobili papežové, nosil od té doby v kapse zlatý provaz, aby mohl papeže pověsit!

Frundsberg nebyl zdaleka nejschopnějším ani nejinteligentnějším mužem té doby, ale měl čistou a čestnou povahu a nestyděl se ani za svou lásku, ani za svou nenávist.

V rámci svých duševních schopností věci promýšlel až do konce. Neznal životní taktiku chytrých, kteří vždy utíkají před důsledky a používají svou dialektickou rozumnost, aby mohli rychle změnit směr jako králík, který chce uniknout svým pronásledovatelům.

Chytří šli tak daleko, že považovali charakter za zátěž a důsledky myšlení za břemeno!

Nový Němec ví, jak uvést svůj rozum do souladu se svým charakterem.

Je tak disciplinovaný a schopný, že jeho činy dokážou držet krok s myšlenkami.

I to je důkazem celistvosti nového německého člověka. Schopnost držet krok mu brání ztratit se v iluzorních slovech utopie nebo fantazie. Doktrína reality je – protože vychází ze zákona, z řádu, z přirozeného – tak jasná, tak samozřejmá, že v budoucnu se budeme s nedůvěrou usmívat, když budeme vysvětlovat, že my dnes jsme nejprve museli vyhrát válečnickou revoluci, abychom našli cestu zpět k přirozenému a samozřejmému.

Ale možná si pak také uvědomíme, jak obrovská byla konverze, falzifikace, terorizace a potlačování, takže revoluce byla uznána za nezbytnou, aby došlo ke změně!

Možná si pak také s úctou uvědomíme, jak mocná psychologická energie a jak hluboká sebereflexe byly zapotřebí, aby došlo k jejich obratu a – místo toho, aby skončili v chaosu – vytvořili německý řád.

A ještě jedna věc by měla být řečena o novém Němci: jeho vystupování není jen sebevědomé, ale především národně uvědomělé.

To však znamená, že německý muž se ptá u každého činu, zda může být příkladný.

Němec budoucnosti nenávidí anonymitu, která stále ponechává otevřenou únikovou cestu, cestu útěku do

„soukromé sféry“. Má odvahu stát ve světle a tedy pod soudem veřejnosti.

K tomu je zapotřebí velká odvaha a výjimečná radost z odpovědnosti. A v neposlední řadě také odvážná upřímnost a odvážné sebepoznání. Otázka svědomí budoucnosti bude znít:

„Jsi vůbec hoden být Němcem?“

A tato otázka člověka znovu zneklidňuje, nutí ho hledat vlastní chyby a nové zdroje energie, nutí ho překonat nerovnosti chyb.

To, co je na této otázce mučivé a často vede téměř k zoufalství, může a musí být odstraněno pouze povznášejícím náznakem zvýšeného výkonu, osvobozujícího činu, který se může stát příkladem a vodítkem.

To může povzbudit kruhy, které si myslí, že válečnická revoluce přinese éru primitivizace. My však víme, že démonická vášeň pro čin přinese nebývalý rozkvět kultury, nečekaný rozvoj všech oblastí vědy, výzkumu, technologie a civilizace.

A především hlubokou duchovní reflexi a kontemplaci.

Cesta do budoucnosti

My muži přemýšlíme – tak to alespoň říkáme – o svých myšlenkách až do konce. Proměňujeme je ve skutky.

A projevy vůle naší Říše jsou příkladnými činy, jsou plody poznání.

Když pochopíme smysl naší válečnické revoluce v záměru vytvořit nového Němce, máme právo se ptát, jaké počátky, jaké pokusy existují v současnosti, aby se našli schopní lidé v národu, kteří by své hodnoty vložili do služeb Říše.

Válečnická revoluce má aristokratický princip: nejschopnější člověk má nejen právo, ale také povinnost být vybrán.

Státní myšlení v naší Říši je logické. Od začátku do konce je formováno principem výběru.

Manželství tedy není soukromou záležitostí. Církev spojovala bastardy, vrozeně nemocné a lidi nevhodné pro manželství a žehnala každému svazku, pokud byl uzavřen „před Božíma očima“, to znamená, pokud se muž a žena podřídili moci kněze.

Pro církev bylo manželství otázkou moci, chtěla dostat rodinu pod svou kontrolu, pod svou diktaturu. Nenáviděla jak konfesní „smíšená manželství“, tak i manželství mimo církev. Dítě z manželství, které nebylo požehnáno církví, bylo považováno za „mimomanželské“, „nepožehnané“ manželství za konkubínství.

Bismarck již musel bojovat za právo státu na manželství jako základní buňku národa. Vytvořil „civilní sňatek“, ratifikaci manželské smlouvy před státním úředníkem, a žádný církevní sňatek nemohl být uzavřen, pokud nebyl nejprve prokázán „civilní sňatek“ prostřednictvím notářsky ověřených dokumentů.

To byl již revoluční čin, který otevřel důležitou mezeru v systému teroru církve.

Církev žehnala jakémukoli svazku mezi negry a bělochy, mezi Židy a Evropany. Ale pokud se například katolík chtěl oženit s protestantkou, kněží volali, že by to bylo v očích Boha ohavností! Nyní se náš stát neptá na vyznání, je mu to zcela lhostejné. Nejprve se ptá na německou krev, na pravost německého nebo příbuzného genofondu a na vrozené zdraví.

Stát chce tak zabránit vrozeným chorobám potomků a vytvořit zdravý, životaschopný lid.

Víme, že toto myšlení a jednání je vědomé odpovědnosti, a proto „milé Bohu“.

Protiživotní pojetí manželství církve vedlo k tomu, že tisíce nešťastných dětí musely strávit celý život v ústavech, kde jsou břemenem pro sebe i své pečovatele, ale především pro společenství.

Vina církve není zmírněna tím, že zřizuje mnoho institucí s cílem vytvořit křesťanský domov pro idioty. Tyto instituce – ať už se jmenují Bethel nebo jinými hezkými, židovskými, „zbožnými“ jmény – pouze zbavují zdravé lidi majetku a prostředků!

V našem státě je manželství záležitostí celého národa a stát jako strážce životního řádu národa dbá na to, aby podstata rasy nebyla oslabena frivolními manželskými svazky.

Protože je to důsledkem tohoto odpovědného uvažování, vylučuje to také nebezpečí mimomanželského plození prvků ohrožujících naši rasu ve státním organismu. Norimberské zákony a zákon o prevenci vrozených vad potomstva jsou projevem odpovědné vůle státu.

Existuje tedy velmi důležitá podmínka, aby se zdravé děti rodily ve zdravém manželství.

Dítě je nejposvátnějším úkolem manželství. Proto stát bojuje proti jakýmkoli pokusům omezovat porodnost. Potraty jsou trestány nejtvrdšími tresty. Vůle mít děti je podporována všemi prostředky, eticky i prakticky.

Zde se zvláště jasně ukazuje, že Velkoněmecký národní stát vytvořený válečnou revolucí má větší povědomí o odpovědnosti vůči řádu stvoření než církev.

Církev totiž vidí v dítěti výsledek „pádu do hříchu“ a musela přijít s křtem dítěte, aby vytvořila protiváhu – naštěstí vždy se vracejícímu, vždy se zviditelňujícímu – „dědičnému hříchu“.

„Nejposvátnějším“ manželstvím je podle církevní doktríny „manželství Josefa“, manželství bez dětí!

V našem myšlení jsme již tak přirození, že považujeme tuto církevní doktrínu za zvláště hrubou duchovní a psychologickou aberaci.

Stát se nejštědřejšími prostředky stará o to, aby každé zdravé manželství mohlo mít co nejvíce dětí.

Smích dětí, který se rozléhá naším lidem, je nejlepším důkazem toho, jak promyšlené, jak jasné, jak život obohacující se stalo naše myšlení a jednání.

To není primitivní barbarství, to je živé vědomí odpovědnosti, to je věčné myšlení!

Stát podporuje dítě všemi způsoby, jakými je kulturní národ schopen.

Dítě by mělo vyrůstat na slunném místě, v hezkém a čistém prostředí.

Ničitelé mládeže – právě církev jich měla vždy ve svých řadách velké množství – musí být zneškodněni.

Jakmile se dítě vyvine do stadia, kdy se začíná probouzet jeho rozum, škola ho přijme a postará se o to, aby byl jeho intelekt vzděláván a jeho duše vedena ke všemu velkému, ušlechtilému a krásnému, čeho je náš národ v tak velké míře schopen.

Výuka by měla otevřít srdce dítěte Německu a rozšiřovat a prohlubovat jeho rozum, aby jednoho dne mohlo sloužit národu.

Rodičovský dům musí zajistit, aby bylo dítě „vychováno“ v pravém slova smyslu, aby byly

probouzeny a pěstovány jeho talenty a charakterové přednosti.

Státní mládež přijímá mladé lidi do svých řad a učí je žít, myslet a jednat ve společenství.

Chytrá a promyšlená výchova mládeže zajišťuje, že si mladý člověk zvykne na výcvik, disciplínu, povinnosti, právo a odpovědnost. Legislativa týkající se mládeže dbá na to, aby mladý člověk, který může uklouznout a zabloudit, byl chráněn před zbloudění m a nechtěnou ztrátou sebe sama.

Pokud se však ukáže, že mladý člověk má zločinné sklony, pak ho mladé společenství vyloučí jako nehodného a zbaví ho práv, bez jakýchkoli následků.

Barbarský zákon?

Ne! Spíše svědectví o nejvyšším smyslu pro odpovědnost!

Mladý člověk, který prošel rodičovským domovem, školou, státní mládeží a Hitlerjugend, poskytuje velkou záruku, že se stane užitečným pro stát a národ.

Pracovní služba a ozbrojené síly vyžadují hrdé a věrné plnění povinností.

Je to tvrdá škola života, kterou musí mladý Němec projít, než se může pustit do boje o přežití. Ale také škola, která upevňuje vůli k vyšším výkonům.

Nejtalentovanější a charakterově nejspolehlivější žáci jsou již v mladém věku vybíráni, aby mohli absolvovat zvláště důkladné vzdělání ve školách Adolfa Hitlera a v nacionálněpolitických institucích.

Stát chce pro sebe získat nejschopnější mysli a nejvášnivější srdce. Doufá, že tímto způsobem včas objeví a zajistí budoucí vedení.

Fyzické a duševní nároky jsou vysoké a budou ještě zvýšeny, aby byly vytvořeny předpoklady pro získání skutečné elity.

Bude největší pýchou německých rodičů, že budou moci svěřit své děti státu, a tím i budoucnosti národa.

Stát však také ví, že vůdčí talenty se rozvíjejí i mimo možnosti státního výběru ve školách. Proto neponechává nic náhodě a snaží se tuto elitu – elitu těch, kteří již prokázali své schopnosti v praktickém životě – vyhledat, podporovat a tím ještě více zhodnotit.

Například říšská soutěž v povoláních každoročně vybírá nejtalentovanější z milionů mladých lidí. Mohou

se setkat s Vůdcem, promluvit s ním, předvést se a získat právo na povýšení podle svých přání a talentů, svých sklonů a zájmů.

Například nadace Langemarck umožňuje talentovaným žákům základních škol získat v národních školách a výběrových táborech nezbytné vědecké předpoklady pro studium na univerzitách a vysokých školách. Veškeré náklady, včetně nákladů na následné studium, hradí tato instituce.

Na světě neexistuje žádný stát, který by stejně jako Německo připravoval cestu pro vzestup své mládeže a nabízel jí všechny možnosti pro rozvoj jejích schopností.

Ale žádný stát na světě také nemá tak akční, fyzicky a duševně disciplinovanou mládež jako Německo.

Kdo jednou zažil německou mládež v jejích stanových táborech, při práci na poli, na pochodu, tomu se při pomyšlení na budoucnost Říše rozbuší srdce.

Ve školách Adolfa Hitlera, v nacionálněpolitických vzdělávacích institucích, vyrůstá jiná mládež než ta, která je drilována v klášterních školách.

Je to tvrdá, zdatná, zbožná, zdravá mládež se zářivýma očima a pevnou postavou, která se tam učí a

kalí své tělo, která cestuje po Německu a po Evropě, která přijímá a zpracovává dojmy, které ji mají provázet po celý život.

Kdo zažil novou německou mládež, nahlédl do budoucnosti naší Říše.

Hledají se a nacházejí ti nejschopnější. Ne proto, aby byli poctěni, ale aby se stali cennými!

V Ordensburgen jsou mladí lidé školeni, aby sloužili hnutí. Jsou na ně kladeny náročné požadavky, aby se našli ti nejlepší.

Víme, že zkoušky odvahy, jako jsou seskoky padákem a skok z vysoké věže, ještě nejsou známkou nadřazené lidskosti. Ale také víme, že zbabělec, který se stáhne ze zkoušky odvahy, se v životě bude vyhýbat velké odpovědnosti.

Každodenní rutina, každodenní boj potřebuje lidi se železnými nervy a silnou vůlí, lidi s vytrvalým duchem odporu a radostnou bojovností. A my budeme vždy hledat a ubírat se stále novými cestami, abychom tyto lidi našli, podporovali a posilovali, aby je stát a národ mohli přijmout za svou povinnost a poslání.

U jezera Chiemsee vyroste mohutná budova vysoké školy. Zde budou nejlepší mozky národa seznamovat mladé Němce s živými a praktickými vědami, aby duch našeho národa – jemuž svět vděčí za své nejcennější statky – mohl v budoucnu zářit ještě jasněji.

Kde jinde na světě dochází k takovým změnám, jaké se odehrávají v Německu?

Který národ se může pochlubit tím, že podobnou, totální revolucí uvolnil takové energie jako Němci?

Mladí synové rolníků, kteří se ještě včera obávali, že kvůli nedostatku půdy budou muset pracovat jako nádeníci nebo se přestěhovat do měst, budou zítra moci obdělávat svou vlastní půdu, která je dostatečně velká, aby uživila je, jejich ženy, jejich děti a jejich lid!

Válečná revoluce, vedená a formovaná nejválečnějším z Němců, Vůdcem, vytvořila tento nový řád spravedlnosti.

Pokud Hutten již chválil své století, protože první svítání nadcházející svobody proniklo černými mraky, co bychom měli křičet my, na které svítí jasné slunce?

Doba naší revoluce je pro nás, její současníky, kteří ji prožíváme a rosteme s ní, příliš velká, abychom ji mohli plně ocenit!

Eskalace výkonu, eskalace radosti ze života, eskalace vášnivé existence, eskalace vědomí odpovědnosti!

Nový německý člověk roste směrem ke svému stylu, k vyjádření vůle odpovídající jeho povaze.

Staré měřítko již nestačí k měření nového růstu. I první formy, které se objevují, činí všechna stará měřítka směšnými.

Chápeme vztek starého světa, který si každý den více či méně uvědomuje svou bezmocnost, svou bezvýznamnost, svou podřadnost.

Myslí si, že může překonat svůj pocit hanby výkřikem nenávisti. Zítra se už nikdo nebude dívat na tento starý, umírající svět. Nikdo ho už nebude považovat za hodný pohledu. V nejlepším případě se mu ještě budou smát.

Ale oči světa se budou dívat na větší německou říši.

Možná plné závisti a nelibosti, plné zloby a chamtivosti. Jistě, ale také plné úcty a respektu – a s úmyslem mnoho věcí kopírovat. Ale kopie nikdy nebude

fungovat, protože lze sice převzít formy, ale nikdy ducha, který koneckonců formy vytváří.

A duch je německý! Není univerzální, není přenosný!

A Říše bude výlučně německou realitou, realitou rostoucího a zrajícího života, nikoli záležitostí mystického „ponoření“ nebo jakýchkoli životu cizích „interpretací“. Nikdy neztuhne v pouhé formy, dokud v ní budou vědomě žít, tvořit a myslet Němci!

Až tato válka skončí, až oslavy největšího vítězství našeho národa pominou, pak my, kteří jsme nesli zbraně za svobodu a velikost Říše, se vrátíme do vlasti, která bude mnohem větší než v den, kdy jsme vyrazili do boje.

Pak s úctou zhodnotíme velikost našeho boje podle toho, co se vyvinulo, a budeme hrdí na mocnou sílu naší vůle, která probudila válečnickou revoluci.

S úctou pak budeme stát před Vůdcem a čekat na jeho rozkaz, který nás povolá k utváření Velké německé říše, k tvrdé práci, k tvůrčím činům.

Zemřeme v brnění naší povinnosti.

Naše generace již nebude znát pohodlný život. To je naše povznášející vědomí, že jsme generací nejtvrdšího plnění povinností, válečnickým rodem.

Rod, který by měl být shledán hodným sloužit budoucím generacím jako příklad.

První z nové, mocné Říše! První z nového německého typu.

Základy struktury, která by měla vydržet věčnost. Struktury, na které musí každá budoucí generace pracovat celý svůj život.

A naše vnoučata by měla vědět, že se na nás mohou spolehnout – na základy!

V dobách míru plného práce bude před naší duší stát tvrdý, válečnický příkaz, který bude vyžadovat a napomínat: nestát se samolibými!

Nechceme, aby se v nás objevila jakákoli zasněná únava.

Nechceme usilovat o zženštilou jistotu, nehledat pohodlné výhody.

Chceme přemýšlet o tom, kolik řek německé krve muselo být prolito, než nastal čas pro válečnickou revoluci.

Chceme se ukázat hodni této oběti ještě větší připraveností.

Právě v míru nechceme nechat zrezivět svůj meč. Tvrdý, vojenský lesk by neměl opustit náš pohled.

Chceme zůstat prostí a samozřejmí, kamarádští a skromní, takoví, jakými jsme se stali jako vojáci.

Pánem je pouze ten, kdo je schopen vést život plný povinností, bez ohledu na všechna pokušení.

Chceme o tom přemýšlet, kdykoli uslyšíme, že nás nazývají panským národem.

Naše povinnost je spojena s nejtěžší prací. Pohrdáme „pány“, kteří vedou lenivý život.

Naše vítězství je začátkem neméně velkého boje.

Revoluce a Říše patří k sobě. Říše by přestala existovat, kdyby se ztratil smysl naší bojovné proměny, kdybychom přestali být vojákem Vůdce, vojáky německé svobody.

Nepřátelství nikdy nezmizí ze světa.

Musíme na to myslet právě v době, kdy zvoní mírové zvony.

Budeme vždy připraveni zaútočit, protože i nepřátelé svobody číhají.

Chceme – to nás učí bojovná revoluce – být svobodným, silným a odvážným, zářivým, radostným a životem naplněným národem – ale nikdy nasyceným!

Otec všech věcí

Tvarovaná válka

S rukou oděnou v železném brnění, démone,

zraňuješ svět bolestivými ranami,

Házíš pochodně,

zuřivý,

do pokojných vesnic a měst.

Obilí na polích, drtiči,

okrádáš trpící.

Odvádíš syny od matek, svůdníku,

a muže od jejich milujících žen.

Do bezpečí šťastných snů, ty rušiteli,

přináší jistotu hrůzy,

na oltářích, postavených tobě, pane všech hrůz,

přetékají nádoby slz.

A přesto, mocný, jsi milován!

Tvoji učedníci se smějí utrpení obětí veškeré neotřesitelnosti.

Zpívají v bitvách.

Se zářícíma očima vítají maják

a následují stopy,

které jim ukazuješ,

aby našli cestu

do srdce svých nepřátel.

Ty velký tvůrče!

Měníš chlapce v muže,

muži se stávají hrdiny.

Učíš je, moudrý,

rozpoznávat osud jako zkoušku vůle.

A hle:

Neexistují žádné temné síly,

které by byly schopny

vystrašit srdce zralých.

Vznešený vychovateli národů!

Ty nechávᾶš národy skrze boj a válku a vášnivou touhu

hrdě povznést se ke hvězdám věčnosti.

Ty ukončuješ slabou pokoru bláznů

a zabíjíš v tvrdé spravedlnosti nečestné, zbabělé zrádce.

Ty korunuješ dobyvatele strachu a otrockého stavu vavříny osvobozujícího činu!

„Boj je všude, bez boje není života, a my chceme dál žít, takže musíme být připraveni k dalšímu boji.“ – Bismarck

Kdokoli zažil válku v její realitě, zná hrůzy krve a ran, ničení, vyhlazení, zoufalství, strádání, obětí a odříkání.

Kdokoli ji zažil, přestane ji opěvovat v romantické náladě.

Válka se nemůže stát „humánnější“ díky „pokroku“ lidstva, které se zavázalo k bezpodmínečné civilizaci.

Naopak, čím více se válka povznesla z roviny mocenských úvah ambiciózních a partikulárních knížat a bezohledných mocenských skupin do sféry mocných a vášnivých ideových bojů celých národů a ras, tím bezohlednější se stávaly střety vojsk naplněných těmito ideami a tím „totálnější“ se stávala válka sama.

Je tedy válka osudem, rozsudkem, který si národy v historii navzájem ukládají? Entuziasté a utopisté, snílci a ideologové se pokoušeli prostřednictvím údajného „zušlechtění“, které ve skutečnosti vedlo k psychickému

a krvavému oslabení charakteru a vůle, odklonit se od vedení války, ba dokonce od válečného postoje. Buržoazní dekadentní pacifismus nejnovější doby nebyl o nic více schopen zásadně změnit válečnické instinkty lidí, než tomu bylo dříve v případě křesťanského pacifistického učení, které i přes bezohledné použití všech prostředků moci nebylo schopno vytvořit mírový svět „malých dětí“.

Válka je realita, kterou nelze zakrýt ani slogany, ani teoriemi. Válečné postoje, nutnost bránit se z důvodu sebezáchovy, jsou bezpečnostním opatřením, diktovaným instinktem, zdravého národa založeného na svém právu na život a své životní povinnosti.

Není také přijatelné, aby byla válka prezentována pouze jako nevyhnutelné zlo. Kdo není schopen vidět ve válce myšlenku a ve vedení války hypotetickou nutnost, musí v určitém okamžiku mentálně nebo psychologicky selhat kvůli utrpení způsobenému vedením války.

Žádné „ospravedlnění“ války není nutné. Jde spíše o to, aby byl nalezen správný postoj, spravedlivý názor na válku.

Realita války je krutá a brutální. Její stav je pro vojáka, který překonal ruské ledové pole, bažiny

neproniknutelných lesů, spalující horký vítr pouští bičovaných písečnými bouřemi, který v dešti a chladu, den za dnem, musí čekat nespočet nocí na stále se blížícího nepřítele, na neznámý osud, který se může naplnit zničením v každém okamžiku, někdy stěží snesitelným. Stav neustálé hrozby může mít tak zatěžující, tak beznadějně drtivý účinek, že voják nucený žít v tomto stavu může být poháněn zoufalou myšlenkou, že musí být rozdrcen tlakem tohoto stavu.

Okamžik válečného konání ukazuje pouze destruktivní stránku války, někdy vyžaduje myšlenku celé generace, než je válka sama uznána a prožita jako omlazující a svědčící síla.

Voják působící ve válce potřebuje méně „inteligence“, která je ceněna v buržoazním životě, než naopak charakter, který je v dobách buržoazní vyrovnanosti často opovrhován.

Pokud velký voják Boyen požadoval, aby se voják těšil na válku, pak tímto učitel války nemyslí například marnivý patriotismus, který chce získat laciné vavříny v často citovaných bezstarostných válkách, ale spíše odhodlání a připravenost vojáka, který chce ve válce

podstoupit velkou zkoušku svých schopností, aby poznal sám sebe a potvrdil svou válečnickou podstatu.

Buržoazní vlastenectví zažilo strašlivou katastrofu v nešťastných pruských letech 1806–1807, které uvrhly stát do propasti národní bezbrannosti. Záchrana před úpadkem a zkázou mohla být ještě doufána pouze díky síle nálady, která umí kovat zbraně svobody i v dobách nejhlubšího ponížení a zdánlivě úplné bezbrannosti.

Tato naděje však mohla být korunována politickým úspěchem pouze tehdy, pokud byl lid schopen probudit ve svých nejlepších synech radostnou připravenost k válce, a tím i k válečným činům. Válka musí být vnímána nejen jako jediné východisko z nouze, ale spíše jako radostně vítaná příležitost ke krvavé pomstě na nepřátelích národa. Bez radosti z války by se nikdy nepodařilo vyvolat národní povstání s cílem politické svobody!

Aby se voják mohl těšit na válku, musí být nejprve naplněn pocitem vlastní hodnoty a navíc pocitem významu celé své osobnosti pro budoucnost a svobodu národa. Svoboda, budoucnost a věčnost jeho lidu musí být velkými ideály, které jsou schopny vštípit jeho duši a jeho touze nadlidskou sílu, to znamená sílu povznést se

nad utrpení daného okamžiku. Síla a vášeň musí být dostatečně silné, aby překonaly brutální realitu válečných událostí.

Téměř ve všech případech bude platit, že nadšený voják, když zažije realitu války, si musí přiznat, že si válku ve své vražedné střízlivosti nepředstavoval tak strašnou.

Myšlenky naplňující srdce a duši vojáka však musí být schopny zářit v temnotě hrůzy, aby zahnaly jakoukoli drtivou a činům bránící beznaděj.

Kdokoli jde do války bez radosti a připravenosti, se v nejlepším případě dříve či později poddá unavenému fatalismu. Proto bude výchova k válce jedním z nejdůležitějších úkolů každého státu, který si je vědom své odpovědnosti.

Z radosti a vůle vyplývá vědomé plnění povinností, které je schopné vzít na sebe i ty nejtěžší úkoly díky uvědomění si jejich nezbytnosti.

K plnění povinností patří vědomí osobní odpovědnosti za svobodu a věčnost národa a nutnost skládat účty ze všech činů, ale také ochota tyto účty skládat.

Válka bude pro lid vždy představovat nejvyšší nutnost. Schopnost milovat to, co je nezbytné, je nejmocnějším důkazem hrdého a uvědomělého charakteru.

Staré latinské přísloví říká:

„Si vis pacem, para bellum.“

Bez předvídavé obavy z války není možná žádná mírová politika. Války se vedou s lidmi, i v technologicky vyspělých dobách. I ty nejbrilantnější stroje na ničení jsou obsluhovány lidmi a také kvůli lidem selhávají ve své účinnosti.

V rukou polního velitele je voják skutečně nástrojem, s nímž lze a musí být prováděny nejrůznější výpočty, ale trvanlivost a spolehlivost tohoto nástroje je jednoduše určena hodnotou vojáka, to znamená jeho bojovými schopnostmi a radostnou vůlí, kterou musí vyvolat pro splnění své povinnosti.

Voják musí samozřejmě prokázat technické dovednosti v boji, tedy dokonalé technické ovládání zbraně. Kromě toho však musí být prostoupen vědomím, že čest a existence národa jsou vloženy do jeho rukou.

V každém zdravém mladém muži žije bouřlivá touha po dobrodružství. Tato touha není v žádném případě něčím podřadným, naopak, je předpokladem pro skutečné úspěchy, protože dobrodružství, po kterém mladý muž touží, není v konečném důsledku nic jiného než touha po příležitosti otestovat své srdce v okamžiku nebezpečí. Strašlivá otázka před osudem bude vždy znít: obstojím ve zkoušce?

Zde začíná výchova k válce. Válka je nejtvrdší realitou; záměrně se jí postavit vyžaduje velké překonání; být schopen ji rozpoznat, vyzkoušet a využít jako největší příležitost poznat sám sebe, milovat ji, je výsadou statečné, kupředu směřující a nezkorumpovatelné mládeže.

Stáří žije ze vzpomínek na mládí a na samozřejmé věci. Proto bude veterán vždy nejvhodnějším vychovatelem pro radostné přijetí války; sám totiž prošel bitvami, které nyní, s odstupem věku, vnímá jako velké chvíle vznešených pocitů štěstí, osvobození od strachu.

Radost z války nikdy nebude potlačena v neomylných srdcích toužících mladých lidí zobrazením hrůz válečných podmínek: mladý muž odmítá všechny

námitky opatrnosti a trvá na tom, aby mu bylo dovoleno čelit nebezpečí zcela osobně.

Radost z války je proto vždy výrazem psychologické připravenosti podstoupit velkou zkoušku.

„Mám touhu bojovat s nepřítelem na širokém poli.“ To byla a je hymna válečně nadšené mládeže, která si postupně zvyká ne na romantismus, ale na touhu vstoupit do konečné reality.

Tuto mobilizaci zdravých instinktů lidu budou považovat za „barbarství“ a odmítají ji pouze hlupáci a neznalí šašci.

Lid unavený a blížící se sebevraždě si může dovolit zženštilý a rozkladný luxus „humanitarismu“ a vážně pohrdat válkou: mladé národy označované za

„barbary“ převezmou o to rychleji své dědictví a přijmou výčitky barbarství s usmívající se lhostejností.

Bezpodmínečný pocit svobody mladých lidí pohrdá luxusem a civilizací unavených a nasycených a nechce vyměnit jediný den svobody za život v tom opovrženíhodném klidu.

Je to staré přísloví, které říká, že je krásnější žít jeden den jako lev než celý život jako pes!

Lidé nemocní bohatstvím se stali tak líní ve svém myšlení, že ve svém psím životě již nechtějí uznat, že nakonec žijí pouze z milosti lva. Pak se lev zvedne, aby odehnal smečku psů, která mu vadí, a psům nezbývá nic jiného, než utéct a zanechat za sebou kosti, které se jim staly tak drahé, nebo při obraně těchto věcí, které jsou z pohledu psů považovány za nejposvátnější statky, zahynout pod drápy lva.

Zdravá mládež bude vždy nadšeně potvrzovat postoj, který vkládá do jejich srdcí čest, sebeúctu a vědomí vlastní hodnoty. Uznává také, že je ušlechtilejší vést čestný život v oběti a tvrdosti, než žít nasycený otrocký život.

Přepychová a dekadentní „inteligence“ se bude snažit najít úniky z tohoto rozhodnutí. Charakter vyžaduje svobodu nebo dává přednost skoku do záhuby.

Radost z války souvisí s klidnou veselostí, která dodává sebevědomí vůči všem nebezpečím. Uvědomění si síly, která je znovu a znovu posilována využitím vůle, se nezalekne žádného protivníka.

Čím větší je nepřítel, tím větší je využití vůle, tím větší je také statečnost a vášnivá vůle. „Mnoho nepřátel, mnoho cti“, zní staré německé přísloví. Mnoho nepřátel

probouzí velkou sílu k obraně a k překonání, k protiútoku a k vítězství.

Měšťan, v přísloví, které se k němu hodí, může pouze konstatovat, že mnoho psů znamená smrt zajíce. To, že se měšťan v tomto přísloví přirovnává k sice chytrému, ale ne zrovna statečnému zajíci, je další sebeironií, která měšťanovi vzhledem k jeho duševní lenosti není jasná.

„Vůle člověka mi vždy připadala jako nejmocnější věc na světě.“ – Clausewitz

Nejlepším a nevyvratitelným protiargumentem proti tak často slýchaným tvrzením ztroskotanců života, že pouze kompromis s „osudem“, údajně všemocnému a nevyhnutelnému stavu existence, může člověku přinést „mír“, bezpečnost a úspěch, je skutečnost, že ti největší mezi lidmi, ti nejsilnější mezi lidmi dosáhli úplného rozvoje své přirozenosti, a tím i účinnosti vlastností, které v nich spočívají a utvářejí jejich prostředí, tím, že šli svou cestou s neomylnou důsledností až do konce a dosáhli tak sjednocení vůle a myšlenky.

Mezi lidmi nejsou žádní velikáni, neexistují opravdu silní lidé, neexistují žádné skutečně historické činy, které by nebyly „totální“. Slabí lidé neznají hnací sílu touhy, slabé mozky necítí nic z bouřlivé tvůrčí energie

odvážných myšlenek, slabí a zženštilí lidé nerozumí potřebám válečníků!

Život a činy významných lidí nepůsobí prostřednictvím jedinečnosti jakýchkoli událostí. Šokující a přesvědčivá je pouze vnitřní logika každého jednotlivého činu, která nezná náhody, ale pouze kauzálně nezbytnou závislost.

Předpokladem pro velikost člověka je ta obrovská odvaha, která s tím souvisí, že člověk i v nejchladnější osamělosti, v nejpohrdavějším odmítnutí okolním světem, v nejhořčejším posměchu ze strany „normálních“ dané doby zůstane věrný sám sobě a zachová si víru v oprávněnost a realitu svého cíle.

Tato věrnost sobě samému a dobrovolně přijatá povinnost mohou skutečně vést, zejména v očích buržoazního diváka, k „tragédii“. Bezpodmínečně jednající, nadřazený člověk si není vědom tragédie své situace. Je možná překvapen a udiven nedostatkem porozumění, s nímž se setkávají jeho činy a myšlenky. Jeho tvůrčí sebeuvědomění netrpí takovým nedostatkem porozumění, naopak je jím ještě umocněno, protože odmítnutí ze strany okolního světa vyvolává nezbytnou

koncentraci vůle k překonání tohoto nedostatku porozumění.

Osamělost génia je neměnným a dokonce nezbytným projevem, a proto není tragická! Taková izolace by se stala tragickou pouze v případě, že by se okolní svět, jak to v historii již mnohokrát učinil, vrhl na génia jako na „rušitele klidu“ a vyhladil ho.

Tvůrčí osamělost a zvýšené sebeuvědomění k sobě velmi úzce patří: osamělý člověk, který si není vědom sám sebe, by se musel ze své osamělosti vymanit! Sebeuvědomění tvůrčího osamělého člověka ho naopak naplňuje hrdostí a propůjčuje mu tu tvrdou jistotu, která na buržoazní lidi působí úzkostně.

Sebevědomí umožňuje osamělému člověku získat odstup od okolního světa; propůjčuje mu téměř somnambulistickou jistotu, že dokáže kráčet po okraji propasti, absolutní svobodu od strachu z výšek, která ho chrání před pádem i při zdánlivě riskantních výstupech na vrcholky hor.

Toto sebevědomí je to, co hýbe, nebo lépe řečeno, děsí srdce a smysly kritiků, kteří se dívají z úzkého pohledu údajně šťastné bezpečnosti na život a činy velkých lidí.

Pozorující kritici sledují jakoby dalekohledem ne vždy přiznaného obdivu nebo často jen nedostatečně maskované závisti nebezpečný a ohrožený vzestup velikánů, aniž by odolali mrazivému vzrušení z toho, jak dlouho podle jejich názoru může tato frivolní hra pravděpodobně trvat.

Závistiví pozorovatelé se z pocitu méněcennosti, který však nikdy nepřiznají, pokoušejí snižovat myšlenky a činy velkých osobností, ba dokonce celou jejich osobnost, nebo z týchž pohnutek napodobovat jejich osobnost. Schillerova známá slova: „Jak si odkašlává a jak plive“ jsou pro takové tvory typická! Ale není to ani tajemné, ani magické něco, co umožňuje velkým dosáhnout svého cíle, vrcholu svobody, ale jejich vášnivá vůle, která překonává všechny překážky a nebezpečí, všechny pokušení, hrozby a pokusy o podplacení, která jim navzdory všem temným proroctvím umožňuje dosáhnout vytouženého cíle.

Velcí lidé působí svým příkladem: prolomí kouzlo a rozptýlí magii, prorazí mlžné vrstvy hrůzy a pouze svými činy přinášejí odpovědi na strašlivé otázky skleslých srdcí.

Mnozí, kteří dříve pravděpodobně pociťovali v srdci tupou touhu po osvobozujícím činu, ale získali jasno buď o samotném cíli, nebo o otázkách, které dřímaly v jejich vlastních hrudích, jsou povzbuzeni příkladem, který vidí, a postaveni před rozhodnutí. Ve velkých lidech rozpoznávají své předchůdce a vůdce, jejichž činy vedoucí k následování se jim nezdají jako věc nečestnému, závistivému napodobování, ale spíše jako povinnost následovat.

Ne každý člověk s dobrými úmysly je schopen rozpoznat svůj vlastní cíl a dosáhnout ho; ne každý člověk s dobrými úmysly má předpoklady stát se osobností.

Prostě ještě zdánlivě nepřekonatelná propast, před kterou i člověk s dobrými úmysly couvá v hrůze, se zdá být, jakmile ji jeden z velikánů odvážně překonal, nakonec jen bezvýznamnou překážkou. Jakékoli překonané nebezpečí ztrácí svůj děsivý charakter.

Skutečnost, že odvážný člověk obstál v nebezpečném dobrodružství, snižuje obtíže: obtíž totiž vzniká pouze tehdy, když energie nebo vůle k jejímu překonání je menší než právě tento odpor. Hora může být po staletí považována za neporazitelnou, za sídlo bohů, k němuž se

přiblížit znamená nebezpečnou lehkomyslnost. Ale jakmile byla zdolána a bylo zjištěno, že na zasněženém vrcholu nesídlí ani zářivý bůh, ani strašlivý démon, stává se hora od té chvíle jednou z nesčetných známých a neškodných. Když byly zdolány všechny vysoké vrcholy světa, vyplývá z toho, že nikde na světě nesídlí bohové a démoni. S poznáním ustupuje i strach z bohů a démonů!

V oblasti myšlenek platí stejný zákon: pokud se nejprve ukáže, že nová odvážná myšlenka může být „beztrestně“ dotáhnuta do konce, pak i ti dobře smýšlející začnou o této myšlence uvažovat a činí ji svým duševním vlastnictvím.

Vždy existují velikáni, samotáři, průkopníci, kteří svým odvážným příkladem dodávají dobře smýšlejícím sílu, odvahu a podnět. Historie lidského vývoje je tedy především historií výjimečných osobností.

Tyto osobnosti jsou opět, jiným způsobem, průlomové a vzestupné, úspěch a uznání by jim nebylo přiznáno – jsou svou povahou bojovné. Musí se postavit do boje proti stavu okolního světa, musí útočit, vynucovat, ničit a rozbíjet zastaralé a tradiční světy, aby vytvořily prostor pro nové světy.

Současníci vidí ve velkých osobnostech téměř vždy jen ničitele. Hluk kolapsu naplňuje srdce a duše slabých hrůzou a děsem. Teprve pozdější doba, která si vydobyla dostatečný odstup od hrůzy pádu starých světů a postupně začíná intelektuálně obsazovat prostor, který byl včera ještě revolučním perimetrem nových myšlenek, dokáže ocenit činy a touhy velkých předchůdců. Tito předchůdci obvykle již žijí v budoucnosti, zatímco současníci, neschopní vědomého života ani v přítomnosti, žijí z „tradice“ v minulosti. Velcí lidé proto mají své skutečné současníky vždy pouze v budoucnosti.

Je šokující zpětně sledovat osamělost, v níž museli předchůdci žít, myslet a bojovat, zjišťovat nevděk, který sklidili, rozpoznávat nenávist, závist a celou tu hloupost, která se postavila proti jejich odvážnému činu jako zeď odmítnutí. Pozdější doba má pak tendenci se za tuto hloupost svých bývalých současníků stydět a snažit se alespoň dodatečně kompenzovat nespravedlnost, podniknout opožděnou „záchranu cti“. Pozdější historie již nebere na vědomí malé závistivé lidi a zlomyslné hanobitele, pomlouvače a bezohledné zbabělce. Ti vstupují do noci bezvýznamnosti.

Při hodnocení činů a boje velikánů je třeba nejprve prozkoumat otázku, s jakými tehdy platnými silami, s

jakými světy pojmů se osamělí museli ve svém životním boji vypořádat. Teprve pak jsme schopni plně posoudit velikost a význam tohoto v nejhlubším smyslu válečnického úspěchu. Teprve pak nám dojde, jak odvážné bylo svržení současnosti, které osamělí připravili ve víře v nezbytnost budoucnosti.

Když německý Koperník došel k odvážné a revoluční myšlence, že Slunce je středem oběžné dráhy Země, bylo mu v hloubi duše jasné, že tato nová myšlenka, která vzešla z jeho hledajícího, neklidného ducha, ničí celý obraz světa, ba dokonce musí zbořit intelektuální a náboženský svět. Většina jeho současníků sice nebyla schopna tyto myšlenky pochopit, ani vnímat ohrožení svého vlastního světa, ale kněží katolické doktríny se cítili ohroženi myšlenkami tohoto osamělého člověka a dokonce i Luther a Melanchthon se vyslovili proti jeho revoluční teorii.

Pokud bylo Koperníkovo okolí v důsledku nepochopení významu objevu ještě relativně zdrženlivé, po smrti velkého badatele se vrhlo s o to větší zuřivostí a ještě brutálnější vůlí ke zničení Galilea, který na sebe musel vzít celou nenávist zastaralého, ale neochotného zemřít světa bojujícího proti svému zániku.

Co vede velikány k tomu, aby se pustili do nebezpečného boje za právo na své myšlenky a neštítili se ani pohřební hranice?

Je to pouze ambice, záliba v inovacích, pouze frivolní vzpoura proti obtěžující nutnosti staré praxe, která se stala drahou a útěšnou pro tolik lidí? Nebo je to spíše démon nutnosti, ta neodolatelná, vášnivá nutnost krve, ten hlas srdce, který nechce mlčet, co vede tyto lidi k tomu, aby získané znalosti proměnili v činy?

Myšlenka se sice může rychle zrodit, chráněna a pěstována v srdci a mysli, ale výsledkem je, že její vlastní zákon se promění ve vůli, která se v danou chvíli projeví v nezvratném rozhodnutí. Překlenout propast mezi rozhodnutím a provedením je pak otázkou charakteru, kterým disponuje tvůrčí génius. Čím hlubší je vášeň a čím upřímnější je vědomí odpovědnosti, tím neúprosněji bude člověk bojovat za svou myšlenku, tím méně se bude zabývat nepřátelstvím, tím méně bude v konečném důsledku respektovat svůj vlastní život, jehož hodnotu dokáže měřit pouze podle cíle, kterého chce dosáhnout. Vždy však bude muset brát ohled na svůj život, stejně jako přestane bojovat za realizaci své myšlenky. Právě kvůli realizaci své myšlenky se tedy cítí nucen systematicky pokračovat s rizikem vlastního života a

uplatňovat na revoluční sílu své vášně otěže vůle a prozíravého myšlení. V tomto procesu však v žádném případě nepatří k četným taktikům života, pro které myšlenka nic neznamená, ale osobní úspěch znamená vše.

Velcí lidé jsou vždy revolucionáři, protože právě nové myšlenky, které přinášejí do světa, musí vyvolávat nepokoje a převraty. Budou vždy terčem nenávisti těch, kteří vyžadují klid, a všech kruhů, které mají určitý zájem na zachování dosavadního stavu. Velcí lidé mohou opět – pokud nechtějí zradit svou vlastní myšlenku – nebrat ohled na předchozí stav a jeho obránce, protože jsou prostoupeni vůlí uvést v platnost to nové, co vymysleli.

Intelektuální boj, který záměrně na sebe berou, spočívá zpočátku v přenesení vlastní myšlenky, kterou osobně uznávají za dobrou a nezbytnou, z já do my, to znamená vštípit tuto myšlenku co největšímu společenství lidí jako jejich osobní intelektuální a emocionální touhu a přání, s cílem nakonec naplnit touto myšlenkou celý národ a dát mu tak novou perspektivu a, pokud možno, nový řád, tím je nalezeno univerzálně závazné právo a nastal historický okamžik nového životního uspořádání národa!

Nedávno ještě soukromá nepřátelství, s nimiž se osamělý tvůrčí člověk setkal kvůli svým odvážným myšlenkám, se nyní rozšiřují do nepřátelství celých národů a skupin národů proti národu naplněnému touto myšlenkou. Proto se blíží hodina války.

Pokud je pro tradici jakákoli inovace již svatokrádeží, pak se národ plný tvůrčího neklidu musí jevit národům jako národ nasycený nebo znásilněný tyrany, který je zralý na zničení.

Proto musí každá myšlenka, chce-li přežít, vzít do ruky meč, a proto musí každý národ, chce-li potvrdit svůj růst, pěstovat bojovného ducha, který touží po zbrani.

Protest klidného světa směřuje zásadně proti kreativně neklidným „kacířům“ a tento protest se stejně zásadně obléká do hezky znějících a velmi často také nábožensky zdobených sloganů.

Bismarck říká:

„Když slyším o morálním rozhořčení, vím, že jsem na správné cestě.“

Velcí lidé nemohou být kvůli svým ideálům pacifisty, protože by se pak museli vzdát jejich uskutečnění, ale tím by ztratili charakter velkých osobností a museli by se

spokojit s bláznivými sny. Na druhou stranu každá realita znamená v nějaké formě boj a válku. Život nezná absolutní mír.

Naše generace prošla kolapsy neočekávaného rozsahu: více než deset let zažívala a trpěla tím, co znamená vzdát se velkých, válečnických osobností, které utvářejí historii, a bát se odvážných revolučních idejí.

Teprve ve Vůdci získal národ opět toho velkého člověka, který se mohl stát symbolem a zdrojem síly pro celý život. S ním však národ získal novou vůli k životu, která se musela projevit v boji za právo na život. Tento boj za právo na život se opět setkává s válkychtivým nepřátelstvím celého světa.

Lidé národa, kteří vědomě žijí v tomto historickém okamžiku a potvrzují zákon národa, jsou naplněni zdrojem síly, vůlí Vůdce. Při plnění svých povinností potvrzují oddanost následování, která existuje pouze tam, kde lidé chtějí a mohou myslet a cítit svou myslí a srdcem myšlenku velkého muže. V nich odvážná myšlenka vytváří velkou změnu, která transformuje a převrací celý život. Nový život se však podřizuje zákonům války!

Nietzsche říká:

„Vítám všechny známky toho, že nastává mužnější, válečnická éra, která především opět vzdá čest statečnosti! K tomu je nyní zapotřebí mnoho připravených, statečných lidí, kteří však nemohou vzejít z ničeho; lidí, kteří rozumějí tomu, jak být spokojení a vytrvalí, tiší, osamělí, odhodlaní, v neviditelné činnosti; lidí, kteří s vnitřním lpěním na všech věcech hledají to, co musí být v nich překonáno; lidí, pro které je veselost, trpělivost, prostota a pohrdání velkou marnivostí stejně vlastní jako velkorysost ve vítězství a ohleduplnost k malým marnostem všech poražených; lidé s bystrým a svobodným úsudkem nad všemi vítězi a nad podílem náhody na každém vítězství a slávě; lidé s vlastními oslavami, vlastními obdobími smutku, zvyklí a jistí v rozkazování a stejně připravení, kde je to nutné, poslouchat, v jednom i v druhém stejně hrdí, stejně sloužící věci: více ohrožení lidé, více strašní lidé, šťastnější lidé; věřte mi! – sklízet tajemství existence znamená: žít nebezpečně!“

„Ve válce mají charakterové vlastnosti větší váhu než rozumové.“ – Moltke

Člověk, který se nikdy nedostane do nejkrajnější nouze, nemůže nikdy dosáhnout poznání své vlastní

povahy. Bezpečí existence chráněné ze všech stran, nasycené pohodlí bezmyšlenkovitého potěšení kazí nejen tělo a mysl, ale především brání rozvoji duchovních sil. Klidné časy ukolébávají a nasycenému snílkovi předkládají ideály, které nemají před realitou, před duší žádnou podstatu.

Klidný život si vytváří vlastní měřítka nereálnosti: co přináší klid, je dobré; zlo je to, co způsobuje neklid. Cokoli podporuje sen, je příjemné; cokoli přináší probuzení, je opovrženíhodné. Stejně jako závislý na opiu neustále přemýšlí o tom, jak se zmocnit prostředků přinášejících sny, tak i klidný člověk přemýšlí o té nereálné myšlence, která má přetvořit život. Snaží se přemýšlet o realitě, vyhnat ze své existence boj a tragédii, chlad a utrpení prostřednictvím svého ideálu a, protože svou vlastní existenci vnímá pouze jako obsah světa, také ze světa.

Realita má být zbavena práv prostřednictvím iluzorního světa snů a her. Bylo vymyšleno nivelizující a nivelizované umění, aby se arbitrárně konstruovanému světu nereality dalo morální ospravedlnění, ano, aby se dokonce vykreslil jako lepší, pokud možno jako skutečný svět. Toto umění mělo pak sloužit jako náhrada za život takový, jaký skutečně je.

Ve světě nereálnosti má hodnotu pouze to, co je schopno podporovat stav štěstí.

Svět však není rájem, ve kterém se procházejí zamilované páry!

Realita života je jednou provždy – nezávisle na ideálech bláznů – plná boje, úzkosti a utrpení, a pro toho, kdo prochází světem s otevřenýma očima, na ní není nic strašného, protože každá překážka, která se projeví, vyvolává síly k jejímu překonání.

Terorem z překážek je naplněn pouze člověk, který se cítí příliš slabý na to, aby je překonal, nebo je prostě příliš zbabělý na to, aby se do nich pustil.

Probuzení ze sladkého snu přináší spícímu zklamání. Střízlivost světa se mu ve srovnání s hojností snu jeví jako odpudivá.

Ale pokud je nyní spící člověk vytržen z klidných snů hromovým duněním válečných děl, může se mu skutečně zdát, že slyší trubky Soudného dne. Čím hlubší byl sen a čím více se vzdálil od reality, tím katastrofálnější musí být probuzení do reality. V kontextu svého snového světa může člověk náhle vytržený ze spánku vidět konec světa, a čím drsnější se mu válka jevila, tím pevněji

pravděpodobně věří, že je vydán na milost a nemilost božskému soudu.

Člověk odcizený realitě na základě svého zkaženého myšlení nebude chtít pádu odolávat, ale místo toho bude na kolenou prosit o milost „Boha“, který mu vyhrožuje.

Pokud si svět snů vytvořil vlastní hodnotový řád podle své potřeby klidu, pak svět reality zná zcela odlišné hodnoty, hodnoty rozumu a srdce, které, jsou-li mobilizovány, umožňují člověku zahájit slibný boj s nepřátelským prostředím a s takzvaným osudem, ano, utvářet osud odvážným útokem na běh dějin.

Díky svému charakteru je člověk uvědomující si realitu nezávislý na paprscích prostředí, které neustále ovlivňují snílka.

Charakter nordické rasy – jednoduše na základě znalosti válečné reality života – je v nejhlubším smyslu rebelský.

Nordický člověk prostě není otrokem svého prostředí: prostředí by ho jednoduše rozdrtilo už jen svým klimatem. Pokud tedy chce vůbec zůstat naživu, musí neustále bojovat, neustále se bránit, neustále přemýšlet o inovacích, aby se prostřednictvím eskalace své vůle k životu stal a zůstal pánem nad útrapami.

Nutnost prosadit se vede k nutnosti jednat. Vůle vede k utváření jeho osobnosti.

Již před 2 500 lety si nordický řecký filozof Hérakleitos uvědomil, že charakter určuje osud člověka.

To, co se odehrává v životě jednotlivce, se opakuje v životě celého národa: pokud má národ dostatečný počet charakterů, bude znovu a znovu ovládat své nepřátelské prostředí a nezahyne v chaosu nedostatku historie. Zejména v dobách nouze, ve válečném povstání, vtiskne svému prostředí pečeť své nadřazené vůle.

Právě válka je tedy školou charakteru, protože nouze mobilizuje síly vůle, aby učinila to, co je nutné.

Ze směřování pramení připravenost k činu a z připravenosti k činu vyrůstá osvobozující čin.

Ve válce se ukáže, zda je v jednotlivci i v celém národu přítomna velká myšlenka, nosná idea, dostatečně silná, aby odolala střetu nepřátelství a nenávisti. Jednotlivec i národ stojí před rozhodnutím, zda se chtějí chopit světla svobody, života a dějin, nebo zda raději rezignují a zahynou.

Válka odhaluje pravou tvář světa, odhaluje jeho realitu, a čelit této realitě, uznat ji a žít pro její pravdu, dokazuje velikost celého národního charakteru.

Pokud v míru stále platily hodnoty kalkulujícího rozumu a slovíčkaření intelektu, pokud výhody bezpečnosti, jistoty a lstivých kalkulací obchodního zisku stále vypadaly jako skutečné hodnoty zajištěné existence, pak válka učí, že tváří v tvář realitě mají statky světa hodnotu pouze tak dlouho, dokud celý národ má dostatek síly a vášně, aby je bránil. Pokud národ zeslábne, musí se vzdát svých statků silnějšímu národu a odstoupit z hodnotového řádu národů.

Ve válce nehrají komerční instinkty jednotlivce žádnou roli, nemusí hrát žádnou roli ani pro celý národ, pokud nechce být vystaven největšímu nebezpečí; ano, válka vyžaduje, aby byly komerční instinkty jednotlivců potlačeny, pokud je to nutné, i silou, pokud nemá být oslabena bojová vůle.

Válka formuje z charakteru nový typ člověka. Už nejde o to, zda člověk rozumí tomu, jak vidět a prožívat život z té nejpříjemnější stránky: lovci štěstí, kteří v míru často určují veřejný život národa, jsou vytlačováni

bezpodmínečným válečnictvím, které je oddané myšlence svobody národa.

Lovci štěstí se život válečníka jeví jako nesmyslný, protože je nebezpečný a nepřináší žádné výhody. Válečník vítá okamžiky nebezpečí, protože mu dávají příležitost k osvědčení.

Charakterové hodnoty, které válka vyžaduje, spočívají ve vášnivé oddanosti národu, který by měl žít, aby tím získal hodnotu i vlastní život.

Válečník uznává, že jeho život má smysl pouze tehdy, je-li jeho národ svobodný a silný. Žít v národu bez historie, který zaniká, se mu jeví jako nečestné a tudíž bezvýznamné. Jeho čest vyžaduje příslušnost k národu, který v hodnotovém řádu národů stojí na prvním místě. Ve svém národu vidí sám sebe; jeho národ a on tvoří harmonický celek.

Pokud obchodník a klidný člověk hledí pouze na výhody dneška, pak válečník uvažuje historicky. Ale ten, kdo je schopen uvažovat historicky, již nejedná ve prospěch dneška. Oběť, kterou historicky uvažující člověk přináší pro svůj národ jako válečník, má za cíl získat věčnost pro svůj lid. Proto válečník vidí sám sebe pouze v rámci společenství národa.

Klidný člověk, který usiluje pouze o štěstí, však bude smrt vnímat jako konec svého štěstí, a proto se jí bude vyhýbat. Válečník ví, že smrt číhá na každé nebezpečné cestě, stojí před každým rozhodujícím činem. Jelikož však válečník chce dosáhnout velkého cíle, svobody a věčnosti svého lidu, nemůže z obavy ze smrti zůstat na půli cesty. Energie, která utváří historii, a jeho vášeň překonávající okolní svět ho nechávají útočit na cíl navzdory smrti.

Válečník tedy stojí nad malými strachy. Ve skutečnosti není nebojácný v obecném smyslu, ale spíše dobyvatelem strachu. Jeho odvaha spočívá ve vítězství vůle nad strachem.

Člověk, který hledá jistotu, si myslí, že život válečníka je bez radosti, skromný, ubohý a proto v žádném případě nestojí za to, aby se žil. Válečník by naopak nechtěl vyměnit svůj nebezpečný život, který potvrzuje vášně, ano, démony, který žije v nejvyšším napětí a kráčí mezi extrémy, dokonce i v hodině smrti, za buržoazní štěstí.

Buržoazní člověk považuje charakter za luxus, který si mohou dovolit nanejvýš mocní nebo osamělí tohoto světa. Obecně se považuje za buržoazní chytrost, že je výhodnější vzdát se postoje a místo odvážné rebelie proti

okolnímu světu se „přizpůsobit“ standardizovanému okolnímu světu. Toto myšlení svědčí o úžasné intelektuální krátkozrakosti. Úžasné proto, že buržoazní člověk, často plný pýchy, se považuje za prozíravého a tudíž předvídavého. Kdyby toto buržoazní myšlení bylo skutečně předvídavé, vedlo by k závěru, že přizpůsobení se prostředí je hloupé a nakonec zbytečné: kdo se přizpůsobí, bude unášen proudem doby a hnán tam, kam ho zavede slepá náhoda. Pouze tam, kde charakter rozvíjí všechny odporové síly vůle a duše, získává člověk pevné postavení v proudu událostí a je schopen sám řídit loď svého života.

Osobnost formovaná vůlí stojí díky svému vědomí nad určováním náhodou.

Člověk, který se bezbranně vzdal své vůle a odevzdal se libovůli osudu, bude jednoho dne naříkat nad nevděčností života. Život není milosrdná ani nemilosrdná síla, ale spíše úkol, který je člověku uložen, úkol, který musí vyřešit, jinak zahyne.

Kdyby válka se svým utrpením nenaučila lidi dělat to, co je nutné, pak by se nikdy neprojevily ty úžasné projevy nadřazeného lidského chování a lži a zkreslení by

dodávaly platnost údajné životní moudrosti měšťanů, kteří nechtějí konat.

Ve staré pruské armádě bylo zvykem, že v plaveckém bazénu museli i neplavci skákat z věže do několik metrů hluboké vody. Desátník chtěl vidět, jak se rekrut bude pohybovat v prostředí, které mu je cizí, a jak daleko se po překonání vteřiny hrůzy dostane nad strachem. Tento zdánlivě barbarský experiment svědčí o větší znalosti lidského srdce a hlubší úctě k hodnotám charakteru, než by zlomyslní kritici ve svém pacifistickém postoji kdy chtěli připustit.

Pokud Bismarck zastával názor: „Posadíme Německo takřka do sedla, a ono už bude umět jezdit“, pak mluvil jako zastánce politiky založené na charakteru národa. Do sedla se německý národ mohl dostat pouze prostřednictvím válek, válka však měla vždy přinést silné zrcadlení vnitřních národních hodnot. Toto zrcadlení na druhé straně mělo přinést ulehčení buržoazního pohledu na svět prostřednictvím válečného pohledu na svět. Nyní získaný světonázor se musel ukázat jako natolik formativní, že tato nejcennější vrstva národa, která utvářela historii a dávala jí tvář, byla schopna určovat politický kurz státu. V Bismarckově pojetí to znamená: držení těla chrání jezdce i při nejbouřlivějším cválání před

sklouznutím a vůle zabraňuje vybočení před překážkami nebo dokonce odchýlení se od cíle.

Fridrich Veliký by možná nikdy nepřekonal rheinsbergskou náladu štěstí, kdyby ho jeho velmi nebezpečné války nevedly ke konečným rozhodnutím. Aby se stal vůdcem svého lidu, musel se odvážit vzdálit se od svého prostředí a rozloučit se s mnoha náladami, které mu byly drahé.

Tvrdá realita války přinutila velkého krále k myšlenkám a činům, které byly v naprostém rozporu s atmosférou v Rheinsbergu, a proto se z velké části setkaly s ohromeným nepochopením ze strany šťastných kamarádů z těch veselých a bezstarostných let.

Fridrichův charakter však nebyl formován Rheinsbergem, ale spíše útrapami a nebezpečími a v neposlední řadě utrpením války, která se mezitím stala beznadějnou.

Němečtí měšťané byli v dobách hojnosti často v nebezpečí, že zapomenou měřítka hodnoty života nebo je vymění za fantazijní představy. Němci mají sklon k fantazírování o cizím světě, což však zejména v oblasti umění vytvořilo nespornou krásu.

Život však nestaví na kráse, ale na realitě. Měřítka krásy vymysleli pouze lidé!

Hromy války rozbijí iluzi míru a sen o kráse a lidé, kteří se svou vůlí oddali válce, prožijí válkou proměnu k vědomé existenci.

Uvědomění si však pro válečnického člověka znamená, že se musí naučit myslet a jednat jednoduše a přímočaře, vzdát se krásných snů o úniku a sloganů plných výmluv.

Zatímco člověk, který hledá jistotu, má tisíce důvodů, proč se nejen vyhnout povinnosti, ale dokonce tuto dezerci před životem chválit jako „vyšší morálku“, válečnický člověk se rozhodne bez výhrad řešit problémy, které se před ním objeví. Důsledek je nejjasnějším znakem válečného charakteru.

Buržoazní člověk má sklon konverzovat „inteligentně“ pomocí kultivovaných slov a ztrácí čas tlacháním. Válečnický člověk bude také šetrný ke slovům a sám se bude snažit zbavit své věty všech ozdobných prvků, veškerého zbytečného balastu. Válečný charakter se tedy vyjadřuje tvrdým, úsporným příkazovým jazykem, který se estetickým uším jeví jako přímo urážlivě střízlivý. Tvrdé a jasné myšlenkové linie

válečného člověka mají stejně odpudivý účinek na ty měšťany, kteří vykreslují svůj vysněný svět jako „lepší“, aniž by připustili nebo snad jen tušili, že tento vysněný svět, stejně jako celá buržoazní existence, jsou možné jen proto, že před snílky se postavily do ochranné pozice řady válečníků.

Právě ve válce se prvotní hodnoty lidu, stále ještě zobrazované jako barbarské, osvědčují jako hodnoty záchranné a zachovávající: lid, který v dobách velkých kolapsů již nenachází meč a dokonce pohrdá válečnickým chováním jako projevem dávno překonaného barbarství, musí právem zahynout, neboť v realitě života nemá místo.

„Nic neformuje člověka tak rychle jako válka.“ – Gneisenau

Známý buržoazní názor tvrdí, že válka činí lidi brutálními!

Je třeba si také představit „neštěstí“: rozmazlený, zženštilý, hýčkaný, náladový potomek majetné rodiny, která je schopna svému miláčkovi poskytnout vše, co lze na světě za peníze pořídit, je pod příkazem státu nucen rozloučit se se svým módním oblečením, obléknout si uniformu potrhanou větrem a počasím, zašité, páchnoucí

po naftalínu a brzy i potem, dostane těžké boty, tlusté vlněné ponožky, musí nosit ocelovou helmu, zacházet se zbraněmi a zákopovým nářadím svýma jemnýma rukama, které nejsou zvyklé na práci, a – co se zdá být nejhorší – bezpodmínečně se podřídit rozkazům „nevzdělaných“ nadřízených. Jako kamarády má muže, kteří nemají smysl pro estetické konverzace a vůbec žádný respekt k buržoazní tradici! Pokud tento buržoazní mladík v sobě ještě má nějaké dobré jádro, velmi brzy vstřebá ducha války a na svou minulost bude vzpomínat jen s pohrdavým úsměvem. Sám se necítí „zbrutalizován“ vojenskou službou, ale nyní se zdá být politováníhodný pro své ohromené rodinné příslušníky. To, co buržoazní prostředí ještě nedávno vykreslovalo jako krásné, pocit povinnosti mizejícího, chudého na myšlenky, hedonistického já, se nyní člověku proměněnému válkou jeví jako povrchní, odpudivé, opovrženíhodné, hanebné.

Skutečný válečník není „hrubý“ v smyslu intenzity, v smyslu nedostatku citu pro krásu, pouze získal jiné měřítko. Už neoceňuje sentimentalitu, pohrdá jemností. Místo toho miluje jedinečnost zážitku, opojení z útoku, monumentální aspekt hrůzy rozstřílené krajiny. Hrozivé obrazy hořících vesnic v noci mu dávají poznání možností vášně a nenávisti celých národů. Vidí svět očima

neúplatnosti a rozpoznává za malichernými náladami buržoazního každodenního života hybné síly světa. Tak si uvědomělý voják díky svým válečným zkušenostem odbourává fantazijní tázavý pohled chlapce a získává ten tvrdý, do dálky upřený, hledající pohled, který se buržoaznímu člověku jeví jako nepřátelský a chladný. Neustálé namáhání, nutnost překonávat sám sebe znovu a znovu, způsobuje, že se rty zužují a pohled na utrpení a bolest, zkušenost cti, vryje do tváře ostré rysy, která se tím stává hranatější – lidé, kteří nejsou vojáky, to rádi nazývají ošklivější.

V buržoazní době byl za „vzdělaného“ považován člověk, který se hodně naučil a hodně četl, jehož znalosti však byly převážně teoretické a hypotetické povahy, charakter v tomto druhu vzdělání nebyl vyžadován. Válka nyní formuje člověka v smyslu nového utváření prostřednictvím poznání reality. Toto vzdělání předpokládá znalost životních skutečností a vyžaduje úplnou sebekontrolu prostřednictvím vůle.

Klid buržoazie vždy končí civilizací, která zaručuje maximální možný luxus, omezuje veškerou práci a námahu na minimum, což má učinit existenci pohodlnou a umožnit člověku komfortní život. Stroj je považován za náhradu pracovní energie a postupně mění pohodlného

člověka v jeho otroka. Válka naopak vyžaduje mobilizaci všech sil a opět umožňuje člověku stát se pánem technologie, která je obecně uznávána jako brilantní zbraň ve válce. Už neexistují žádní strojoví lidé, žádná lidská čísla, která lze libovolně vyměňovat.

Existují spíše páni válečného stroje, muži, kteří mohou svou lidskost prostřednictvím ovládání stroje povýšit na něco nadřazeného, ano, dokonce na něco strašného. Nejde o kulomet, ale o člověka u kulometu. Nejde o tank, ale o jeho posádku, nejde o torpédo, ale o člověka, který ho vystřelí na cíl. Právě ve válce se masa vojáků vymaní z bezvýznamnosti a vyrůstá v mocnou skupinu vášnivých osobností zaměřených na zničení a vítězství.

Právě revoluční armády se tak stávají tvůrci osudů národů, a nikoli například slepé, nekultivované masy.

Válečnický člověk se díky své sebekázni stává skromným a je schopen klást na svůj národ ještě vyšší nároky. Ano, dokonce přenést všechny nároky, které buržoazní člověk klade na život, na národ.

Buržoazní názor, že jedinec se svou touhou po štěstí je vše, ustupuje před poznáním, že jednotlivý člověk ve

vztahu k národu již není nic, neznamená nic, nemá co říci a ještě méně co požadovat.

Generace, která prošla válkou, byla očištěna zkušeností strádání, odříkání a překonávání, a protože byla převychována, nemůže se nikdy vrátit do stavu, ze kterého kdysi odešla.

K této skutečné německé představě o vzdělání však patří i válečnická připravenost, která jako jediná může ochránit národ před tím, aby se ztratil ve snech. To v žádném případě neznamená, že válečnický člověk se musí vzdát získávání hlubokých znalostí a nezapomenutelných poznatků prostřednictvím učení a nejnáročnější duševní práce. Ano, právě válečnický člověk bude o to vášnivěji usilovat o intelektuální a duchovní poznání, protože ví, že pak bude jeho boj za svobodu o to důslednější.

Ideál vzdělání válečnického člověka je tedy v podstatě ideálem svobody, který využívá vzdělání jako zbraň. Válka prostě vyžaduje mobilizaci všech prostředků z hlediska jejich úplného využití k dosažení cíle. Dojmy, které válka člověku zprostředkovává, mu umožňují poznat, že svět v jeho historii je poháněn a formován velkými myšlenkami. Válečnický člověk tak ze

zkušenosti reality získává obraz světa, který mu pomáhá k vytvoření světonázoru.

„Civilizovaný“ člověk pociťuje hluboký odpor a nepřekonatelný strach ze smrti, krve a ničení a věří, že může zbabělým srdcím vymluvit realitu války. Proto čelí realitě teoriemi a dokonce si dovoluje realitou pohrdat. Válečnický člověk se z reality učí, že zničení může existovat právě ve službě morální ideje, ano, dokonce musí existovat, a že smrt starého je předpokladem pro život nového.

Nemůže a nechce o tom mluvit nebo diskutovat s civilisty!

Válka ho formuje a utváří tak silně, že se stává nekompromisním ve svém celkovém chování, ve svém myšlení, ve svých touhách.

Prostřednictvím zkušenosti války, nejtvrdší reality, prožívá nové zrození, které ho činí bezdomovcem ve starém světě a zároveň ho nutí budovat nový svět podle svého srdce, podle svého charakteru, podle své vůle. Tak se stává, že války, které nebyly vyhlášenými revolucemi, zásadně začínají éru revoluce.

Člověk, který byl válkou proměněn a formován, se nemůže vrátit do své neutrální vlasti a po letech

nepřítomnosti se vrátit na místo, odkud ho kdysi odvedlo životní rozhodnutí, jako by se nic nestalo.

Tam, kde existuje rozdíl mezi válkou a politikou, kde se velitelé v poli a státníci ocitají v oddělených táborech, musí dojít k revolučním konfliktům. Proto politik, státní vůdce, který není zároveň velitelem v poli, se nikdy nesmí zapojit do delších válek, stejně tak však žádný voják nemůže stát mimo velkou politickou ideu svého národa. Válka musí zůstat nejvyšší politickou akcí a válečníci mohou a musí být nejfanatičtějšími zastánci politické ideje svého lidu, své rasy. Tam, kde se této celistvosti nedosáhne, musí jednoho dne nastat chaos, který potrvá tak dlouho, dokud se válečníci nestanou politickými a váleční politici nevytvoří nový řád.

Člověk, který je duchovně uchvácen válkou, když jde do boje, nemyslí na obranu hodnot dneška nebo dokonce včerejška. Musí být schopen věřit v upřímnější svět zítřka, pokud chce až do posledního dne dlouhé války vyvolávat napětí, které mu umožňuje vydržet, snášet a znovu a znovu útočit.

Svoboda nespadá z nebe jako dar bohů, nasycený a líný lid vede pouze prázdný život snů, ze kterého je jednoho dne probudí nápor kolapsu. Svoboda byla vždy

vykoupena krví a železem. Stejně jako bohové vyžadují pot před dosažením cíle, tak také nutí člověka, který volá po svobodě, brodit se mořem slz a krve.

Je pravděpodobné, že válečnický člověk uprostřed hrůzy si tu a tam pro odpočinek vykouzlí před duší oázy hojného míru. Ale v hloubi srdce mu je jasné, že každá taková oáza je pouhou fatamorgánou. Pravděpodobně někdy přemýšlí o spánku, radosti, potěšení, ale když se vrátí z bojiště, již po několika dnech radost z potěšení ustupuje a on je nucen uspořádat své okolí, nově ho zorganizovat a zlepšit podle svého smyslu.

Život bez důslednosti, bez tvrdosti, bez vášně, bez mužnosti se mu jeví jako „nevzdělaný“, tedy beztvarý, bezúčelný, nečestný a nesmyslný.

Národ, který je veden do války, chce růst a nechce se po vzestupu vrátit do stavu nasyceného klidu. Pokud se národ nejprve naučil, jak člověk ničí, jak se formuje ve válce, pak přerostl staré formy života v klidném míru a chce uznávat pouze mír zvýšené výkonnosti.

Náš národ se neusadil ani po osvobozeneckých válkách roku 1813, ani po zdánlivě neúspěšném ozbrojeném konfliktu roku 1918. Nebude to povoleno ani po světové válce roku 1939.

Pouze měřítkem světových dějin můžeme posoudit, co znamená, že Vůdce je zároveň prvním polním velitelem národa. On je garantem toho, že národ, který byl formován skrze něj, zůstane i v nadcházejícím míru svobody nejhlouběji válečnický.

Jakékoli zbytky buržoazního klidu a civilizovaného hledání štěstí, které ještě v německém národu přetrvávaly, budou touto světovou válkou vymýceny a konec války přinese zrod nového, nezbroušeného německého revolučního typu člověka, který vytvoří svou vlast v mocné Říši podle své vůle.

V důsledku této války se sice obyvatelstvo může stát chudším, ale ne lid: národ díky ní získává svou historickou tvůrčí energii a za několik let díky nyní již zvykem se stávajícímu vynaložení všech sil dožene vše, co se týče konstruktivní práce a kulturních úspěchů, které musely být kvůli válce odloženy a odsunuty.

Válka neokrádá čestný národ o plody jeho práce, ale v míru a svobodě mu dává mnohonásobně více, pokud jde o sílu a rozvoj energie.

„Zkušenosti z této kampaně nás mnohokrát naučily, že jsme museli krví napravit to, co jsme zanedbali tím, že jsme nevyvinuli dostatečné úsilí.“ – Gneisenau

Jednou z nejhorších duchovních nemocí je sklon uzavírat kompromisy s podmínkami a prostředím a zastavit se na půli cesty k cíli. Marnivá pýcha, že jsme dosáhli sice ne všeho, ale přece alespoň něčeho, je nebezpečným sebeklamem, z něhož člověk nevyhnutelně duchovně zahyne.

Spokojenost patří k morálce buržoazie, která se nakonec vzdává v „míru za každou cenu“. Spokojený člověk přiznává svou neschopnost, prostřednictvím vzpoury své vůle, stát se pánem sám sebe, a pokud se omezuje, pak dovoluje, aby ho síly prostředí svévolně tlačily na místo, kde se stává neškodným, ne nebezpečným, bez vlivu a nakonec netvůrčím.

Zřeknutí se vlastní vůle bylo nad rámec toho. Stále se to učilo jako náboženská ctnost. Člověk se považoval za zbožného, pokud trpělivě čekal na to, co mu dá nebe. Nechal „milého Boha vládnout“ a přijímal jakékoli neštěstí vyplývající z lidské nedostatečnosti jako laskavý boží trest, který měl sloužit spáse duše.

Ale náhoda neřídí osud člověka, spíše člověk nese měřítko svého osudu v sobě. On a nikdo jiný nese plnou odpovědnost za svůj život a za své výkony. To, čeho člověk dosáhne, nezávisí na milosti nebo nelibosti, na

požehnání nebo prokletí Boha, ale na pevnosti a neústupnosti jeho vlastního charakteru.

Ale čím je charakter rozvinutější, čím je vědomější, čím více vyžaduje činy, tím vášnivěji bude člověk naplněn touhou po rozvoji svých hodnot a bude požadovat realizaci svých myšlenek. Pro charakter je ztracený den, promarněná hodina nenahraditelná, protože byl odebrán čas pro čin. Proto mezi lidmi plnými charakteru nenajdeme lenochy a flákače. Skutečný výkon byl vždy požadavkem cti.

V životě právě válečnického člověka tedy neexistuje stav nudy, z něhož je buržoazní člověk znechucen. Kdo je naplněn velkou myšlenkou, nemá čas na tlachání, nezabývá se polovičatými opatřeními ani polovičními lidmi, což je jeden z důvodů, které vedou k izolaci tvůrčích lidí.

Odpočinky, které si kreativní člověk dopřává, slouží k reflexi a načerpání energie, k zhodnocení dosaženého a k pohledu vpřed na úseky cesty, které ještě zbývá urazit, aby dosáhl svého cíle.

Neochvějný člověk naplněný velkou myšlenkou bude poháněn spěchem k dokončení, který se buržoazním domorodcům bude jevit jako démonický.

Nemůže stát na místě, nemůže ani mlčet. Ti tak často chválení mlčenliví lidé v zemi nepatří k válečnické rase, spíše pocházejí z buržoazního světa odříkání. Možná jsou „dobří“, to je vše – život založený na přísaze pravděpodobně takové „dobré lidi“ potřebuje, kreativní život se jich však zříká.

Doktrína zbožné mlčenlivosti mohla vzniknout pouze v buržoazním prostředí, které v bukolické veselosti snilo o minulém životě. Bylo tak levné utěšovat se tím, že se zřeknutí se boje vykreslovalo jako „odpočinek v Bohu“ a žilo se v domnělé mírové kráse. Pastýřské hry a kruhové tance na květinové louce měly přehlušit válečnickou vážnost lidské existence ušlechtilými zvuky a krásnými obrazy. Promrhaný člověk chtěl žít život jako fantazmagorii. Už nebyl sám sebou, byl jen hračkou v barevných soukolích světa. Že on, který stále stál v neplodnosti života bez historie, byl spíše loutkou než hračkou, netušil.

Domníval se, že je vydán na milost a nemilost vyšší moci a že „slepá náhoda“ hraje v jeho životě důležitou roli.

Naopak vytrvalý člověk již není závislý na náhodách, na svévolnosti, na milosti nebo nelibosti osudu, nebes.

V každé možné situaci, s pevnou důvěrou ve svůj svět a ve svou schopnost odhadnout překážky, se odváží vzbouřit, aby spravedlivě napravil situaci, ale to znamená dostat se do správné pozice, aby dosáhl spravedlnosti.

Charakter tedy v zásadě jedná správně!

Všechny chyby, které člověk dělá, spočívají v polovičatosti, chyba vládne tam, kde charakter a instinkt byly odvedeny od velkého cíle kalkulujícím rozumem s ohledem na zjevnou výhodu.

Plachá opatrnost spokojit se s částí často svádí člověka k tomu, aby se z této spokojenosti vzdal sice nejistého, ale přesto žádoucího cíle.

Na cestě ke svobodě leží lidské trosky a zničené duše těch, kteří se z nedostatku vášně a vytrvalosti předčasně unavili a podlehli touze po odpočinku.

Odvozovat z uspokojení jako zřeknutí se dokonce morální doktríny odpovídá buržoaznímu dekadentnímu způsobu myšlení. Kdo nezabije svého nepřítele úplně, musí počítat s tím, že jakmile se nepřítel zotaví ze svých ran, bude jím znovu napaden. Nerozhodní lidé proto vždy zahynuli kvůli svým polovičatým opatřením, která nutně vedou k nedostatku historie.

Učinit poslední krok je nejhlubší moudrostí života! Již v životě jednotlivého člověka je obtížné po překonání nesčetných lákadel a pokušení, po odstranění všech morálně maskovaných výhrad dosáhnout celistvosti, sjednocení vůle a reality; v životě národa, který se skládá z milionů jednotlivců, je to nesrovnatelně těžší.

Není možné z masy obyvatelstva prostřednictvím vzdělávání vytvořit miliony celistvých lidských bytostí, miliony skutečných charakterů, osobností.

V tvůrčích okamžicích národa stojí v čele lidu jeden z velikánů historie a silou své nadřazené vůle táhne celý lid k rozhodujícímu činu, shromažďuje kolem sebe charaktery národa a prostřednictvím shromáždění nositelů vůle vede lid na cestě ke svobodě.

Vůdce má před sebou bezprecedentní odpovědnost, která spočívá v tom, že nesmí opomenout nic, co patří k dokončení boje národa za svobodu. Vůdce, který reprezentuje vůli národa po svobodě, chápe a využívá historický okamžik a nutí svůj národ k rozhodnému činu. Národ, z jehož středu vzešel Vůdce, důvěřuje charakteru a neomylné vůli svého Vůdce, nechává se vést k stále novým výkonům, vkládá do něj všechny své touhy a

prostou důvěrou ho naplňuje silou vědomí odpovědnosti, aby dílo dovršil.

Ve vědomí reality historického života národ svázaný důvěrou k Vůdci ztrácí ostych před krví a utrpením přítomnosti a povznáší se k velikosti myšlení o budoucí svobodě, kterou lze získat pouze vzdáním se všeho na půli cesty a neúprosným naplňováním možností a příkazů přítomnosti.

Svoboda je konečným cílem, je tou celistvostí, kvůli níž jsou lidé povýšeni na osobnosti a osobnosti národa na skutečné vládce.

Historická hodina se nabízí, pokud je jednou promarněna, už se nikdy nevrátí, život nelze opakovat.

Běda tomu, kdo je jen poloviční, a běda lidu, který neuznává své poslání.

„Společná nebezpečí probouzejí společnou odvahu: vytvářejí tak nejvznešenější pouto mezi lidmi: přátelství.“ – Herder

V klidných dobách hraje osobní touha občanů státu po štěstí podstatnou, ne-li přímo primární roli. Soukromý svět s jeho malými touhami, egocentrickými myšlenkovými proudy, radostmi a utrpením se jeví jako

velmi důležitý a určující, a málokdy je ten, kdo je šťastný ve své jistotě, schopen pozvednout oči k velkému, závaznému, obecnému.

Instinkt je v nejlepším případě mobilizován k zajištění vlastních životních základů, k dosažení osobního prospěchu, a jakmile jsou splněny obvykle velmi omezené cíle nasycení, bezpečnosti a zásobování, instinkt opět usíná a existence se zdá být ovládána pocity a náladami. Nálady se mění jako mraky na obloze. Lidé v okolí jsou hodnoceni podle velmi osobních měřítek jejich přínosu nebo újmy pro osobní pohodu. Vnitřní soutěž plně zaměstnává malé síly.

Pod pojmem „každodenní život“ rozumí zabezpečený člověk každodenní boj o životní jistoty. Pokud má tento zabezpečený člověk touhu nebo sklon, který ho vede mimo tento „každodenní život“, pak se považuje za člověka, který potřebuje krásu, a cítí se být estétem. Vytváří si tedy nad sférou každodenního života další sféru umění, svět „krásy“, hudby, poezie, malířství, sochařství, které jsou pro něj dostatečně dobré, aby daly jeho životu impuls. „Krása“ je to, co probouzí pocit, že není pohlcen „každodenním životem“.

Umění je tedy hodnoceno jako zjevení „lepšího světa“. Celý svět se zabezpečenému člověku jeví v nejlepším případě jako součet všech soukromých světů a politika života má dbát na to, aby soukromé světy zůstaly v harmonii.

Na druhé straně, v osudových chvílích národa, dochází k poznání, že ve srovnání s historií lidu existují soukromé sféry pouze v představách, že jsou to fikce srdce, v nejlepším případě mozku. „Pocit“ nestačí v hodině rozhodnutí k posouzení skutečných událostí. Nyní padají rozhodnutí, zda je člověk schopen vystoupit ze svého vlastního světa, překročit sám sebe, přeskočit svůj stín a vznést se do světa svobody, bezpodmínečného činu. Nic nespojuje tolik jako vědomí, že vstupujeme do společného velkého nebezpečí s celým národem.

Probouzejí se síly „my“, které tvoří společenství, a uvědomění si vzájemné závislosti, v dobrém i ve zlém, umožňuje překonat všechny individuální bariéry majetku a zdrženlivosti. Díky nebezpečím podmíněnému sjednocení jsou tyto neplodné prázdné prostory individualismu eliminovány ve prospěch jednoty a vůle lidu zaměřené na obranu práva na život.

V klidných dobách je tato vůle národa velmi často nepostřehnutelná nebo jen málo znatelná. Vášeň lidí se točí kolem soukromých cílů. Válka jako největší bezprostřední nebezpečí naopak umožňuje od základu rozpoznat to, co je závazné a povinné. Krev a rasa se opět jeví jako základy národnosti, kterou je třeba bránit, jazyk a zvyky, vlast a otčina se přesouvají z říše idejí do válečnické reality.

Opět se potvrzuje, že být Němcem je úkol, který je třeba vyřešit, že stát není schopen poskytnout svým občanům bezpodmínečnou bezpečnost, nýbrž pouze bezpečnost, za kterou jsou tito občané sami schopni se postavit.

Soukmenovci, kteří byli donedávna považováni za konkurenty v boji o štěstí, se ve válce jeví jako kamarádi před stejným osudem, jako nositelé stejné odpovědnosti.

Ale tam, kde se nutnost táhnout za jeden provaz, kterou vyžaduje nouze, stává touhou táhnout za jeden provaz z uvědomění a sklonu, vzniká kamarádství jako přátelství rozhodných mužů, kteří jsou schopni měřit charakterem a kteří v důvěře ve spolehlivost druhého bojují s nebezpečím.

Pouto národního společenství, které bylo možná ještě nedávno vnímáno jako náhodné nebo nahodilé, se nyní jeví jako kamarádství těch, kteří jsou naplněni stejnou vůlí k boji, stejnou touhou po svobodě a potvrzují základ závazné, společné krve.

Kdokoli v hodině nebezpečí sebral odvahu k rozhodnému činu a tím překročil bránu svobody, bude si i ve stáří s hrdostí vzpomínat na tuto vznešenou hodinu svého života a i v mírových dobách, kdy bude muset činit osobní rozhodnutí, bude tento jedinečný čin brát jako měřítko pro všechny problémy, kterým bude čelit.

Válka vyžaduje zásadní rozhodnutí a nutí lidi čelit osobnímu nebezpečí, čímž podporuje rozvoj charakteru, emocionální a duchovní růst.

Člověk, který přežil velké nebezpečí, získává sebedůvěru, která se projevuje silnou hrdostí, pro niž je otázkou cti nejen nevyhýbat se přicházejícím nebezpečím, ale vědomě se jim stavět čelem. Nemožnost vrátit se zpět kvůli cti je bezprecedentním podnětem k mobilizaci ještě silnějších emocionálních sil.

Každá generace z fronty je proto vášnivější, neúprosnější a nepohodlnější než generace lidí, kteří nejsou zvyklí bojovat.

Kamarádi, kteří byli očištěni a zoceleni válkou, mají formující energii a vychovávají jednotlivé lidské bytosti k důslednosti v duchu duchovně eskalovaného válečnictví.

Kdo byl jednou prověřen jako spolehlivý a neúplatný, chce se i v budoucnu osvědčit jako důstojný důvěry svých kamarádů, a nic nezavazuje tolik jako důvěra, která mu byla dána! Žádný zákon nedokáže tak zastrašit hrozbou trestu jako prokletí od kamarádů a žádná chvála, žádné vyznamenání nedokáže mít tak povzbuzující účinek jako výkřik, povzbuzující slovo nebo i jen uznávající pohled z kruhu kamarádů.

Muži formovaní válkou, kteří jsou spojeni nezničitelnými pouty důvěry budujícími zkušenostmi, kteří se poznávají navzájem podle slov, pohledem a chováním, intonací a ironií vlastními pravému válečníkovi, jsou věčně bdělým svědomím národa a často také rebelskými či dokonce revolučními vykonavateli vůle lidu po růstu, protože v žádném případě neztrácejí nově získané hodnoty a poznatky o své lidskosti, ale chtějí je znát jako závazné pro celek.

Kamarádství zrozené ve válce vede k politickým přátelstvím, která právě v míru usilují o rozvoj duchovního zákona věčné války.

Každá válečná generace tak bude prostřednictvím svých vlastních činů nebo alespoň prostřednictvím příkladu, který poskytuje, mít ve zvýšené míře vliv na utváření dějin.

Žádný stát sice nemůže oceňovat válku pro válku samotnou – povinnost zachovat a pečovat o lidskou podstatu tomu brání, ale bude za každou cenu považovat válečnickou výchovu za nezbytnou podmínku pro probuzení a posílení vůle k životu.

Bude tedy ctít vojenskou tradici tím, že bude neustále uchovávat v paměti válečné zkušenosti, a v uctívání hrdinů bude vidět jediné pravé náboženství, které vychází z rasově podmíněného, a tedy válečnického pohledu na svět.

V době míru bude dobré dát lidem příležitost, aby se alespoň jednou v životě vrátili na místa, kde bojovali a prolévali krev a kde překonali strach a našli důvěru ve vlastní sílu, a uvidí, že na těchto místech sebereflexe načerpají novou energii, novou připravenost a novou vůli k boji za mír. O válečné zkušenosti se už nedá mluvit do omrzení, nelze ji ani uklidnit národně zkrášleným pacifismem.

Bylo by proto zcela nesprávné převážet válečné mrtvé do vlasti!

Jednoho dne by měl syn cestovat do dálky, aby se u otcova hrobu naučil měřit válku a překonání, které umožňuje obětovat se. Pouto, které ho pak spojuje s mladým člověkem, který rovněž stojí u hrobu svého otce, ho váže pevněji k historii a osudu národa než jakákoli teorie.

Kamarádství válečníků vede také k přátelství synů. Proto je uctívání hrdinů politicky nezměrnou hodnotou.

Nikdy by neměly být vymazány všechny stopy války. Stejně jako existují přírodní rezervace, musí být z pochopitelných důvodů zachovány krajiny, které válka nejhlouběji poznamenala.

Divokost válečné reality má také svou krásu! Ale neměla by být milována jen kvůli této kráse, ale spíše kvůli své velké duchovní výchovné příležitosti.

Pro člověka, který je ochromen luxusem příliš rafinované civilizace, je představa tvrdého vojáckého života odpudivá. Obrazy přátelského a neškodného míru, představa předvídatelného rytmu dnů, mají uklidňující účinek.

Pojmy krása a mír jsou zobrazovány jako synonyma.

Čím civilizovanější a letargičtější se člověk stává, tím více ztrácí válečnický ideál svou platnost a přitažlivost. Především v buržoazní době je voják považován za barbara, za nekultivovaného a destruktivního. Je mu jednoduše upírána jakákoli intelektuální a duchovní energie.

Historie však učí, že každý národ, který se poddá buržoaznímu luxusu a požitkům, nakonec podlehne nebezpečí excesů – také mentálních a duchovních – a nakonec, neschopný disciplinovaného života, skončí v ochablosti a bezbrannosti.

Úpadek je nezastavitelný, i když pseudo-rozkvět domnělé kultury chce oklamat ohledně pokřivenosti a zakrnění přirozeného biologického organismu národa. „Barbarství“ je díky své primitivnosti, nevyčerpané mladistvé energii, bezproblémové povaze a radosti z boje natolik nadřazené lidstvu zdegenerovanému v totálním pacifismu, že je samo schopno téměř bez námahy překonat překážky, které člověk civilizace za pomoci všech sil svého mozku dokázal postavit jako obranu.

Barbaři vždy převzali dědictví národů zničených jejich unavenou civilizací.

Bylo by však zcela nesprávné chválit barbarství jako stav: historie nás učí, že barbaři, nakažení ptomainem úpadku, po krátké době z tohoto převzatého dědictví zahynuli.

Spor mezi intelektem a krví musí vést buď k přecenění intelektu a tím k jeho vysušení – což však vede k dekadentnosti – nebo k pohrdání intelektem ve prospěch neomezeného barbarství.

Na velkém bojišti dějin se prosazuje pouze lid, který potvrzuje spojení krve a intelektu, který zachovává své instinkty a zůstává věrný přikázáním rasy, ale přitom nezanedbává myšlení, nýbrž nechává celý svůj myšlenkový systém cirkulovat s krví.

O nepřátelství

Kamarádi!

Friedrich Nietzsche, nejodvážnější myslitel naší rasy, byl první, kdo měl odvahu promyslet do konce mužné a válečnické myšlenky, které hýbou našimi srdci.

Uprostřed buržoazně pacifistického prostředí osamělý jedinec oslavoval nebezpečný život a požadoval rozhodnutí k válečnickému postoji.

Nacionálněsocialistická revoluce se ujala úplné přeměny německého člověka a my, kteří jsme šli do války v roce 1939, jsme mohli zažít, jaké bezprecedentní vítězství dokázal válečnický německý člověk pod vedením Adolfa Hitlera dosáhnout.

Víme, že náš ničivý útok proti masám a strojům, proti bunkrům a liniím z oceli a betonu byl vítězným povstáním vůle proti údajně neporazitelné hmotě.

Mohli jsme dokázat, že duše našeho národa, naplněná touhou po svobodě, byla schopna zvítězit nad tyrany a otrokáři starého světa.

Povstali jsme, abychom Evropě dali nový řád: řád skutečnosti, pravdivosti. I tato malá publikace slouží duchovnímu povzbuzení. Chce oslovit kamarády, jejichž

srdce již nelpí na včerejšku, ale bije nadšeně pro budoucnost, pro Říši. Chce oslovit čestné a pravdomluvné, ty, jejichž duše již není zatížena balastem výhrad.

Chceme vstoupit do rozhodující bitvy s radostnou jistotou, že jsme byli povoláni jako první, abychom přinesli německý zákon do rozvoje.

Jsme vojáci Vůdce!

Složili jsme přísahu Vůdci! Vůdce je Německo, je představitelem naší víry a naší vůle!

Cennější než jakákoli nálada je pro nás uznání naší povinnosti. Tato povinnost však vyrůstá z hlubokého poznání naší povahy a našeho cíle. Zde roste naše věrnost, která nás váže k Vůdci a Říši. Touto myšlenkou rosteme nad sebe sama, nad strachy života a nad malichernými starostmi, do říše německých idejí, která je naší duchovní vlastí.

Jak malý se nám zdá včerejšek před velikostí toho, co leží před námi.

Tato válka chce učinit naše srdce a naši duši velikými. Potvrzujeme to z nutnosti! Milujeme ji, protože nám

umožňuje prokázat naši velikost a upřímnost naší připravenosti a vděčnosti.

Ať žije Vůdce!

Berlín, 20. dubna 1941.

Náš svět

O lásce bylo za staletí řečeno mnoho slov. A o lásce bylo zazpíváno mnoho písní.

Skutečná láska je jistě schopná mnoha věcí. Obětuje se, bojuje a pohání člověka k velkým činům.

Zrychluje tlukot srdce a rozzáří oči štěstím a vědomím.

My vojáci často mluvíme o lásce a vkládáme do tohoto světa veškerou svou touhu po snoubence, manželce, dětech.

Láska!

V rozjařenosti svého srdce jsme někdy mysleli, že svět nemá co nabídnout nic vyššího než lásku, a šťastná nálada nás chtěla vynést až ke hvězdám.

Byly chvíle blaženosti, které vkládaly takové myšlenky do srdce, chvíle odloučení od světa, úplného zapomnění, ztracení se ve snu.

Když jsme se pak vrátili zpět do reality tohoto světa, uvědomili jsme si, že přikázání povinnosti nás naplňovalo sice přísněji, ale také upřímněji, a že nutnost od nás mohla vyžadovat mnohem více činů než nálada.

Zažili jsme také jinou lásku než lásku ke snoubence, k manželce, k dětem: lásku k našemu lidu.

A tato láska se spojila s touhou vidět lid svobodný, silný, bojovný a šťastný.

Německá láska, láska k Německu!

Zahrnuli jsme do ní vše, co jsme kdysi považovali za vlast a čest, za připravenost k oběti a touhu po činu v srdci a duši, co jsme cítili jako nutkání a požadavek. A když Německo opět postihlo neštěstí, utrpení, hanba a potupa, trpěli jsme emocionálně i fyzicky spolu s naším lidem, protože jsme k němu byli připoutáni láskou a osudem.

Nemyslím si, že je třeba nám Němcům příliš mnoho vyprávět o lásce.

Ale měli bychom se konečně vyvarovat slov a pojmů „lásky“, které nepocházejí z tohoto světa reality. Co

bychom my vojáci, jejichž láska ke zbrani vznikla z uvědomění si osudového povstání našeho národa k moci, měli dělat s rčením, které vyžaduje:

Milujte své nepřátele!?

Už Bismarck věděl, že státu nelze vládnout křesťanským kázáním z hory a že svět snů se rozplyne před požadavky reality. Bez ohledu na to, zda je tento svět snů krásný a milý, nebo plný teroru a podvodu. Kamarádi, nechceme mluvit o lásce, ale o realitě, z níž vzešel náš boj.

A tato realita vypadá tak úplně jinak než ten svět snů, ze kterého se lidská duše osvobozuje, když zaznívají zvuky boje a když je třeba se vyzbrojit pro rozhodující čin.

My vojáci víme, že naším úkolem je zničit nepřítele. Myšlenka na vítězné zničení naplňuje naše srdce a dodává nám bezohlednost, která je nezbytná pro konečné rozhodnutí.

Jakkoli krásně mohou znít řeči o „věčném míru“, jakkoli lákavé a zářivé se mohou zdát myšlenky všeobecného bratrství a smíření nerealistickým snílkům, v praxi se takové teorie ukážou jako zničující.

Nikdy nezapomeneme na podzim roku 1918!

Náš lid hladověl a trpěl; pak nasycení demokraté „západní polokoule“ slibovali chléb a mír ve jménu kultury, křesťanství, lidskosti. Ale nejprve měly být složeny zbraně!

A v našem lidu bylo tolik naivních lidí, kteří naslouchali narážkám těchto křesťanských zednářů a byli připraveni uzavřít mír za každou cenu.

Pamatujete si, kamarádi, jak ten „mír“ vypadal?

Vzpomeňte si na Versailles.

To, co válka nezničila, měl dokončit diktát.

V roce 1918 byla vyhlazovací válka, kterou tak lichotivě kázající nepřátelský svět vedl proti našemu národu, pouze postavena na jiný základ, na základ, který zaváněl možná ještě strašnějšími nebezpečími.

V „míru“ z Versailles Německo nedostalo ani den odpočinku. Ano, jeden Němec, plný zoufalství, se nakonec vzbouřil proti druhému.

Boj všech proti všem měl přinést chaos a jednou provždy zpečetit osud našeho národa.

My vojáci jsme se naučili dívat se na apoštoly míru pozorněji a pod beránčí kůží jsme znovu a znovu objevovali zuřícího vlka.

Svět se nikdy nestane rájem!

Prostě nejsme andělé, ale lidské bytosti. A ani nechceme být andělé!

Být spravedlivým a čestným člověkem se nám zdá být důležitější. K tomu ale patří, že jsme připraveni poznat a vidět svět takový, jaký je, a ne takový, jak se odráží v mozcích a srdcích snílků, bláznů a proroků.

Ať se nám to líbí nebo ne: válka ve světě je realita, které se nemůžeme vyhnout, pokud se nechceme ztratit v houštině fantazie. A kdo se nechce vzdát života, kdo ho naopak chce naplnit, má povinnost se do boje zapojit.

Toto, kamaráde, je naše válečná životní moudrost, kterou nám sice žádný anděl nehlásá, ale kterou nás naučil sám svět.

Nejsme zděšeni, když poznáme, že realita tohoto světa není naplněna láskou, ale naopak plná nepřátelství a překážek.

Nejsme ani smutní.

Poznat život takový, jaký je, bez lží, bez sloganů, bez lítosti, je požadavkem pravdivosti.

Pokud poznání, které získáváme, ničí staré představy, rozbíjí modly, které jsou prolezlé červy, pak to není v žádném případě politováníhodné.

Každý vývojový růst má v zásadě také něco destruktivního. Přirozené myšlení v tomto odhodlání necítí žádný soucit.

Pouze dekadentní „cítění“ emocionálně nemocného lidstva mohlo vymyslet celé „teologie“ o tom, mohlo rozprostřít husté závoje „doktríny smíření“ přes drsné skály reality – ale pouze v tvrzeních, v myšlenkách, v obrazech, v koncepcích a klamu!

Myslitel, který je schopen myšlenku domyslet až do konce, vždy pohrdal těmito závoji, a válečník, který se pohybuje ve světě nepřátelství, se navzdory všem zdáním vždy spoléhal na svůj meč!

Vyhýbat se realitě nebo ji potvrzovat: to je rozhodující otázka naší doby!

Lež nebo pravda: zde se snílci oddělují od bojovníků!

„Vy malé děti, milujte se navzájem!“

Jistě hezké prohlášení. Prohlášení ze světa, který může vzniknout daleko od našeho, ze světa, který žádné lidské oko nikdy nevidělo.

Kdyby byli lidé „malými dětmi“, pak by v tomto smyslu mohl být vytvořen dětinsky milý svět.

Ale lidé, i při nejlepší vůli, se nedají přimět, aby se stali „jako děti“.

Za prvé, již z hlediska životní kauzality je stav dětství projevem růstu a všeho jiného než životním ideálem. Ale pak se vědomý člověk rozhodným způsobem brání tomu, aby se jeho lidskost stala milou a neškodnou. Ne z nějakého satanského vzdoru proti jakýmkoli „náboženským doktrínám“, ale prostě z uznání reality tohoto světa a tohoto života.

Ale jak vypadá svět?

Je to ráj, zahrada bezpečí, oáza, země mléka a medu?

Kdokoli o tom snil, bude z takového snu probuzen již samotnou tísní.

Svět, jak se nám jeví ve své realitě, je střídáním útoku a odporu, vytrvalosti a překonávání.

Kdokoli se podřídí podmínkám, je ztracen!

Jednoduchý zákon, který je strašný jen pro slabochy.

Není náhodou, že lidé – čím více se přibližují k severním oblastem země – se stávají tvrdšími, útočnějšími a bojovnějšími: musí se bránit proti drsnému a

nehostinnému prostředí, které by je zabilo, kdyby se zároveň nebránili veškerou silou svých rukou a smyslů.

Příroda ničí člověka, který se neumí chránit. Je tedy krutá?

Déšť nás někdy obtěžuje, činí pobyt pod širým nebem téměř nesnesitelným.

Je tedy metlou lidstva?

Nebo mráz? Nebo bouře?

Prostě se musíme smířit s tím, že v přírodě již existují síly, které nás nutí zaujmout určitý postoj – zda přátelský, nebo nepřátelský, zůstává otevřené – a jejichž realitu ignorovat by bylo známkou neschopnosti žít, neschopnosti uznat přírodu takovou, jaká je!

Příroda není ani dobrá, ani zlá. Stojí nad takovými měřítky, která stanovili lidé, sebestředná stvoření. Síla, která ji řídí – zákon – způsobují růst a zánik, klíčení a zrání, a věčný rytmus vesmíru nemá uši pro stížnosti a nářky.

Lidská bytost se musí postavit přírodě, smířit se s ní, v případě nutnosti s ní bojovat, v nejlepším případě proniknout do jejích tajemství a učinit její četné projevy užitečnými pro sebe.

Příroda se pak člověku bude jevit jako dobrá, pokud mu bude schopna poskytnout výživu, ale také duchovní hodnoty. Údajně „destruktivní“ síly přírody se mu mohou jevit jako „zlé“, ty síly, které není schopen ovládnout.

Čím bezmocnější je člověk, tím více „zlých“ sil přírody pro něj existuje.

Myslíme na boj člověka s mořem.

Je moře „zlé“, pokud rozbíjí přehrady a hráze, pokud zaplavuje úrodnou půdu, pokud ničí vesnice a města a zabíjí lidi?

Nebo se člověk stal příliš slabým, aby účinně a úspěšně kladl odpor, a to díky práci svých rukou a myšlenkám svého intelektu?

Člověk dokázal v boji proti přírodním podmínkám vykonat něco bezprecedentního. Vyrval přírodě nesčetná tajemství a učinil je užitečnými pro sebe, svůj pokrok, svou bezpečnost. Ano, mnoho údajně nepřátelských a destruktivních sil se po poznání jejich zákonitostí stalo spojencem člověka.

Ztratili jsme zvyk hovořit o „dobru“ a „zlu“ v přírodě. Pohrdavě se usmíváme nebo odpouštíme, když

slyšíme primitivní lidi nebo lidové výrazy takových sobeckých „hodnotových soudů“.

Získali jsme větší důvěru ve vlastní sílu, a proto vzrostla i naše vůle k odporu.

Svět jako projev přírody je věčným střídáním života a úpadku, a tedy i útoků, vytrvalosti, podléháním a novým stáváním.

Pro slabého člověka – prostě pro toho, kdo není schopen vyvinout vůli k odporu – musí svět nevyhnutelně vypadat jako „zlý“, krutý a brutální. Z jeho pohledu se musí – oprávněně – cítit neustále pronásledován. Jeho plány selhávají, protože nevycházejí ze silného srdce a nejsou tedy formovány vášnivou touhou po činu.

Slabý člověk velmi rychle dosáhne mezí svých sil, ale velmi rychle také zeslábnou jeho myšlenky.

„Zlý svět“ ho drtí!

Nevšímá si ani jeho bezmocného křiku, ani jeho neúspěšných modliteb.

Slabí lidé v každé době hledali „náhradu“ za chybějící sílu. Velmi často ji hledali a nacházeli v „náboženství“, které apelovalo na jejich slabost, slibovalo

jim místo činu „zázrak“ a odkazovalo je místo reality na „víru“.

Tito slabochové vždy nabývali na síle pouze ve své fantazii. Nebyli schopni změnit „špatný“ svět, i když si to namlouvali nebo se k tomu nechali přemluvit. Ale svět také není v žádném případě „dobrý“.

Je takový, jaký je! I ten nejsilnější člověk sám, při nejtvrdším odporu a nejvášnivějším útoku, utrpí porážky, utrpí zranění.

Jen on nikdy nesloží zbraně před světem a nebude hledat útěchu ve snu, v zázraku. Nikdy se nebude snažit uniknout realitě po žebřících do nebe.

Svět není ani dobrý, ani zlý.

Je, jak se nám lidem nabízí, velkým bojištěm, místem věčného boje, věčného konfliktu, místem neustále číhajících nebezpečí.

A my, nositelé života, musíme vstoupit do této věčné války světa.

Ne proto, že bychom tuto válku stvořili, spíše se nám svět prostě neukáže jinak.

Koneckonců, nemůžeme změnit podstatu přírodní síly. Nemůžeme zrušit ani jediný prvek.

Z potvrzení tohoto světa čerpáme své místo na zemi. Je to pozice neustále připraveného, vždy ve zbrani stojícího válečníka. Je to přikázání moudrosti „neodzbrojovat se“.

Pokud liška v pohádce chce pohltit ježka, nejprve ho přesvědčí, aby si sundal své bodlinaté brnění.

Tyto bodliny nevadí ježkovi, ale lišce!

Od Moltkeho pocházejí jasná a zřetelná slova:

„Věčný mír je sen,

a to ani ne hezký!“

To může znít krutě, ale realita prostě není idylická, netoleruje ani romantický pastýřský život, který nasycení lidé vykreslují ve svých přáních.

Nezažili jsme snad, že osud nasycených lidí, kteří již nevědí, jak se bránit, kteří ztratili svůj válečnický instinkt, je bídný? Jejich pád, jejich zmizení z politické scény není v žádném případě politováníhodné. My vojáci to považujeme za spravedlivé, ano, za nezbytné.

Děkujeme tvůrčí přírodě, že nám dala schopnost nepřátelství: díky ní jsme schopni rozvíjet energie, které jsou konstruktivní a formující, organizující a zákonodárné.

Zamysleme se nad tím, že Búrové, i tehdy, když je napadli Angličané – kteří, jak je známo, znovu a znovu zdůrazňují svou křesťanskou morálku –, se sotva odvážili zvednout oči od Bible a doufali v zázrak. Když se nejaktivnější z nich vzchopili k hrdinskému boji, bylo již příliš pozdě! Příliš doufali v „lásku“ a příliš málo rozvíjeli energii nepřátelství. Museli tedy zažít, že Angličané v neomezené zuřivosti po zničení se nezastavili ani před búrskými ženami, dětmi a starci.

Osvobozenecká válka Búrů byla udusena v moři krve a smysl pro realitu se u mnoha najatých stvoření mezi nimi tak zamlžil, že dnes po boku svých utlačovatelů táhnou do boje proti nám!

My však víme, že jediná naděje na skutečný mír, na mír spravedlnosti a cti, spočívá výhradně v uvědomělé a formované síle, která bude působit v Říši, kterou jsme vytvořili.

Válka formuje sílu státu v novém řádu, který pociťuje nepřátelství vůči staré svévolnosti a ví, jak tuto svévolnost ukončit.

Protože víme o oprávněnosti a nutnosti našeho nepřátelství vůči utlačovatelům, bojujeme s fanatickou

vírou v naše vítězství, které je zaručeno osobností Vůdce, neomylně zakotvenou v realitě!

Realita tohoto světa je plná bojů a konfliktů, boje o prosazení se. A tuto realitu nelze skrýt žádnou doktrínou, žádnou teorií, žádnou ideologií, žádným sebesladším poselstvím.

Silní, bojovní lidé, kteří neztratili svůj instinkt, ale naopak jej udrželi bdělý a ostrý, vidí v boji světa velkou příležitost pro rozvoj své přirozenosti. Jasně poznali, že život sám o sobě není nic jiného než vůle k prosazení se, a jejich myšlení se již brzy stalo vymáhající vůlí k životu.

Náš Vůdce jednou pronesl jasná a zřetelná slova:

Nacionální socialismus je chladná doktrína reality založená na nejostřejším vědeckém poznání a jeho intelektuálním vyjádření.“

My, nacionální socialisté, víme, že tato slova jsou potvrzením reality tohoto života a tohoto světa, které se nikdy nelze vyhnout!

Kdo chce žít, musí bojovat!

Život bez boje prostě neexistuje. Alespoň ne život zdravý, tvořivý, a tedy požehnaný!

Nechceme mluvit o nemocném „životě“, o vegetování.

Hlupák, který chce, aby mu život něco dal, který čeká, až mu do klína spadne pohádkové štěstí!

Žebráci u bran osudu na sobě nemají nic působivého, nic dojemného. Můžeme je jen z hloubi duše opovrhovat.

Nesmíme si nic dávat!

Všechno musíme dělat sami. Nejen z donucení!

Abychom získali svět, je zapotřebí konečného, bezvýhradného činu. A odvaha k upřímnosti!

Znovu a znovu jsou po ruce výmluvy, které se nám doslova vnucují. Nic pro nás není snazší než zakrývat pravdu. Stačí jen zavřít oči, abychom ji neviděli.

Jen ten, kdo zavírá oči, aby neviděl pravdu, by neměl vinit „osud“, když zakopne.

Svět prostě patří těm, kdo jsou bdělí, odvážní a vidí.

Neexistují žádné „problémy“, které by ležely mimo lidské srdce.

Svět sám o sobě nezná žádné „otázky“, které by nemohly být vyřešeny v našem nitru.

Musíme mít jen odvahu odvážit se vzpoury.

Svět není „mírumilovný“. To jsme si již uvědomili z bouří, které se prohánějí naší zemí. Ale víme také o bouřích a otřesech, které musí prožít naše srdce, naše duše.

Ani my nedokážeme uprchnout do míru. I mnich, poustevník, anachoreta – ten nejdůkladnější vrah duší – je stále pronásledován „pokušeními“.

Musíme čelit osudu. To nás učí naše zkušenost. Musíme na něj útočit a utvářet dějiny, to nám radí naše odvaha. Ale říká nám to i náš instinkt, ten hlas svědomí, který nás nabádá, abychom zachovali život, stoupali vzhůru, činili ho plodnějším, který nám radí, abychom kráčeli správnými cestami pro rozvoj života, pro jeho dovršení.

Takzvané „náhody“, události, které k nám přicházejí ze souvislosti životních procesů a jejich projevů, které jsou mimo náš rozum a naše výpočty, nejsou nic jiného než úkoly, které musíme vyřešit.

Je zbytečné o nich přemýšlet. Jejich původci nejsou nijak tajemní ani okultní. A už vůbec nám je neposílá „nebe“.

Jedinou odpovědí, kterou jim můžeme dát, je čin.

Náš svět?

Vidíme jeho projevy!

Jejich záhady vzbuzují náš intelekt, náš rozum k útoku. Ne k podrobení se!

O ponížení prostě nemůže být řeč.

I když rozum stojí před zdmi a překážkami, které podle něj nelze překonat, nevzdává se tohoto útoku, ale spíše si volí výchozí bod, pozici, ze které je kdykoli ochoten znovu a znovu riskovat odvážný skok.

Bolest

Existují lidé, kteří – podobně jako hlemýždi – opatrně vystrkují své tykadla, aby prozkoumali realitu.

Pokud narazí na potíže, rychle se stáhnou do „bezpečí“ a čekají na „vhodnou příležitost“.

Vhodná příležitost má zaručit snadný úspěch, pokrok.

Existují lidé, kteří celý život čekají na vhodnou příležitost a nikdy nepřistoupí k činu, k rozhodnému kroku. To může život učinit neplodným a tím ho zničit.

Pravděpodobně neexistuje žádný čin, který by nebyl spojen s bolestí – duševní i tělesnou. Ve smyslu přijímání i dávání.

Každé narození je bolestivé porodními bolestmi.

Ale bolest je přechodnou formou života.

Nad bolestí svítí slunce činu.

Konečnou odpovědí na bolest není nářek!

V boji o realitu, v boji o utváření osudu, jsou útočící lidé již bohatí na bolest. Právě tito lidé se však vyznačují tím, že se nezastaví u stížností, ale navzdory bolesti se připojí k triumfální písni svého činu. „Štěstí“ nespočívá v dosažení cíle, ale v útoku na překážky, které se tyčí před větším cílem.

„Odvážil jsem se!“ není chvalozpěvem vděčnosti člověka, který dobyl pevnost a nyní v jejích hradbách umisťuje své znaménko vítězství. Je to spíše osudové rozhodnutí někoho, kdo je uprostřed útoku a nemá jinou jistotu než svou nezdolnou odvahu, než svou titánskou, radostnou kuráž.

Odvaha je vše. Ne dobytí!

Bolest nemusí být naším nepřítelem. Život plný bolesti rozhodně není ještě ztracený život. Kamarádi,

může to být dokonce plodný, činy naplněný a prací požehnaný život.

Bolest – ať je jakkoli velká – nemusí vést ke zklamání.

Lidé, kteří nebyli schopni poznat realitu života, často již po prvních bolestivých zkušenostech pociťovali, že jejich celá existence je zastíněna bolestí, a nechali se natolik unést, že svému životu dali negativní znamení.

Jejich pesimismus, jejich „bolest světa“ byla často stále vnímána a chválena jako projev „ušlechtilé duše“.

Citlivost – citlivost se navíc často zaměňuje s vnímavostí – ještě zdaleka není důkazem otevřeného srdce, stejně jako schopnost trpět ještě není měřítkem charakteru. Odevzdat se bolesti může být pro slabochy sladkou útěchou v podrobení se osudu. Přes bolest však potvrdit život je prvním znakem probuzené vůle k životu.

Právě útoční lidé, ti kreativní a tvůrčí, se nikdy nestyděli za svou citlivost, nikdy ji také nepopírali. Jen jí prostě nepodlehli.

Hrdinové německých dějin byli vždy nejcitlivějšími lidmi své doby.

Čím těžší byla rozhodnutí, tím větší byla také jejich bolest, která vedla ke zrodu myšlenky.

Pokud se podíváme do srdcí velkých revolucionářů a myslitelů, nejmocnějších státníků a hlasatelů našeho národa, pak nás znepokojuje bolest, která stojí na prahu prostředí a osudu formujícího vzpouru.

Vzpomeňme si jen na muže jako Hutten, Fridrich Veliký, Kleist, Bismarck, Nietzsche.

Bolest není nepřátelská vůči činu. Je schopna odstrašit pouze zbabělce a lenochy.

Která mateřská žena by se ze strachu z bolesti porodu vyhýbala porodu dítěte?

Tvorba začíná bolestí!

Cesty k dokončení každého díla vedou přes bolest!

Vědomý a myslící, tvůrčí člověk pohrdá všemi omamnými látkami. Chce prožít, nejen trpět, akt tvorby.

Pesimista s obavami zjišťuje, že růže má trny, a může její krásu vnímat pouze s melancholií, pokud ji – právě kvůli trnům – dokonce nepopírá.

Optimista chce vidět pouze krásu růže, dokud se bolestí – kterou musí cítit dvakrát tolik právě při obdivování krásy – nepřesvědčí o existenci trnů.

Jistě, ale pak už jeho obdiv ke kráse není tak velký!

Pouze instinktivně jistý člověk vidí růži v její celistvosti. Jeho znalost trnů mu nezkazí radost z krásy.

Ví, že neexistuje krása oddělená od účelu, která by existovala sama pro sebe.

Ví také, že neexistuje „krása“ oddělená od účelu. Nežádá život plný činů bez bolesti! Z lásky ke své práci neprosí o milost!

Hodnocení života a reality podle bolesti se stalo neplatným: právě my vojáci jsme viděli a prožili bolest. V utrpení a v rozdělení jsme zažili více, než se zdálo možné pro buržoazní generaci před námi. A přesto tím pro nás život neztratil svůj smysl. Ani v nejhlubším utrpení a v nejhořčejším zklamání jsme se nevzdali zoufalství. Ale bolest, když se rány zahojily, vytvořila kolem našeho srdce brnění.

Obrněné srdce však nelze zaměňovat se srdcem zkamenělým!

Můžeme tedy být vděční bolesti, protože zpevnila naše srdce, aby mohlo pod brněním bít ještě horlivěji a vášnivěji.

Jizvy mají tu vlastnost, že posilují tkáň, a tam, kde se zlomenina jednou zahojila, se kost znovu nezlomí.

Nakonec je každá chyba, kterou uděláme, bolestivá. Ale poznání, které získáváme překonáváním překážek – pokud nejsme tvrdohlaví a pošetilí a poučíme se ze svých chyb –, pomáhá našemu intelektuálnímu a duchovnímu růstu.

Nemusíme se bát chyb a nemusíme se vyhýbat bolestem ducha.

Odvaha k překonávání je pak vznešeným ziskem.

Žádné poznání nedozraje, pokud nezničí myšlenku včerejška, možná dokonce i minulou relikvii.

Bolest ničení je však zastíněna zrozením budoucnosti.

Nebojácná myšlenka zaměřená na velký cíl prostě nemá žádný vztah k zastaralým relikviím. Přerůstá je, pokrývá je, třídí je, pokud se jim podařilo zakotvit se v životní sféře myšlenky.

Může pak dojít ke zdvojnásobení bolesti, bolesti ničení a bolesti zrození. Na oplátku je však zisk také dvakrát větší: vytvoření nové myšlenky.

Tak stojíme my vojáci v naší době: v době pádu starého světa a zrodu nového světa.

Prožili jsme bolest, když se rozpadl starý svět, ke kterému se upínala část našeho srdce, velká část naší lásky, našich myšlenek, naší touhy po kráse, naší naděje, naší duchovní vlasti. A my jsme byli první, kdo na sebe vzal bolest za to nové, co rostlo s prudkostí a co tlačilo podle neomylného vnitřního zákona k rozvoji.

Udělali jsme to dobrovolně a šťastně, protože jsme slyšeli příkaz povinnosti. A tento požadavek vyžaduje zaútočit na osud takové hodiny zrození. Aby náhoda a svévolnost neuzurpovaly to nové.

Obětovali jsme, abychom mohli vykročit s lehkým krokem do budoucnosti, tolik toho, čeho jsme si vážili.

Velký Alexandr, když vstoupil na novou zemi, kterou chtěl dobýt, spálil lodě. Vzdal se budoucnosti, která proměnila vítězství v nutnost.

Jsme vojáci nacionálněsocialistické revoluce. Nechceme znát žádné mosty do minulosti za našimi zády, mosty, které by nás sváděly k tomu, abychom se před utrpením obrátili zpět.

Hodina vojáka, navzdory bolesti, zná pouze jedno přikázání: Vpřed!

Tento signál k útoku je jasnější, náročnější a přesvědčivější než šeptání myšlenek strachu, které chtějí oznámit paralyzující zprávy o bolesti a smrti. A útok je nejúspěšnějším prostředkem k vyhnání myšlenek strachu.

Bojujeme proti bolesti a smrti: to je vzpoura našeho života! Výkon, který umí z odvahy a vůle utvářet činy, je naším příspěvkem k věčnosti v realitě tohoto světa.

My vojáci víme, že pokud statečně překročíme brány bolesti a smrti, jsme nositeli věčnosti našeho národa.

Protože průrvy, které vytváříme v hradbách nepřátel, otevírají našim dětem a vnoučatům cesty do budoucnosti.

Naše moudrost spočívá v tom, že nesmíme onemocnět bolestí přítomnosti, ale musíme přítomnost utvářet.

Vyrostli jsme tedy ze světa buržoazie, která si z lásky k jistotě, z rezervovanosti a úvah vybudovala zdi, které ji měly oddělit od všech nároků reality, protože jsme se stali důslednějšími v myšlení i jednání.

Na konci našeho myšlení stojí válečnický čin, který vede z náhodnosti každodenního života do tvůrčí říše myšlenky utvářející realitu.

Bolest a smrt pro nás již nejsou přízraky. I když tak zlověstně doprovázejí naši cestu, která vede k dokonalé shodě mezi vůlí a činem.

Ještě včera – uprostřed zoufalého, malicherného buržoazního prostředí – jsme byli ve svém lidu osamělí.

Konzistentní vojácké lidské bytosti, válečníci, jak je nazýváme, byli stejně vzácní jako velké myšlenky.

Náš Vůdce nejprve vytvořil v nacionálním socialismu chladnou doktrínu reality, která, povznesená nad strach a bolest, byla schopna vidět svět takový, jaký je.

My vojáci jsme tak získali víc než světonázor; naučili jsme se vidět skrz tento svět, vidět pozadí, rozpoznávat nepřátelské a přátelské síly a tím zaujmout vlastní pozici, náš výchozí bod pro útok!

Chladná doktrína reality, kterou nám dal Vůdce, dává našemu postoji pevný, skálovitý podklad, na kterém se můžeme opřít a zastavit, když je nutné odklidit hory překážek stranou.

Víme tedy, že válka a nepřátelství, bolest a smrt jsou něco přirozeného.

A „vykoupení“ z tohoto přirozeného stavu – navzdory všem náboženstvím a proroctvím – se nepodařilo!

Neboť svět nechce být vykoupen, ale spíše formován!

Víme také, že život nás staví před řešení úkolů, z nichž skutečně trpíme, z nichž můžeme také zahynout.

Ale život pro nás nikdy nebude více či méně úspěšnou všeobecnou zkouškou pro „posmrtný život“.

Naše povinnost nás zavazuje k formování této země, k naplnění našeho poslání, které slouží věčnosti našeho lidu.

Být schopen být nepřítelem!

Již samotná obrana proti útokům nepřátelského prostředí od nás vyžaduje mobilizaci vůle a připravenost.

Ale kdo chce být pánem svého života a tvůrcem svého osudu, tomu nestačí, aby svou energii vynakládal pouze na obranu. Musí navíc vykročit k útočnému činu.

Každý krok však s sebou nese nebezpečí, vzbuzuje nepřátelství ostatních, vede k dobrodružstvím a útrapám, naráží na překážky.

Není divu, že slabí nejsou schopni tohoto pokroku a upřednostňují jistotu, bezpečí odpočinku před nejistotou a dobrodružstvím putování.

Ale ten, kdo odpočívá, nedosáhne cíle života, splnění velké povinnosti, nýbrž pouze ten, kdo kráčí vpřed, roste a sílí díky překonávání překážek.

Uvědomění si, že svět je plný nepřátel a překážek, nás zavazuje, abychom se sami stali nepřáteli překážek.

Touha být nepřítelem je plodem tohoto poznání.

Schopnost být nepřítelem je cílem mobilizace naší vůle.

Chceme mít odvahu dotáhnout myšlenku nepřátelství až do konce. Nepřátelství je samozřejmě v zásadě něco destruktivního. Protože patříme do tohoto světa a ne do toho druhého, nemilujeme nepřítele, ale cítíme v sobě instinktivní nutkání zničit nepřítele, který koneckonců nejen klade odpor, ale navíc sám přechází do protiútoku.

Ty nebo já!

To je starodávné heslo nepřátelství.

Jistě, evangelia: ty a já! Zní to příjemněji. Ale nejprve musíme být ty a já přeneseni na rovinu za hranicemi životní reality!

Pouze ve národním společenství osudu je přítomno spojení vůle a touhy, formování a činu mnoha lidských bytostí. Zde spojuje společná krev, rasa, pouto cíle, utrpení.

Šťastný ten, jehož tělo i duše jsou připraveny k boji! Šťastný ten, kdo může být nepřítelem!

Známe zákony sympatie a antipatie, náklonnosti a odporu.

Chtít popřít tyto zákony znamená zavírat oči před pravdou a realitou.

A pouze lidé, kteří jsou vedeni strachem, lží nebo hloupostí, zavírají oči, aby nemuseli vidět.

Kdokoli může být nepřítelem, rozumí nenávisti.

Nenávist byla nespravedlivě opovrhována jako něco nečestného, jako něco démonického.

A přesto je nenávist vzrušením našeho instinktu, vyjádřením vůle naší duše.

Pokud nejsme schopni nenávidět otroctví, nemůžeme ani milovat svobodu!

Bez nenávisti neexistuje nepřátelství, ledaže bychom se bránili bez instinktu, pouze ze zvyku, možná také pouze z odporu proti nepohodlí.

Musíme být schopni nenávidět nepřátele svobody našeho národa, abychom v sobě našli vůli k jejich zničení.

Pouze „zkrocený“ člověk – „stádové zvíře zvyku“ – člověk, který ztratil instinkt a duši, již není schopen nenávidět.

Ale není také schopen milovat.

Protože pravá láska chce tvořit a být aktivní. Činy a tvoření však vždy narážejí na překážky!

Pokud logicky promýšlíme až do konečného důsledku, již se nenávisti nevyhýbáme, ale potvrzujeme ji jako všechny velké a ušlechtilé vášně, z nichž se rodí činy.

Abychom se stali úplnými lidmi, lidmi, jejichž vůle a činy tvoří jednotu, musíme cítit nenávist a nepřátelství vůči pokusům, které chtějí do našich srdcí vnášet zbabělost nebo pokušení marnivosti, touhu po odpočinku nebo sklon k pohodlnosti. Musíme být nejen sami na

pozoru před pokusy uvnitř nás, ale také tvrdě a nemilosrdně nenávidět vše, co nás činí menšími, méně bojovnými, pokornějšími.

Boj proti sebeponižování vytváří předpoklady pro svobodný rozvoj našich energií, pro růst, pro vzestup.

Realita života neuznává „povýšení“, které pochází z ponížení.

Pokud se v pokoře vrháme do prachu, osud nás nezvedne a neuklidní, ale naopak nám šlápne na krk.

Kamarádi, pamatujete si ještě na „politiku stříbrného lemování“ z období systému? Situace Německa měla být „zlepšena“ vyjednáváním a výměnou okouzlujících, ale prázdných frází.

A představitelé Výmarské republiky se dovedně snažili utajit před lidem versailleský diktát. Kdo tehdy znal tuto „smlouvu“?

Nikdo o něm nechtěl mluvit na veřejnosti, všichni se raději chlubili údajným pokrokem „ústavy“!

Naučili jsme se z hloubi duše nenávidět protivníky, zrádce a ničitelé našeho národa. A pouze tato nenávist nás učinila schopnými osvobozeneckého činu, přinesla nám jasné poznání, že pouze povstání proti „Versailles“ –

za nímž se skrývali všichni otevření i skrytí nepřátelé našeho národa – nás může osvobodit, žádné „usmíření“, žádné uznání, žádné urovnání.

Naučili jsme se sledovat nepřátelské myšlenky až na dno a zkoumat mozky a srdce, z nichž vzešly.

Naučili jsme se také, že musíme zničit nositele těchto nepřátelských myšlenek, pokud nechceme být sami zničeni.

Víme, že existují boje na život a na smrt, boje ducha, které nemohou skončit kompromisem, ale pouze úplným vítězstvím silnějšího a úplným vyhlazením poražené myšlenky!

V boji proti pokušením v nás roste z uznání všech slabostí a porušení touha po celistvosti, po pravosti, po dokonalosti.

Kdo jako vítěz nad svými vlastními nedokonalostmi vstupuje do velkého boje života, jen ten může být nepřítelem.

Už nepodléhá pokušením, která ho oslabují, která ho činí nevěrným svému cíli.

S neochabující silou, která se stupňuje díky vášni, se blíží k cíli a ničí vše, co se odváží postavit do cesty formování myšlenky.

Ale kdo je náš nepřítel?

Kdo má moc, která je určena pro naše nepřátelství?

Nenávisti hodné nejsou náhodné překážky, ale pouze ty úmyslné.

Nechováme nenávist vůči příslušníkům národů, které s námi vedou válku. Ale skutečně nenávidíme síly nepřátelské vůči svobodě našeho národa, které tyto národy ženou do války, jejímž cílem je naše zničení. A dokud nebudou tyto síly zničeny, nebude mír.

Ale národy, které se nechávají těmito silami zahnat do války proti nám, musí počítat s tím, že budou vtaženy do pádu, který postihne tyto síly.

Johann Gottlieb Fichte, filozof německých osvobozeneckých válek – ten čestný myslitel, který měl odvahu sesadit osobního boha Bible a nahradit ho německým poznáním, které prohlásilo božství za synonymum morálního světového řádu, tedy zákona, což byl odvážný čin, který filozofovi vynesl soudní spor s

obskurantisty, takzvanou „debatou o ateismu“ – pronesl tato odvážná slova:

„Každý přízrak zmizí, pokud se mu podíváte přímo do očí.“

To je poselství neotřesitelného válečnického postoje, který se překážkám nevyhýbá, ale naopak se jim vzdorně staví čelem.

Realita chce být uznána, netoleruje, aby před ní člověk schovával hlavu do písku.

Pravda si zachovává svou platnost, i když zbabělec před ní chce zavřít oči a myslí si, že nevidět znamená neexistovat!

My vojáci známe Schillerova slova:

„Kdo dokáže pohlédnout smrti do očí, jen voják je svobodný člověk.“

Velikost válečnictví spočívá právě v tom, že pohrdá jakýmkoli útěkem před realitou, i na žebřících do nebe.

Fichte s velkým důrazem odmítl ten nehodný „náboženský“ postoj Bible, který vyžaduje naději na odměnu v posmrtném životě, aby trpělivý člověk nastavil i druhou tvář, pokud byl udeřen do jedné!

Fichte také požadoval nepřátelství slušných lidí vůči utlačovatelům, vzpouru podrobených proti tyranům, pobouření neochvějných proti otroctví zbabělců.

Sesazená svoboda, jak dobře věděl i Fichte, mohla přežít pouze v myšlenkách – konkrétně v myšlenkách nepřátelství –, aby v daném okamžiku mohla vybuchnout, pomstít se a zachránit národ. A právě my, lidé dneška, my, vojáci německé revoluce, chápeme Fichteho slova v celé jejich hloubce:

„Nad vším ostatním je tento náboženský význam, že člověk odolává otroctví.“

Vědomí vlastní síly nám dává převahu nad nebezpečím a dělá nás hrdými na to, že můžeme být nepřáteli. My vojáci jsme v této válce mohli dokázat, že vášnivá vůle zaměřená na zničení nepřítele je schopna vyvolat nepředstavitelnou sílu.

Protože jsme šli do války naplněni myšlenkou svobody našeho národa, doktrínou nacionálního socialismu, triumfovali jsme.

Setkali jsme se s nepřátelstvím starého světa. Odpověděli jsme na něj svým nepřátelstvím.

Setkali jsme se s nenávistí mocností, které popírají řád spravedlnosti. Odpověděli jsme na ni naší nenávistí.

Nepřátelství nikdy ze světa nezmizí. Je to hnací síla, která nás nutí zaujmout stanovisko, které musíme potvrdit vášnivým srdcem, pokud potvrzujeme realitu a životní rozvážnost.

Naše vysoká láska patří národu, který se vydal na cestu budování Říše.

A tato vysoká píseň, která nás činí schopnými nejvyšší oběti, potvrzuje nenávist, která nám umožňuje použít zbraně smrti proti všemu, co není této lásky.

Jsme nový rod, který se již nestydí za své vášně, který se již nesnaží je zakrývat hloupými a klamnými slogany.

Chceme být Němci, kteří, abychom citovali Huttena, vystupují takoví, jací jsou.

Na lásku odpovídáme láskou. Na nenávist nenávistí, na nepřátelství nepřátelstvím. Jasný výpočet, který je vhodný pro nový, skutečný svět.

A pouze pravdivé může přežít před dějinami!

Německé vyznání

Německá víra

Když naše otázky

se ozývají ve větru,

když naše stížnosti

se před osudem stávají nicotnými,

pak naše víra tápá

k oblakům.

Když naše oči unaví

utrpení a pochybnosti,

když na zemi

zuří bouře a hroutí se domy,

víra je jako pevná půda v divokém moři.

Kdokoli v úzkosti přítomnosti

dokáže věřit v krásu budoucnosti,

ten je silnější než i to nejhlubší utrpení

svého srdce.

Kdokoli je silný ve víře, je vítězem v budoucnosti,

a jen silný dosáhne země budoucnosti,

smyslem všeho hledání a vůle je být silný.

Kdokoli věří ve svou sílu, věří také v sílu

svého lidu.

A z této víry vzniká věčná Říše.

Brána svobody

Kráčíme kamenitými cestami

Směrem k velkému povolání.

Naše ztvrdlé pěsti svírají

Vlajkový stožár pevněji.

Naše putování již trvá roky.

Naše chrámy zešedly v soumraku.

V rytmu kroků cítíme zázračnou sílu

Naší krve.

Posvátná touha srdce hledí na sever

A doufá v zjevení světla.

Kromě volání naší odvahy

neslyšíme nic.

Volání je jako signál trubky a

Boží mrak.

Žene nás chaosem a řádem k osudu.

Jsme ztracená skupina v lidu,

my skupiny budoucnosti.

Nebojíme se dne bitvy,

nebojíme se údolí smrti.

Kráčíme tichem noci

k bráně naplnění.

Tam spouštíme útočné vlajky

a vdechujeme ranní vzduch.

V našich srdcích se předtucha mění v jistotu,

že za branou leží svoboda.

Pěstmi strháváme trámy,

aby paprsky světla pronikly nocí.

A když čisté slunce pozdraví naše vlajky,

naše cesta k věčnosti je u konce.

Když naši bratři zpívají písně o svobodě,

náš osud se naplnil.

Německá duše

Z mlhavé šedi severu, země zasněné touhy po skrovném slunci, vzácném zeleném listí, voňavé, páru vypouštějící, hnědé zemi, přichází německý člověk, přichází německá duše.

Prokletí a požehnání spočívá na duši německého člověka: prokletí pro slabé, kteří podle nevyzpytatelných zákonů krve zahynou kvůli nemožnosti naplnit své touhy, požehnání pro silné, kteří díky boji a zkušenostem mohou své touhy triumfálně proměnit ve vítězství. Osud Němců, jimž byl dopřán boj, je skutečným mýtem nordické duše; v soumraku a úsvitu se zrodila píseň Eddy, boj a víra Nibelungů, zrodila se severská literatura v baladách.

V duši německého člověka se nordický způsob vnímání věcí a vztahů vyvinul v krví danou formu. Forma německé duše ve své dualitě je pro cizince nepochopitelná; plný strachu a zmatení vnímá Němce téměř současně jako dětinsky zasněného čistého blázna a válečnického a válku milujícího barbara. Němec nepochopí nikdy vztah mezi světlem a mlhou, sluncem a šedí v německé duši. Možná ani sám Němec si není zcela vědom této úžasné jednoty. Pouze velmi málo

talentovaných nordických lidí bylo schopno – umělecky tvořivým nebo prorockým pohledem – zachytit záři německé duše, která se leskne v jasné temnotě; Německá v nejhlubším prožitku a předtuše vztahů je malba Rembrandta, německá je nepopsatelně sladká strohost soch Riemenschneidera, německá je zkušenost šedi a světla v hudbě Beethovena a Bacha, německá je zkušenost a hledání Boha Eckhartem a Lutherem až po Jacoba Böhmeho, snílka a badatele za tajemnou a prudce se třpytící vodní lampou.

Je nevysvětlitelně německé, že při prožívání nejkrásnější krásy a nejhlubší blaženosti se nordický člověk stává nepochopitelně smutným, stejně jako v tvrdosti stejně nepochopitelně slyší v dálce v nebi něžné akordy.

Němec je člověk touhy, který nikdy nenachází naplnění, člověk boje, který nikdy nenachází mír, člověk hladu, který nikdy nenachází nasycení. Tisíce německých tužeb jsou vždy v nebezpečí, že budou zrazeny a prodány, nikde jinde se nevedou tak hořké boje o světonázory jako v německé části světa. Čin je německá duše.

Němec je dítě a válečník.

V dobách míru, které slouží jako příprava na válku, Němec – s neobyčejně šťastnýma, zářícíma očima – kráčí přes rozkvetlá, zelenající se pole, šustícím, šeptajícím lesem, podél třpytivého, větrem ošlehaného jezera a sní toužebný sen o činu. Tajné myšlenky vyvstávají z temných hlubin jeho krve.

Podle nevysvětlitelného nutkání nechává pluh odpočívat a přemýšlí o dálce, která přináší nebezpečí a dobrodružství, utrpení a oběti, vítězství a zranění. Zamyšleně se dívá na svou ženu a dítě a touží po meči.

Stejná bojovná touha naplňuje chlapce i muže.

A běda Němci, jehož meč se zlomí, jehož válečnické rameno se unaví: zemře na zradu své duše.

Jemnost a tvrdost se v Němci spojují v jednotu, to je jeho talent, to je vítězství jeho duše. Boj je jeho život, mír, řídkost německé vegetace, oblačnost německé oblohy: vše je milost a dar. Němci nic nespadne do klína bez námahy, vše, co získává, pochází z boje a vítězství, z krve a obětí. Těžkým břemenem je dualita jeho zkušenosti, božsky velkolepé je její utváření v jednotu. — Hodina, kdy německá duše procitne k jasnému vědomí, k činu, ještě nenastala, ale blíží se. Získání životního prostoru bude následovat po hodině procitnutí německé duše k činu.

Německá převaha vyroste z překonání rozdělení a nejasnosti, z narození jednoty.

Je to hodina soumraku, soumraku mezi nocí a dnem. Je plná hrůzy a strachu pro slabé, plná naděje a víry pro silné.

Je to hodina soumraku před úsvitem. A když německá duše oslavuje své vzkříšení, slunce svítí nad nádhernou a tajemnou německou zemí.

My Němci

Náš srdeční tep je

jako příboj moře.

Jako řev vln

pulzuje naše krev.

Jako vítr a mraky

jsou naše myšlenky,

které překračují rozlehlost světů.

A naše touha je

jako zpěněné moře,

které bouře rozvíří.

Naše víra je

jako světlo slunce,

teplé a zářící,

které pochází z božství

a do něj se vrací.

Tam, kde živly, podmaněné,

vládnou světu,

je také kousek našeho světla,

my, kteří usilujeme o úplnost,

my Němci.

O válce

Když zazní slovo válka, mezi lidmi se otevře nepřekonatelná propast, propast, která na jedné straně zanechává všechny ty, jejichž duše se povznáší slovy boje a radosti ze zbraní, a na druhé straně ty, jejichž srdce se svírá při představě smrti a zranění.

Lidé, kteří jsou schopni diskutovat o světonázorech a teoriích, jsou také schopni vzájemně se přesvědčovat o správnosti svých názorů, ale v jedné otázce se jejich cesty rozcházejí: ve válce. Zde bojovná, činorodá a odvážná

panská kasta stojí v nesmiřitelném protikladu k obchodnické, výhody hledající a zbabělé kastě otroků. Nad rámec postavení a titulu, nad rámec arogance a třídy, válka klasifikuje muže jako hrdiny a zbabělce, a radikalismus války nezná žádný střední proud, žádný kompromis.

Jako bouřkový vítr zuří válečná mračna nad zeměmi a národy, odfukují plevy, srážejí shnilé, líné a prázdné, co ještě stojí ve světě lidském.

Válka je jako rozžhavený oheň v tyglíku. Struska se mění v uhlí a krustu, kouří a leskne se, a zůstává jen kov, který je pravý, skutečný a čistý.

Válka je jako voda obrovské vlny. Co je nafouklé, houbovité a těžké, musí klesnout a zahynout, a co je pevné a spolehlivé, plave na vodě jako rybářská loď.

Válka odhaluje skutečné hodnoty, hodnoty, které jsou nezávislé na každodenních výkyvech pseudohodnot na burze. Mužnost, disciplína, překonávání, služba a obětavost, oddanost a velikost, to jsou hodnoty, o které válka žádá, podle nichž se měří, potvrzují nebo odmítají lidská srdce.

Není pravda, že válka činí lidi hrubými, nanejvýš strhává masku z tváře a zbabělci jsou rozpoznáni jako zbabělci, hrubí jako hrubí a ušlechtilí jako ušlechtilí.

Válka jistě přináší hrůzu a násilí, zabíjí nevinné a ničí mírumilovné. Ale i běh přírody je hrozný se svými nevysvětlitelnými zákony, dokonce i Bůh Stvořitel je hrozný, bez jehož vůle nespadne ani vrabec ze střechy a neublíží se ani vlasu. Ale tam, kde jsou zničeny hodnoty, vznikají nové hodnoty, to je tajemný osud, který stojí za ničením války.

Existují váleční a neváleční lidé. Váleční lidé – ti, kteří jdou do boje z radosti z boje a rizika, ne pro kořist – jsou předurčeni být pány a vládci země. Neváleční lidé – ti, kteří se snaží nanejvýš zachovat svůj majetek a pouze pro obranu tasí rezavý meč z pochvy – jsou odsouzeni čekat, až váleční lidé přijdou a vezmou jim jejich místo.

Běda lidem, kteří, nasyceni kořistí, začínají žít život plný rozkoší bez boje: v nich je zaseto sémě úpadku a čeká je dlouhá nemoc a bolestivá smrt.

Být ozbrojený je moudrost člověka. Nebát se smrti, to je jeho síla.

I pro válečníka přicházejí klidné časy. V těchto dobách sbírá síly, léčí si rány, dává do pořádku zbraně,

stará se o svou farmu a domov a užívá si své ženy a dětí. Klidné časy jsou časy připravenosti.

Když nastane éra války, kdy národy pochodují a krvácejí za utváření své podstaty, začíná také doba hrdinství, duchovního postoje, který bezpodmínečně potvrzuje válku a následuje toto potvrzení činem.

Existuje řemeslo práce a vzdělání, které se lze naučit a ovládnout; existuje také řemeslo zbraní a boje. Ale ti, kteří jsou pouze řemeslníky boje, nikdy nebudou také válečníky, protože válečnictví nepochází ze znalostí a učení, ale je to spíše výběr a dar, je určeno krví, mužným duchem.

Éra míru se pokusila zneuctít válečnictví, exkomunikovala válečnického ducha a nabídla jej k prodeji za lesklé cetky dneška.

Ale hlas dvora nad národy rozhodl, povolal ducha války, aby shromáždil pány a otroky, jedni aby žili, druzí aby zahynuli.

Předvoj

Kráčíme před naším lidem

A zvědujeme.

Vycházíme do bouře

A díváme se.

Nepřítel se rozestavuje v popředí

Jako mrak, který visí nad zralými poli,

Aby je zničil blesky a krupobitím.

Tiše nabíjíme karabiny.

Soumrak nám bledne tváře.

My mladí muži stojíme šedí a vzpomínáme na boj našich předků.

A naše srdce jsou plná myšlenek.

Čekáme na střet.

A připravujeme ruční granáty k hodu.

Nad námi vlaje obrovská

Vlajka povinnosti.

Postavíme se

A kráčíme vstříc osudu.

Díváme se smrti do tváře

A nebojíme se.

Pojem: Marné

Ve Flandrech a na Isonzu, v Rumunsku a Palestině, v argonském lese a v ruských bažinách stále zuřily boje, když se poprvé jako mor vkradl do řad bojovníků i nebojovníků, hrdinů i zbabělců, pojem: marné.

Tento výraz pocházel z nějakého nehrdinského srdce. Možná od zoufalého člověka, možná od zrádce, ale možná také od někoho, kdo byl podplacen. Určitě pocházel z úst člověka, který nikdy nepochopil smysl války, který nikdy neprozkoumal posvátné důvody tohoto boje. Tento výraz byl paralyzující. Okradl význam a zabil naději. Němci v domovině pochybovali o smyslu a cíli oběti, kterou přinášeli v utrpení a strádání, v odříkání radosti a v tichém čekání na ranní světlo krásného, slunečného dne míru po noci a bouřích bolestivé války. Mnoho válečníků, které tento termín nakazil, ztratilo odvahu a jejich bojový duch ochabl a ztratil radost. Smrtelnější než oheň kulometu, který střílel do útočících vln bojujících vojáků, smrtelnější než jedovatý plyn, který dusil vojáky v zákopech a krytech, v kráterech po granátech a v podzemních úkrytech, se stal pojem „marné“. Ženy, které musely obětovat své manžely a děti, své otce pro život národa a které našly útěchu v posvátnosti oběti, takže jejich srdce naplnila

tichá, hrdá melancholie, byly strašlivě vytrženy ze svého klidu, aby vyslechly druhé oznámení o smrti, které znělo tak odlišně od prvního. Už se nemluvilo o osudu válečníka a hrdinské smrti. Bledá slova chtěla strhnout kříže hrdinů. Srdce osamělých žen a dětí krvácela a sotva zahojené rány se znovu otevřely. Termín, termín marný, plivl na to nejposvátnější.

A co tedy tento výraz znamená? Znamená to, že veškeré nadšení, s nímž se lid chopil zbraní, veškerá vážnost, s níž odhodlaní muži vyrazili na bojiště, byly podvodem a lží.

Znamená to, že veškerá odvaha, s níž se voják vrhl proti nepřátelskému železu, veškeré překonávání, s nímž vydržel v blátivých zákopech a ostřelovaných pozicích proti nepřátelskému útoku, bylo k ničemu.

Při slově „marné“ musí všichni, kteří bojovali bok po boku s padlými ve Velké válce a byli ušetřeni smrtí, zvednout pěsti a zakřičet „ne“.

Při slově „marně“ musí všichni, kteří mají někoho blízkého ve stínové armádě těch, kteří se obětovali za národ, vykřiknout a chránit svou svatyni. Při slově „marné“ musí sami mrtví povstat a svědčit o své myšlence, a duch národa přidá své „ano“. Brutální výraz

„marné“ pošlapává mrtvé i živé, pošlapává národ i myšlenku, pošlapává minulost i budoucnost.

Duch národa, sami mrtví nám dávají odpověď, když voláme své „proč“ do noci nepochopení, když naše srdce prosí o poznání smyslu oběti a oddanosti:

Proto němečtí vojáci zemřeli na bojišti, aby z jejich krve a dechu, z jejich lásky a duše vznikla Říše německého ducha, která by byla silnější než všechny bouře a útrapy, než obavy a strach vzbuzující otázky. Říše osvoboditelů a osvobozených. Říše věčnosti, postavená na víře a myšlence.

Svobodná smrt německých válečníků je napomenutím a výzvou pro ty, kteří bojují a nejsou spaseni, je to ohnivé znamení, které prosvítá a zahřívá chladnou noc otroctví.

Všichni němečtí vojáci, kteří svou smrtí stvrdili svou přísahu věrnosti Německu, si na východě i na západě svou krví a svými hroby vydobyli malý kousek německé půdy, přesně tak velký, aby na něm jednoho dne mohla stát kolébka německého dítěte. Před Bohem a světem získali nový prostor pro německý národ a zaplatili za něj tím nejvyšším majetkem, který lidský život může dát: širokou německou zemí, zemí budoucnosti a svobody,

zemí chráněnou, požehnanou a střeženou, získanou a posvěcenou mrtvými německými válečníky. Tak k nám promlouvá duch národa, když se ho zeptáme. Tak k nám promlouvají mrtví vojáci, když je vyvoláváme.

V nás žije posvátné dědictví, dědictví, které nás zavazuje. Prohlášení a zjevení národa, tak nadšeně posvátné a těžké, že nemáme klid a odpočinek, že musíme vyrazit do německých zemí, abychom kázali o Říši a o svobodě. Není to marné, dokud Němci – v hodinách a dnech vzpomínky na velikost a oběť německých hrdinů – nechávají své duše bloudit po městech a vesnicích, po loukách a polích, po jiných výšinách a rozlehlostech německé země a vzdálených říší k místům, kde odpočívají válečníci. Dokud se na těchto místech mohou pomodlit a poděkovat, dokud tam hledají a nacházejí sílu pro boj, který je předurčen pro svobodu a budoucnost.

Není to marné, dokud nadšení němečtí mladíci, na památku padlých v německých válkách, touží uniknout z omezení a bídy do boje. Dokud mohou věřit v milost válečnictví. Dokud respektují a ctí zbraň.

Není to marné, dokud svoboda národa stojí jako nejvyšší zákon nad city a činy Němců.

A všichni němečtí vojáci, kteří zemřeli, aby vytvořili a zachovali život, jsou milníky na cestě, která vede ke svobodě Německa. Celý národ se modlí u kříže, který stojí nad jejich hrobem. Nové Německo, které staví oltáře myšlence oběti.

Nové Německo, které prohlásilo mučedníky této myšlenky za svaté. Národ, který našel odpověď na svou otázku, proč je třeba obětovat život.

A: Nic není marné!

Dobrovolníci

Pokud jsou bohatí šťastní

A kvílí v pohodlí,

Večerní vítr nám přináší

Vzdálenou touhu.

Nemáme vlajku,

Kterou bychom rozvinuli v bouři.

Nenosíme žádné insignie,

Naším rozkazem je řev hromu

A vzdálených děl.

Spojíme se,

Když se setmí.

A když ocel naráží na ocel,

To je naše bojová píseň.

Vylezeme z továren

A přicházíme těžkými kroky

Z pole.

My neznámí vojáci,

My bezejmenná armáda.

Držíme se ztracených zákopů

A pevně se držíme bídné půdy,

Nikdo nezná naše činy

Kromě nás samotných.

Ale naše ústa ztichla

A naše rty jsou tvrdé.

Jsme jiného druhu,

My bojovníci bez radosti.

Neznáme odpověď na vaše otázky

O tom proč.

Nevíme, co říct,

A mlčíme.

Ale naše krev promluví,

Až se naše oči zavřou

V boji.

Tvůrčí síla chudoby

Od pradávna byla touha po bohatství, po nasycení, po dobrém životě považována národy za hřích. A všechny národy, které nebyly před tímto hříchem zachráněny prorockými a energickými vůdci a státníky, zahynuly, zahynuly zkažením, jako dub zakořeněný v chudé půdě, který by musel shnít a zemřít v tropickém podnebí. Proroční státníci jako Caesar a Tacitus byli v starověkém Římě těmi, kteří plni závisti a bolesti ukazovali na mladou Germánii, která – s plností síly pramenící z chudoby – hrozila rozdrtit Římskou říši, pohlcenou a zkaženou luxusem a civilizací. Podobné stížnosti na zničující touhu po bohatství a nasycení zaznívají z děl Platóna a z filozofií a náboženství všech zemí a dob.

Německo je požehnáno slibem a laskavostí, protože získalo své místo na severu světa, kde je častěji mlha a

déšť než slunce a modrá obloha, kde roste více borovic a dubů než ovocných stromů, kde písčité pláně a vřesoviště, písek a kameny pokrývají větší část země než bažiny a jíl než tučné louky a zlatá pole obilí. V chudobě svého světa se Němec stal bojovníkem a myslitelem, pracoval od časného rána do pozdního večera.

Němec je ve své chudobě kreativní. Od počátku německé historie až po nejnovější minulost zní Píseň písní německé chudoby. Řve ve vlnách, které se valí podél přídě vikingské lodi, cinká ve zbraních německého válečníka, který se vydává na cestu, aby získal svobodu a prostor pro svůj národ, těžce doléhá na rolnický pluh, který rozorává chudou půdu, hřmí v kovadlině dělníka, který dává železu tvar a osud. Zatímco bohatý žije ve sytosti a rozkoši jako příjemce, nikoli jako dárce, zatímco ve své sytosti a dostatku se stává líným a ospalým, člověk požehnaný chudobou sedí ve své vlhké místnosti a přemýšlí o stvoření a formování velkých věcí, myšlenek a konceptů, činů a děl.

Němec, který nemá žádný majetek, je svobodný pro hrdinské činy, protože ty lze vykonávat pouze ze svobody a pro svobodu. Je tisíckrát svobodnější než bohatý člověk, který je spoután starostmi o svůj majetek a nemůže se vydat na odvážné cesty hrdiny ze strachu, že

přijde o své poklady. Kdo hlásá boj za svobodu, musí nejprve kázat chudobu. A nikdo nedosáhne svobody, pokud na jeho cestě nestojí oběť. Kdo stále drží ochrannou ruku na pokladech, nemůže ovládat meč. A existují viditelné i neviditelné poklady, které mohou bránit Němci v uchopení meče!

Prvním velkým vítězstvím v pokroku národa je to, že byly rozbity všechny modly, které spokojení lidé vztyčili jako radost života v dobách, kdy jako výraz hodnoty vytvořili ražené zlato a na tomto základě vytvořili kasty vysokých a nízkých, prominentních a bezvýznamných. A kříž oběti a meč boje se stávají symbolem prvního velkého vítězství. Zlato a majetek již netvoří hodnotu člověka pro národ, ale spíše jeho vášnivé srdce, jeho války milující krev, jeho připravenost k oběti.

Když oheň, očistný oheň soudu, stojí nad národem, zlaté zdi, které nevzdělaná a nezodpovědná doba postavila mezi bratry stejné krve, se roztaví a rozplynou v nicotu. To je milosrdenství soudu.

Jedná se o přehodnocení hodnot, aby člověk z lidu již neříkal: „Podívej, mám v kapse tisíc mincí“ a tím se povyšoval nad svého bratra, ale aby řekl: „Nosím na

hrudi tisíc ran za svobodu národa“ a je vděčný za požehnání, že nese rány za Německo.

Lidé, kteří neznají jiné hodnoty než ty, které nosí v kapsách a schovávají v truhlách, jsou podle soudu národa stromem bez kořenů a koruny, který musí uschnout a spadnout. Ale kdokoli má sílu v lásce k národu, jeho žíly jsou napájeny věčným proudem krve jeho lidu. My, bojovní lidé mladého Německa, kteří nevlastníme nic jiného než krev a víru, zářící oči a tvrdé pěsti, vidíme v chudobě, která nad námi stojí, volání a požehnání. Toužíme vášnivě jako málokterá generace před námi a možná i po nás po životě plném boje a obětí. Proto potvrzujeme ducha naší doby a jsme vděční, že žijeme právě teď, právě v této chvíli. Jsme vděční za výzvu k boji za svobodu, vděční za odpovědnost, kterou jsme obdařeni, my nositelé myšlenky německé chudoby.

Víme totiž, že kolem nás umírají lidé smrtí nasycených a zbabělých, a my Němci, my lidé chudoby a jejích hodnot, dostaneme a spravujeme velké dědictví; spravujeme tak, abychom se nestali nasycenými a ospalými, ale bdělými a připravenými díky naší touze, naší německé touze, která nás volá k obětování se, k neustálému obětování se. Jsme přece – kvůli naší myšlence – lid budoucnosti, my Němci!

Velká touha

Občas mě svědí ruce, které už nejsou tak silné,

a zamyšleně se dívám na jejich dlaně:

Před mnoha lety v nich

ležela hlaveň karabiny,

zbraně, kterou jsem kdysi nosil v boji,

a když jsem v bitvě odjistil závěr,

zasílala smrt do řad nepřítele.

Byly to časy hrdé mužnosti,

kdy jsem spolu se svými mnoha šedivými kamarády

ovládal zbraň

v rukou, které se staly ocelovými.

Přišel den, kdy jsme

odložili zbraně pro zbabělý mír:

Od té doby se mé ruce staly úzkými.

Mateřství

Požehnaná něha, výraz naplněné touhy a nejhlubší vnitřní harmonie, se odrážely v rysech mladé ženy, v jejíchž náručích spalo její prvorozené dítě.

Posvátné chvění nezměrného pocitu radosti občas procházelo jejím tělem a rozechvívalo její rty. Chvění, které se přeneslo na drobné tělíčko malého chlapce, jako by jeho tělo bylo stále součástí těla matky.

Daleko odtud, v dalekém království blaženosti, kde přebývají nastávající a čerstvé matky, odpočívala snící duše ženy. Kráčela po loukách božské radosti, pod vysokými stromy vítězné slávy, a všechen ten vzlet a zvuk, všechen ten jásot a radost měly svůj základ v prožitku dítěte, ve věčném zázraku tvůrčí lásky, v potvrzení radostného splynutí.

Pak duše mladé matky uviděla obraz, jehož pohled ji vyděsil až do morku kostí, jehož tvrdost na ni dopadla jako noční mráz na mladé květy. A duše matky se poprvé procházela utrpením mladých žen, které se bojí o život svého dítěte.

Byl to obraz odchodu, který mladá matka viděla. Odchod syna, který vyrostl v mladíka, od ní, která se třásla v utrpení. Pláče, viděla, jak hladí blond vlasy svého

statečného a silného syna, hledá jeho vzdorné, odvážné ústa a dává mu melancholické polibky. Viděla, jak její syn tiše a něžně opouští její náruč, viděla, jak bere své zbraně a jako válečník s jistým, vzpřímeným krokem odchází do bitvy, jejíž pole, jako by bylo pokryto bouřkovými mraky, bylo zahaleno nejhlubší temnotou.

Náhlý chaos hromů a blesků, bouře a krupobití ji přiměl k zoufalému předpokladu, že brána jejího syna ho zavedla do mlhavé šedi země nikoho, kde si smrt vybudovala své království v soumraku mezi nocí a dnem.

Do utrpení duše mateřské ženy, do jejího krvácejícího srdce zazněl jemný, klidný zvuk, který jako mast na rány přinesl zjevení, které k ní přišlo ze světla, které jako slunce zářilo nad královstvím blaženosti.

Zjevení ze světla znělo takto:

„Tvůj syn, prvorozený z tvé tvůrčí lásky, byl vybrán a povolán, aby zasvětil svůj život národu. Jeho mužné srdce nenaplní hravá radost mladých lidí, ani něžná náklonnost k milé dívce, ale velká touha po boji. Jeho oči budou zářit při vnitřním pohledu na bojiště a jeho srdce bude hořet zážitkem odvahy v nebezpečí.

Narodil se v době války a díky přízni se stane ztělesněním mužnosti této doby. Znovu a znovu bude kráčet přes pole smrti a hrůzy a ztratí strach z konce svého života. Přes nesmyslnost ničení pochopí smysl války a bude osamělý na výšinách, kam ho toto poznání zavede. Jeho víra a činy budou ušlechtilé, když ho národ povolá do války. Jeho pěst zasáhne životy nepřátel tvrdě a nemilosrdně, bez slitování a bez ohledu.

Ale nakonec pro něj přijde den, který nezná večer. Pak bude váš syn zabit uprostřed pole mrtvol pokrytého těly nepřátel, které zasáhl jeho meč.

Jeho odvážný život a radostná smrt budou jako milník na cestě národa, která vede z hlubin otroctví k výšinám svobody. Jeho život dá směr jednání celé generace, která se kvůli oběti vzdává všeho, co činí život příjemným a bezstarostným, která vědomě a dobrovolně přijímá úděl chudoby, aby se plně ponořila do osudu národa.

Nejlepší muži národa se shromáždí u hrobu vašeho syna, aby přísahali statečný boj a posvátnou oběť, a pomník, který mu národ postaví, přežije éru války.

Měla bys najít útěchu, drahá ženo, ve znalosti tajemství, které stojí nad obětí pro národ. Měla bys vědět, že od pradávna byli vybíráni ti nejlepší z lidu, aby obětovali své tělo i duši za jeho život, čest a prostor, a ž řeky krve připravené k oběti tečou z tisíciletí do tisíciletí, skryté před zbabělými a slabými, nikdy neuznané těmi, kteří nechávají vše měřit pouze svým chladným, vypočítavým rozumem. Tyto tajemné, starodávné řeky jsou odhaleny pouze požehnaným matkám a vyvoleným hrdinům, kteří toto odhalení střeží jako svatou relikvii a svým mlčením o nejvyšších věcech je chrání před znesvěcením nečistými a nehrdinnými.

Porodíš ještě mnoho synů a dcer, ale prvorozený z tvého těla a tvé oběti ti bude vždy nejbližší a nejmilovanější. Skrze něj budeš vedena k prameni věčných řek krve, skrze které národ přijímá a nadále utváří svůj život.

Zde by sis měla uvědomit, že pouze hrdinská ženskost je schopna porodit hrdinské syny, a díky tomuto uvědomění by ses měla stát silnou a dobrou, čistou a odvážnou a získat korunu hrdinství obětavého mateřství.“

Mladá žena, která se chystala stát matkou, přijala toto zjevení do své duše ze světla, které září a hřeje jako slunce nad královstvím blaženosti, v němž přebývají nastávající a nové matky.

Zvučnost a jásot duše se staly hlubšími a plnějšími, její záře jasnější a čistší, když se vrátila ze země snů plných zjevení do přítomnosti smyslů a života svázaného s tělem. Vášnivý pocit vděčnosti a radosti naplněné štěstím, který vždy zůstane cizí všem bezmyšlenkovitým nahodilým matkám, který mohou cítit pouze uvědomělé matky v míře, která plyne do nekonečna, prošel jejím tělem a přenesl se na malé dítě spící u jejího srdce jako šťastné a silné životní teplo, tak že otevřelo své malé oči a zadívalo se na matku.

Něžná a opatrná, plná posvátné stydlivosti a zbožné úcty, matka vzala dítě a kojila ho. Malý chlapec přijímal z matčina prsu do sebe tajemné pravdy zjevení z království blažených, veškerou sílu a zasvěcení osudu skrze krev a veškeré požehnání milosti. A zatímco kojila své dítě, na tváři ženy se odrážela ta nepopsatelná krásná záře, posvátná vážnost a hluboká láska k dítěti, která se někdy objevuje na tváři matky a je mnohem krásnější než svatozář.

Boj o poznání

Je nám jasné, že neexistuje žádné konečné poznání Boha a jeho „zákona v nás“. Jsme proto přesvědčeni, že nikdy nesmí existovat „dogma“. Hodnota člověka se určuje podle toho, jak moc hledá a bojuje. Jediné, co nás lidi pohání vpřed, je koneckonců hledání a ne poznání! Pevné, dokonce dogmaticky zakotvené tvrzení vede přes rostoucí lhostejnost k bezbožnosti! Kdo místo duchovního života přijme náboženskou doktrínu, může sice žít v míru se svým svědomím, ale upírá si skutečný život. Boží duch vane, kam chce. Náboženská vyznání jsou pro něj nanejvýš jako trubice, ve kterých chce tento vítr zachytit a uvěznit, zatímco ve skutečnosti právě tyto trubice brání volnému vanutí tohoto větru. Ani umělá vzduchová pumpa nemůže nahradit volné vanutí ducha, i když tlak občas vydává nepřiměřeně hlasitý zvuk.

Naše první tvrzení: Protože bereme hledání Boha vážně a myšlenka Boha je pro nás posvátná, odmítáme ospravedlňování dogmatických tvrzení; protože nám leží na srdci svoboda národa, bojujeme proti absolutním nárokům určitých doktrín. Chceme vychovávat náš lid k svobodné a nebojácné víře, ne k slepé oddanosti! Někdo

nám může vytknout, že svou bezdogmatickou vírou riskujeme neustálé bloudění! Co je na tom špatného? Není mnohem nebezpečnější a škodlivější zkamenět v doktríně a duchovně zemřít? Boží duch nepožaduje teologické vzdělání, ale současnou víru. Víra, která se však může řídit pouze slovy napsanými lidmi, je životu cizí, ne-li již mrtvá. Skutečná víra však přesahuje všechny formy a je větší než ony.

Když tvrdíme, že dogma ničí víru, máme tím na mysli, že lidé jsou vychováváni k nedostatku úcty k Božímu přítomnému duchu, pokud se místo toho, aby žili podle povinností přítomnosti, zabývají historickým vývojem dogmat minulosti. Nemůžeme lidem říkat: „Věřte v toto, a budete svatí!“ Nemůžeme také nikomu nabídnout spásnou hostinu jako záchranu pro jeho duši. Můžeme jen vždy podat ruku těm, kteří k nám přicházejí na své pouti ke světlu. Společně chceme hledat nádheru Božího zákona; společně chceme vychutnávat krásu jeho stvoření; společně se chvějeme před mocí současného ducha, společně se ponořujeme do věčného proudu života, který vychází od Boha a vede zpět k němu, a pomáháme si příkladem a slovem k dokonalosti našeho obrazu světa.

Víme, že každý den musíme některé poznatky odmítnout jako klam, když jsme při svém hledání narazili na větší pravdy. Toto hledání je pro nás posvátnější než všechny náboženské spisy světa dohromady. Nic nemůže nahradit osobní zkušenost, osobní poznání a osobní rozhodnutí.

Když se tedy z lásky k našim hledajícím bratrům v lidu obracíme na ně s nejposvátnějšími věcmi, neděláme to z arogance vzdělaného všeználka nebo z domýšlivé neochoty, ale z odpovědnosti vůči těm, kteří s námi kráčí. Nemůžeme se nechat zlákat scholastickým slovíčkařením a teologickými spekulacemi, protože nám chybí slova a pojmy, kterými bychom mohli vyjádřit velkolepost ducha, protože víra je pro nás příliš posvátná a protože jakákoli debata vede pouze k větší lidské aroganci a kněžské megalománii. Právě proto, že jsme bojovníci za pravdu, nečekáme na pasivní osvícení, jako to dělají takzvaní svatí, ale vstupujeme do bouřlivého chaosu názorů plni důvěry, že díky božské jiskře v nás neztratíme cestu k pravdě.

Nechceme diskutovat o myšlence Boha, protože ji nelze vyjádřit slovy. Kdo může určit pocit, který nám dává teplo věčného světla, ke kterému natahujeme ruce tak podvědomě, jako dítě natahuje ruce k matce?

Pojem Boha: Bůh je tady a Bůh je tam. To je jednota jeho věčnosti, že vždy byl, vždy je a vždy bude. Odmítáme Boha jako osobu. Bůh jako duch nemá nic tělesného a je nesmyslné vysvětlovat ho jako ducha podobného osobě.

Bůh je tady a Bůh je tam, to znamená, že je vzdálený a zároveň blízko; je mimo nás a je v nás. Nevěříme v nebe, které se vytvořilo nebo se vytvoří daleko od nás. Místo toho věříme, že jsme přítomni v království světla, pokud jsme v sobě nepochovali Boží záři. Co je tedy slovo Bůh? Je to pojem „dobro“, daný mužským rodem. Bůh je více. Je mraky a větrem, je kamenem a hvězdou, je lesem a polem, je nebem a peklem, je časem a věčností, je zemí a vesmírem, je bytím, je životem, je nekonečný, je světlem!

Duše, které jsme my lidé obdrželi, jsou jiskry božského světla, které nosíme v nádobách našich těl. Naším osudem je přijmout tuto jiskru, která hoří a září, abychom ji v pravý čas nechali sklouznout zpět do oběžné dráhy věčného světla. Vše, co je silné, je Bůh. Vše, co je opravdové, pochází od něj a je jím. To je Boží zákon v nás, že rozvíjíme to silné v nás a potlačujeme to slabé. Bůh chce, aby se jeho stvoření rozvíjelo, proto dává semena a ne zralé ovoce!

Pokud má být naše víra ve věčnost Božího ducha, ve vždy zářící světlo, ve vždy hřející slunce pohanstvím, přijímáme tuto „skvrnu“ na sebe. Věříme, že jsme tím upřímnější než lidé, kteří jsou pravděpodobně „zbožnými stádními zvířaty“, ale ne hledající. Bůh se nám nezjevuje, když prosíme o milost, nedává nám nic, co bychom si sami nezískali. Náboženská služba spočívá v naslouchání hlasu Boha v nás a v harmonizaci věčného zákona v nás s věčným zákonem Boha, ke kterému jsme vázáni svou duší. Bůh nezná žádné „oběti“, s nimiž by se nechal smířit. Hlas naší duše musí znít čistě. A pokud člověk neodstraní strusku ze své duše, harmonie nikdy nebude dosažena, navzdory všem modlitbám za milost.

Bůh není otcem, který se slitovává nad dětmi, nemá lidské rysy, žádné „amen, drahý otče“ nám nepomůže. Nepomůže nám ani žádná vzpoura! Bůh nás lidské bytosti neodsoudil k hříchu, aby nám pak skrze milosrdenství dal spásu, ale vložil do duší lidských bytostí touhu, aby byly bojovnými lidmi. Požaduje od nich skutky, které vedou k jednotě: Jednotu však lze dosáhnout pouze v každodenním boji proti všem slabostem. Zákon Božího ducha chce, aby se míra hledání a poznání lišila, stejně jako se liší celá příroda. Je nemožné a v rozporu s Boží vůlí redukovat poznání na společného

jmenovatele. Velká jednota bytí Božího ducha spočívá v této odlišnosti. Tam, kde je „hřích“, existuje rozpor mezi požadavkem zákona v nás a zákonem kolem nás. Hřešit znamená oddělit se od velkého proudu jednoty.

„Chceme být jako Bůh“ pro nás neznamená upadnout do hříchu, ale právě naopak nejvyšší cíl naší existence. Boží duch nás stvořil jako jiskry a jiskra je vždy součástí většího ohně. Kdo se v prožitku Boha cítí jako on, kdo není duchem ducha, jak by měl věřit v ducha? Kdo se bouří proti Bohu ve svém nitru, ten se stává ničitelem Božího zákona. Kdo nevěří v Boha v sobě, jak může věřit v Boha kolem sebe?

Volání

Kam Německo volá,

tam vede naše cesta

skrz hrůzu nejistoty.

Kam Německo volá,

tam nás boj vede

do vzdálených cílů.

A ti, kteří po tisíciletí

podlehli Německu,

jsou s námi, kolem nás, v nás všech.

Kam Německo volá,

tam vede naše cesta

skrz soumrak do mladého světla nového dne.

Zrození tisíciletí

Ve své knize Vom mutigen Leben und tapferen Sterben jsem se pokusil napsat katechismus celistvé německé etiky.

V tomto svazku chci v hrubých rysech představit boj německé duše za svobodu a hovořit o klíčení lidového jádra touhy, které i přes veškerou vůli ke zničení a systematické pronásledování mocenskými skupinami minulého tisíciletí zůstalo živé i pod troskami Říše.

Naše doba vytvořila v mohutných otřesech předpoklady pro zrození nového tisíciletí; zrodila také novou víru!

Porodní bolesti jsou vždy bolestivé, ale bylo by zločinem bránit porodu kvůli bolestem a stejně tak by bylo nesmyslné odkládat porod jakýmikoli prostředky.

Nezdráhal jsem se kritizovat požadavky určitých kruhů na narkózu: kdo nedokáže snést přísnost kauzality tvůrčích událostí, ten v novém tisíciletí nedostane právo na domovinu.

Doufám, že v ne příliš vzdálené budoucnosti budu moci ve třetím svazku hovořit o tváři nového tisíciletí,

tisíciletí, které je domovinou silných a neúplatných. – Kurt Eggers

Pás je připevněn

S mečem

A volá po vojenské kampani

Do říše činů.

Bouřlivý vítr řve,

Je čas

Šťastný ten,

Kdo nyní

Ve vítězství a utrpení

Má život, který může riskovat.

Běda tomu,

Kdo se třese.

Osud ho žene

Do záhuby –

Z trosek trčících

Z tisíciletých zdí.

Světový požár šlehá

Až k nebesům.

A ze smrtelných nářků

Hádajících, hrůzou naplněných truchlících

Se již rodí

Nový svět.

Šťastný ten,

Kdo neváhal ve smrti

A vzdorně tasil svůj meč.

Šťastný ten, kdo si nestěžoval na zkázu

A neprosil osud

O zázrak.

Šťastný ten,

Kdo zůstal silný.

Silnější bude vzkříšen.

Ale kdo se tam bál,

Ten upadne do nejhlubší noci.

Běda tomu,

Jehož srdce v boji zaváhalo,

To se roztříští

V poslední bitvě.

Teprve když poslední kámen

se rozpadne,

vystoupí

z kouřem zčernalých trosek

živého ducha prudká bolest.

Poslední smrtelný výkřik

zazní

v životním kvílení

nově zrozené věčnosti

a píseň života vyvolává radost.

Směrem k mrakům a hvězdám,

spojuje se s harmonií sfér

a posvěcena zákonem,

se vrací.

Aby, plná života, zrodila nové tisíciletí.

Nastal čas, kdy silným bude dána veškerá moc!

Tak umírá „hřích“ tohoto světa, neboť hřích je nerozhodnost a slabost.

Silný je ten, kdo poznal svůj zákon, svou podstatu, se všemi rozměry, ale také se všemi omezeními, a pracuje na jejím uskutečnění.

Silný je ten, kdo jako pán sám sebe je schopen žít ve společenství.

Toužící povstali a tlačí na splnění požadavků své povinnosti.

Náboženství spásy slabých je mrtvé; zrodilo se náboženství naplnění silných: je to zákon.

Předmluva - Ztracený zákon

Díváme se na země tohoto světa a kamkoli se podíváme, vidíme děsivou míru rostoucí nejistoty, namáhavě skrývaný spěch, křeče, vzrušené hledání, hlasitě vychvalované univerzální léky na krize ve všech oblastech života.

Stručně řečeno: vzduch, který dýcháme, je nabitý energiemi, které vytrhávají život z klidu a konfrontují ho s otázkami, jejichž odpovědi přinášejí obavy a strach.

Krachy se odehrávají v dosud neočekávaném rozsahu, ale lidé se jen váhavě pouštějí do nové výstavby

svých forem existence. Zbořené hodnoty se ukázaly jako prázdné.

Možná je velkým zklamáním důvod váhání lidí, možná tam leží vysvětlení obecné nedůvěry.

Soumrak nihilismu se rozprostírá po celém světě. Ztěžuje dýchání. Tento soumrak rodí lidské stíny.

Umělé světlo optimismu se ukazuje jako příliš slabé, aby tento soumrak rozjasnilo.

Na svět přišel nový adventní čas. Nese v sobě nebezpečí proroctví a vytržení.

Lidé na zemi si budou muset dát pozor, aby je rychle se objevující proroci nezavedli do pouště.

Proroctví je přirozeným nepřítelem vůdcovství.

Snílek, který z něj vychází, je nepřítelem výkladu.

Přijdou časy, kdy lidé na zemi budou volat po výkladu a vůdcovství.

Rostoucí úzkost doby tento vývoj urychlí.

Není pravděpodobné, že si svět uvědomí svou odpovědnost prostřednictvím vážného uvažování. A o to strašnější budou důsledky soumraku.

Tisíciletí očekávání a snů je u konce.

Je nahrazeno tisíciletím vůle a vědomí.

Neznámé síly přinutily předchozí tisíciletí podřídit se svému svévolnému hodnotovému systému.

Nové tisíciletí se vyznačuje hrdinským realismem.

Ještě včera byly laciné každodenní hodnoty kladeny na bedra ochotné masy. Dnes nesou svět jednotlivci.

Zákon byl ztracen! Proto se světem zmocnila nejistota.

V dobách pseudo-rozkvětu byla bezpráví v nejlepším případě noční můrou odpuštěných vyvrhelů. Široké masy – uměle uspány – spaly dál a jejich polospánek se jim zdál tím příjemnější, čím lépe vykořisťovatelé zvládali podávání chutných narkotik.

Když na lidi dopadly velké útrapy, probouzející se lidé volali o pomoc. Teprve tehdy poznali vnitřní prázdnotu a zachvěli se před ní.

Proroci měli snadnou práci.

Historie ztraceného zákona je krátká: národy severní oblasti přinesly nepsaný zákon do městských států na jihu, unavené a vegetující v bohatství, které se vzdalo krve a síly v rané demokracii.

Národy severní oblasti – když viděly důsledky demokracie a zkoumaly její příčiny – stály před zjevením zákona, když na ně přišla doktrína kříže.

Jasněji řečeno: severní oblast se chystala dát novou strukturu světu, který se stal nejistým díky orientem zkaženému helénismu.

Starý svět byl vzdělaný a – unavený. Proroci úpadku kázali strach. Výsledkem toho bylo, že poslední substance byla promarněna.

Konec časů hlásal své strašlivé učení.

S hřmotem se kroky mladých národů z dosud téměř neznámé severní oblasti rozléhaly do velkého umírání.

Těla mladých sice byla ještě schopna bojovat pod cizím sluncem, ale jejich duše byly bezbranné proti jedovatému učení Orientu.

Severní oblast omladila svět, ale její krev byla otrávená.

Kříž se připravil k útoku. Úpadek se stal evangeliem, které proklínalo sílu a vůli a chválilo kapitulace.

Duch severní oblasti byl příliš dětinský, jeho vůle příliš málo zaměřená, jeho činy příliš málo systematické, a proto starý svět vysál mladou krev.

Pak národy ze severní oblasti ztratili zákon.

S vypočítavými zkušenostmi těch, kteří zestárli, a s ukvapeností těch, kteří se báli smrti, se proroci úpadku postavili proti hlasatelům života a nositelům vůle.

Laskavost a úcta bránily mladým zabít protivníky ze starší generace. Mohli tak žít mezi nimi a učit je.

Doktrína nahradila činy.

Mladí lidé byli svedeni do pouště cizí spirituality.

Proroci úpadku dbali na to, aby podvod snu přetrval.

Byli naprosto nevyčerpatelní ve vymýšlení nových omamných látek.

Kdekoli na světě se mládež probudila, masa snílků, vedená a pobuřovaná proroky, se na ni vrhla a nenechala ji na pokoji, dokud nenašla konečný spánek.

Člověk chtěl sen, protože se bál reality.

Tak byl ztracen zákon a s ním i meč severní oblasti.

Stejně jako bdělost a pravda patří k sobě, tak je lež sestrou snílka.

Nepravdivost se stala znakem unavené, nemocné spirituality.

Tu a tam se tisíciletí snu ozývalo hromem velkých událostí.

Ale začátek probuzení byl potlačen.

Očekávání, které dřímalo v duších mladých, směřovalo k definitivnímu úpadku.

Úpadek byl povýšen na kult: zabij se a budeš požehnán!

Blahoslavená chvála zničení se stala slovy evangelia a slabost se stala jejím symbolem.

Jak se tisíciletí očekávání a snů blížilo ke konci, hrom událostí se stal hlasitějším a častějším.

Díváme se po celém světě a po celé zemi: sotva existuje země, ve které by mládež nepozvedla hlavu. Sotva existuje národ, ve kterém by mládež nepozvedla hlavu. Sotva existuje národ, ve kterém by mládež nezačala hledat ztracený zákon. A sotva existuje země, ve které by proroci zanikajícího tisíciletí nevyzývali k válce proti probuzení.

Kříž je opět vztyčen. Tentokrát v samém srdci severní oblasti.

Ale mladí lidé jsou již dostatečně probuzeni, aby jejich výkladové hlasy zazněly v narůstajícím hromu událostí.

Svět se zbrojí pro boj.

Stává se to nejtěžším bojem, jaký tento svět kdy viděl. Už to není boj zemí a národů, stává se to bojem tisíciletí, bojem mezi snem a vůlí.

Stává se to bojem mezi činem a podvodem, mezi odpadky a zdáním, mezi životem a smrtí.

Soumrak v sobě obsahuje noc i den.

Jeho lidské stíny se s převahou vrhají proti hrstce mladých nositelů světla.

Pokud bude nalezen zákon a s ním meč severní oblasti, pak bude tento svět přetvořen od základů.

Proroci to vědí, a proto vedou davy svých stínových lidí vpřed k útoku.

Žádný Bůh nerozděluje život a smrt. Národy jsou za to zodpovědné samy. To je první myšlenka probuzení.

Tvář světa

Protože byl zákon ztracen, národy ztratily smysl pro cestu a cíl, pro život, pravdu a velikost.

Místo jednotného pochodového kroku, kterým národy severní oblasti kráčely po cestě k novému utváření světa, nastal po porážce povstání pád u kříže a tanec extáze.

Lidé se začali točit v kruhu a považovat své otáčení kolem vlastní osy za „pokrok“.

Ve skutečnosti však v tisíciletí očekávání a snů existoval pouze jeden „pokrok“, a to neustálé vzdalování se od zákona.

K dalšímu rozvoji vůle a postoje nedošlo.

Právě naopak. Vůle a postoj mladých národů ze severní oblasti jsou dnes cílem a touhou všech probuzených.

Tisíciletí očekávání a snů bylo „vynalézavé“. Ale tento „intelekt“ byl jen – částečně delší, částečně kratší – provaz, který vedl zdánlivě kupředu směřující lidi v kruhu. Prostor mezi kůlem a krkem – tedy délka provazu – byla tolik opěvovanou „svobodou“ tohoto tisíciletí.

Bylo vynalézavé, vynalezlo chytré stroje a hledalo v nich únik z únavného otáčení.

Kříž orientu vyčníval a vrhával stín. Kamkoli dopadal jeho stín, život všude slábl.

Kříž vytvořil – podivného ducha – svého „ducha“ a nazval své nositele a šiřitele „kleriky“.

Tito „klerici“ vytvořili teorie, teologie a teleologie a domnívali se, že tímto způsobem mohou zvěčnit oběh pseudo-ducha.

Kříž zabil jediné skutečné hnutí, hnutí pochodu vpřed. Probuzení v tisíciletí snu sahalo do minulosti času, která před povstáním severu dala světu jeho tvář, a stálo otřesené před pohledem na velikost zapadlého pohanství.

Ale protože zákon byl ztracen, probuzení nenašlo cestu z minulosti do dneška a do zítřka.

„Mé království není z tohoto světa“ – v tomto výroku je navždy zakotvena životu nepřátelská orientace kříže.

Všichni „klerikálové“ světa nemohou tento výrok teologicky vyvrátit. Tímto výrokem byla otrávena životní vůle všech lidů a národů, nad nimiž se vznášel stín kříže.

Probuzení humanismu také nemohlo přeskočit stín kříže. Pohanství se pro ně nestalo zkušeností, nýbrž nanejvýš intelektuálním názorem, pohledem skrze závoj křesťanstvím ovlivněné filozofie. Zakotvení v pohanství starověku nebylo možné, ani nemohlo nastat, protože humanismus neuznával ani neznal nejdůležitější základ pohanství, totiž jednotu myšlení, vůle a činu. Životní pohled renesance se zrodil z ducha libertina, nikoli z ducha bojovníka za svobodu. V době renesance nenajdeme pojem svobody, ale pojem liberalismu.

Bojovníci za svobodu, jako Hutten, nebyli „pravými“ humanisty.

Ze starověkého pohanství si vypůjčili nádheru a proměnili ji v okázalost. Vzali si moc a zvrhli ji ve svévolnost, tyranie starověku se stala tyranií renesančních vládců.

Humanismus jako intelektuální postoj byl stejně nereálný jako renesance coby životní postoj byl neplodný. Uvolněné smysly sice vypučely semena a pupeny ve všech oblastech, ale květy ani plody nepřinesly. Bohatství té doby by se nemělo zaměňovat s výnosem.

Protože probuzení lidé v době humanismu nenašli svět, který by odpovídal jejich povaze, podlehli novému snu,

snu o „vzdělání“. A tato země snů byla stejně vzdálená životu jako kříž na Golgotě. Ale v zemi snů rostly hezčí květiny než na Olivové hoře.

Humanismus přinesl nové rozdělení.

Pokud dříve kříž rozděloval lidstvo na „věřící“ a „nevěřící“, humanismus rozdělil na „vzdělané“ a „nevzdělané“.

Formulovala se premisa „vzdělání osvobozuje“ a vzdělání se dostalo vavřínů. Kdokoli ovládal několik mrtvých jazyků, byl považován za vládce v zemi intelektu a byl ctěn. To, že bezohledná bytost jako Melanchthon byla ctěna jako „učenec“, zcela odpovídalo „pořádku“ humanismu.

Začala éra učence, který seděl ve své pracovně, nosil brýle a psal kompendia.

„Život“ sám o sobě zůstal opovrhován.

Nelze popřít, že v humanismu zvítězila filologie. Velké objevy, které spadají do této doby, nejsou

výsledkem humanismu, ale spíše jeho doprovodnými projevy.

Objevitelé byli lidé činu, nikoli snílci.

Dobře známo: život ve starověku byl skutečný, pravdivý, „úplný“. Humanismus si zaslouží uznání za to, že poukázal na skutečnost života navzdory kříži, který směřuje ke smrti.

Kříž předkládá strašlivým duchům matoucí tezi:

Jsi zrozen, abys zemřel!

Pohanství vychází z poznání:

Jsi zrozen, abys žil!

Zde leží zásadní rozdíl mezi posmrtným životem kříže a vědomou světskostí pohanství.

Zde také leží vzájemně se vylučující charakterové impulsy: kříž rovná se pokora a pohanství rovná se hrdost!

Humanismus jako otázka vzdělání však nenašel cestu k postoji, nedokázal ho najít. Byl to skleníkový výtvor intelektu, který nedokázal odolat čerstvému vzduchu skutečného života.

Humanismus postavil pro antiku s obdivem a úctou posvátné muzeum a udělal chybu, když toto muzeum prezentoval jako zdroj energie.

Není překvapivé uznat bezdomovectví humanistického myšlení, pokud vezmeme v úvahu, že hlavní představitelé humanismu, kterým se Homérovi synové zdáli zářiví, ani nepodnikli jako samozřejmý čin oddělení od kříže, ale místo toho – například Erasmus! – se v rozhodující chvíli postavili před něj a chránili ho.

Lid, téměř ve všech svých vrstvách, zůstal nedotčen vzdělávacím hnutím humanismu.

Během porodních bolestí reformace se postavil na stranu bojovných snílků. Ne proto, aby získal svobodu evangelia, ale spíše aby znovu získal život, pohyb a tím i smysl existence jako takové. V boji reformační éry se lid nejvíce zajímal o svobodu evangelia.

Nebylo vinou lidu, že tehdy namísto nebezpečné formulace „svoboda od čeho“ nebylo nalezeno potvrzení pojmu „svoboda pro co“.

Křesťanství nejenže devalvovalo pojmy „život“, „povinnost“, „odpovědnost“ svou doktrínou o pádu člověka od stvoření, ale zcela je pohřbilo.

Proto duše lidu zeslábla. Lid následoval svůj instinkt, který ho vedl k nihilistické rebelii snílka jako zvláště viditelnému otřesu stávajícího systému svévolnosti.

Kde byli lidé, kteří by byli schopni vést lid?

Erasmus a jeho skupina získali občanská práva země, která vznikla nad rámec požadavků té doby. Byli občany země „intelektu“.

Obskurantisté jako Melanchthon a jeho rosekruciánští přátelé zamlžovali hranice.

„Reformátoři“ jako Luther neměli svou vlast ani ve stínu kříže, ani v zemi intelektu.

Davy, které je následovaly, musely bloudit v pusté poušti.

Muži jako Sickingen se snažili zachránit svou třídu v chaosu a vyhýbali se nárokům národa na celistvost, které ohrožovaly jejich třídu. Skončili – jako všechny pokusy o omlazení, které vycházejí z jedné třídy a slouží k záchraně a zachování jedné třídy – nevyhnutelně v povstání.

Muži jako Hutten, kteří se nevěnovali ani „kříži“, ani „intelektu“, ale spíše myšlence národa, zemřeli v největší izolaci jako rebelové proti „kříži“ a „intelektu“.

Touha probouzejících se lidí tak bloudila v prostoru mezi křížem a intelektem a hledala velkou třetí věc, jednotu, celek.

Po porážce doktríny, po překonání „poznání“ bojovali o třetí věc: o postoj.

Luther kdysi prosil svého Boha o „dos moi pou sto“, o konečný postoj. Vyplul se svou malou lodí důvěry na zrádné moře „víry“. Na své cestě viděl četné mrtvoly těch, kteří na tomto moři ztroskotali. Jeho kormidlem bylo „možná“ teologie, jeho kompasem platnost „Písma“. Ale velmi brzy ztratil bezpodmínečnou důvěru v tento kompas, když si všiml, že se jeho loď točí v kruhu.

Proplul skálami tím, že uplatnil svou teorii dvou bohů, průhledného a skrytého Boha.

Tak mohl i tehdy, když narazil na skály, stále uplatňovat laciné utěšování. Jak to přijde, tak je to správné!

Touto tezí zbavuje člověka konečné odpovědnosti.

Lutherovo hledání by nemělo být zlehčováno. Pouze jeho zjištění bylo v zásadě nepodstatné.

Krok za krokem Luther opustil pole svého revolučního pokroku pro „laické kněžství“ – což v praxi

znamenalo konec viditelné i neviditelné církve! – a skončil ve státní církvi.

S ním se všichni jeho protestanti ocitli v kruhu.

Augsburské vyznání uzavřelo kruh. Od té doby „evangelická církev“ stagnuje. Ta, která kdysi nesla v sobě výbušné semeno pohanství zodpovědného za světské, od Augsburgu opět nepřetržitě obíhá kolem kříže!

Kdysi revoluční protestanti, kteří prosazovali postoj, na sebe znovu vzali kříž odříkání. A to včetně odříkání charakteru, které oni – již Luther znal „rabies theologorum“ – až příliš často ztotožňovali s hašteřivostí a tvrdohlavostí. Pavel se stal evangelickým „svatým“, právě Pavel, který chtěl být Řekem pro Řeky a Římanem pro Římany. Zkrátka, který byl arcižidem!

S uznáním autorit se evangelíci vzdali jedné z prvních podmínek probuzení ke svobodě: politiky.

S velkou arogancí se „reformace“, která uvízla na mělčině, charakterizuje jako začátek moderní éry.

Ve skutečnosti reformace světu nepřinesla jinou tvář, ani myšlení nedostalo jiné znamení.

Od té doby, co Petra nahradil Pavel, nastalo období nedostatku myšlenek.

Petr měl ve svém papežství myšlenku, myšlenku úplné vlády nad celým světem.

Pavel přinesl „to i ono“.

Petr sice přinesl klam, ale stále to byl nějaký směr.

Pavel přinesl nedostatek cíle.

Pod Pavlem tak nastala éra nedostatku myšlenek.

(Tato myšlenka je důležitá, protože je třeba najít důvod vyčerpání, lhostejnosti a nudy „světa“).

Teze:

Moderní éra začíná překonáním kříže.

Od tohoto bodu lze poprvé pochopit Nietzscheho obrovský význam.

Stojí na prahu moderní éry jako předzvěst úpadku středověku, jako vizionář nastupující éry celistvého člověka.

Protože Nietzsche stál v soumraku, musel nevyhnutelně vidět mnoho věcí zkresleně, které se našim očím jeví jasněji. Pro upadající tisíciletí byl Nietzsche skutečně dynamitem, jak se sám prezentoval.

Mečem svého intelektu rozsekal uzly spleti, v nichž ležely duše, a svrhl kříž.

Stal se hlasatelem éry pravdivosti. Jeho postoj založil nový hrdinský realismus.

Odhalil „pia fraus“, zbožný podvod každodenního křesťanství.

Nietzsche se stal prvním vůdcem v říši silných.

Vzduch, který v této říši vanul, byl drsný a chladný.

Hrdinská vážnost nebyla pro masovou touhu po senzacích nic.

Nietzsche v éře liberalismu kázal svobodu a proti masové mánii hlásal myšlenku izolace.

Byl začátkem, nikoli koncem nového tisíciletí.

Zůstává obklopen tragédií předchůdce.

Německá tvář získala díky Nietzscheho činu své první svérázné rysy.

Mezi národy severní oblasti bylo Německo první, které zahájilo nové uvažování o zákonu a pořádku.

Průlom k novému uvažování byl možná v Německu snazší než v jiných národech, protože Německo ve svém jádru, Prusku, ztělesňovalo myšlenku válečnictví.

Válečnický postoj nejrychleji splňuje požadavky zákona a pořádku.

Tvář mimo německého světa je zcela nejednotná.

Ve většině národů kolem nás k nietzscheánskému boji dosud nedošlo.

Arogantní tvrzení: „Z německé podstaty se svět znovu uzdraví!“ je zavádějící. Z německé podstaty se může uzdravit pouze Německo, žádná jiná země.

Ale národy světa jednoho dne poděkují Německu za Nietzscheho, protože podle jeho skutků budou měřit svou vlastní touhu a možná i svou vlastní vzdálenost od zákona.

Národy, které nedosáhly své vlastní kauzality a proto stojí mimo řád, jsou nejisté, bojácné a proto mají sklon ke lsti a násilí. Nedostatek sebevědomí kompenzují šermováním zbraněmi.

Takové národy mají sklon k imperialismu.

Válka se pro ně stává vítaným rozptýlením od vnitřního kvasu. Prostřednictvím nájezdů a útoků na slabší národy se snaží odložit blížící se kolaps.

Evropská historie je charakterizována především důsledky bezpráví.

Životní vůle evropských národů, svedená na scestí zainteresovanými mocnostmi, se projevila v nájezdech nejhoršího druhu. Evropa – v tisíciletí kříže – se zapojila do systematického vraždění a zabíjení.

Nejsmutnější obraz nabízí historie germánsko-německé oblasti. Nejhanebnější sebepoškozování zde začalo pod zručným politickým vedením nositelů kříže.

Na své vlastní půdě měl sever dostat smrtící ránu od kříže.

V severní oblasti více než jednou zavládl hrobový klid. Ale vůle k životu germánsko-německého lidu byla tak silná, že nové semeno znovu a znovu rostlo ke světlu.

Přerostlý zákon se znovu a znovu prosazoval navzdory politice smrti kříže – aby byl v rozhodujícím okamžiku znovu potlačen.

Tato hra je vzestupem a pádem evropských dějin.

Váleční nositelé germánského ducha a germánské vůle ke svobodě, v zájmu „míru“. To znamená v zájmu nerušeného rozvoje imperialistického nároku kříže na nadvládu, nesměli působit v severní oblasti vůbec.

Politici kříže však dokázali odvést válečnický lid ze severní oblasti do vzdálených oblastí, kde pak touha po

boji byla těmito lstivými politiky využita k dosažení jejich cílů, tedy k nastolení konečné vlády kříže.

Vlast severní oblasti byla již „pacifikována“. Touha po boji byla systematicky potlačována slibem dobrodružství. Válečník byl záměrně degradován na žoldáka a lupiče.

Od počátku křesťanské politiky bylo válečným cílem kříže úplné ovládnutí světa.

Je třeba si uvědomit, že kříž se nikdy nespokojil s částečnou politikou, že se nikdy nezabýval výlučně „náboženskou“ propagandou.

Právě v politice kříže je zvláště jasně viditelné duchovní dědictví židovství, které křesťanství převzalo.

Židovství od dob Mojžíše, od vyhlášení „Božího státu“ na Sinaji, je prostě zcela imperialistickou mocí. Národy se musí klanět „Boží slávě“, mohou být pleněny. To, čeho židovství nedosáhlo, byla totální moc. Křesťanství to plánuje uskutečnit jako „duchovní“ moc.

„Pastýř a jeho stádo“, to je korunování mocenských ambicí Mojžíše, který vyvedl děti Izraele z otroctví do svobody pouště, aby z nich udělal lid s ocelovou vůlí, usilující o úplnou nadvládu.

„My jsme duchovní Izrael,“ říká Pavel.

„Nepřišel jsem zrušit zákon (tj. celek Izraele vytvořený Mojžíšem), ale naplnit ho,“ prohlašuje Ježíš.

Úplná světová nadvláda kříže je předpokladem pro „Boží království na zemi“.

Tento požadavek předpokládá vládu nad celým člověkem.

Taktika kříže se sice může čas od času měnit, ale cíl a vůle kříže jsou neměnné. Pokusy o zavedení národního křesťanství na určitých místech, pokud se naskytne příležitost, patří k taktice kříže.

Tyto rysy jsou hluboce vryty do tváře světa. Jsou to rysy strašného utrpení!

Jelikož se zdravý národ nikdy dobrovolně nepodřídil politice kříže, pojem „svatá válka“ byl vytvořen politiky kříže zakotvenými v pacifismu prostřednictvím svých náboženských teorií.

Národní válka, která nepodporovala snahu kříže o moc, byla hanobena jako ďábelská. Ale bojovník kříže byl oceněn nejvyšší chválou, vyznamenáními pro tento svět i pro svět posmrtný.

Groteskní jsou výmluvy, které hledali politici kříže, když šlo o rozhodnutí chválit válku jako svatou nebo ji zatracovat jako pohanskou.

Teprve v okamžiku, kdy kříž měl vyhlídky na získání moci, se situace vyjasnila.

Takový obraz se nabízel v dobách, kdy kříž nevedl žádné vlastní války, ale omezoval se spíše na čerpání zisků z válek jiných národů.

Dvojí tvář křesťanství umožňovala jakoukoli změnu taktiky.

Nikdy bychom neměli zapomínat, že pro křesťany je Ježíš jak Božím něžným beránkem, připraveným k ponížení, vyžadujícím a dosahujícím pokory, který nese hříchy světa, ale zároveň je také uctíván a chválen jako král, který přijde na konci těchto dnů, aby soudil živé i mrtvé!

Sám Ježíš – pokud s velkou opatrností zvážíme několik „pravých“ pasáží Nového zákona – nikdy od sebe nepožadoval roli mstivého pána. Podle všeho chtěl prostřednictvím služby a rozdávání lásky vykoupit svět do „bytí jako děti“. Pro něj toto vykoupení spočívalo hlavně v osvobození se od všech pout této země. Jeho království za hranicemi tohoto světa se mělo stát

domovinou třetího rodu, rodu všech Božích dětí – ve formě, v pravém slova smyslu, „ušlechtilého komunismu“, v obsahu zcela nihilistického (nesít, nesklízet a přesto být nasycen! Kněžstvo tento slib rádo přijalo!).

Starověká komunita v Jeruzalémě žila zcela v tomto starověkém křesťanském smyslu nihilistického očekávání konce. Pravděpodobně by zemřela bídnou smrtí v poušti brzy propukajícího zklamání a zoufalství nad nevrácením se „povzneseného Krista“, kdyby po zpočátku velmi obtížném boji křesťanství prostřednictvím Pavla za hradbami Jeruzaléma nepřešlo k útoku proti světu.

Od tohoto okamžiku se beránek stále více proměňoval v mstivého pána světa.

Nihilistická komunita se zorganizovala do církve. Myšlenka spásy byla doplněna o totální nárok na moc.

Zároveň byl do Písma zfalšován takzvaný příkaz k misii. (Jděte do světa!)

Boj o moc, který vypukl mezi Římem a Byzancí, musel skončit vítězstvím Říma.

Křesťanství se stalo zákonným řádem. To se mohlo stát pouze na římské půdě.

Orientální snění (k němuž patří především nadšené očekávání konce) bylo nahrazeno římským úřadem.

Proroctví, mluvení v jazycích starověkého křesťanství, bylo nahrazeno kanonizací Bible, z níž byly kvůli nebezpečí fanatismu, které v nich latentně číhalo, vyřazeny četné apokalypsy, „zjevení“, s výjimkou toho Janova.

Úřad systematicky vytlačoval křesťanského „ducha“.

Tímto vývojem se křesťanství vnitřně oddělilo od zázraků. Místo toho vytvořilo řád milosrdenství.

Tyto otázky mají zvláštní význam z pohledu křesťanství jako duchovní síly, která formuje svět.

Snílci uvnitř křesťanství se opakovaně pokoušeli nahradit církevní řád milosrdenství přímou vírou v zázraky. Historie církve je plná těchto bojů.

Ale organizace úřadu vždy zvítězila. Kdyby fanatismus zaměřený přímo na Boha uspěl i jen jednou na delší dobu, církev a s ní i samotné křesťanství by skončily.

I v nestabilní a bezbarvé evangelické „církvi“ – která není „ani jedno, ani druhé“ – se tyto boje odehrály. Příkladem jsou protiklady Melanchthon a Münzer!

Prohlášení papeže o neomylnosti je pouze logickým výsledkem vývoje řádu milosrdenství, který nejvýrazněji opravuje i „Boží posvátný řád“!

Kalvinismus zůstal otevřenější fanatismu než luteránství, které si v Augsburském vyznání ponechalo otevřenou možnost návratu do Říma. Z kalvinismu proto vzešlo podstatně více sekt než z luteránství, které velmi brzy opět dogmaticky zkamenělo a tím se vnitřně katolicizovalo.

Bojování hluboce ovlivnilo tvář světa.

Řád milosrdenství nejvýrazněji narušil spravedlnost, vykoupení a pojmy zákona a pořádku.

Nelze – jak se tu a tam rádo dělá – ignorovat existenci kříže. Nenechá se umlčet, jeho stín nyní vytlačuje světlo.

Místo toho je třeba s křížem bojovat na život a na smrt, aby ho bylo možné polevit řádem zákona.

Tak se čin Nietzscheho znovu a znovu jeví jako rozhodující. V Nietzschem se poprvé záměrně a vědomě objevil Antikrist, zcela pohanský člověk, který byl schopen postavit se jako protiváha papeži, hlavě organizovaného křesťanství disponujícího světovou mocí.

Boj nastávajícího tisíciletí bude o národním uvědomění národů.

A Německo v tomto boji kráčí vpřed! To je hrdost, která naplňuje mladou válečnickou družinu Německa.

Opět zazní pochodový krok mužů ze severní oblasti, tentokrát v nekonečné zemi totální vnitřní revoluce.

Antikrist v Nietzscheho smyslu povstává – jako světlo přinášející Prométheus – aby vykročil proti stínu.

Soumrak již prosvětluje záře, která vyzařuje ze slunečního kola.

Papežství a národní vedení, to jsou fronty, které se připravují na rozhodující boj.

Pokud vedení zvítězí, začne vláda celistvého národního člověka.

Pokud vedení prohraje, pak nad severní oblastí nastane vláda středověku s ohněm a mečem. Válka zničení vymaže germánského člověka z povrchu zemského. Vědomí odpovědnosti posiluje bojovou vůli nositelů duchovní severní oblasti k hrdinským činům.

Národy, především severní oblasti, musí být naučeny rozpoznávat tvář světa. Jinak smrt vstoupí do jejich snů.

Zejména však musí být znovu povýšeno do ideje válečnictví.

Bylo příliš dlouho svedeno na scestí.

Muži ze severní oblasti již příliš dlouho prolévali svou krev na všech kontinentech jako „žoldáci“ kříže.

Je na čase, aby začali bojovat za svou vlastní Říši, za svůj národ.

Vždy patřilo k politice kříže, aby po zničení válečníka, který vytvářel předpoklady pro moc, byli „Řeky mezi Řeky“ pro národy podrobené kříži.

Nositelé kříže se v podrobené zemi rychle stali „národními“, chválili mír, pohrdali válkou, vztyčovali kříž a rozbíjeli meče.

Politika kříže také vždy dokázala v rozhodujícím okamžiku, kdy napětí hrozilo vést k výbuchům – a tím k „hluku rušícímu spánek“ – vydávat válečná hesla, která svolávala akčně připravený, válečnický lid od vnitřních národních rozhodnutí k dobrodružství v cizí zemi.

Není kontinentu, který by nepil krev severu.

Není kontinentu, do kterého by nebyl přenesen stín kříže ze severu.

Tak byla národní podstata severu systematicky znetvořena.

Historie nezná žádné „náhody“. Zná pouze zákon a nezákonnost a s tím související důsledky.

„Křesťanský svět“ nebyl dodnes mírumilovný a neměl by se stát mírumilovným kvůli konečnému cíli – zničení silných.

Politici kříže příliš dobře vědí, že nejprve musí padnout poslední válečník, než nastane „Soudný den“ – to znamená den, kdy ti „vyvolení“ podle učení kříže přijdou vládnout.

Každá světová válka, která slouží zničení silného života, je křížem nejen tolerována, ale někdy dokonce podporována, ano, vyžadována.

Dříve nebylo „svítání nové doby“, do které by nebyl přenesen zahalený kříž.

Ale zahalení nositelé kříže tak také vstoupili do řad nositelů svítání.

Netrvalo dlouho a kříž byl odhalen a nositelé kříže oznámili své nároky na vládu.

„Úsvit nové doby“, který byl s velkým křikem ohlašován, musel být pak pravidelně odkládán na pozdější datum.

Částečné realizace nestačí k nastolení nové doby.

Je tedy neuvěřitelným omylem v duchovních skutečnostech vidět v Lutherově reformaci počátek moderní éry.

Nová doba, doba nového života, začíná teprve tehdy, když se lidé vědomě osvobodí z nihilistické orbity kolem kříže a postoupí k lidské podstatě, k životu v pravdivém uznání své vlastní kauzality.

Z tohoto poznání je pochopitelná nenávist nositelů kříže vůči novému Německu.

Německo podstoupilo riziko, aby postoupilo do nové doby. Proto – zcela stranou od nepřátelství, s nímž svět podřízený této moci podezřívá posilování německého národa – se Německo stalo osamělým.

Vstoupilo do osamělosti velikosti.

Méně než skutek Německa dělí svět příklad tohoto skutku.

Požadavek totálního němectví tak nabývá bezprecedentního významu.

Tvář světa se zcela mění díky probuzení národů k totální podstatě.

Národy severní oblasti a ti, kteří jsou duchem tohoto ducha a vůlí této vůle, se odvrátí od imperialismu i od nihilismu.

Tím se otevře cesta k osvobození světa.

To bude obsahem politiky nového tisíciletí, politiky pravdivosti.

Význam politiky

V době upadajícího tisíciletí se nositelé kříže snažili potlačit politický význam zastíněných národů a odvést všechny vznikající otázky o spravedlivém utváření tohoto světa v souladu se zákonem k zájmu o kultivaci posmrtného života, smrti.

Lutherův význam se také točil kolem jednoho pólu: „Jak získat milosrdného Boha?“

Z této orbity se Luther, navzdory počátečním snahám a navzdory otázkám, které se znovu a znovu objevovaly a znepokojovaly ho, nedokázal osvobodit.

Jedním z nejdůležitějších úkolů nositelů politiky kříže je rozvíjet otázky utváření života „z Boží strany“.

Proto se angažovat jako prostředník, jako cesta, jako průvodce osudem, aby si udrželi vládu nad ovcemi stáda.

Nemocná nenávist k životu byla živena a pěstována nositeli kříže za použití všech myslitelných prostředků a úsilí.

Řetězy spoutaný život formoval své touhy v titánských stavbách gotické architektury.

Kříž si vzal i melodie života a dal jim slova úniku.

Tíha moci byla přesunuta a uložena v Římě. Také poklady světa, vytoužené prostředky pro rozšíření moci, pro nákup lidí a „myšlenek“, proudily – jako nádherné naplnění starých židovských slibů – tam, do duchovního Jeruzaléma.

Králové a knížata světa se velmi brzy stali ubohými pěšáky na globální šachovnici Velkého politika v Římě.

Řím nejštědřeji uděloval a odebíral koruny a království.

Chytře a obratně se pánu světa, papeži v Římě, podařilo v daném okamžiku hodit kost mezi jeho správce moci, údajné krále, pokud hrozili, že se stanou příliš nezávislými.

A válka všech proti všem začala bez prodlení, dokud pán světa – po dostatečném krveprolití a oslabení válečné síly – neukončil vraždění mávnutím ruky, které bylo podle potřeby posíleno papežským ediktem.

Papež v Římě byl ve své politice chytřejší a prozíravější než všichni světovládci před ním. Jeho „rozděl a panuj“ bylo více propočítané a tudíž důslednější.

Měl tisíce let času na sklizeň.

Ale ostatní světoví vládci, kteří nemohli vysílat dlouhé stíny kříže, museli spíše spoléhat na svůj krátký meč, zemřeli po dvaceti letech své moci a proto chtěli – protože nebyli zdomácnělí ve věčnosti – sklízet během svého života!

Římský imperialismus přežil jednodenní imperialismy.

Světový vládce v Římě měl dostatek času, aby vyhladil politický život lidí zdola nahoru a uvrhl národy do bezmyšlenkového vegetování.

Se systematickým omezováním materiálního prostoru pro manévrování národů severní oblasti byl rovněž systematicky potlačován i vzestup ducha. Národy

pod křížem musely „plazit se v prachu“, zatímco církev se obklopovala bohatstvím.

Původně svobodné rolnické obyvatelstvo bylo s pomocí a podněcováním nositelů kříže uvrženo do nevolnictví.

Řím je skutečným zakladatelem nihilistického kolektivismu. Pán světa rozdělil „léna“ a přijal desátek jako jediný nárok před Bohem a od Boha.

Desátek nesloužil například spravedlivému rozdělení pokladů a zmírnění nouze, ale spíše jako „odměna pána“, tedy jako politická propaganda církve.

Situaci nelze dostatečně ostře popsat.

Princip politického Říma je tak radikální, jak jen to jde.

I když se taktika snažila zamlžit ostré kontury, nicméně taktika nic nemění na základním postoji!

Kromě politiky Říma nemůže existovat žádná jiná politika. Především nemůže existovat žádná politizace ani političtí lidé. Jakýkoli pokus o národní politiku vyvolal okamžité a nesmiřitelné nepřátelství Říma.

Z tohoto poznání vyplývá důvod nepřátelství, které politický Řím chová vůči každému národu, vůči

každému státu, který – aniž by sám byl nepřátelský vůči Římu – kráčí vlastní cestou.

Řím zde ztělesňuje stejný princip, jaký představuje každé nadnárodní, a tedy protinárodní hnutí.

Každý imperialismus, který se na cestě světové politiky snaží o světovou nadvládu, kráčí stejnou cestou. Jenže, jak již bylo naznačeno, rychleji, protože mu zpravidla chybí čas, který Řím má.

Počáteční mlha kříže – to byla náboženství lásky, které bylo lidem přinášeno jako návnada k jejich konverzi – se velmi brzy zpevnila v noc, která ochromila vůli, krev a ducha národů.

Povstání za svobodu usilovných mužů, pokusy o vzpouru jednotlivých ambiciózních nebo svědomitých králů a princů, rozhořčení dosud zdravě smýšlejících národů, rozhořčených tolika zradami, byly rychle potlačeny.

Zneuctěním rebelů – vzpomeňme na historii kacířů – byl učiněn rozhodující krok k vymazání i samotné paměti na tyto vzpoury.

Hyeny se velmi brzy živily mršinami padlých, které byly stále vděčné, že mohly tak levným způsobem zvýšit své bohatství a mocenskou základnu.

Tak vznikla „světová historie“, která není historií faktů, ale nanejvýš historií taktiky.

V této „historii“ došlo k tisícům cest do Canossy.

Římská politika zacházela se svobodným rytířstvem ještě hruběji než s rolnictvem.

Osud této elity německé vůle, která byla postupně potlačována, je dojemný.

Doba, ve které se na rytířských dvorech ještě objevoval Walther von der Vogelweide, brzy ustoupila bezohlednému rytířskému davu, ke kterému byl nucen se přidat politicky zbavený práv a tudíž národně vykořeněný rytíř.

Cesta plná hanby a hrůzy charakterizuje pád hrdinského bojovníka za pravdu, právo a svobodu až k opovrhovanému rytíři smutného stavu.

Zde se odhaluje osud každého, kdo je nakažen „bacilem romanus“.

Rytíř, který pochybuje o sobě samém a cítí, jak se na jeho tělo lepí špína ponížení, mohl podstoupit „očistnou

koupel spásy“. Velký edikt byl pro něj otevřený a lákal ho k účasti na jedné z křížových výprav, které zabíjely lidi!

Rytířství tím ztratilo i poslední oporu, vlast!

Kdokoli jednou napíše historii úpadku rytířství, neměl by zapomenout zmínit, že rytířská mládež, která se vydala na křížovou výpravu, bojovala v bitvách na život a na smrt, aby unikla zoufalství a hanbě, které je čekaly v jejich vlasti, kde už pro ně nebylo místo.

Neměl by také zapomenout napsat historii několika veteránů, které pohltily nemoci a touhy Orientu, kteří našli své hrady zničené, své ženy zkažené, své děti odcizené a svůj majetek v rukou církve.

Kdysi kvetoucí a hrdá země severní oblasti – jako by ji zasáhla morová rána – se proměnila v místo hrůzy a lží.

Davem posedlých bloudil po zemi, bičoval se a křičel k nebi, šířil s sebou nemoci, neřesti a utrpení, v němž – v důsledku nedostatečné politické orientace – vládla bezpráví a tedy nejistota.

Tuto historii jednou napíší lidé, kteří se stali politiky, kteří se ze samoty naučili vidět a popisovat celistvě.

Germánský člověk byl politicky úplný. Každý byl vázán povinností a odpovědností vůči společenství.

Zrada byla znemožněna již samotným vědomím vzájemné závislosti.

V germánském světě také téměř nikdo neodměňoval zradu jinak než provazem pro zrádce.

Systém obecní půdy a zemědělského práva chránil společenství před lupičskými sklony jedinců, kteří se odchýlili od normy.

Aristokratická struktura germánského společenství zavazovala jednotlivce k činům a pěstování společenského ducha, což je také politika.

Obraz germánského pánského národa byl záměrně zatemněn křížem a jeho politiky.

Je důležité znát vládnoucí vrstvu germánských národů, abychom pochopili útok mas, který kříž rozpoutal proti konceptu aristokracie.

Je důležité znát dědictví, které v germánských národech probouzí touhu po přirozeném způsobu života.

Aristokratická politická stratifikace germánských národů byla krok za krokem nahrazena oligarchií politiků kříže.

Svobodný válečnický muž se stal poddaným.

Naše myšlení se nikdy nepozvedne do osamělých výšin poznání a vidění, pokud neprojde všemi cestami, které vedou skrze ponížení upadajícího tisíciletí.

Propast je příliš velká, než aby ji bylo možné překonat jediným skokem.

Neexistuje čin bez vědomí, neexistuje vědomí bez poznání!

Je obtížné vysledovat a projít myšlenkovými cestami, po nichž se politický germánský člověk stal ovcí velkého stáda.

Ale cesty k poznání jsou plné významu.

Jelikož muži ze severní oblasti byli ještě na prvním pochodu k moci, když proti nim byl vztyčen asijský kříž, nelze jim příliš vyčítat, že ještě neznali státnické myšlení.

Státnické myšlení začíná až po skončení pochodu, teprve když jsou zatlučeny kolíky stanů a vymezeno území.

Ale jak víme, severní oblast se k tomu nedostala.

Je to známka zaujatého politického názoru chválit Franka Karla Velikého jako státníka severní oblasti nebo ho dokonce ctít jako státního učitele germánských národů.

Karel Veliký byl imperialista. Podrobil severní oblast své vůli.

Z pohledu Říma a kříže byla tato vůle možná politicky správná.

Z pohledu severní oblasti však byl jednou z největších překážek celkového rozvoje severu.

Politici kříže tak dlouho znehodnocovali severní oblast, až se jedinou „hodnotou“ stalo holé přežívání lidí.

Politika znehodnocování, „vyvlastňování“, byla skutečně úspěšně uplatňována v rozhodujících momentech.

Lid byl tak systematicky připoután k tomu nejprimitivnějšímu, k výživě z jednoho dne na druhý.

Lid ochuzený „vyvlastněním“ se zásadně liší svým postojem od lidu ochuzeného úmyslným obětováním: dobrovolně ochuzený lid se vzdává svého majetku pro velkou věc. Obětováním roste.

V dobrovolné chudobě spočívá velikost přesvědčení, které se snaží prokázat svou oddanost.

Vyvlastnění uvrhne lid do nejhlubšího zoufalství, protože vidí pouze noc bídy, kterou neosvětluje záře myšlenky. V dobách takové bídy v lidu rostou nejhorší

instinkty: boj všech proti všem, který se rodí z chamtivosti a strachu.

Přesvědčivým příkladem je sklon k dobrovolné chudobě lidí ochotných k obětem v letech 1813 a 1914 ve srovnání se sklonem k uvolněné impulzivitě v letech inflace od 1919 do 1923.

Všechny hodnoty převyšující každodenní potřeby byly zabaveny politikou kříže: vlastnictví půdy, ekonomika, zboží na intelektuálním a materiálním trhu. Ale kromě toho také všechny vznikající „myšlenky“. Typickým příkladem je linie od katolického kapitalismu středověku přes katolickou osídlovací politiku v poválečných letech až po zahořklou vzdělávací a manželskou politiku církve v dnešní době. Vedle toho vede intelektuální linie od katolického konzervatismu ke katolickému socialismu.

Historie nevolnictví severní oblasti je nastíněna několika tahy.

Podrobený rolník se dostal pod „ochranu“ a tím i do nevolnictví rytíře, který byl zase jako poddaný politickým objektem nositelů kříže a vládců, kteří jim podléhali.

Toužící synové poddaných krváceli jako placení vojáci, žoldáci a landsknechti ve všech zemích světa.

Cenná vrstva nespokojených synů se shromáždila ve městech.

Profese zde na krátkou dobu vzkvétaly. Staly se zdrojem peněz, ze kterého velcí politici v Římě čerpali prostředky k moci.

Ale ani profese neměly být příliš mocné. Ve správný okamžik byly vydány na milost a nemilost svým protějškům, mocichtivým vládcům a rytířům.

V určitých intervalech následovalo velké krveprolití prostřednictvím mučení a pohřebních ohňů inkvizice.

Historie městských federací, jejich vznik a ještě více jejich úpadek, musí být ještě napsána!

Hlad po znalostech a vzdělání mohl být ukojen pouze na intelektuálních trzích, na nichž výhradně politici kříže prodávali své zboží a žárlivě hlídali, aby se do oběhu nedostalo neoznačené zboží.

Římská politika byla vždy a všude vylučující.

Když humanismus začal a postavil svůj vlastní stánek s výrobky na trhu intelektu, byla tato konkurence velmi rychle vykoupena Římem. Původně revoluční Erasmus složil přísahu Římu. Začínající válka mezi

„Aristotelem a Platónem“ skončila smírem mezi oběma stranami.

Erasmus má snadnou práci obhajovat Řím, když Wittenberg selhává a hroutí se na všech frontách.

Erasmus však přesto nebyl schopen zakrýt neúspěšný pokus proniknout na nové území. V konfliktu mezi Erasmem a Huttenem zvítězil neúplatný Hutten, který usiloval o celistvost.

S odvážným potvrzením života se stále více osamělých a samotářských mužů navzdory všemu tlačilo na nové území světla a svolávalo mládež severních národů, aby je následovala.

Osamělí a samotářští muži měli od začátku svého protestu jistou smrt před očima. Že přesto pokračovali, je jejich hrdinský čin.

Jazyky byly vyrvány těm několika málo lidem, kteří oslavovali svět a život a tím „rouhali se Bohu“!

Na bojištích ducha a vůle padli bratři a synové těch, kteří prolili svou krev na křížových výpravách církve.

To je charakteristické pro středověk: politika byla výsadou světového vládce v Římě. Politická činnost byla

vyhrazena výlučně jeho stvořením v míře, kterou on sám chtěl a toleroval.

Kdokoli hlásal a žil politiku jako výraz své přirozenosti, své kauzality, mimo tento rámec, mohl tak činit pouze s konečnou odvahou umírajícího.

„Dobrý poddaný“ byl apolitický. Až do 20. století byl klid znakem „dobré povahy“.

Velký římský politik tak mohl stále více utahovat síť kolem celého světa.

Jediným výrazem a završením statečného života zůstalo mužné chování a odvážná smrt pro muže ze severních oblastí, kteří byli v jádru stále válečnického ducha.

Hrdinský život však na zemi nenašel žádné úkoly. Po staletí až do současnosti toužila mládež po válce, a tedy po smrti.

Válka byla považována za potvrzení jediného života hodného života, života v celistvosti.

Pouze ve válce mohou hodnoty uvnitř národa, překryté a zastíněné křížem, znovu zazářit.

Nedostatek politiky v životě a jako život činí „život“ sám o sobě bezvýznamným i pro národního člověka hledajícího smysl.

Osud Heinricha von Kleista není „zajímavý“, je spíše symptomatický.

Je zásluhou Pruska, v jeho světově historickém významu, který nelze změřit, že žilo politickou existenci jako příklad pro severní oblast.

Prusko vědělo – to byla podmínka jeho svobody – že se nesmí ohlížet zpět na cestu svého vzniku.

Bylo tak chudé, jak si jen lze představit. Chudé v každém ohledu.

Tak chudé, že v očích světa bylo bezcenné.

Nestálo za to, aby se Prusko dostalo na váhu velkých politiků.

Provincie požadovala od prvního Hohenzollerna, který se uprostřed posměšného smíchu celého světa ocitl v „pískovnici“, aby využil sílu své celkové vůle k životu.

Stál před rozhodnutím, zda zcela zvítězit, nebo zahynout v posměchu.

Od počátku pruského státu neexistovala žádná možnost úniku.

Prusko se stalo federací mužů, nad nimiž vládl velitel jako král.

Společná nouze totální izolace formovala obyvatelstvo do společenství osudu a nad rámec toho do státu.

Nouze, která znala pouze potvrzení „přesto“ a „vpřed a vzhůru“, vytvořila zbraň totální vůle.

Velký kurfiřt tímto úsilím získal moc, která byla dosud vyhrazena a dosažitelná pouze pro poměrně velké mocnáře.

Tajemství jeho úspěchu spočívá v mobilizaci vnitřních národních hodnot, ve vyloučení žoldnéřství a v apelu na obětavost a bojeschopnost.

Tak mohl vést vojsko nabité dynamitem soustředěné vůle k vítězství nad silnějším nepřítelem.

Fridrich Vilém I. vnesl do pruského práva nový zásadní impuls: čest.

A to čest sloužit, vědomě se obětovat, dobrovolně se zříkat, chudobu posvěcenou vůlí.

Vytvořil úřednický sbor, který stál v čestné službě, špatně placený, ale fanaticky věrný.

Pouze díky jeho velmi podrobné přípravné práci bylo možné plné rozvinutí pruského zákona za vlády Fridricha Velikého.

Velký politik v Římě byl zcela překvapen, když si všiml rozvoje mimořímského zákona. Když zasáhl, bylo již příliš pozdě: zákon žil, zářil a fungoval!

Fridrich Vilém se považoval za kalvínského křesťana. Velmi vážně bojoval s pokušením pietismu a kvietismu.

Fridrich Veliký vždy vědomě žil ve velkém řádu zákona.

Přerostl své předchůdce a stal se mýtem.

Kultivované státy čelily „barbarskému“ Prusku ohromeny. Nedokázaly pochopit, že Prusko začalo žít politikou své podstaty.

Jižní německé státy žily nádherným životem vazalů, jejichž okázalost nahrazovala chybějící životní náplň. Obíhaly kolem světla cizího slunce.

Prusko prošlo bezprecedentní obětí na základě síly svého vlastního zákona. Žilo naplno!

Prusko bylo obviňováno, že ve své politice vyžadovalo, aby bylo možné dosáhnout politického účinku, mrtvolnou poslušnost.

Toto obvinění je nespravedlivé.

Mrtvolná poslušnost je ryze křesťanským produktem, který potlačuje vlastní, na zákoně založenou podstatu.

Prusko vyžadovalo od celého lidu vojenskou disciplínu. Tím lid povzneslo. Prusko záměrně vycházelo z hodnoty na zákonu založené podstaty a integrovalo ji do vyššího vhledu vůdce.

„Mrtvolná poslušnost“ je to, co „pastýř“ vyžaduje od svých „ovcí“, které se mohou pást ve stádě, ale i toto pasení je povoleno pouze proto, aby z něj měl pastýř prospěch.

Jasněji řečeno: Kříž vyžaduje poslušnost, „protože jsem Ježíšovo jehně“.

Disciplína vychází z uznání vlastní hodnoty a přechází do společenství hodnotných lidí, kteří vědomě důvěřují vůdci.

Kříž je od zákona stejně vzdálený jako „jehně“ od myslícího a podstaty uvědomělého člověka.

V té době působili padělatelé, kteří přetavili disciplínu v mrtvou poslušnost a uvedli tuto padělanou minci do oběhu.

Mezi disciplínou založenou na charakteru a nihilistickou pokorou křesťanské mrtvolné poslušnosti je nepřekonatelná propast.

Pouze tak lze pochopit, že duchové ve skutečnosti svobodní usilují o to, aby se mohli zavázat k pruskému zákonu.

Prusko nelze chápat z pohledu knoflíku na kalhotách, ale právě s knoflíkem na kalhotách!

I často kritizovaný knoflík na kalhotách byl součástí pruské celistvosti, válečnického řádu ve velkém řádu.

Nad tím nelze opomenout, že pruští lidé – stejně jako všechny národy severní oblasti – pocházeli z tisíciletého vyčerpání ve stínu kříže. Nelze požadovat, aby se všichni

Prusové – ti rodilí i ti, kteří se k nim přidali z vlastní vůle – najednou okamžitě sjednotili a probudili.

Disciplína byla nezbytná jako vodítko na cestě k probuzení. Ani ta, která byla prosazována holí Fridricha Viléma, nebyla vyloučena.

Kdyby Prusko zůstalo v mezích zákona, vytvořilo by ze severní oblasti říši díky síle své vůle.

Slabochové na trůnu Fridricha promarnili dědictví.

Tolerance nepřátelská vůči zákonu, zrozená z lhostejnosti (nemá nic společného s nadřazenou velkorysostí a prozíravou péčí o vnitřní hodnoty) – výsledek intelektuální nejistoty a fyzické slabosti – vyčerpala a opotřebovala vojenského ducha vojáků.

Západní „myšlenky“ oslabily pruský postoj a znehodnotily pruský řád.

Když Napoleon, velký imperialista ze západu vzdálený řádu, překročil Rýn směrem na východ, pruský zákon již byl dávno zrazen.

Kosmopolitismus, vzdělání, intelekt, „svoboda“ byly hesla, která předcházela imperialistům a otevřela jim brány.

Imperialisté se vůbec nezabývali slogany, které jim někdo – aby zakryl vlastní nejistotu – připisoval. Vtiskli pečeť své vykořeněné vůle na svět, který byl v jejich dosahu.

Politika udržující a produkující život již není k nalezení v severní oblasti a dokonce ani v jádru Pruska po povstání toužící vůle po svobodě, které vedlo k událostem roku 1813.

Muži jako Nietzsche a Bismarck zůstali samotáři, jejichž výkřiky zanikly ve větru.

„Lid“ byl odcizen zákonu v dobách, kdy se oslavoval ziskuchtivý maloměšťák jako statečný „podnikatel“. Pod dovedným vedením „nadpřirozených“ sil již také nenašel cestu zpět k zákonu, ale spíše se rozptýlil v proudu.

Když se Bismarck na počátku své cesty k celistvé politice stal nebezpečným pro velkého politika v Římě – Bismarck byl jediný, kdo měl odvahu, znalosti a vůli postavit se šachovému tahu mistra světa povýšeného na neomylnost – a vypukl „kulturní boj“ (ve skutečnosti šlo o boj o prvenství v politice), „lid“ neměl tušení, o co vlastně jde. Nositelům kříže se podařilo rozšířit po světě pověst, že pruská barbarství se pokouší zaútočit na římsko-západní kulturu.

Od tohoto okamžiku velký politik v Římě vypověděl Německo, které bylo pracně a provizorně poskládáno ve válce v roce 1871, ze západu a přiřadil ho k prostoru „kulturně zaostalého“ východu.

Bismarck sám logicky přesunul těžiště své politiky ze západu na východ.

Po Fridrichu Velikém je zakladatelem politiky severovýchodního regionu.

Císařství se naopak drželo západu a rozptylovalo své síly ve snaze existovat jako západní mocnost. Tato snaha se projevovala především v koloniální politice a v zanedbávání příležitostí, které se nabízely na východě.

Prostřednictvím zákonům vzdálených klopýtání se Německo dostalo do izolace, které si samo nebylo vědomo. Ne do izolace silných! Klopýtlo do pasti, kterou nastražil pán světa.

Světová válka proběhla podle plánu s obrovskými ztrátami pro celou severní oblast a skončila rozčleněním a podrobením Německa, které bylo promyšleno do nejmenších detailů.

Nastala doba „stran“.

Strany, části! Lze lépe charakterizovat povstání proti celistvosti, proti pouze životem ospravedlněnému celku?

Je důležité znát rozdíl mezi demokratickou stranou a aristokratickou selekcí.

Strana – v souladu se svým demokratickým významem – je anonymní. Pohybuje se na stejné úrovni jako její konkurenční strany.

Selekce stojí na jiné rovině. Stojí nad stranami a je na nich nezávislá.

Je viditelná zdaleka a vědomě nese odpovědnost.

Ale na oplátku také vládne!

Strany pracují pro většinu, selekce bojuje za společenství. Strana musí brát ohledy a končí kompromisem, selekce je prozíravá a formující, nezavazuje se k žádným „ohledům“.

Strana bez popularity je nemyslitelná. Selekce má odvahu k osamělosti a bere na sebe nenávist nepopularity.

Strana se proto vždy obrací k masovým instinktům, selekce apeluje na hrdinství a čest.

Strana musí zakrývat pravdu v důsledku své závislosti na masách, selekce naopak má odvahu k pravdivosti názoru a požadavků.

Kdo myslí v rámci strany, může myslet jen po částech. Z toho vyplývá: kdo chce rozdělit národ, dá mu strany. Pouze selekce může myslet v celku.

„Ústavy“, které jsou národu dány prostřednictvím kompromisů stran, vedou bez výjimky do pouště zoufalství.

Císařské Německo postrádalo dostatečný plán, aby umožnilo vznik stran a tím uznání partikularismu – dokonce i duchovního.

V důsledku toho se všude projevoval nárůst čistého rozruchu.

Je to naprostý opak tvůrčího neklidu.

Lze jej charakterizovat jako nabobtnání nasycené, líné doby, která nemá nic společného s bolestmi nového stávání se.

„Rozruch“ je životním projevem mas.

Rozruch vymýšlí myšlenky dne a opojuje se jimi, žije z potěšení dne.

Zaměňuje politiku se slogany.

Zakrývá prázdnotu přítomnosti slogany a neváhá se vychvalovat.

Média císařského Německa byla plná rozruchu a jeho důsledků.

Pouze hrom světové války umlčel tento výkřik.

Slogan padl a zůstala jen prázdnota.

Slogan bledne před majestátem smrti. Především ten náboženský.

Ani byzantské vlastenecké kruhy, ani nenávistné slogany nihilistických skupin se neukázaly schopné přežít ani jediný den hrůzy.

Touha po postoji se zvětšovala. Míra touhy se stala měřítkem, kterým byl měřen válečník.

Hrůza byla příliš velká na to, aby Bible mohla vojákům poskytnout útěchu. Místo toho se odvaha válečníků povznesla díky Nietzscheho mocným výzvám.

Nejprve bylo zapotřebí bezprecedentních otřesů světové války, aby byl zcela zničen pseudo-svět končícího století a odhalena ubohost pseudo-útěchy, kterou lidé ochotně přijímali jako náhradu za chybějící postoj.

V plynem naplněných kráterech země nikoho byl rozbit „světonázor“ křesťanské buržoazie a ušlechtilých poddaných (včetně vojáků!).

Vojáci, kteří našli smysl, vyrostli ze stínu kříže do nového, tvrdého a pravdivého světa.

Všechno nepodstatné z nich odpadlo.

Kdo se nedokázal stát celistvým, zhroutil se pod tíhou své neúplnosti.

Žádný komfort nebes a země nedokáže nahradit podstatnost.

Mezi válečníky a šokovanými měšťany vlasti se otevřela nepřekonatelná propast.

Byla to propast mezi dvěma tisíciletími.

Buržoazní vlast musela být rozbita.

I když pod vedením maskovaných nepřátelských sil zasadila válečníkům ránu a vyrazila jim zbraně z rukou, učinila tak v iluzi, s heslem, se sloganem. Učinila tak bez vlastní myšlenky a rozhodně bez vlastního postoje.

Myšlenka národa se ztělesnila ve válečnictví, v domovině se ještě nezrodila.

Je vyhrazeno novému tisíciletí, aby dalo lidu poznání jeho duše, a tím i předpoklad pro postoj.

Vědomí válečníci, kteří byli ušetřeni smrti, se vrátili jako nositelé myšlenek do domoviny, která se stala cizí.

Kamkoli přišli, stín kříže bledl pod jejich kroky.

Do noci chaosu, nestability, zoufalství a nenávisti nesli proud víry v kauzalitu.

Tato víra je posílila, aby odolali náporu rozpoutaného podsvětí a napsali „a přesto“ svého postoje na vlající vlajky, s nimiž překročili práh tisíciletí.

To jim umožnilo uniknout z osidel nepřátel a v rozhodujícím okamžiku je rozdrtit.

Nikdy bychom neměli zapomínat, že v Německu po roce 1918 se především tři skupiny chlubily tím, že zasadily smrtelnou ránu společenství válečníků.

Skupiny kříže (od Moeniuse po Dehna a Tillicha).

Skupiny mezinárodní ekonomiky, které odsoudily Německo k hladomoru (tj. židovstvo).

Skupiny bezkořenového intelektualismu (tj. zednářství s vrcholem v bolševismu, které rovněž čerpalo z obou ostatních skupin).

Tyto skupiny v rámci svého plánu na zničení tahaly za jeden provaz. A tento provaz byl omotán kolem krku válečnické germánsko-německé severní oblasti.

Menší skupiny a skupinky, které se podílely na smrtelném úderu proti válečnému srdci Německa, byly bez výjimky duchovně nebo materiálně závislé na těchto třech hlavních skupinách.

V ničení národních hodnot byly tyto skupiny spojenci. Toto spojenectví bylo poté rozpuštěno po dosažení první fáze velkého cíle.

Od té doby se staly nejzuřivějšími konkurenty.

To se projevilo v následujícím období.

Nikdy bychom neměli zapomínat, že když se císařské Německo rozhodlo využít pokrytecké nabídky papeže k zprostředkování míru, muselo jako podmínku pro jednání otevřít své hranice římským útočným jednotkám, jezuitům!

„Křesťanský“ mír se neuskutečnil, ale jezuité byli v Německu!

Nikdy bychom neměli zapomenout, že jezuité (Erzberger) na německém východě otevřeli hranice židovstvu, aby mohlo plenit německé území.

Ale především bychom neměli zapomenout jména těch, kteří podepsali rozsudek smrti nad Německem. Neměli bychom zapomenout jména kvůli skupinám, které za nimi stály.

Zapomenuta byla pošetilost tisíciletého snu. Marná a zapomenutá byla „ctnost“ bezmyšlenkové buržoazie.

Tato jména jsou nesmazatelně zapsána v knize německé hanby: Erzberger, Rathenau, Kaas, Wilson, Dawes.

Mnohá další jména nejsou tak důležitá, protože jejich nositelé byli víceméně lokajové.

Kdokoli jednoho dne napíše knihu německé hanby, jeho srdce bude krvácet při popisu propasti, do které byl německý národ uvržen:

Zatímco Německo pod vedením poslušných stran samo sebe zmrzačilo, na hranicích začalo rozdělení německého území.

Kdokoli se řídí velkým plánem na vymýcení německého jména, znovu a znovu naráží na těchto pět jmen.

Německý národ musel projít všemi cestami hanby a zoufalství, až se, chudý jako žebrák, ocitl před kapitulací toho nejdůležitějšího, svého holého života.

Pak konečně naslouchal volání kauzality.

K hrůze nepřátel, kteří si byli jisti vítězstvím, si strhl pásku z očí a začal vidět, stal se politickým.

Pak si uvědomil, co ztratil, ale také co získal zpět.

Tento pojem se stal stejně znehodnoceným jako samotný pojem života.

Politik?

V nejlepším případě hanebné povolání, kterému se „ctihodný občan“, „slušný voják“ a nadřazený „učenec“ pečlivě vyhýbali.

„Profesionálním politikem“ se mohl stát v nejlepším případě „chytrý člověk“.

V nejlepším případě byla politika koníčkem určitých nezodpovědných feudálních kruhů.

Člověk, který si zachoval něco ze sebe, se držel stranou od politické sféry a ponořil se do své „soukromé sféry“.

V úzkosti válečného a poválečného období se dříve tak chválená soukromá sféra ukázala jako nespolehlivá v buržoazním smyslu.

Došlo k uvědomění, že je nutné spolupracovat.

Hranice, které oddělovaly soukromou sféru od společenství, začaly padat.

Skupiny, které vynesly nad Německem rozsudek smrti, si uvědomily nebezpečí, které pro jejich vlastní plány představovalo německé uvědomění.

Snažily se zachovat německému lidu soukromou sféru národního nezájmu.

Věděly, že nic nemůže být tak nepříjemné jako německé probuzení, a proto se až do konce snažily udržet své loajální pomocné síly, strany.

Znechucení německého těla, které v sobě neslo smrtící semeno rozkladu, se jim zdálo méně nápadné než veřejná poprava.

Politické strany měly zůstat, aby se politická jednota nestala realitou.

Z tohoto uvažování je třeba pochopit význam požadavku celistvosti.

Kdo se vydá touto cestou myšlení, pochopí nenávist „světa“ vůči Německu, které hlásá poselství nastávajícího tisíciletí, tisíciletí, které přinese smrt třem imperialistickým skupinám.

Německo hlásá poselství národní, poselství přirozené kauzality všech národů.

Německo chce žít realitu celistvého státu.

To je smysl politiky nového tisíciletí.

Politický člověk, člověk tisíciletí vůle a vědomí, vkládá celou svou podstatu do společenství, s jehož velikostí a ponížením je neoddělitelně spjat, za jehož sílu nebo slabost je osobně zodpovědný.

Zde již neexistují žádné dílčí regiony, zde vládne požadavek celistvosti.

Politický člověk překonal politika, parlamentáře.

Porozumění smyslu politiky začíná teprve tam, kde vzniklo uvědomění, že politika je nejvyšším vrcholem národní vůle sjednocené ve společenství.

Národní vůle je však životním projevem vybraných, bdělých a rostoucích lidí národa.

Buržoazní politik, parlamentní politik, umírá při zrození nového tisíciletí a s ním v téže hodině umírá i kněz.

Oba jsou projevy nesvobodné a nejisté doby.

Jsou znaky nezralosti národů.

Se smrtí parlamentního politika a kněze umírají také všechny sliby blaženosti v tomto světě i v posmrtném životě, umírají sobecké touhy po nedosažitelných zlatých hradech.

Celková politika nového tisíciletí nedává žádné sliby, nesměřuje žádné pokušení na choutky jakýchkoli chamtivých lidí.

Je smrtelným nepřítelem buržoazního pohodlí.

Být připoután k osudu národa znamená konec všech předpokladů pro pocit blaženosti, nadpozemské jistoty.

Politický člověk se necítí jako „host na zemi“, ví, že je povolán, aby ji utvářel.

Začíná doba totální esenciality, a tím začíná doba válečnického, nebezpečného života – Nietzsche!

Válečnický život nevyžaduje pouze život ve zbrani, vyžaduje více: neustálou připravenost celého lidského bytí, především duchovní, vůlí poháněnou připravenost, totální využití všech hodnot, využití i těch posledních rezerv, využití bez výhrad.

Myšlenka a realita se spojují v celistvém životě. Proto nastal konec buržoazního dualismu, proto umírá soukromá sféra, individualistická, egocentrická sféra, ale proto také nastává doba uznání hodnoty osobnosti.

To by mělo znít v uších obhájců výhrad.

Neexistují žádné zvláštní zájmy, stejně jako nebudou existovat ostrovy „víry“, na kterých by se mohl zachránit slaboch, který se hroutí pod tíhou života a jeho požadavků.

Proud života, totální esenciality, zaplavuje vše, odstraňuje všechny bariéry postavené na zvláštním myšlení.

A s sebou přináší člověka připraveného k činu a odhodlaného jednat, směrem ke slunci nového tisíciletí.

Zrození tisíciletí je hodinou soudu:

Kormidlo jejich života bude vyraženo z rukou nejistých, nestabilních lidí, kteří zahynou.

Světový vládce v Římě se v době, kterou sám utvářel, příliš odhalil, než aby měl šanci úspěšně se maskovat jako „starý muž se sklonem k charitě ve jménu Nejsvětější Trojice“.

Jeho kouzla, stejně jako jeho papežské edikty, se stávají nicotnými před odhodláním celistvého, politického člověka.

I skupiny, které se skrývají za jinými jmény, se marně snaží zamaskovat své imperialistické touhy za hezky znějícími slogany: z řad politických lidí vyrostli jejich protějšci, kteří mají oproti nim tři výhody:

Osobní odvahu, která korunuje úplné uvědomění si skutečnosti odhodlaným činem.

Nebojácnost, která charakterizuje životní postoj hrdinského realismu.

Kotva ve společenství vybraných podle krve, která zaručuje věčný život národa.

Tak začíná politický člověk – vzdálený od jednodenních imperialismů, vzdálený od všech

nadpozemských idejí a intelektuálních struktur – myslet v tisíciletí.

Toto politické myšlení systematicky překoná chaos a prostřednictvím zákona navrátí svět do přirozeného řádu, a tím i do nejhlubšího „božského“ řádu, který měl být zrušen křížem ve jménu demiurgického částečného boha.

Smysl celistvé politiky vyžaduje, aby každý jednotlivec národa byl veden k rozhodnutí.

Stát musí lidem zprostředkovat uvědomění, ukázat jim cesty ze starého do nového tisíciletí: rozhodnutí leží v samotném člověku, v jeho charakteru.

Stát je tvarovatel: pouze člověk je stvořitel.

Stát však musí proto, v zájmu života národa, jehož časným dědictvím je, neustále apelovat na životodárnou podstatu lidu, a proto se v logice uvědomění nesmí vyhýbat drcení podřadných.

Vůdci národů musí zorat a rozorat pole svých národů, které v minulém tisíciletí zarostla plevelem, až se znovu objeví čistá a zdravá půda, mateřská půda, která může přijmout semeno věčného ovoce.

Aby udržel napětí, musí stát klást stále nové, stále hlubší a stále šokující požadavky, které stimulují silné a odrazují slabé.

Slabý a tudíž svévolný stát potlačuje opravdové a tvůrčí napětí. Vytváří tak atmosféru skleníku, ve kterém opravdové věci hnijí a slabé, po krátkém pseudo-rozkvětu, přesto odumírají.

Politika nikdy není pouze plánováním pro dosažení toho, co je možné. „Možné“ je velmi pružný pojem.

Politika je spíše systematickým, chytrým využíváním všech hodnot pro utváření a naplňování zákona.

Politika nikdy není pouze prostředkem k dosažení cíle, ale spíše celkovým utvářením toho, co je opravdové, samotné podstaty.

Politika se tak stává nejvyšším etickým vyjádřením života. Politika tak vyrůstá z nížin a zmatku každodenního života do čistých výšin celkové myšlenky, do oblasti života silných.

Politika se tak stává zjevením podstaty národa, v ní se tak odhaluje nejhlubší smysl života: vůle mít účinek.

Realizovat tuto vůli pro společenství lidu je smyslem politiky celistvého státu.

Hrdinský realismus je v buržoazním smyslu „nepříjemný“, neskrývá svou opravdovost.

Proto celkový stav vyvolává nenávist imperialistických, anonymních a temných sil, protože ve svém celku již nenabízí žádnou mezeru pro soukromou sféru, ve které by mohly své cíle dosáhnout plány mimo lid a mimo společenství.

Smyslem politiky je celek, jakožto celek národa: to je první teze nové éry, to je první milník na cestě, která vede do tisíciletí vůle a vědomí.

Diplomacie

Předchozí tisíciletí odmítalo politiku jako škodlivou pro charakter.

Nové tisíciletí vychází z charakteru jako předpokladu pro celistvou politiku.

V tom spočívá jeden z rozhodujících rozdílů mezi těmito dvěma tisíciletími.

Politika, chápaná v buržoazním smyslu jako dílčí oblast, existovala především proto, aby zmírňovala

narušení, jako jsou války nebo obchodní sankce, nebo snad aby svalovala vinu za tyto nepříjemné události na protivníka.

Projev politiky se stal nečestným, ale příjemným gestem, pokud přesahoval hranice národa.

Politika se stala sloganem pro občany, kteří kvůli svému klidnému spánku nechtěli a neměli vědět nic o pravdě, aby zůstali poslušní.

Důvěřovat „politikovi“ bylo známkou bezmezného optimismu, dětské důvěřivosti.

Chování politika bylo zaměřeno na zakrytí jeho plánu. K tomu využíval „diplomacii“.

„Diplomatický člověk“ musel být naprosto lstivý, prohnaný, mazaný a bezbarvý, aby si zasloužil tuto přezdívku.

Aby byl diplomatický, musel být schopen se maskovat do té míry, že nebyl rozpoznatelný.

Toto „diplomatické chování“ kopíroval obchodník, který podváděl svého obchodního partnera.

Předchozí tisíciletí si vytvořilo diplomacii, která byla jako celek velmi nedůvěryhodná a šířila kolem sebe atmosféru nedůvěry.

Státy a národy světa se navzájem setkávaly jako obchodníci, kteří byli ve svém podnikání závislí na vyjednavačích.

Ten, kdo dokázal vyjednat obzvláště „výhodné“ podmínky na velkém světovém trhu, byl nejlepším diplomatem.

Je pochopitelné, že důvěryhodnost národů tímto způsobem klesala stále více k nule.

V důsledku toho byli podváděni především poctivé a jednoduché národy.

Imperialistické státy využívaly diplomacii k tomu, aby ve spojení se státy, které s nimi byly duchovně spřízněné, organizovaly loupežné výpravy proti poctivým a jednoduchým národům.

Hodnoty věrnosti, cti a důvěry tím utrpěly ztráty, někdy měla devalvace podobu inflace.

A přesto nakonec ve „velké politice“ byly na váhu politického myšlení – částečného myšlení – položeny a zváženy jiné, skutečné hodnoty národů, hodnoty, které předchozí tisíciletí považovalo za „nevážitelné“.

Nové tisíciletí je založeno na pravdivosti.

Celistvé politické myšlení se vyhýbá jakémukoli maskování, jakémukoli zastírání.

„Svět“ se zpočátku bude usmívat nad pravdivostí v politickém myšlení a jednání a bude potěšen „primitivní barbarskou hloupostí“.

Ale jednoho dne svět dospěje k přesvědčení, že pravdivost celistvého politického člověka je tou nejvyšší chytrostí.

Lstivý člověk využívá slogany a lži, aby se co nejméně namáhavě dostal k požadovaným hodnotám.

Chytrý člověk – aniž by se uchyloval k lži – jde ke svému cíli jasně a logicky, což, jelikož se jedná o pravdu, nevyžaduje závoj sloganu.

Chytrost touží po ničem, co by bylo mimo zákon nezákonné.

Proto chytrost není opatrná, ohleduplná ani vypočítavá v buržoazním smyslu.

Lež sklízí, jakmile je odhalena, přinejmenším pohrdání, často opovržení.

Lež, aby nebyla odhalena, se musí zahalit celou sítí vedlejších lží, a tím vyžaduje více prostředků než chytrost.

Chytrost, i když její činnost naráží na odpor, si v každém případě zajistí tichý respekt.

Politické jednání celého národa, navzdory rozhořčenému řevu světa, který mu nerozumí, dosáhne v dlouhodobém horizontu díky své kauzalitě, a tedy logice, svého cíle.

Svět má pouze jeden prostředek, jak celému národu znemožnit dosažení cíle: pokus o jeho vyhlazení.

Ale svět bude jednoho dne muset uznat nadřazenost života.

Lži a očerňovací propaganda ve světě se rozpadají bez účinku, jakmile celý národ pomůže svému zákonu k přirozenému průlomu.

Teze:

Národ, který vystoupí před svět a kvůli svému životu si nárokuje právo na prostor, se možná setká s hněvem a nenávistí mezi národnostními skupinami vedenými mocnostmi vzdálenými zákonu a vždy se cítícími ohroženými, ale v rozsudku neúplatné historie najde uznání.

Na druhé straně národ, který pod heslem obrany „posvátných statků“ jakéhokoli vyznání nebo kultury

napadá slabé národy a drancuje je, nakonec upadne do opovržení.

Aby dosvědčil kauzalitu svých vlastních tužeb a činů, vysílá celý národ své vyslance k národům světa.

Přesvědčivě a neodvolatelně hlásat práva národů a srovnávat je se spravedlivými nároky národů země je jedním z hlavních úkolů nové diplomacie.

Diplomat v novém tisíciletí bude posuzován podle míry pravdivosti – to znamená podle svého charakteru, podle své chytrosti, podle své důstojnosti.

Ten, kdo dokáže nejčistěji prohlásit životní vůli svého národa s vědomím její příčinnosti, by měl být vyslancem.

A ne ten, kdo ví, jak se pohybovat bezhlučně a bez „urážky“ na mezinárodním parketu sloganů.

Celkový charakter jako Bismarck vyvolal mnoho „urážek“, a přesto byl Bismarck jedním z nejlepších diplomatů své doby.

V očích světa byl „nemožným člověkem“, a přesto ho svět musel brát vážně a uznat.

Je to známka bezpráví, a tedy lži, že bolševismus, který dlouho stál před zamčenými dveřmi buržoazních

států, proti nimž bojoval, se dnes může pohybovat na parketu diplomatů.

Z toho by mělo být zřejmé, jakou hodnotu má tento parket v zásadě!

Německo ve své zahraniční politice dokáže, že právě svou pravdivostí odstraňuje předpoklady pro „mezinárodní zápletky“.

Pokud budou národy světa proti vůli Německa dohnány k novým světovým válkám, pak Německo dodá důkaz, že anonymní, imperialistické, nadvládní síly jsou těmi, které proměňují svou vůli ke zničení v činy a přitom využívají národy vzdálené od zákona jako nástroje.

Příklad Německa přispěje k probuzení národů a bude mít devastující účinek na anonymní mocnosti.

Ani národy oslabené ve svém životě a zotročené k poslušnosti se v dlouhodobém horizontu nepodrobí lživým sloganům, které jim jsou předkládány a které je ženou do stále nových vyhlazovacích válek.

Německo se na rozdíl od ostatních národů světa nachází v jisté výhodě, protože je tak daleko v realizaci své kauzality a neustále postupuje dále.

Horečka, s níž anonymní imperialistické mocnosti ženou svět do dalšího světa zkázy, dokazuje, že tyto mocnosti si uvědomují nebezpečí příkladu naprosté upřímnosti Německa a že se cítí ohroženy ve svých imperialistických plánech a cílech, ba dokonce ve své existenci.

Každý rok fungování a působení německého příkladu podporuje probuzení dosud spících národů.

Proto anonymní mocnosti se obávají dosud s určitou úzkostí zachovávaného „stavu míru“ a tlačí na válku. Poté, co byl otrávený šíp bojkotu odražen neochvějností německého lidu, mocnosti otevřeně kážou kampaň zničení Německa jako „svatou válku“ a schvalují jakoukoli, i vzdálenou válku, v naději, že do ní bude vtažena severní oblast, a tím především jimi nenáviděné Německo, a bude vyhlazena.

Situace Německa se tak stala smrtelně vážnou.

Není však v žádném případě obtížnější, než kdyby Německo bylo i dnes podřízeno politikům kříže nebo jiné nadvládní moci či jedné ze skupin, které je podporují.

Německo totiž, jak je známo, nemělo mír ani v době své podřízenosti, nýbrž muselo podnikat křížové

výpravy a vojenské tažení z pověření zahraničních vládců.

Dnes tedy Německo vede rozhodující boj v konečné odpovědnosti před věčností svého národa.

Protože Německo procitlo, vidí a uvědomuje si, znovu našlo vášeň pro čin, a tato vášeň vyrostla z poznání podstaty.

První krok k osvobození Německa vedl k potvrzení práva. S tímto potvrzením se Německo stalo vykonavatelem svého zákona.

Ale vůle, která se formuje z poznání a potvrzení k odvážnému činu, je nesmrtelná.

Kdyby Německo na příkaz anonymních imperialistických mocností mělo být zabito a vyhlazeno katy z podřízených národů, pak by od hodiny své smrti vystoupilo jako mýtus ke hvězdám a zářilo jako myšlenka opásaná mečem pro probouzející se národy směrem ke svobodě.

Ulrich von Hutten kdysi pronesl hrdá slova:

„Kdo chce bojovat neúspěšně, ať bojuje s Němci!“

Když tato slova pronesl, v žádném případě nevěřil v nezranitelnost Německa, protože Říše krvácela z tisíce ran.

Věděl však, že německá myšlenka bude žít tak dlouho, jak dlouho bude svítit slunce.

A německá představa o svobodě a zákonu, o činu a řádu, se i ve smrti ukáže jako nesmrtelná, to bylo základní poznání jeho víry.

Hutten zemřel s touto zářící vírou v srdci a jeho duch se povznesl nad mlhu veškerého utrpení do otevřeného nebe věčnosti svého národa.

Ale Německo žije a každá hodina jeho života zaručuje století jeho existence.

Kdokoli by se odvážil zaútočit na sílící Německou Říši, aby ji zničil, musel by dnes počítat s tím, že bude vtažen do německé smrti.

Tato jistá perspektiva dosud odradila od útoku i ty nejnenávistnější z poddaných národů a doufejme, že bude mít odrazující účinek tak dlouho, dokud příklad Německa nepřivede většinu hodnotných národů k zamyšlení a probuzení, a tím se zabrání chaosu na zemi, který plánují anonymní imperialisté.

Hodina osudu – v dobrém i špatném smyslu –, v níž se rozhodne o životě či smrti Německa, bude hodinou soudu nad touto zemí.

S vědomím odpovědnosti, kterou Německo v upřímné víře ve svůj zákon ochotně přijalo, začne nová éra diplomacie, obchodu a vzájemných vazeb mezi národy.

Ve své historii bralo Německo každý úkol, který mu byl svěřen, velmi vážně a snažilo se jej splnit za pomoci všech dostupných sil.

Německo bylo vždy „zbožné“ v dobrém a téměř ještě více ve špatném smyslu.

V tom spočívají důvody jeho porážek a vzestupů.

Bylo – což je známkou jeho vnitřní mladosti – velmi často také naivní.

Někdy se spřátelilo se smrtícími myšlenkami a – k radosti svých smrtelných nepřátel – se připojilo jako fanatický zastánce a šampión těchto myšlenek.

V německé oblasti se narodili nejvýznamnější duchovní a světští zachránci kříže – teologové a křižáci – v německé oblasti vyrostli první svědkové židovského

marxismu. Německá zbožnost někdy eskalovala přes fanatismus až k asketismu.

Nikde na světě nezemřelo tolik čestných mužů za své přesvědčení o cizích ideách jako v Německu.

Bylo by naprosto špatné chtít vytrhnout zbožnost ze srdcí Němců.

Tato zbožnost je božským ohněm, bez kterého by Němci a s nimi i severní regiony zmrzli k smrti.

Němci musí jen najít zbožnost, která je pro ně vhodná, a to pouto zrozené z víry v zákon.

Němec, jehož nejposvátnějším dědictvím je touha, musí nejprve putovat cestou do svého vlastního srdce a usilovat o naplnění své podstaty.

Falešnou vírou se Němec vydal do pouště, pokud však najde cestu zpět ke své pravé víře, pak vyroste k obrovským činům svobody.

Osvobozený Němec je věřící nového tisíciletí, které mohou přijmout pouze „zbožní lidé“, tedy neochvějní hlasatelé myšlenky zákona a řádu.

Na prahu nového tisíciletí, posvěceném zákonem, se přízraky kříže stejně jako přízraky sovětské hvězdy stáhnou, protože nové tisíciletí, tisíciletí posvátného

potvrzení života, je pro obě nihilistické skupiny uzavřeno.

Zobrazit toto osvobozené a život oslavující Německo je jedním z úkolů diplomacie, jejíž zástupci budou velvyslanci a svědkové nové německé životní vášně.

Stejně jako nezákonné skupiny v rámci celého lidstva – to znamená: podlidé, masoví lidé spoutaní pudy a chamtivostí nížin a podněcovaní a vedeni k násilným činům a plenění anonymními imperialistickými mocnostmi prostřednictvím slibů a výhrůžek – čelí selekci probuzených skupin v nesmiřitelném nepřátelství, tak stejně tak ani stále servilní svět nebude Německo milovat.

Německo ví, že nepřišlo na svět, aby bylo milováno, ale aby zůstalo věrné samo sobě, žilo podle zákona a hlásalo jeho platnost.

Protože život a práce nevycházejí z „lásky“, ale ze zákona, který vytváří řád, probuzené Německo se distancuje od těch pošetilých a nebezpečných sloganů o „poslání“ a „misijní činnosti“.

Větší, zodpovědnější a tudíž ušlechtilejší než úkol „zapojit se do misie“ je připravenost utvářet vlastní zákon.

Lidé bílé rasy, vytrženi křížem ze své půdy kauzality, zabili v opovrženíhodné misi duše přirozených národů, sice vázané na primitivní podstatu, ale přesto vázané na právo a řád, a zasadili do jejich srdcí lež nezákonnosti.

I Německo se jednou musí naučit, co to znamená být „misijován“.

Hrozivá vzpomínka na to ho navždy chrání před tím, aby svou vlastní kauzalitu vnucoval světu jako univerzální lék.

Svět nikdy nebude ohrožen německým imperialismem, dokud Německo potvrzuje svůj řád.

Pouze Německo vedené anonymními imperialistickými silami bude pro svět nebezpečné.

Německá diplomacie bude světu prohlašovat, že Německo chce žít samo sebou.

Toto poselství je určeno především „západu“, který je rozvracen nepřátelskými silami prostřednictvím zrady.

Německo nechce pád západu a nikdy také nevzneslo proti západu žádné výbušné obvinění.

Německo však skutečně rozpoznalo semeno smrti západu, které zasely destruktivní síly.

Nikdo nemůže být na Německo naštvaný, pokud se nechce podílet na velkém umírání, do kterého byla a stále je Evropa hnána, a pokud Německo hledá a nachází úniky.

Geografický západ je jasně vymezen. Není významný jako arbitrární faktor. Vždy však hrál roli jako bojiště a kolébka velkých duchů.

Důležitý je pojem politického západu, i když je stále mentálně nejasný.

Politický západ vznikl v okamžiku, kdy kříž vrhl svůj stín na misii ve světě, a stal se tak bojištěm.

Jako misijní oblast byl – v souladu s výrazem „ex oriente lux“ – ve srovnání s orientem faktorem druhého řádu. Kultury severní oblasti, západu, byly z pohledu kříže podřadné.

Z tohoto myšlení vycházel orientální duch, který na základě zfalšovaného křesťanského misijního řádu zničil velkou jednotu severní oblasti.

Severní oblast nicméně zůstala totožná s pojmem politického západu. Důraz západu byl z velké části přesunut ze severní oblasti na západ a jih Evropy a dostal

se k národům, které pod vedením nositelů kříže byly v té době nejvíce krvežíznivé.

Politický západ byl křížem zcela rozdrcen.

Kdysi byl západ životním prostorem bílé pánské rasy.

Po jeho systematickém oslabení a zfalšování křížem, po letech objevů, začala emigrace části pánské rasy do „Nového světa“.

Řeky podřadné a zkažené krve se zase vtlačily do „Starého světa“.

Během prvních století – rozhodujícího období – ovládla bílé pány Nového světa opojná euforie z osvobození.

Bílá rasa promarnila svou krev a smísila se do hrozivé míry s barevnými národy.

Objevil se „selfmademan“, odcizený od zákona a řádu a zdegenerovaný. Schopnost byla zaměňována se lstivostí, odvážnost s bezohledností (až na hranici bezskrupulozity). Civilizace měla nahradit kulturu.

Nový svět tak rostl jako gigantické tělo bez tváře.

Nový svět se sice snažil pomocí make-upu a pudru předstírat tvář, ale stačil jediný pohyb, jediný závan větru, aby odhalil svou beztvářnost.

Nový svět sice vychoval elitu, ta však zůstala omezena na vnější projevy. Vznikla plutokracie, která se svévolně rozšiřovala přidáváním nových „selfmademanů“ a která se rovněž zmenšovala vyloučením náhodně zbídačených.

Duchovní směřování, orientace bílé rasy, nebylo přeneseno do Nového světa, zůstalo jako balast ve Starém světě, na západě.

Charakteristika Nového světa je výsledkem jeho nespoutané demokracie, která téměř znemožňuje formování osobnosti.

Nový svět se sice stal světem neomezených možností, ale jedna možnost byla ignorována, jediná možnost, která dává tvář a formuje národ, možnost duchovního postoje. Tak se smrtící semeno anonymity dostalo do Nového světa.

Tyto síly imperialismu našly v soumraku anonymity, který již přivedl Starý svět na pokraj zkázy, dalekosáhlé možnosti rozvoje.

Ve svobodě Nového světa se stejně jako plevel rozšířily i nižší a rasově podřadné instinkty.

Bílá rasa měla kdysi při vstupu do Nového světa možnost, daleko od šachových tahů anonymních sil, daleko od celkové politiky světového vládce v Římě, rozvinout nový život podle zákona.

Tuto možnost promarnila.

Je sporné, zda se Nový svět někdy bude schopen osvobodit od své osudové demokracie a smrtící anonymity.

Rasové instinkty, které se sice občas ještě mohou projevit v lynčování nebo ve válkách proti barevným národům, jsou téměř beznadějně překryty čistě civilizačními předpoklady, které nemají nic společného s kauzalitou.

Pokud se ještě před deseti lety zdálo, že se těžiště bílé rasy přesunulo do Nového světa, pak příkladné události německého činu dokázaly, že o osudu bílé rasy se rozhodne na půdě Starého světa.

Bílá rasa v Novém světě, především v letech světové války, na sebe vzala vinu za to, že se spolu s barevnými národy a podřízenými lokaji anonymních

imperialistických mocností podílela na zničení severní oblasti, která dala Novému světu to nejlepší ze svých mužů.

Nechyběla hořká ironie, když blond pluky Nového světa pod heslem „Za kulturu, proti německému barbarství“ útočily na německé jednotky.

Nový svět se podílel na zničení západu.

Západ sám se ukázal jako zcela nestabilní, bez idejí a vnitřně rozdělený.

Zde začíná nutnost diskuse o pojmu politického západu. Tak začíná hodnocení západu z hlediska vlády bílé rasy.

O vládě bílé rasy lze hovořit pouze tam, kde je přítomna, alespoň v latentní formě, vůle k rozvoji, k zákonné práci.

Pouze přítomnost této vůle ospravedlňuje hovořit o západní kultuře bílé rasy.

Vůle k zákonu byla nejen do značné míry pohřbena systematickým ničením anonymních imperialistických sil proti podstatě bílé rasy, fyzické i duševní, ale spíše dokonce vyhubena.

Proces obecného úpadku západu následoval proces vyhlazení.

„Kulturní výška“ současného západu je relativní hodnota! Bílá rasa je sama o sobě tak zkažená a roztrhaná, že se vyčerpává v neustálém kolotoči mezi Římem a Moskvou.

Krev bílé rasy byla systematicky znehodnocována přidáváním krve barevných.

Tato skutečnost měla obzvláště devastující účinek v románských zemích západu.

Anglosaský pánský národ podlehl pokušení imperialismu a přesunul těžiště své politiky na získávání kolonií a jejich zachování.

Také císařské Německo podlehlo pokušení učinit svou existenci závislou na držení kolonií.

Německo musí být neustále na pozoru, aby se nenechalo spoutat například nově získanými koloniemi, které by mohly bránit, ne-li přímo znemožnit, jeho pochod ke svobodě!

Kolonie mohou být sice považovány za cenný doplněk podstaty, ale ne za podstatu samotnou.

Anonymním vrstevníkům bylo snadné udusit životní vůli národa a vnutit mu zákon své vůle, pokud byl tento národ z důvodu ohledů na svůj obchod otevřený jakémukoli zásahu nucen postupovat pomaleji.

Národ, který zakládá a opírá svou moc především o kolonie, musí nevyhnutelně upadnout z politického západu, musí se nevyhnutelně stát dvojakým.

Dvojakost evropských národů se ukázala jako jedna z největších škod západního světa.

Alianční politika takového národa směřuje k systému kolektivní bezpečnosti, a tím riskuje, že se promění v systém vzájemného ohrožování, vykořisťování a přijímání kradeného zboží.

Dokud budou národy severní oblasti upírat svůj zrak zejména na vzdálené kolonie a budou muset vynakládat většinu svých sil na „pacifikaci“ těchto kolonií, nebude existovat evropská politika, politika západu.

Dokud se národy severní oblasti zcela neosvobodí od imperialismu, nebude existovat ani politika bílé rasy.

Světové otřesy daly také barevným národům předpoklady pro probuzení.

Národy, které dnes ještě mají moc nad četnými koloniemi, si tedy jednoho dne budou muset uvědomit, že nadvláda bílé rasy se v dlouhodobém horizontu nemůže prosadit ani bičem, ani kulomety.

Dnes koloniální národy usilují o samosprávu, zítra budou volat po svobodě, aby se pozítří vrhly na své otrokáře.

Kříž podkopal nárok bílé rasy na moc ve světě, stejně jako podkopává jakýkoli nárok na moc, který není prohlášen samotným křížem.

Kříž požadoval rasovou rovnost, a tím i míšení ras a jejich znečišťování.

Jednoho dne bude kříž chtít vést i barevné národy v křížové výpravě proti zbytkům bílé rasy.

Až tento den nastane, nepřipravený západ bude nenávratně ztracen.

Úkolem diplomacie severní oblasti – ale zejména srdce severní oblasti, Německa – musí být hovořit o odpovědnosti bílé rasy, varovat před roztříštěností a vyzývat k jednotě dosud neposkvrněných národů bílé rasy.

Kultury, které kdysi založili nositelé bílé rasy v dalekých zemích, bez výjimky zanikly. Několik ruin, které jsou vystaveny v muzeích a jsou památníky smrtelnosti, naplňuje nás, jejich potomky, hrdým smutkem a učí nás, že jakákoli roztříštěnost, i když přináší světu na krátkou dobu požehnání, vede ke smrti.

Bílé rase západu zbývá jen krátký čas na rozmyšlenou, než se Řím a Moskva – dnes nejsilnější a nejambicióznější představitelé anonymních imperialistických mocností nepřátelských vůči rase – vyzbrojí a vrhnou se do konečné války o zničení.

V poslední hodině, v hodině velkého umírání, Německo zvedlo varovný hlas.

Výzva skutečně pronikla do uší národů bílé rasy ohrožených zkázou, ale ozvěna se nevrátila. Bylo slyšet pouze pohrdání.

Životní vůle bílé rasy západu je tedy pokračována Německem.

Na oplátku západní část západu mobilizovala černou rasu, východní část západu žlutou rasu proti nositelům vůle bílé rasy.

Německo se zpočátku musí obávat pouze útoku barevných ras, které jsou vedeny zrádci proti zákonu bílé rasy. Čas, kdy se probouzející se barevné rasy z vlastní vůle pustí do kampaně pomsty a drancování proti bílé rase západu, je ještě daleko.

Pouze díky chytré rasové politice severní oblasti lze zabránit tomu, aby tyto barevné národy nikdy nepodnikly tuto kampaň pomsty na severu, který se nikdy nemůže stát jejich životním prostorem.

Selekce mezi národy bílé rasy musí probíhat z tohoto hlediska vůle k životu.

Bílá kůže sama o sobě nestačí.

Poloha Západu musí být vymezena měřítky odpovědnosti a národního uvědomění.

Nejde o kilometry čtvereční zemského povrchu obývané bílou kůží: tam, kde končí odpovědnost a uvědomění, končí i prostor západu.

Nová diplomacie má za úkol poukázat národům severní oblasti nejen na společnou krev, ale také na povinnosti a závazky vyplývající ze zákona.

Národy jiných ras nemají důvod se cítit ohroženy tím, že si národ bílé rasy uvědomil svou odpovědnost.

Část bílé rasy, která prozřela, se nikdy nenechá svést imperialismem, který ve skutečnosti vede pouze ke smrti.

Probuzený bílý lid nikdy neporuší kauzalitu barevného lidu.

Ale probuzená část bílé rasy se skutečně podle svých životních potřeb dokáže dohodnout s národy země na spravedlivém rozdělení prostoru.

V této dohodě nebude mít rozhodující vliv svévolnost nebo chamtivost, ale vůle k zákonu, která ožila mezi všemi zúčastněnými národy.

Otrokáři nebudou vládnout této zemi, ale svobodné a silné národy budou žít podle svého zákona a jeho vývoje.

Mírové urovnání světa tedy nikdy nevzejde ze spasení od krve, ale právě naopak: z vlády krve a z potvrzení zákona krve.

V kříži vykoupení, a tedy i smrti, je řád nahrazen nezákonností. Ve vládě krve se však svět vrací ke smyslu svého zákona a svého řádu.

Jako každý fanatismus, i rasový fanatismus by vedl k imperialismu, nespravedlnosti, svévolnosti a tedy ke zkáze.

Rasové uvědomění však vede k reflexi, péči, disciplíně a řádu.

Za této podmínky je nové diplomacii svěřen jeden z nejdůležitějších úkolů: znovu dát důvěru a směr světu, který se stal zkaženým, svedeným imperialismem a zmateným mocnostmi svévolnosti, které se vzdálily zákonu.

Válka proti modlám!

Pojem celistvého lidu, národa, se tyčí do světa věčnosti, do světa ideje.

Skutečná přítomnost pojmu lid, obyvatelstvo, je dnes stále ještě většinou daleko od ideálu.

A přece existují skupiny lidí v obyvatelstvu, které svými činy a vírou – tedy jednotou – ztělesňují samotnou myšlenku.

Tito nositelé ideje v současnosti, kteří tvoří tvář státu a dávají rozhodující výraz projevu ideje lidu, tvoří ve své celistvosti jádro lidu, jehož existence a působení utváří osud, historii národa.

Jádro národa, které v minulém tisíciletí žilo v největší možné izolaci a bylo rozptýleno téměř beze stopy,

představuje i dnes, na prahu nového tisíciletí, pouze menšinu, která si však je vědoma svého postavení a úkolu.

Probuzené Německo tuto menšinu podporuje.

Ve světě však demokracie povzbuzuje rozvášněné masy proti menšině.

Nejen chránit vědomou menšinu, elitu, jádro národa, ale spíše zcela zjevně připravit půdu pro její vznik, to znamená cestu k vládě, to je moudrost zcela národního státu.

Na rozdíl od buržoazně-demokratického státu, který v nejlepším případě využívá jádro národa, k němuž však chová hlubokou nedůvěru, v naprostém kontrastu k nihilisticko-komunistickému státu, který usiluje o vyhlazení jádra národa nepřátelského k vyrovnání – celistvý stát vědomě staví na jádru národa.

Sovětský systém, který se rozpouští ve své svévolnosti, je ze stejného důvodu jako křesťanství nepřátelský vůči jádru národa: kříž a sovětská hvězda hlásají světové vykoupení. Jeho prohlášení je zaměřeno výlučně na stádní instinkty, které jsou zcela neslučitelné s panováním jádra národa.

Jak skupiny kříže, tak i skupiny sovětské hvězdy projevují ve svém chování vztek neschopného a tudíž spasení potřebujícího podsvětí proti vládě pánů.

Celistvý stát je v nejhlubším smyslu aristokratický, je na rozdíl od jakéhokoli masového státu výlučně panským státem. Proto se setkává s nenávistí světa toužícího po spánku.

Panování – nejvznešenější plod germánsko-německé podstaty – bylo odsunuto despotismem, který vyrostl na cizí půdě.

Pozdější doby smísily pojmy panování a despotismus.

Je nutné znovu stanovit rozlišovací linii:

Panování se naplňuje v kauzalitě, ve vývoji, v účinku.

Despotismus se projevuje ve svévolnosti, v oddělení, ve fanatické touze po moci.

Panování je nemyslitelné bez společenství, které mu dává formu, obsah, vedení, smysl a naději.

Despotismus využívá společenství jako prostředek k moci a nakonec zanechává za sebou vysáté a trýzněné společenství, prázdnotu, strach a hrůzu.

Panování je nezávislé na jakékoli vnější moci, je projevem duchovního smýšlení a vyžaduje směřování srdce.

Despotismus je vázán na moc a okázalost a bez těchto atributů je nemyslitelný. Pro něj je přítomnost duchovního postoje nebo dokonce srdce zbytečným luxusem a nepříjemnou zátěží.

Panování se opírá o věrnost těch, pro které kráčí vpřed a vede je.

Despotismus nezná pojem věrnosti, vyžaduje od svých poddaných slepou poslušnost.

Panování vyžaduje charakter.

Despotismus může zvítězit pouze nad zlomenými lidmi.

Panování vyrůstá ze spojení poznání vlastní kauzality a činu potvrzujícího řád. Každý je tedy pánem, kdo stojí jako celek ve svém zákoně, bez ohledu na to, jaké je jeho „společenské postavení“.

K panování patří neotřesitelná víra v zákon, neochvějné držení se řádu.

Nové tisíciletí bude tisíciletím panování.

Abychom pochopili myšlenku panování jako předpoklad pro pochopení celkového národa a jeho vyjádření v celistvém státě, abychom vůbec mohli prohlásit celistvost za čistou a ryzí, je zapotřebí nemilosrdná válka proti modlám.

Modla je smrtelným nepřítelem víry.

Víra v panování vychází z poznání spojení myšlenky a celkové reality.

Toto spojení bylo lidmi nazýváno mnoha jmény. Jedním z nich je: božství.

Božství je zákon, kolem kterého se vše točí, ve kterém má vše svůj počátek a svůj konec.

Zbožný znamená: vědomě plnit zákon.

Neexistuje „slepá“ víra, pokud se nejedná o pověru.

Největším hříchem proti víře jsou slova: credo, quia absurdum!

Původní poznání sjednocení, zbožnost, bylo pronásledováno nositeli kříže a skupinami, které na nich závisely. Nositelé sjednocení byli zahnáni do kouta v doslovném lovu, zabiti, vyhubeni.

S jejich smrtí se ztratilo i projevování zbožnosti, poznání zákona.

Zůstalo jen dohadování, pohlcující touha.

Lidé minulého tisíciletí snili o božství, z něhož jim zůstalo jen jméno.

Když božství zemřelo pro člověka – nebo spíše: když zemřeli lidé božství – přišly na svět modly.

Ve stínu kříže se noc model promíchala s úplnou temnotou.

Kříž kdysi požadoval konec model, tehdy, ve svém raném období, hlásal konec světa.

Ale když konec světa – navzdory proroctví muže z Nazaretu – nepřišel a začala politika světové nadvlády nositelů kříže, kříž roztrhal svět svou magií zázraků a milosrdenství a nechal počet model narůst do obrovského počtu díky rostoucí pověrčivosti a s ní rostoucímu strachu.

Silný a v zákon věřící nezná žádné modly, stejně jako nezná žádného „Boha“ jako despotu.

Silný člověk je zakořeněn v zákoně, který je božstvím samotným.

Jeho „vazba s Bohem“, jeho „pohled na Boha“ nestojí ve vztahu pán-služebník, ale je zakořeněn v bratrství.

Jelikož silný člověk nezná strach, nezná ani kult model ani „náboženské služby“.

Silný člověk nemá „potřebu vykoupení“. Je ztracen pro poselství kříže, a proto je také křížem správně charakterizován a hodnocen jako „ztracený člověk“.

Je ztracen pro kříž a především pro politiky kříže, protože nesplňuje předpoklady slabosti a odříkání, které odpovídají jeho kauzalitě, a nemůže je vůbec splnit.

Kdyby nosiči kříže nechtěli, aby sklonil hlavu a poklekl před dřevem kříže, které symbolizuje ponížení, vyhýbal by se kříži s lhostejností nebo pohrdáním.

V dávných dobách nosiči kříže chválili pohrdání jako nezbytnou podmínku pro získání milosrdenství a způsobilosti být přijat do tajemství kříže.

Zde může zůstat nerozhodnuto, do jaké míry spočívá známá marnivost nemocných v této touze být opovrhováni.

Ale ve stejném okamžiku, kdy kříž nabyl moci, byla touha být opovrhováni zmírněna hysterickou citlivostí i vůči lhostejnosti těch, kteří stáli stranou.

Zde kříž odhalil svůj despotický charakter.

Silný člověk musí odmítnout jako nepřiměřený nárok kříže, který ho zařazuje do řad slabých, těch, kteří potřebují spasení, a odmítnout být vtěsnaný do průměrné formy, šité pro malé lidi, nivelizující masu, ničící velkého člověka, člověka vyčnívajícího nad ostatními.

Pro silného člověka se kříž, který chce prolomit kauzalitu a zrušit řád tím, že povyšuje slabé a ponižuje silné, stává modlou.

Pro silného člověka je a zůstává kříž – stejně jako kdysi pro Řeky – pošetilostí.

Silný muž vidí, jak ti, kdo uctívají kříž, dělají magická znamení a slyší, jak pronášejí magické formule.

Silný muž čte učení vydané křížem a dozvídá se, že kážou zázrak – tedy porušování zákona.

Muž na kříži, který ohlašoval konec světa, se silnému muži v žádném případě nejeví jako hrdina.

Silný muž nezkoumá, zda muž, jehož čas přibil na prokleté dřevo kříže, měl „vůli k lepšímu“.

Vidí pouze to, že vůle k dobru – tedy k zákonu a řádu – nebyla přítomna.

Vidí také – v souladu s požadavkem „po jejich ovoci je poznáte“ – pochybné následovníky, kteří napsali tvrzení toho muže na svou vlajku s jehnětem jako erbem.

Toto následování se silnému muži jeví jako zkažené. Vidí v něm extatické, sebevykastrované muže, vidí hysterické, nemocné, zázraky vyhledávající ženy, vidí kajícníky a bičované, snílky, odříkavé, zoufalé, slyší toužebné výkřiky po překonání světa, slyší hymny bídnosti, slyší „interpretace“ a „teorie“ a ví, že nepatří do jeho světa, do světa silných.

Všude, kde se náboženství spásy dostala k moci, upadla po krátkém rozběhu – dokud byla hlásána svými extatickými zakladateli nebo fanatickými učedníky z první generace stoupenců a ztělesňovala fascinující myšlenku nebo představu bezpodmínečné nápravy světa – z původně duchovního světa víry do nížiny modlářství.

V této nížině začíná obchod s četnými, stále se opakujícími atributy modlářství: s prvky nemravnosti, zázračnými obrazy a relikviemi, modlitebními formulkami, osvědčeními o odpuštění, růženci, amulety a další magií.

Dříve každé velké spasitelské náboženství začalo v duchovní rovině a skončilo úplným nárokem na moc.

Tak tomu bylo u nástupců Ježíše Krista, Mohameda, Buddhy, a tak tomu bude vždy, pokud se někdy v nejvzdálenější budoucnosti tisíciletí spasitelských náboženství vrátí k lidem, kteří budou příliš unavení a vykořenění.

Nebezpečí modlářství spočívá v každém náboženství spásy, protože každé z nich, i když jen v zárodku, slibuje „osvobození od zákona“.

Každá spása je však neoddělitelně spjata s fyzickými a duchovními cvičeními, která leží daleko od kauzality.

Ano, tato náboženství musí požadovat nezákonné, zázračné jako předpoklad, aby přivedla své stoupence do země, ve které jako imperialistický jediný vládce, jako despota, vládne zakladatel náboženství nebo jeho nástupce, hlasatel náboženství: do vzdáleného zákona „víry“.

Tato imaginární země musí stát mimo realitu. V ní číhají nebezpečí pro společenství, protože nekontrolovatelné síly tam mohou nerušeně vykonávat svou činnost a páchat zlo.

Silný člověk, který z konečné odpovědnosti odmítá být „spasen“, dosahuje tak myšlenkového stavu, z něhož popírá právo na existenci náboženství spásy.

Toto odmítnutí má kořeny ve stejném pocitu, z něhož zdravý člověk odmítá používat berle.

Tato náboženství – ať už slibují „povýšení“ člověka (v případě přijetí „posvátného poselství“ příjemcem) nebo vyžadují jeho „překonání“ – se ukazuje (účinek v soukromé sféře musí zůstat nezodpovězen) jako neschopná ani v nejmenším zlepšit svět. Žádné z těchto náboženství – ani křesťanství, které neustále empaticky zdůrazňuje svůj charakter zjevení, aby se tím zásadně odlišilo od ostatních náboženství, ano, aby se jako „zjevení“ co nejvhodněji postavilo mimo jakoukoli diskusi, a tedy i jakoukoli soutěž – nemůže popřít, že je účelovým náboženstvím.

Abychom byli jasnější, pokud jde o kříž: Ježíš Nazaretský prohlásil: „Mé království není z tohoto světa“. A přesto slíbil světský materialistický „ráj“!

Když se navzdory očekávání svých více než trpělivých původních následovníků nevrátil, z všudypřítomného zoufalství se zrodila teologie, která prohlásila „vzkříšeného“ za přicházejícího soudce živých i mrtvých.

Zde bylo zaseto semeno imperialismu kříže, který se v následujícím období zcela orientoval na tento účel.

Silný člověk nemá pochopení pro cesty náboženství spásy, které nakonec všechny vedou ven ze světa.

Silný člověk nechce spásu, ale naplnění. Jeho víra se točí kolem života, ne smrti, kolem světského, ne „záhrobí“.

Cestu vidí v tlukotu srdce života, proto opouští cestu náboženství spásy a kráčí cestou étosu.

Náboženství spásy, protože jejich teorie disponuje fiktivními prostředky milosrdenství a navíc zázraky a magií, mohou rozdávat, kolik chtějí.

V tom spočívá nebezpečí uvolnění, ba dokonce pěstování společenství nepřátelských pudů.

Étos tomuto nebezpečí vystaven není, protože bez zákona a jeho účinku je nemyslitelný.

Étos vyžaduje spravedlnost a nezná milosrdenství, které chce v zázraku prolomit zákon.

Náboženství spásy se svými nároky na absolutismus znásilnila „náboženský cit“, tedy touhu lidí po realizaci hodnocení sebe sama a světa, a tedy po dokonalosti. Celkový pojem „náboženství“ byl tímto způsobem znehodnocen, takže právě mezi silnými vznikla protiváha proti tomuto pojmu.

„Náboženstvím“ člověka je jeho snaha o dokonalost prostřednictvím souznění se zákonem.

V tomto smyslu byli silní tohoto světa v každé době „nábožensky založení“.

Pod vlivem náboženství spásy byl především uvolněn intelekt.

Křesťanství praktikovalo toto uvolnění pod opačným znamením, když vytvořilo výraz, že intelekt a rozum jsou pouze služebníky teologie. Intelekt byl zde podroben magii a degradován na otrockou práci.

Uvolnění intelektu bylo tak úplné, že brzy nastala doba intelektuální netečnosti.

Od intelektuální netečnosti došlo k nejširšímu úpadku kultury.

Intelekt byl zneužíván k nejdivočejším duševním orgiím.

Bez pána bloudilo kolem, vystaveno jakémukoli uchopení ze strany nihilistů, optimistů i pesimistů.

„Nepřátelství k intelektu“ jako obrana v jádru zdravých skupin je z tohoto pohledu pochopitelné.

Nové tisíciletí bude považovat za nejnaléhavější úkol znovu připoutat uvolněný intelekt ke krvi, kterou

náboženství spásy zlehčovala a zčásti již systematicky popřela, a v tomto spojení – je to víc než symbióza – jej přivést k rozkvětu a plodnosti.

Celistvý stát staví na étosu.

Konfrontuje náboženství spásy nanejvýš jako tolerující, ale nikdy jako zastánce a propagátora.

V každém případě se však celistvému státu podaří setřást jakékoli náboženství, které věří, že se může zachránit do nového tisíciletí na vlně státní moci.

Celistvý stát zná pohádku o vrabci, který se schoval v orlích peřích a chtěl letět až ke slunci!

Fanatici náboženství spásy považují celistvý stát za svého smrtelného nepřítele. Vědí, že pouze tento stát může vážně ukončit jejich imperialismus, a proto se zoufale brání proti víře nového tisíciletí a – jaká ironie! – rychle rozpoznávají situaci, ze své strany, za modlářství a netoleranci.

Při objasňování pojmu „modlářství“ však již nejde o subjektivní stanoviska. Jde výlučně o hodnocení celistvého státu.

Celistvý stát však považuje za modlářství všechny projevy, které jsou vymrštěny z fiktivní země „víry“ (ve

smyslu náboženství spásy) jako překážka na cestě k celistvým cílům národa.

Celistvý stát se kvůli svému cíli cítí nucen postupně odstraňovat překážky, protože pokud zůstane byť jen jedna modla, existuje nebezpečí zmatení a tím i zkreslení cílového obrazu.

Za každou modlou, která se tyčí na cestě k cíli, se skrývají skupiny, které jsou připraveny bránit svou modlu i za cenu vlastního života.

Připravenost zemřít za věc však není vždy důkazem její hodnoty!

Modly se často ukážou jako mnohem hodnější lásky, závaznější a krásnější než ideje.

Modla má tu ne vždy bezvýznamnou výhodu, že je hmotná a může přejít do vlastnictví jednotlivce nebo skupiny.

Myšlenka naopak zůstává vždy žádaná.

V okamžiku volby mezi modlou a myšlenkou se skupiny mas oddělí od skupin elity.

Masové skupiny se raději drží modly. Ve společném následování této modly nacházejí sílu vytrvalosti.

Vytrvalost není vždy známkou lenosti.

Skupiny, které z vrozené tvrdohlavosti zůstávají vytrvalé, jsou většinou neškodné. Mohou být uvedeny do pohybu vnějšími prostředky, například strachem a úzkostí, což však obvykle sahá jen k další etapě, k další modle.

Nebezpečné jsou však skupiny, které zůstávají vytrvalé z vypočítavosti.

Jsou to zpravidla ty, které našly pevné pastviny, plnou jesličku, od které se v žádném případě neplánují dobrovolně oddělit. Po dosažení svého cíle se za žádnou cenu nenechají znovu zapřáhnout do pochodového rytmu národa.

V okamžiku, kdy našly pastviny, se jim společenství, kterému vděčí za předpoklady pro svůj nález, stalo lhostejným.

Umně dokážou zamaskovat své sobecké požadavky na vytrvalost hezky znějícími slogany, vytvářejí dojem, jako by náhlá vůle k vytrvalosti vycházela z pevného pocitu odpovědnosti za zachování určitého „řádu“ – konkrétně „řádu“ jejich tehdejší situace.

Pojem „tradice“ hraje určitou roli v kruzích, které se podřizují modle vytrvalosti.

Tradice, zvyk, nejsou samy o sobě ještě posvátné.

Posvátné, nezničitelné a rozpustitelné pouze při největším ohrožení základů je pouze to, co se v tradici osvědčilo jako zákonné a podmíněné podstatou.

Princip „Musí to být dobré, protože je to staré“ měl často dost devastující účinek.

Tradice jako hmatatelný výraz podstaty by v každém případě měla být základem pro měřítko neměnných hodnot.

Tradice však v žádném případě nenahrazuje nedostatek vlastního postoje ani není kupónem, který by mohl zvýšit hodnotu vlastní vnitřní chudoby.

Revoluční lidé nejsou zpravidla uznáváni lidmi vázanými tradicí, nebo jsou odmítáni a potlačováni.

Dokud existuje přirozené napětí mezi revolucí a tradicí, je podporován pouze zákonný vývoj, protože řád je ohrožen bezmeznou revolucí pro revoluci samotnou.

Pokud však revoluci převáží tradice, takový buržoazně stagnující stav překoná letargie.

Chytrost státníků bojujících za celistvost se projevuje především v rovnováze mezi rodícími se hodnotami

revoluce a zachovávajícími a pěstujícími hodnotami tradice.

Že v tomto hodnocení musí být revoluce ceněna a pozorována jako prvořadá věc, je samozřejmé.

Jinými slovy: celistvý stát bude nejen tolerovat všechny revoluční myšlenky – pokud nevyvolávají chaos –, ale dokonce je bude v rámci svých možností podporovat, avšak při jejich uplatňování v praxi, tedy ve formě, bude brát v úvahu tradicionalistické impulsy.

Myšlenka a forma se tak co nejdříve spojí: myšlenka neroztrhne formu a rigidní forma neudusí myšlenku.

Napětí mezi myšlenkou a realitou má škodlivý vliv pouze na omezený buržoazně-tradicionalistický stát.

Celistvý stát ví, že tajemství mládí a zachování mládí národa spočívá v revolučních myšlenkách. Velkorysost státu se projevuje v tom, že se nevyhýbá mladým lidem, kteří jdou vpřed, ale naopak je pohání ke stále novým tvůrčím neklidům.

Tyto neklidy jsou pulzující krví, která nenechává stát stagnovat. Celistvý stát je tedy nadčasový, což znamená: věčný!

Je vždy „moderní“, vždy „aktuální“.

Působí v něm zákon pohybu jako předpoklad nesmrtelnosti.

Neexistuje žádné právo na jakoukoli revoluci proti celistvému státu, protože on sám je ve své podstatě revolucí. Existují nanejvýš rozdíly v názorech na tempo a rytmus tohoto pohybu.

Kdokoli se staví proti celistvému státu, je v každém případě „reakcionář“, bez ohledu na to, jaký je jeho postoj.

Reakce – měřená nepokoji revoluce – je možná příjemná, pokud ji hodnotíme zvenčí.

Má však nejširší vliv, pokud ji hodnotíme podle hloubky účinku její pasivity.

Pasivita leží jako pomalu tekoucí asfaltová hmota na zdravé půdě a dusí jakékoli semeno života.

Síly nepřátelské vůči celistvému státu rády využívají pasivní skupiny, protože jejich existence vytváří předpoklady pro „politiku s dalekosáhlým pohledem“, která je nepřátelská vůči státu.

Reakce je smrtelným nepřítelem zákona.

Zákon prosazuje rozvoj, pohyb, celek.

Reakce nechce překročit částečný cíl, který si sama stanovila. Chce zůstat zaseknutá v jakékoli fázi vývoje, a proto vždy končí sterilizací vůle k životu.

Skupiny lpící na reakci byly zbaveny vůle a ducha.

Není jistě „náhodou“, že se reakce na počátku nového tisíciletí postavila do role ochránce před křížem.

Kříž – po svém původně nihilisticko-revolučním útoku proti světu zakořeněnému v pozitivním smyslu tradice – kázal podřízení se boží vůli, zřeknutí se života, vzdání se rozumu tak empaticky, že vůle k pohybu ve světě byla ve skutečnosti široce paralyzována, ne-li zabita.

Slogan „trůn a oltář“ se stal heslem vytrvalých.

Lidé vázaní tradicí (ve smyslu buržoazní vytrvalosti) kážou s pozvednutým prstem úctu ke starým, k tomu, co se předává z generace na generaci.

Chválí stáří již jako zásluhu samu o sobě.

No, stáří – z pohledu zákona – je všechno jiné než zásluha, není to ani výhoda.

Věk je příkladný a má proto právo na úctu pouze tam, kde mezi myšlenkou a realitou, mezi požadavkem a

životem neexistuje žádná propast, žádné zřeknutí se, žádná nedůvěra.

Pokud však tato propast existuje, pak je věk bezcenný jako vrak.

Pokud se však věk vyznačuje dokonalostí směrem k celistvému cíli, pak je posvěcen vůlí k putování, pak je bohatý a cenný svým příkladem.

Nikdo nemusí vstávat před šedivou hlavou, ale před vůlí, která zůstala mladá, před starcem.

Nechybí jistá komika v tom, že kříž, který se v době svého vzestupu k moci ukázal jako neporazitelně neuctivý, který pohrdavě rozbil všechny cizí svatyně a nedovolil žádné „city“, si dnes, na prahu nového tisíciletí, stěžuje na nedostatek úcty k němu samému!

Pokud věk nemá vliv skrze přesvědčení, nemůže se prosadit ani skrze požadavek disciplíny. Pokud se kříž odvolává na platnost své „historie“, stále tím nemá ospravedlnění pro současnost ani budoucnost.

Je snadné vytvořit „historii“, ve které jsou všechny temné stránky vystaveny světlu, takže zůstává pouze zářivá čistota, a pak tuto „historii“ prezentovat jako jedinečnou a věčnou.

Je snadné prostřednictvím tohoto zářivého, ale bohužel zcela zfalšovaného a nepravdivého obrazu najít „víru“ vytrvalých kruhů.

Tato víra se ukazuje nejen jako duševní lenost, ale také jako pokus o ospravedlnění ze strany slabých vůlí.

Skupiny slabých vůlí si skutečně vytvořily poněkud temné a tudíž tajnůstkářské, ale přesto příjemné modly: modly osudu.

Osud kdysi hrál významnou roli ve světě idejí severní oblasti.

Osud stál jako zákon nad bytím, ale nestál mimo kauzalitu.

Osud zahrnoval životní cyklus jednotlivce, jeho klanu, jeho lidu.

Věřit v osud znamená věřit v platnost, hodnotu a smysl života.

Kdokoli byl zbožný, jeho smrt již neměla žádnou hrůzu. Jeho čin byl založen na poznání platnosti zákona, který nejenže přetrvává individuální život, ale spíše – jednoduše prostřednictvím činu – jej spojuje do velkého řetězu, který se táhne od počátku času do věčnosti lidu.

Kdokoli věřil v osud, věděl o odpovědnosti za svůj vlastní život, a proto věděl, že řetěz je vždy jen tak silný, jak silný je jeho nejslabší článek.

Osud tedy nebyl tajemnou a hrozivou silou, ale prvotní příčinou kauzality skrytou před očima.

Kdokoli ve víře v osud vykročil na cestu vědomého života, neunavil se neustálým bojem o existenci. Vědomí platnosti tohoto zákona chránilo věřícího před nejistotou a zoufalstvím a propůjčovalo mu důstojnost, jedinečné obdivuhodný postoj pohanské víry, který se zdál tak vzdálený v přírodě, a přesto tak žádoucí a – nedosažitelný – pro potomky odcizené tomuto zákonu náboženstvími spásy.

Víra v platnost a závaznost tohoto osudu přiměla lidi, navzdory všem zklamáním a zdánlivým paradoxům každodenního života, říci šťastné ano životu a smrti a nechat je, navzdory noci, mlze, ledu a sněhu, chválit životodárné světlo slunce.

Osudu zbožní kdysi znamenali: žít hrdinsky, navzdory všemu!

My, lidé dnešní doby, rozpoznáváme tento postoj ze ság a balad, pokud jsme schopni vidět jádro písní skrze zmatek pozdějších falzifikací a přepisů.

Osudu zbožní byli svázáni se všemi projevy zákona jednoty: znali zákony přírody hvězd a pozorovali odhalující a zřejmý život okolního světa.

Tito lidé mohli oprávněně tvrdit, že rozumějí řeči zvířat, šumění lesů, zpěvu luk a řevu hromu: znali zákon, který vše spojoval.

Osud přinášel vítězství i porážku, život i pád. Ale každý, kdo vědomě kráčel po své životní cestě, byl za tento život plně zodpovědný. Žádný spasitel nevedl slabého, unaveného zpět na opuštěnou cestu.

Zrádce zákona zahynul kvůli své zradě.

Žádné milosrdenství nezhojilo zradu ani nezakrylo hanebný čin.

Protože silní hlásali osud, prohlášení bylo vítězné. Tak vznikly hrdinské písně, které chválily boj jako životní poslání.

Co znamenaly v porovnání s tím každodenní starosti? Co znamenala v porovnání s tím jistota smrti? Staly se maličkostmi, nedůležitými věcmi, o kterých se neoplatilo diskutovat.

Váha břemene se měří slabostí ramen, která ho musí nést.

Při povstání mas pod znamením kříže byli silní a jejich učení pronásledováni a vyhubeni.

Šedá barva soumraku, která zakrývala poslední tajemství zákona, osudu, se stala postrachem pro slabé a znetvořené.

Pojem osudu byl zcela revidován.

Osud se stal modlou.

Lidé již nevstupovali do arény života s odvahou čelit smrti a s úctou k životu, ale „lidské bytosti“ ponížené na dětinské tvory vzaly na sebe prokletí života a nesly je neochotně až do dne, kdy byly Bohem vysvobozeny ze svého hříšného a slabého těla.

„Abba, drahý Otče!“ V tom spočívá zkáza.

Místo víry mužů, která je samotným činem, nastoupila „víra dětí“, konečná závislost, neschopnost sebe sama, která učila otroctví vůle a vyžadovala ji jako předpoklad pro vztah otec-dítě.

„Odevzdejte své cesty Pánu a věřte, že on to udělá dobře!“ V tom spočívá nejžalostnější vzdání se.

Je to přiznání neschopnosti, které činí věřící.

Čas konajícího byl tedy nahrazen časem věřícího.

Dětské žvatlání a modlitby vedly k bezstarostnosti optimistů, kteří byli vedeni za ruku anonymními silami, jak si přáli, pod záminkou, že je to vůle Boží nebo osudu.

„Vyslyšené modlitby“, sugestivní příběhy nebo příběhy o naplněných proroctvích přispěly k zničení posledních zbytků svobody.

V rozporu se zákonem gravitace chodili zakladatelé náboženství po mořských vlnách. V rozporu se zákonem plození byli zakladatelé náboženství nadpřirozenou cestou vloženi do lůna panenských dívek.

V rozporu se zákonem pohybu se slunce zastavilo ve svém „běhu“ z důvodu přání semitského kmene. V rozporu se zákonem hmoty se voda proměnila ve víno. V rozporu se zákonem smrti musely být vzkříšeny mrtvoly, které již byly v procesu rozkladu. To se pak nazývalo zázrakem!

Zákon byl porušován údery klacků.

V posměchu velkému řádu začala revize pod křížem víry v zázraky. Těm, kteří byli natolik chudí na intelekt, že bez odporu přijímali učení náboženství spásy, bylo slíbeno nebe a všechny nebeské radosti.

Ale silní, kteří zůstali v zákoně, byli uprostřed jásotu rozvášněných davů ohrožováni věčným zatracením a mukami pekla, které vzešly z perverzní fantazie.

Kacířský smích silných nad horečnatým deliriem slabých byl považován za pohanskou tvrdohlavost.

Osud byl degradován na hračku svévolného, někdy milosrdného a jindy tyranského „Boha“, za kterým se jako beneficienti strachu z něj šířícího skrývali kněží a mágové.

Tento „Bůh“ skutečně vládl jako despota nad světem, který se stal údolím utrpení.

Bude trvat dlouho, než se lidstvo zotaví z duchovní devastace náboženství spásy.

Ale pak zmizí přízrak „zázraků“ a modliteb, magie a „víry“ dusící se v závislosti.

„Nemá smysl cokoli dělat, osud je zjevně proti mně.“

Tento pesimismus je pochopitelný u lidí, kteří vedou život v závislosti a hledají odměnu, aniž by nakonec byli odměněni.

Kolem modly osudu se rozpoutalo šílenství.

Prostřednictvím pověrčivých obřadů měla být „usmířena“, to znamená nakloněna prosícímu.

Žádná oběť se nezdála dost velká. S neustále novými „nápady“ se chamtivost pokoušela modlu podplatit, aby ji přivedla do „milostivé“ nálady.

Tato historie pověr je stejně rozsáhlá jako historie náboženství!

Modla osudu se hroutí v okamžiku, kdy silný člověk odvážně naplňuje svůj osud sám, kdy hledá a nachází osud v sobě samém, a ne mimo sebe. Kdo odvážně vede plnohodnotný život, nemůže se nikdy bát svého „osudu“. Zbabělec se před každým úkolem ptá na „proč“ osudu, který od něj právě vyžaduje řešení úkolu, a končí v tupé rezignaci.

Silný člověk tuší souvislosti zákona, ale není schopen rozpoznat jeho prvotní příčinu. Nežádá však a neprosí „temnou sílu“, ale odvážně se pouští do utváření svého života.

„Údery osudu“ přijímají slabí lidé s nářky a stížnostmi. Klíčovým prvkem není vzpoura proti osudu, ale spíše egocentrické reptání „proč zrovna já musím mít takové neštěstí?“.

V této frázi a této otázce spočívá bezmezná marnost, která vedla k fikci, že osobní Bůh slepě rozděluje osudy a je nakloněn s lidmi nějakým způsobem diskutovat o míře

ran. K tomu je u člověka nezbytnou podmínkou pro přijetí milosrdenství úplné lítosti a pokání vzdání se i poslední jiskry vlastní vůle. (Ne jak já chci, ale jak ty chceš!)

Je snadné přičíst promarněný život nepříjemnému osudu, který je řízen skrytým a tajemným, částečně milosrdným, částečně krutým až brutálním a zvráceným Bohem.

Člověk podřízený osudu jako vítaná výmluva pro jakoukoli neřest, jakoukoli nízkost, jakoukoli zkaženost.

Vůle silného člověka se vzpírá modle osudu. Ne že by člověk s vůlí byl „šťastnější“ než člověk sloužící modle, „vykoupený“ náboženstvím.

Jistě, „spasený člověk“ žije pohodlněji ve své „bezpečnosti“ než člověk s vůlí ve svém světě plném bojů.

Vůle však dává člověku sílu nevyhýbat se osudu a neutíkat před důsledky života, ale neohroženě, posílen vědomím věčné platnosti a nedotknutelnosti zákona, kráčet svou cestou a snažit se řešit úkoly, které život ve své rozmanitosti klade.

Vůle se svou touhou po naplnění se vzdává milosrdného osvobození od odpovědnosti.

Člověk závislý na modle osudu hledá uspokojení, které předstírá dovedně maskované vzdání se.

Člověk s životní vůlí ke štěstí je spokojen se svou silou, kterou může využít k překonání obtíží, které se mu staví do cesty.

Síla roste s jejím využíváním: tak se člověk s životní vůlí na konci svého bojovného života povznáší k titánovi.

Spokojený člověk nakonec končí v malé zahradě nečinného rozjímání.

„Spasený člověk" má základní náladu: kvietismus. (Nyní jsem našel dno, které věčně drží mou kotvu!)

Skončí tím, že beze stopy zahyne. Nirvána a nebe jsou pouze nuancemi odříkání.

Člověk s vůlí k životu naopak hromadí svůj život do mohutného monumentu, který jako příklad vyčnívá do věčnosti.

„Osud" je pro snílky útěchou, kterou lze osladit nápojem náboženství spásy.

Vůle živých lidí se naopak vzdává jakékoli útěchy. Přesto osvětluje i nejhlubší noc ohněm svého vzdoru!

Ti, kdo se podřizují osudu, vymysleli systém, aby ochránili mír své spokojenosti před narušením a navíc aby v zárodku potlačili možnost jakéhokoli narušení.

Objevila se nový modla.

Dostala jméno „morálka“.

Kolem této modly se shromáždilo doslova nespočetné množství lidí. Je to masa těch, kteří hledají „oporu“, protože sami nenašli oporu.

Uctívači modly morálky mají posvátná přikázání a zákony, nařízení a paragrafy, koncepty a teorie, které ve svém celku vytvářejí téměř neprodyšnou síť.

Tato síť je s preferencí vrhána na silné, s úmyslem, aby se silní, svobodní, nezávislí v ní zamotali, aby pak v tomto „zamotání“ byli označeni za zločince.

Moralisté se cítí v úzkosti své sítě naprosto pohodlně, ano, jsou dokonce vděční a šťastní, že mají pro každý případ, který se vyskytne, vodicí lano, vodítko.

A v nouzi jsou schopni proklouznout skrz oka sítě a rozšířit ji jakýmkoli rozšířením a interpretací. Opakovaně se však moralisté – po co nejskrytějších výletech do země, která je jim zakázána – vracejí do říše sítě.

Moralisté stojí v odstupu od zákona a řádu.

Zákon a řád mohou totiž rozpoznat a naplnit pouze silní, kteří ve svobodě přijímají na sebe poznání a naplnění.

Silní jsou zakořeněni v opravdovém bytí.

Moralisté se maskují vnějšími znaky.

Vláda morálky začíná tam, kde byl vytlačen zákon.

Morálka s sebou přinesla normu.

Norma však stanovila měřítko, podle kterého byli měřeni „umírnění lidé“.

Cokoli se odvážilo pohnout a být aktivní, myslet a jednat mimo normu, bylo zatraceno jako „nebezpečné“ a potlačeno.

Jinými slovy: moralisté vytvořili formu, do které se člověk musel navždy vejít. V případě nutnosti se musel přinutit, čímž musel snášet nebezpečí zmrzačení.

Moralisté – protože posuzovali pouze část, vnější stránku, z hlediska její „vhodnosti“ – nedokázali najít pochopení pro celistvost, pro člověka jako celek.

Minulé tisíciletí bylo věkem morálky a vlády moralistů. Celistvý člověk v něm nemá místo.

Důsledky vlády moralistů jsou šokující.

Příklad: Touha a požadavek po dítěti – přirozená touha ženy po naplnění svého zákona – byly potlačeny moralistickým požadavkem, že výhradním předpokladem pro početí dítěte musí být manželské pouto.

Svobodná matka byla moralisty odsuzována jako „nemorální“.

Nepravdivost jakékoli morálky je zřejmá v tom, že ve skutečnosti není předpoklad manželského svazku, v důsledku přebytku žen zejména v dobách po velkých válkách, vždy přítomen a že v zájmu morálky jsou nesčetné ženy, právě v kritických dobách národa, odsouzeny k bezdětnosti nebo dokonce dohnány k vraždě dětí.

Národ je tak okrádán o nenahraditelné bohatství.

Z tohoto příkladu je zřejmé, že zákon v určitých případech stojí v nepřekonatelném rozporu s morálkou.

Zákon v zájmu života lidu vyžaduje neomezené rození dědičně zdravých dětí.

Morálka za určitých předpokladů bez váhání zabíjí nenarozené děti.

Je samozřejmé, že celistvý stát považuje manželství za základ rodiny a s veškerým důrazem se angažuje v jeho ochraně.

Stejně tak ale vyžaduje respekt k životní vůli národa, a tedy i respekt k touze po dítěti u každé dědičně zdravé ženy.

Jinými slovy: pro národ je dědičně zdravé dítě svobodné ženy nekonečně cennější než kretén, který vzešel z manželství „požehnaného“ všemi církvemi.

Pro národ je svobodná matka, která navzdory všem morálním a buržoazně-společenským zábranám šťastně přijímá své dítě, lepší než vdaná žena, která se záměrně vzdává požehnání dětí nebo je dokonce bez vlastní viny neplodná.

Celistvý stát i ve své populační politice hledí na celek, zatímco morálka vidí jen část, vnější stránku.

Moralisté vidí v tomto uvědomění a požadavku celistvého státu nebezpečí uvolnění morálky, degenerace, možná dokonce úmyslné nemorálnosti.

Ale že ve své morálce například přímo požadují potraty, to nechtějí přiznat.

Místo toho raději kážou „abstinenci“. Tím se staví do stínu kříže, který bojuje proti samotné vůli k životu a ve své radikálnosti požaduje vymření „hříšné“ touhy po životě.

Nikdy bychom neměli zapomínat, že doktrína kříže prohlašuje za nositelku „Božího syna“ pannu, která byla „neposkvrněná“. Přirozené plození je podle této logiky skvrnou. Navzdory veškeré teologii nebylo možné toto prohlášení zakrýt, dodnes svádí jeptišky k „lepšímu“ životu v klášteře. Dodnes je nepřátelský postoj nositelů kříže vůči vůli k životu, nejen vůči sexualitě, ale vůči jakékoli mimonebeské lásce, založen na tezi o „neposkvrněném početí“.

Víra v neposkvrněné početí je jednou ze základních podmínek „pravé víry“, ortodoxie denominací obíhajících kolem kříže.

Ani protestantismus osvícenství se navzdory nejrigoróznějším snahám nedokázal z této orbity vymanit.

Nelze také zapomenout, že ve starověkém křesťanství existovalo velmi silné směřování k asexualitě a že toto směřování, i po dobách nejtvrdších bojů, v nichž se i po překonání ducha nesvázaného formou formálně

svázaným úřadem znovu a znovu objevovala viditelná organizace církve – a to nejen v evangelických sektách –, prorazilo v sexualitě nepřátelské askezi.

Celistvý stát, který vidí existenci národa ohroženou existencí moralistů, musí tlačit na rozhodnutí.

Toto rozhodnutí nelze nikdy nařídit, musí se uskutečnit ve sféře vůle, tedy prostřednictvím osobnosti.

Není pravda, že pouze prostřednictvím morálky lze vztyčit nezbytná omezení proti svévolnosti, a to i sexuální.

Naopak, disciplína daná vývojem zákona nabízí ochranu proti jakékoli svévolnosti.

Morálka může být svévolně omezována a rozšiřována, ale zákon neumožňuje žádné ohýbání ani interpretaci.

Ničema může být morální, ale nikdy zákonný.

Zákonný člověk může být „nemorální“, ale nikdy ničemou!

Nové tisíciletí rozbíjí modlu morálky.

Pochybovači, naplnění strachem, se budou obávat nástupu doby svévolnosti, excesů a nemorálnosti a

budou varovně pozvedat své hlasy, aby dosáhli záchrany modly.

Je třeba jim říci, že věřící tisíciletí stojí v zákoně, a tedy v pravé morálce. Tato morálka je však něco mocného, převládajícího, něco jiného než „morální klub“ oddaný představám kříže.

Morálka je vědomý život v rámci zákona.

Vyjádření morálky směřuje k věčnému životu národa. To je morální postoj silných.

„Soukromá morálka“ toho, co motivuje zlomené není přirozenému životu ani „zajímavá“ pro celistvý stát, pokud se tato morálka omezuje na soukromou sféru moralistů.

Pokud se však pokusí proniknout do sféry společenství a tam soudit nebo dokonce vládnout, bude odmítnuta.

Morálka nového tisíciletí je zároveň nejvyšší praktičností.

Celistvý stát dbá na to, aby znalost praktičnosti zásadně ovlivňovala a formovala jednání společenství.

Slabí a nemocní v tom budou vidět neustálou hrozbu. Ve skutečnosti však požadavky celistvého státu přinášejí nebezpečí i pro svět slabých!

Morálka celistvého státu může být nemilosrdná až k bezcitnosti. Dokazuje to jeho postoj vůči nositelům vrozených nemocí.

Sterilizace, jejímž cílem je odstranění všeho podřadného, bude vždy metlou pro slabé a deformované. Silní naopak vidí ve sterilizaci zřejmou potřebu pro nerušený rozvoj těch, kteří jsou toho hodni.

Proto celistvý stát, který při plnění zákona musí v případě nutnosti postupovat bezohledně, odmítá jakoukoli diskusi s podřadnými o jakékoli „tvrdosti“.

V minulém tisíciletí byly zřízeny sociální domy a ústavy pro slabomyslné a deformované – je typické, že těmto zařízením se často dávala hebrejsko-křesťanská jména jako „Bethel“ a „Bethesda“ – a podřadní byli udržováni při životě za obrovské částky, které platili plně způsobilí a které byly plně způsobilým odebrány.

To byla veřejná morálka slabých!

Nové tisíciletí vybuduje vzdělávací zařízení pro děti silných a poskytne prostředky pro péči a zachování způsobilých.

To je morálka celistvého státu!

Moralisté vytýkají celistvému státu, že podporuje „šlechtění lidí“ na stejné úrovni jako šlechtění zvířat. V tomto procesu musí duchovní hodnoty, zejména láska a laskavost, nevyhnutelně upadat a zanikat!

Celistvý stát se obrací k realizaci, k rozumu, ke zdravým instinktům silných a ví, že povinnost a vědomí odpovědnosti jsou u silných dostatečně velké, že láska by neměla být zaměňována s opojením smyslů romantickým snem, ale že i zde je třeba se řídit nejvyšší praktičností. Pouze uznáním této praktičnosti je láska zušlechtěna a chráněna před jakýmkoli pozdějším znesvěcením – to je vystřízlivění, které následuje po opojení.

Silný muž se nikdy nebude schopen zamilovat do nezdravé ženy kvůli její kráse, ale při výběru manželky bude myslet právě na budoucnost národa.

Silný muž se nevyžívá v nespoutaných citech, ale právě city spojuje se zodpovědností!

Příklad: atmosféra „Kouzelného vrchu“ Thomase Manna je pro silného muže nejen nepředstavitelná, ale v nejvyšší míře odpudivá.

Není to sféra „citu“, ale nespoutané zvrácenosti, kořisti nemocných a slabých!

Silný člověk ví, že emocionální eskalace je možná pouze u ušlechtilých, dokonalých a zdravých.

Celkový stav nepředstavuje žádné nebezpečí pro duchovní hodnoty, naopak živí a podporuje semínko skutečné radosti ze života, a tím vytváří předpoklady pro životní vášeň.

Provádí na národu práci zahradníka, který se stará a pečuje. Odstraňuje vyschlé větve a nemocné pudy a zajišťuje, aby životní podmínky slunce, vzduchu a deště dostaly všechny silné, zdravé a růstu schopné větve.

Zvěstovatelé kříže kdysi svolávali unavené a zatížené, aby se shromáždili. Tak začal útok proti silným.

Celistvý stát svolává v poslední chvíli zbytky silných, aby odvrátil hrozící zkázu způsobenou tisíciletím kříže.

Tak začíná po překonání světa nižších tisíc let silných.

Morálka, oděv lží nevýrazné, v jádru shnilé éry, se hroutí jako troud.

Ubohost toho morálního výrazu „Nenech se chytit“, anonymita oklamaných mas, ustupuje potvrzení morálních osobností.

Nejvyšší praktičnost zakořeněná v morálce nevyžaduje žádné oděvy, žádné oblečení. Její pravost se nemusí stydět za nahotu, za nedostatek ozdob.

Moralisté chodí o berlích a zastavují se na cestě, stěžují si, když se tyto berle bídnosti zlomí.

Silní kráčí vzpřímeně a hrdě po cestě své kauzality a neznají žádnou odchylku od své cesty, neznají žádnou bezcílnost a žádné šílenství.

Požadavek nového tisíciletí zní:

Nechte zemřít modlu morálky!

Ať žije zákon a jeho morálka!

Předchozímu tisíciletí se velmi dobře dařilo oblékat shnilé věci a myšlenky do klamného pozlátka sloganu.

Vynalezlo si vlastní oděvní průmysl lži, vynalezlo systémy anonymity, aby zneužilo hlas lidu, který měl být hlasem „Božím“, jako ozvěnu jakékoli narážky.

„Boží hlas“ měl zcela konkrétní původce, kteří opět sledovali velmi konkrétní záměry.

Bylo v zájmu těchto původců, aby si masy samy vztyčily modly. Neboť pokud už ani „Bůh“ nenašel poslušnost, pak alespoň modla udržovala masy v závislosti.

Imperialista v Římě od počátku své tisícileté vlády ve své politice současně hrál roli Boha i modly.

Věděl, že pokud by chyběla víra, mohl by se stále spolehnout na pověry.

Ve svém náboženství proto vytvořil sekci pro „vzdělané“ a „osvícené“ – a v této sekci si dělal legraci z hlouposti prostých lidí, které lze tak snadno vést za nos pomocí strachu a naděje – a sekci pro pověrčivé masy. Těmto masám musela být podávána ta nejhorší pověra, aby mohly být duchovně zcela spoutány!

Politici v Římě utahovali šrouby pověrčivosti zejména v těch momentech historie, kdy „obecné podmínky doby“ nebyly příznivé pro římský imperialismus.

Papežský edikt o neomylnosti tedy padl právě v roce 1870, který postavil Evropu před největší politická

rozhodnutí. Řím viděl, jak se probouzí nacionalismus lidu, a právě z tohoto důvodu posílil svůj nárok na totalitu prostřednictvím nároku na neomylnost!

Církevní dějiny římského imperialismu jsou zároveň poučným historickým dílem o síle pověr a vlivu uctívání model.

Jednodenní imperialisté – pokud se nepodřídili konečnému cíli tisíciletého římského imperialismu, ale spíše se pustili do prosazování svých vlastních cílů – více či méně obratně využili svého Boha proti modlám nebo své modly proti Bohu.

„Osvícenství“, které jednodenní imperialisté kázali, tedy spočívalo především v oslavování jimi propagovaných model a v požadavku, aby se těmto modlám od nynějška sloužilo.

Boj náboženství mezi sebou také pravidelně končil překonáním starého Boha novým, který dominoval tak dlouho, dokud ho nesvrhl ještě mladší.

Tyto konflikty svržení jsou v dějinách náboženství uvedeny jako „svaté války“.

Proces omlazení národa začne teprve tehdy, až ustoupí zmatek, který byl chytře podporován v duchovní sféře řádu zákonných.

To znamená: vědomý rozvoj národa začíná s koncem náboženství spásy.

Na mnoho duchů má toto tvrzení děsivý účinek.

Z těchto řad se znovu a znovu vynořuje otázka „náhrady za náboženství“.

Náhrady?

Měl by tedy být sen nahrazen jiným snem, stará falešná iluze novou?

Jde spíše o to, aby bdění nahradilo sen, pravda zákona nahradila iluzi.

Ve skutečnosti existuje jen několik skupin uvnitř národů, které jsou vědomě náboženské. Od nich by se mělo vzít to, co „mají“. Jakýkoli pokus porušit tuto výhradu by narazil na známé marné mučednické instinkty a selhal by.

Většina lidí v národě se proto nechává počítat mezi stoupence náboženství spásy, protože podlehla sloganům „Lid musí mít náboženství“ nebo „Děti musí

být vychovávány v náboženství“ a dalším podobným bezmyšlenkovitým a vtloukaným sloganům.

Národy v celkovém obrazu – především v ještě zdravých národech severu – se staly nábožensky „lhostejnými“. Lhostejnost se rozšířila po celé duchovní oblasti.

V oblasti ducha se otevírá prázdnota.

Právě náboženství spásy se svými bohy a modlami vyvolala po podřízenosti lhostejnost a po lhostejnosti prázdnotu, „bezbožnost“.

V minulém tisíciletí si snící národy neuvědomovaly tuto prázdnotu.

S probuzením v novém tisíciletí přichází také uvědomění si duchovní prázdnoty.

Proto celkový stav bojuje za realizaci zákona, aby probuzení lidé pokročili k postoji, k celistvému vyjádření zákonného.

Je třeba konstatovat, že v důsledku ničivých následků lhostejnosti a duchovní prázdnoty zahyne vnitřně více lidí než kvůli pochybnostem o platnosti náboženství.

Dále je třeba konstatovat, že nové tisíciletí nemyslí ani materialisticky, ani, řekněme, nepostupuje osvíceně ve smyslu bezcitného a duchovního snobství.

Nové tisíciletí, které se formuje daleko od snové říše náboženství spásy, má stejně málo společného s bezbožností bolševismu.

Abychom tuto myšlenku shrnuli do teze: Bolševismus je nespoutaný, svévolný, nevěřící, nové tisíciletí je nejhlubším způsobem spojeno s realizací a vůlí zákona, a tudíž zbožné!

Válka proti modlám musí být vedena z nejvyšší odpovědnosti: jde o vyčištění cesty k cíli, jde o pohled na cíl samotný!

A i když jsou modly na cestě sebevíc milé, kvůli čistotě myšlenky musí být rozbity.

Nikdy bychom neměli zapomínat, že každá modla ztělesňuje určitou úroveň sobectví a že každá modla vytahuje jednotlivé skupiny ze společenství, aby je shromáždila ve své sféře.

Čím více model je, tím více je jednotlivých skupin, které brzdí nebo znemožňují postup k celkovému cíli.

Každá modla vyžaduje určitou formu uctívání, a tedy i určité duchovní podřízení, které musí vést k pokoření.

Každá modlitba tedy vychází ze sobeckých pohnutek. Není důležité, zda si modlící se osoba tuto pohnutku uvědomuje.

Celková myšlenka vyžaduje celistvost, a tato celistvost má pro sobecké a slabé duše něco tajemného.

Modla je hodnější lásky, umožňuje člověku, který se jí podřizuje, v modlitbě požadovat, aby byl vyslyšen a aby mu bylo vyhověno.

Člověk stojící v zákoně nemá pro modlitbu ani potřebu, ani pochopení.

Neříkejme – jak mu rádi připisujeme – z „tvrdohlavosti“, ale spíše z vědomého úsilí o naplnění právě tam, kde se modlící člověk silou své modlitby snaží naplnění vyhnout.

Zákonný člověk vede dialog sám se sebou, dialog ve smyslu „obracet se na sebe pro radu“ nebo „hodnotit sám sebe“. Je to dialog mezi myšlenkou a realitou, mezi povinností a „úvahou“.

A tento dialog končí slavnostním odhodláním k obnovené činnosti za účelem naplnění celkového zákona.

Tento dialog je svou povahou zcela odlišný od modlitby, v níž, jak je známo, „milé děti prosí svého milého otce“.

Natolik, nakolik je modlící se člověk uvězněn v individualismu, natolik je zákonný člověk ohrožen sklouznutím do kolektivismu.

Na rozdíl od zákona kříž uvažuje kolektivně, pokud jde o svůj celkový cíl: stádo a pastýř!

Kolektivismus je nestabilní stav uniformních mas.

Celistvý stav je naopak součtem osobností, které se vyvíjejí v zákoně.

V tom spočívá zásadní rozdíl mezi včerejším marxismem a doktrínou nového tisíciletí.

Stejně jako marxismus však ani doktrína nového tisíciletí nemá nic společného se včerejším vlastenectvím.

Vlastenectví zemřelo téměř současně s podivnou doktrínou „lásky“ kříže v kráterech po granátech první světové války.

Láska k otčině je jedním z projevů kauzality. Člověk stojící v tomto zákoně přirozeně miluje svou otčinu, ale bojuje především za úplný rozvoj zákona svého národa.

Otčiny mohou být v dobách velkých změn zmrzačeny do té míry, že jsou k nepoznání, ale národ je nezranitelně patrný.

Vlastenec stojí a padá se svou otčinou, zákonný člověk je věčně vykonavatelem celkové vůle národa.

Toto poznání bude důležité s ohledem na budoucí světové války a politické přetváření světa!

Armáda, která se nachází na pochodu do rozhodující bitvy, nesmí v zájmu konečného vítězství brát ohled na žádné „kulhavé“.

Vůdce armády ví, že takové ohledy mohou mít za následek ztrátu celé armády.

Kromě toho ví, že – pokud by vzal požadované ohledy v úvahu – unavené jednotky vlečené po bojišti by neměly žádnou bojovou hodnotu, naopak, mohly by mít pouze demoralizující účinek na bojovné jednotky.

„Kulhaví“ se prostě musí smířit s tím, že zůstanou pozadu.

Velitel v poli bude ignorovat bolestné volání po „ohleduplnosti“. Ví, že „ohleduplní“ vojenští velitelé prohráli války častěji než „neohleduplní“. Nesmí se ohlížet zpět, protože musí upřít svůj zrak na rozhodnutí.

Ačkoli je toto poznání z vojenského hlediska samozřejmé, při uplatnění na celistvý stát naráží na obtíže, o nichž se opakovaně tvrdí, že jsou nepřekonatelné.

Stoupenci tohoto tvrzení se shromáždili kolem modly ohleduplnosti.

Modla ohleduplnosti má laskavý, příjemný a jemný vzhled. Má obzvláště přitažlivý účinek na romantické duše, které inklinují k „lepšímu světu“.

Kouzlo této modly je schopno proměnit i ty nejodpornější vlastnosti jejích stoupenců v záblesk vzácné krásy.

Nedostatek odvahy, nerozhodnost, vytrvalost, strach, zbabělost, dokonce i každá ubohost nemohly být jen omluveny, ale dokonce chváleny jako příkladné.

Zákon je ve svém vývoji nemilosrdný. Odstraňuje překážky a neptá se například na jejich „životní ospravedlnění“.

Celistvý stát jako vykonavatel národního zákona je rovněž nemilosrdný na cestě k dosažení svého cíle.

Celistvý stát proto občas na sebe bere nenávist „neoblíbenosti“. Má odvahu vzdorovat nenávisti těch, kteří stojí daleko od zákona, a tudíž nevěří, a naplňovat zákon nad jejich těly.

Celistvý stát ví, že útok proti jeho vývoji je totéž jako útok proti životnímu nervu národa, a proto z lásky k věčnosti lidu nesmí ani na okamžik zaváhat s úplným vyhubením semen odporu, která jsou ve svých důsledcích semeny smrti.

Zákon existuje mimo veškerou diskusi, a tedy i mimo veškeré úvahy.

Neexistuje pro lásku k tomuto a na úkor ostatních, ale žije sám pro sebe. A jeho život je vývoj, což znamená překonávání překážek a konečné vítězství.

Pokud je tento růst spojen s bolestí, je tato bolest přirozená, a tudíž v každém případě v mezích snesitelnosti.

Chtěl-li by někdo zastavit růst, aby unikl přirozené bolesti, znamenalo by to popření života.

Jakékoli ohledy musí být vždy přizpůsobeny neschopnosti jedné části.

Pouze zákon je zaměřen výlučně na celistvost cíle.

Partikularisté, ti, kteří se spokojí s částí ve všech oblastech, žijí ve stínu modly ohleduplnosti.

Předchozí tisíciletí vidělo jeden ze svých zvláštních politických úkolů v tom, že do jisté míry ustoupilo požadavkům partikularismu, aby pak zachránilo alespoň zbytky pro „společné dobro"

Přitom bylo jedno, zda se jednalo o duchovní nebo „skutečný" partikularismus.

Výsledkem této politiky bylo, že se jednotlivé části neintegrovaly do celku, ale vedly svůj vlastní život.

Anonymní moc tak měla dostatečnou příležitost prosadit své zvláštní zájmy.

Anonymní síly využily všech prostředků, aby co nejvíce posílily jednotlivé části a zabránily jejich splynutí v celek.

„Zvláštnosti" jsou plodné pro konečný úspěch, a proto jsou ospravedlnitelné pouze tehdy, pokud vycházejí z vlastní kauzality.

To znamená: „Zvláštnost“ je obhajitelná pouze ve smyslu jedinečné kauzality společenství celistvého státu.

Nelze říci, že celistvý stát tím formuje svůj lid do šablony. Celistvý stát se naopak snaží vědomě sjednotit lidi svého společenství k vnitřnímu cíli svého zákona, a tím současně k vnějšímu cíli plnění povinností vůči věčnému národu.

Jakémukoli nebezpečí formování šablon se již vyhneme díky rozmanitosti procesu vývoje osobnosti.

Protože celistvý stát je podmíněn osobností formující historii, je nepřítelem modly anonymity.

Modla anonymity se vyznačuje obzvláště širokým a hlubokým stínem, který je schopen zcela zakrýt své poddané. Z jejího stínu jsou slyšet pouze bezbarvé hlasy poddaných.

Anonymita byla v minulém tisíciletí žádoucí podmínkou, protože anonymita byla synonymem pro nedotknutelnost a bezpečnost.

Kromě mas se o anonymitu zasazovali především ti, kteří z mas profitovali.

Jedinec neměl a nemusel vystupovat na veřejnosti.

Demokracie zašla ve své vazbě na anonymitu tak daleko, že odmítala jako odpudivé nejen významné osobnosti, ale i jména, která nebyla plebejská.

V revoluci na západě i na východě byly především světlovlasé panské osobnosti zabity rozzuřeným davem, který byl dovedně veden anonymními silami.

Dav vnímal jakoukoli „aristokratickou“ tvář a jakékoli důstojné nebo dokonce vznešené chování jako provokaci.

Člověk měl být degradován na číslo, na bezduchou schránku, kterou vládci mohli kdykoli sestavit a použít s jakýmkoli znamením.

Hranice národa měly být zničeny, rozdíl v krvi zamlžen rasovým míšením, aby byl svět od nynějška naplněn pouze numerickými lidmi, které by imperialisté mohli podle libosti připočítávat a především odečítat.

Pouze tak je pochopitelné, že anonymní mocnosti usilovaly o odstranění jakékoli osobnosti pro svůj vlastní prospěch, bez ohledu na to, zda jim byla nepřátelská, přátelská nebo neutrální.

Anonymita byla poddaným vychvalována jako velká výhoda.

Anonymita a kolektivismus byly oslavovány jako ideál.

Útěk z venkova, tedy útěk z prostředí podporujícího osobnost do metropole zabíjející osobnost, byl chválen jako krok ke svobodě.

(Souvislosti útěku z venkova, který začal v dobách liberalismu, ještě čekají na prozkoumání. Ale již dnes lze považovat za jisté, že popularizace útěku z venkova patří do plánu vyhlazení anonymních sil.)

S odosobněním člověka skutečně začala doba bezejmenného utrpení.

Anonymní síly se postaraly o to, aby se bezejmenné utrpení nestalo mluvčím vykořeněné masy, a pomocí obratné politiky rozdělily trpící masu do četných táborů anonymních skupin s osobnostně bezvýznamnými mluvčími.

Bezejmenná armáda začala putovat do prázdnoty chaosu a zachovala si podřízenost modle anonymity.

Beneficienti se postarali o to, aby prostřednictvím kontrolních hodin, čísel na montážních linkách a čísel karet sociální péče byla bezejmennost „oficiálně“ také nařízena.

Pseudonymita byla hodnocena stejně jako anonymita.

Pokud se v minulém tisíciletí někde objevilo jméno, bylo obvykle spojeno se skupinou, která za ním stála.

Válečné skupiny kříže zcela vymazaly jména svých lidí a daly jim výměnou cizí jména svého světa, jejichž mrtvá poslušnost znamenala konec i pocitu osobnosti.

Anonymita oslavovala orgie mezi obskurantisty.

Prostřednictvím systematického ponižování člověka došlo k jeho shromáždění, k jeho zařazení do stáda.

„Život z osobnosti“ – v omezeném smyslu – byl možný pouze v soukromé sféře, tedy takřka za zavřenými závěsy.

Osobnost tedy v minulém tisíciletí zemřela ve stínu kříže, takže mrtvola bezejmenné masy vyrostla do extrémních rozměrů.

Byli sice i lidé, kteří vystoupili z posvátné odpovědnosti, aby zachránili osobnost.

Huttenova slova znějí: Chci se zcela odlišit tak, jak jsem! Ale těch několik svědků a vykonavatelů zákona vždy umíralo v největší izolaci, obvykle také ve velké bídě.

Nové tisíciletí měří své požadavky na významnost jako projev osobnosti na základě zářivého příkladu několika málo jedinců.

Ať zemře modla anonymity, aby významnost mohla žít!

Cesta k celistvosti se otevře pouze tehdy, pokud budou tyto modly rozbity.

Stále nové modly budou zvedat hlavy, aby tuto myšlenku zatemňovaly. Ale jedna věc je jistá: ten, kdo jako první překoná tyto modly, bude v boji dostatečně silný, aby poznal a překonal i jakoukoli jinou vznikající nebo skrytou modlu.

Vůle pro tisíciletí se začíná formovat tam, kde se probouzí vůle k překonání a zůstává bdělá až do vítězného dokončení boje.

Není to ten či onen hrdina, kdo je povolán, aby zabil draky a modly a tím otevřel cestu pro celý národ.

Jednorázové činy zde nic neznamenají.

Každý, kdo chce patřit k věčnosti celého národa, musí přežít boj s mečem v ruce.

Celistvý stát se nestaví na jednotlivém hrdinovi, ale na společenství jednotlivých dobyvatelů.

Jelikož celistvý stát ztělesňuje zákon, nezná strach z neúspěchu svého plánu na vytvoření.

Velká je jeho naděje na úspěch svého plánu bez krveprolití, neboť otřesy ve světě ukázaly chvění model a již tímto způsobem zasely semena uvědomění do srdcí zdravých, vidoucích a silných.

Velká je jeho víra ve viditelné naplnění zákona, neboť dobří, bojovní a nesobečtí uznali svou čest jako čest společenství svého národa.

Z tohoto uvědomění vyplývá povinnost celkového boje za utváření zákona.

Celistvý stát tedy vítá úsvit nové doby jako úsvit svého tisíciletí.

Poselství postoje - shrnutí

Minulé tisíciletí bylo plné soumraku nejistoty.

Nejistota šířila atmosféru hrůzy, nedůvěry a bezmezného zoufalství.

Nejistota paralyzovala připravenost k činu a zničila radost z činu.

Nejistota byla výsledkem vykořenění lidí v tom tisíciletí. Vyvolala především bezcílnost, která zase vedla k úplné devitalizaci, rozptýlení vůle.

Z bídy zoufalství vzrostla touha po opoře až ke hvězdám.

Ale tato touha byla zjizvená. Modly nebyly schopny poskytnout žádnou oporu, protože samy byly jen naplaveným dřevem. Stejně tak málo byla schopna „jistota víry“ náboženství spásy ukončit delirium. Už proto, že tato náboženství měla svou existenci právě díky tomuto deliriu.

Náboženství spásy slibovala vytvořit ostrovy a víru, záchranné ostrovy uprostřed zuřících povodní.

Ale tato náboženství neměla sílu zastavit ničivé povodně.

Nejistota přinesla pochybnosti o smyslu života samotného.

Pochybnost vynalezla tezi, že život ve světě zdání je satanský.

Tato teze měla za následek velkou únavu, nedostatek touhy, vzdání se života a činnosti v rámci délky života.

Předchozí tisíciletí stálo ve stínu umírání.

V nejistotě života samotného existoval stále jen jeden pól jistoty, pól umírání. Kolem tohoto pólu kroužily unavené myšlenky těch, kteří zoufali nad životem.

Smutná jistota, pól smutku stál v úpadku života!

Rostoucí lhostejnost k věcem tohoto světa a života, podmíněná jistotou smrti, přispěla k urychlení úpadku semene života, vůle k životu.

Je třeba přiznat, že i minulé tisíciletí bylo navzdory své smrtící paralýze v mnoha oblastech tvůrčí.

Tato tvorba vzešla ze silných srdcí těch, kteří byli schopni čelit této smrtící paralýze – často nevědomou – životní vášní.

Je však třeba také uvést, že předchozí tisíciletí v žádném případě, jak opakovaně tvrdili propagátoři kříže, nezrodilo svou vlastní kulturu ve stínu kříže.

Ne pod křížem, ale spíše v odporu proti kříži vznikaly výtvory vášnivých a tudíž kulturně schopných lidí.

Ve většině případů ti, kteří byli posedlí křížem, kladli nejtvrdší odpor proti tvorům, které nejenže nezavrhovaly opovrhovaný život, ale dokonce jej zkrášlovaly a chválily.

Rostoucí únava minulého tisíciletí stále více vytlačovala životní vášeň přirozeného člověka, a tím i samotného přirozeného člověka.

Vykořenění, odcizení od zákona způsobilo ztrátu orientace, ztrátu připravenosti k životu.

Únik, o který se technologie pokoušela prostřednictvím eskalace tempa hraničícího s nereálností, se musel ukázat jako chybný. Právě díky tempu technologie se vnitřní prázdnota a nejistota lidí staly ještě zřetelnějšími.

Předchozí tisíciletí skončilo nevyhnutelně snahou vytvořit „náhradu“ za skutečně ztracené hodnoty.

Náhrada se ukázala jako klamná. Předchozí tisíciletí věřilo, že najde Homunkula, a ztratilo člověka.

Nové tisíciletí začíná odvážným putováním do jistoty.

Je to jistota zákona, která naplňuje člověka nového tisíciletí silou a sebedůvěrou.

Jistota nového tisíciletí je založena na znalosti vlastního zákona, a tedy i zákona společenství.

Tato jistota dává celému člověku moudrost, aby hodnotil podle zákona a tím formoval samotný zákon.

Moudrý člověk zná podmínky, které vedou k formování.

Zvažuje možnost využití podmínek formování.

Člověk, který nestojí v zákoně, čeká na milost, která ho má uvést do pozice jistoty víry stojící daleko od zákona, který představuje náhradu za postoj.

„Jistota víry" a jistota zákona jsou rozhodujícími rysy postojů obou tisíciletí.

Jistota zákona kráčí cestou k dokonalosti.

Dokonalost znamená: plné naplnění zákona.

„Jistota víry" se chce zdokonalit skrze milosrdenství.

Jeho dokonalost spočívá v úplném ponoření se do milosrdenství, ve vykoupení ze života zapleteného do „hříchu" a tedy i ze světa samotného.

Zde se zákon rovnající se naplnění a milosrdenství rovnající se vykoupení staví proti sobě.

Cesta silných je cestou zákona.

Putování do jistoty je zároveň putováním do země realizace.

Pouze z realizace řádu podmíněného zákonem vyrůstá jistota, která je základem životní vášně.

Jistota víry naopak nemá pod nohama pevnou půdu, ale spíše se potácí v napětí mezi nebem a zemí.

Životní vášeň má jako předpoklad realizaci vlastního já.

Vtěsnat toto vlastní já do rytmu zákona společenství je moudrostí celistvého člověka, který přesahuje smrt a minulost a usiluje o růst do věčnosti národa.

Starý požadavek, aby se člověk stal esenciálním, získává nový, prohloubený význam a ospravedlnění z pohledu celistvosti státu a národa.

Proti esenciálním lidem stojí napodobitelé, kteří se snaží napodobovat projevy zákona, ale sami nemají znalosti a sílu, aby se stali vykonavateli zákona.

Iniciátoři končí ve vztahu ke státu v diktatuře a drezúře, esenciální lidé potvrzují probuzení vůle k formování a vzdělávání v poznání hodnot.

Chytrost celistvého státu spočívá v oddělení esenciálních lidí od napodobitelů a převedení těch, kteří jsou uznáni jako esenciální lidé, do vlády elity.

Esenciální lidé, celiství lidé nového tisíciletí, neznají žádné oddělení mezi svým životem, touhou a zákonem, mezi realitou, ideálem a požadavkem.

Stávají se tak nositeli postoje, etického požadavku nového tisíciletí.

Nové zvonění srdcí vítá nastupující tisíciletí.

Už neexistuje žádná neshoda.

Harmonie, největší jednota, naplňuje svět, kde se myšlení spojuje s činem, cítění s touhou, do celku.

Nastává čas upřímnosti. Bijí hodiny pravdivosti.

Mít postoj znamená: již neoddělovat podstatu a pravdu, realizaci a afirmaci, a dokonce je záměrně a nepřekonatelně oddělovat prostřednictvím náboženství a myšlenkových systémů, ale spíše je spojovat v osobnosti v jednotě a rozvíjet se v celkovém životním uspořádání.

Toto je poselství nového tisíciletí: zákon života by měl být naplňován prostřednictvím postoje.

Skryté a temné zákoutí lidského srdce jsou osvětleny pravdivostí zákonného postoje.

To je konec té „soukromé sféry“, ve které se rychle šířila temnota se všemi známkami úpadku.

To, co bylo včera v očích světa ještě pošetilostí, totiž klást bytí nad zdání, se dnes stává znakem elity tisíciletí.

Hrdost, v minulém tisíciletí zavržená jako hřích, se tak vrací jako hlavní rys svobodného, a tedy celistvého lidstva.

Stín pokory, který v minulém tisíciletí zatemňoval světlo chování a vrhával se na svět pod křížem, zároveň mizí ze světa spolu se stínem kříže.

Hrdost, která se považuje za nositelku zákona a svědka pravdivosti, předává tento úctyhodný postoj všem lidem, kteří se stejně jako ona vyvíjejí směrem ke svobodě a pravdě zákona.

Hrdí lidé nového tisíciletí tvoří bratrstvo elity.

Toto bratrstvo stojí daleko od imperialistických a anonymních skupin. Odděluje je od nich propast tisíciletí.

Svobodný a hrdý člověk, zakořeněný v zákoně a zodpovědný za pravdu, respektuje pravdu zákona v každém národě.

Mezi hrdými a svobodnými národy, mezi lidmi, kteří mají vůli pro celistvost a rozvíjejí se směrem k celistvému státu, převládá ochota k dohodě a přátelství založenému na respektu.

Tak směřuje postoj pravdivých národů v novém tisíciletí ke svobodě, protože pouze v míru je možné zachovat, pěstovat a rozšiřovat podstatu.

Celistvý stát národa zakořeněný v zákonu se nikdy nepokusí vnutit svůj vlastní zákon cizímu národu.

Takový pokus s sebou nese nebezpečí zfalšování vlastního zákonu.

Pokud však vlastní zákon a podstata národa jsou ohroženy imperialistickými mocnostmi, je celistvý stát nucen tasit meč. Činí tak z poznání, že jakékoli ohrožení zákona je ohrožením samotného života.

Proto nelze připravenost celostátního státu k míru zaměňovat s demokratickým projevem zákona vzdáleného pacifismu.

Prohlášení této nejvnitřnější připravenosti k míru prostřednictvím zákona je hranice přesahujícím, burcujícím úkolem německého národa v novém tisíciletí.

Německý příklad má historický a formativní vliv na národy světa, které jsou ve svém jádru stále neposkvrněné. To je naděje celistvého státu Němců v novém tisíciletí.

Společenství silných, zákonů vědomých národů je vystaveno méně nejistotám a změnám než kolektiv bezzákonných národů, které se snaží přežít prostřednictvím koncentrace a navíc se pokoušejí provádět imperialistické kampaně drancování prostřednictvím záruk.

Skutečným strážcem vývoje zákona platného v rámci národů je válečník.

Postoj válečníka není zaměřen na ničení, ale na zajištění.

Postoj válečníka je zakotven v původní venkovské podstatě, v podstatě domorodosti, zakořenění.

Válečnictví je souhrnem krve, duše a ducha, které vyrostly z původní venkovské podstaty.

Harmonie této trojice by nemohla vzniknout bez zakořenění ve venkovské půdě, jehož vykořenění je počátkem bezcílnosti a rozvratu, a tedy i pádem do záhuby.

Postoj válečnictví, postoj celistvého lidstva, obsahuje v sobě – ať už se nositel tohoto postoje vyvíjí kdekoli – posvátnou půdu skutečné vlasti.

Tento kousek vlasti chrání nositele celistvého postoje před zánikem v cizím prostředí.

Člověk minulého tisíciletí byl „produktem svého prostředí“.

Člověk nového tisíciletí je produktem svého zákona, své vnitřní vlasti.

Mít postoj znamená: být schopen dosáhnout této vnitřní vlasti zrozené z celistvého na jakémkoli místě.

Toto poznání se ukazuje jako nesmírně důležité v případě, že celistvý stát je nucen provést regionální změny.

Všude, kde je živý duch celistvého společenství, je vlast věčného národa.

Celistvé lidstvo má ve svém zákoně odhaleném v postoji svůj spolehlivý meč. Celistvý člověk se tak stává neporazitelným a i v největší izolaci, i pod kletbou a vyhnanstvím bezzákonných fanatiků, neporazitelným.

Celistvost je brnění rohatého Siegfrieda.

Kdekoli i jen malá mezera brání dokončení celistvosti, je to zranitelné místo pro smrt a zničení.

Prostřednictvím vůle k postoji jsou smysly člověka zostřeny, aby dávaly pozor na nedokonalosti, objevovaly

nedostatky a pomáhaly je zmírňovat a usilovaly o dokonalost.

Smyslem každého vzdělávání je proto probudit porozumění pro zákon a podpořit u vzdělávané osoby uvědomění si, že je to předpoklad pro rozvoj.

Postoj sám o sobě není výsledkem výchovy, ale spíše závěrem vývoje směrem ke kauzalitě.

Příklad jako podnět k rozvoji má plodný význam. Je proto přikázáním celistvé moudrosti státu, aby lidé, kteří jsou příkladem pro svůj národ, byli široce viditelní.

Aby měl příklad účinek, předpokládá postoj životní vášeň.

Životní vášeň je harmonie vnitřního světa jako příprava a připravenost k činu jako provedení zákonitého vývoje.

Životní vášeň předpokládá harmonii duše a ducha, jednotu vůle a krve.

V minulém tisíciletí byla harmonie záměrně ničena, aby se vnitřně rozpolcený člověk stal závislým na vykoupení a tím zralým pro podřízenost náboženství.

Neharmonie minulého tisíciletí uvrhla lidi, kteří se nerozplývali v blábolivých modlitbách, neklesali před

křížem nebo před modlami a nehledali zapomnění v narkóze, do nejhlubšího utrpení.

Fanatici kříže nazývali toto utrpení, které sami způsobili, „utrpením hříchu“.

Prohlášené a požadované utrpení hříchu jako předpoklad „konverze“, to znamená odříkání se života.

Kázali, že největší utrpení hříchu, nejhlubší temnota života, bude osvětlena všeodpouštějící láskou Boží, a přímo požadovali utrpení jako znamení hodnosti milosrdenství.

Harmonie a jednota byly jako tvrdohlavost a slepota vyhnány do říše „ďábla“.

Šílenství zvrácenosti, do kterého se disharmonie vrhla, skončilo zhroucením životní vášně.

Nové tisíciletí pozvedá člověka oslabeného šílenstvím k nové síle, protože mu umožňuje víru v život samotný a v dokonalost zákona, který vyžaduje naplnění.

Člověk vykořeněný „utrpením hříchu“ získává prostřednictvím životní vášně nový základ, základ zákona, který lidé získávají ve věčnosti života, v rytmu vesmíru.

Luther kdysi marně prosil skrytého Boha o základ pro možnost života.

Naplnění požadavku „dos moi pou sto“ je zajištěno odkazem na životní vášeň jako na pramen, který živí postoj.

Postoj není jednorázovým čerpáním ze studny životní vášně, ale spíše vyjádřením neustálého vývoje zákona k nejvyššímu rozvoji v člověku.

Postoj je vzájemný růst a vzájemné prolínání se v realizaci a rozvíjení.

Postoj vyrůstá z odpovědnosti, v níž se realizace konfrontuje se zákonem.

Mít odpovědnost znamená: prostřednictvím realizace odpovídat na požadavky zákona.

V této odpovědi spočívá potvrzení odpovědnosti.

V potvrzení zase spočívá vzdor a „přesto“ rozumného tváří v tvář nerozumnému, vnucenému, zahalenému.

Odpovědnost se projevuje všude tam, kde se staví proti lhostejnosti, zvyku, slepotě, svévolnosti a bezpráví.

Zachování postoje se projevuje v lidské důstojnosti. Důstojnost vyrůstá z vědomí nadřazenosti lepšího

poznání a hlubšího uvědomění si zákona a jeho rozvíjení nad nejistotou ohromení a svévolností vykořeněných. Základem důstojnosti je sebeúcta člověka, který se zná jako nositel a vykonavatel svého zákona.

Důstojnost je jednou z hlavních vlastností elity. Důstojnost je zároveň vědomím velké jistoty cíle a cesty, jistoty, která přináší hrdinský realismus.

Postoj nového tisíciletí je v pravém smyslu „originální“. Je zakotven výlučně v původu zákona a není podmíněn omezující a zničující sférou kompromisů a nedůstojné diplomacie.

Ideálem krásy nového tisíciletí je realita zakotvená v realizaci a utvářená v pravdivosti.

Poselství pro nové tisíciletí zní:

Život národů závisí na jejich vůli k zákonu.

Vůle k zákonu utváří celkový stav jako výraz věčného národa.

Nositelé myšlenky celistvého státu ve svém růstu překračují hranice náboženství spásy a ve svém zrání rozbíjejí desky přikázání morálky vázané na slova a uvězněné ve vnějším vzhledu.

Kdokoli se osvobodil od zmatení a uctívání model a zavázal se k zákonu a jeho řádu, žije v rozvíjení své podstaty jako součást věčného národa. Kdokoli se probojoval k postoji, musel opustit cesty bezpečí.

Lid, který v celistvém státě potvrzuje postoj, je povolán, aby ukončil chaos světa prostřednictvím nového řádu a vtiskl tomuto světu pečeť zákona.

Nositelé postoje budou nenáviděni.

Jako hlasatelé nového řádu budou trpět pronásledováním, ale jejich jméno bude spojeno s historií nového tisíciletí.

Cesta svobodného muže

Vysoký a vzpřímený

Stál svobodný muž

Na útesu

A hleděl do nížiny

Široké krajiny

Jeho pohled se ztratil

V oparu

Vzdáleného neznáma.

Jeho srdce bilo rychleji

V domněnce

O náhlém

Soustředění nebezpečí.

Osamělý a připravený.

Tak se svobodný muž vzepřel.

Ústa měla tvrdý výraz.

Čelist stiskla

Vůli odhodlanou k boji.

Pěst pevně svírala

Meč.

Tak svobodný muž čekal.

Bez strachu.

Oči prohlašovaly pohrdání

Zbabělou nejistotou

V soumraku.

Pohled ještě

Do jasného světla

Nepřemožitelného slunce –

Pak vykročil s neochvějným srdcem

Do nížiny široké země.

Věčný zákon slunce

Prohlásit vítězným v boji

Nebo – jako oběť noci –

Zahynout umírající ve stínu.